

VÄGLEDNING FÖR FÖRSAMLINGEN

II

Ellen G. White

Kapitel 1

Herrens dag är nära

”Herrens stora dag är nära, ja, den är nära, den kommer med stor hast. Hör, det är Herrens dag! I ångest ropa nu hjältarna. En vredens dag är den dagen, en, dag av ångest och trångmål, en dag av ödeläggelse och förödelse, en dag av mörker och tjocka, en, dag av moln och töcken, en dag, då basunljud och härskri höjes mot de fastaste städer och mot de högsta murtorn. Då skall jag bereda människor sådan ångest, att de gå där såsom blinda, därför att de hava syndat mot Herren.” (Sef. 1: 14-17.)

”Och det skall ske på den tiden, att jag skall genomleta Jerusalem med lyktor och hemsöka de människor, som nu ligga där i ro på sin drägg, dem som säga i sina hjärtan: ’Herren gör intet, varken gott eller ont’.” (Vers 12.)

”Besinna dig och kom till sans, du folk utan blygsel, innan ännu rådslutet är fullgånget - den dagen hastar fram, såsom agnar fara! - och innan Herrens vredes glöd kommer över eder, ja, innan Herrens vredes dag kommer över eder. Söken Herren, alla I ödmjuka i landet, som hållen hans lag. Söken rättfärdighet, söken ödmjukhet; kanhända bliven I så beskärnade på Herrens vredes dag.” (Sef. 2: 1-3.)

Vi är nära tidens ände. Det har visats mig att Guds vedergällande domar redan går över landet. Herren har gett oss varningar om de händelser som skall inträffa. Ljus lyser fram från hans ord; dock täcker mörker jorden och stort mörker folken. .Bäst de säga: ’Allt står väl till, och ingen fara är på färde’, då kommer plötsligt fördärv över dem, - - - och de skola förvisso icke kunna fly undan.”

Vi måste fråga oss vad orsaken kan vara till detta fruktansvärda mörker, så att vi kan undvika den väg på vilken människorna dragit över sig själva en så stor villfarelse. Gud har gett världen tillfälle att lära känna och lyda hans vilja. I sitt Ord har han gett dem sanningens ljus. Han har sänt dem varning, råd och förmaning, men få vill lyda hans röst. Liksom den judiska nationen är även flertalet bekännande kristna stolta över sina företräden, men de återgäldar inte Gud för dessa stora välsignelser. I oändlig nåd har ett sista varningsbudskap sänts till världen, för att tillkännage att Kristus står för dörren och för att dra uppmärksamheten till Guds brutna lag. Men liksom människorna före floden under hån förkastade Noas varning, kommer också de nöjesälskande

människorna av idag att förkasta budskapet som förkunnas av Guds trogna tjänare. Världen fortsätter sitt liv i tanklöshet, helt upptagen med sina affärer och nöjen, medan Guds vrede är nära att drabba dem som överträder hans lag.

Tagen eder till vara

Vår medlidsamme Frälsare, som förutsåg de faror som skulle omge hans lärjungar vid denna tid, har gett oss en särskild varning: ”Tagen eder till vara för att låta edra hjärtan förtyngas av omåttlighet och dryckenskap och timliga omsorger, så att den dagen kommer på eder oförtänt; ty såsom en snara skall den komma över hela jordens alla inbyggare. Men vaken alltjämt och bedjen, att I mån kunna undfly allt detta som skall komma och kunna bestå inför Människosonen.” (Luk. 21: 34-36.) Om församlingen väljer att gå samma väg som världen, kommer den att få dela dess öde. Eftersom den fått ett större ljus, kommer dess straff att bli större än syndarnas.

Såsom ett folk bekänner vi oss äga sanningen i högre grad än något annat folk på jorden. Då skulle vårt liv och vår karaktär överensstämma med en sådan tro. Dagen är nära då de rättfärdiga liksom dyrbara kärvar skall samlas till den himmelska ladan, under det att de ogudaktiga, liksom ogräset, samlas till den stora dagens eld. Men både vetet och ogräset skall ”växa tillsammans intill skördetiden”.

I livets många olika plikter kommer den rättfärdige ända in i det sista i kontakt med den ogudaktige. Ljusets barn är spridda bland mörkrets barn, så att kontrasten dem emellan kan ses av alla. På så sätt skall Guds barn ”förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus”. Den gudomliga kärlekens glöd i hjärtat, Kristns-likheten uppenbarad i livet, kommer att ge världens människor en glimt av himmelen, så att de skall se och uppskatta dess härlighet.

Lika attraherar lika. De som dricker från samma välsignelsens källa kommer att närma sig varandra. Den sanning som bor i de troendes hjärtan skall leda dem till en välsignad och lycklig gemenskap. Så besvaras Jesu bön om att hans lärjungar måste vara ett, såsom han och Fadern är ett. Efter denna enhet vill varje sann kristen sträva.

Bland de ogudaktiga skall finnas en skenbar enhet som delvis döljer en ständig tvedräkt. I sin opposition mot Guds vilja och sanning är de eniga, men på varje annan punkt är de splittrade på grund av hat, maktbegär, avund och oförsonlighet.

Den ädla metallen och slagget är nu så blandade att endast den evige Gudens genomträngande blick kan skilja dem åt. Men den gudomliga helighetens och sanningens eld skall rena den ädla metallen, och stöta bort det falska och oäkta.

Falsk trygghet

”Herrens stora dag är nära, ja, den är nära, den kommer med stor hast” (Sef. 1: 14), - men var finner man den sanna adventandan? Vilka bereder sig för att kunna bestå i den tid av frestelser som just ligger framför oss? Guds folk som anförtrotts heliga, allvarliga och prövande sanningar för denna tid, sover på sin post. Genom sina handlingar säger de: Vi har sanningen; vi är ”rika och har vunnit rikedomar och behöver intet” medan det sanna Vittnet förklarar, att ”du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken”. (Upp. 3: 17.)

Hur beskriver inte dessa ord förhållandet i församlingen idag: ”Du vet inte att du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken.” Guds tjänare bär fram den helige Andes varnings budskap, påpekar karaktärsfel för de vilsefarande, men dessa säger: ”Det gäller inte mig. Jag tar inte emot det budskap du förkunnar. Jag gör det bästa jag kan. Jag tror sanningen.”

Den onde tjänaren som sade i sitt hjärta: ”Min herre kommer icke så snart”, bekände sig vänta Kristus. Han var en ”tjänare”, till det yttre hängiven tjänsten för Gud, medan hans hjärta var överlåtet åt Satan. Han förnekar inte öppet sanningen såsom bespottaren gör, men uppenbarar i sitt liv hjärtats tanke: Herren fördröjer sin ankomst. Detta antagande gör honom likgiltig för de eviga tingen. Han godtar världens levnadsregler och följer dess seder och bruk. Själviskhet, världslig stolthet och äregirighet är det förhärskande. Rädd att hans bröder skall stå högre än han själv, börjar han att förringa deras ansträngningar och ifrågasätta deras motiv. På så sätt slår han sina medtjänare. Allt eftersom han avlägsnar sig från Guds folk, förenar han sig med de ogudaktiga. Man finner att han äter och dricker med ”de druckna” och sluter sig allt mer till de världsliga och deras livsstil. På så sätt in vaggas han i en världslig trygghet och blir offer för tanklöshet, likgiltighet och lättja.

Början till detta onda var bristande vaksamhet och bön och sedan försummelse av andra kristna plikter, och så var vägen öppen för andra synder. Varje kristen blir utsatt

för världens lockelser, köttets begärelser och andra Satans frestelser. Ingen är trygg. Oavsett vilka erfarenheter vi har och hur hög vår ställning är, behöver vi vaka och bedja oavblåtligt. Vi måste dagligen kontrolleras av Guds Ande, annars kommer vi att kontrolleras av Satan.

En allvarlig varning

De föreskrifter Frälsaren gav sina lärjungar gäller hans efterföljare under varje tidsålder. Han tänkte på dem som lever vid tidens slut, när han sade: ”Tagen eder till vara.” Det är vår uppgift, var och en personligen, att i våra hjärtan ta emot och vårda den helige Andes dyrbara gåvor.

Satan verkar med aldrig svikande uthållighet och stor energi för att dra över till sina led dem som bekänner sig vara Kristi efterföljare. Han verkar ”med orättfärdighetens alla bedrägliga konster för att bedraga dem som gå förlorade”. Men Satan är inte den ende som verkar för mörkrets rike. Vem än som överlåter sig åt synden är en frestare. Vem än som efterliknar den store bedragaren blir hans medhjälpare. De som genom sitt inflytande understöder det onda utför ett slavarbete åt Satan.

Gärningarna uppenbarar principer och motiv. Den frukt som bärs av många, vilka gör anspråk på att vara plantor i Guds vingård, visar att de är ingenting annat än törne och tistlar. En hel församling kanske godkänner sina medlemmars felaktiga handlingssätt, men detta är inget bevis för att det orätta är rätt. Det kan inte få törnet att bära druvor.

Om några av dem som bekänner sig tro på ”sanningen för denna tid” kunde se sin, verkliga ställning, skulle de misströsta om Guds nåd. De har använt hela sitt inflytande mot sanningen, mot den varnande rösten, mot Guds folk. De har utfört Satans verk. Många har blivit så förblindade av hans förförelser, att de aldrig kan bli helade igen. Ett sådant rillstånd av avfall kan inte existera utan att många går förlorade.

Församlingen har fått den ena varningen efter den andra. Guds folks plikter och de faror som lurar på dem har klart framhållits. Men det världsliga inflytandet har visat sig vara för starkt. Seder, vanor och bruk som leder människor bort från Gud, har under årens gång vunnit mark trots den helige Andes varningar och förmaningar ända tills

deras vägar har blivit de rätta i deras ögon, och Guds Andes röst är knappast hörd. Ingen människa kan säga hur långt hon kommer att gå i synd, när hon en gång har överlåtit sig själv åt den store bedragarens makro Satan vann insteg i Judas Iskariors hjärta och förledde honom att förråda sin Herre. Satan ledde Ananias och Safira att ljuga för den helige Ande. De som inte helt har överlämnat sig åt Gud kan ledas att utföra Satans verk, allt under det att de berömmar sig själva att vara i Kristi tjänst.

Bröder och systrar, jag vädjar till er att pröva er själva, om ni är i tron. För att bevara värmen och renheten av Kristi kärlek fordras ett ständigt tillflöde av Kristi nåd. Har ni använt varje medel för att ”eder kärlek må allt mer och mer överflöda”, så att ”I kunnen döma om. vad rättast är. . . och så bliva rika på rättfärdighetens frukt, vilken kommer genom Jesus Kristus, Gud till ära och pris”? (Fil. 1: 9-11.)

Många som skulle ha hållit fast vid rättfärdighet och sanning har visat svaghet och obeslutsamhet, vilket har uppmuntrat Satan till angrepp. Den som inte tillväxer i nåden, och som inte söker nå den högsta standard vad gäller gudomlig visdom, - kommer att besegras.

Vad församlingen behöver

Denna värld är för den kristne en värld av främlingar och fiender. Med mindre han till sitt försvar tar den fulla gudomliga rustningen och Andens svärd blir han att byte för mörkrets makter. Tron skall provas. Alla skall provas likt guldets i elden.

Församlingen består av ofullkomliga människor som behöver ständiga bevis på barmhärtighet och fördragsamhet. Men det har varit en lång period av allmän ljumhet. En världslig anda har kommit in i församlingen, och den har orsakat fiendskap, illvilja, missämja och. orättfärdighet.

Om det vore färre predikningar av män som inte är helgade i hjärta och liv, och mer tid användes för att ödmjuka er inför Gud, kunde vi hoppas att Herren ville uppenbara sig till er hjälp och rädda dem som nu är nära att avfalla. Mycket av den senare tidens förkunnelse inger en falsk säkerhet. Viktiga intressen i Guds verk kan inte förvaltas på ett vist sätt av dessa, som har så liten verklig kontakt med Gud, som en del av våra predikanter har. Att betro sådana män arbetet, är som att sätta barn att styra de stora fartygen på haven. Den som saknar himmelsk visdom och en levande förbindelse

med Gud, saknar också kunskap att styra evangeliets skepp bland isberg och stormar. Församlingen genomgår allvarliga konflikter, men i detta tillstånd vill många överlämna den i händer, som säkerligen kommer den att gå under. Vi behöver nu en lots ombord, för vi närmar oss hamnen. Som ett folk skulle vi vara världens ljus. Men hur många är inte lika de oförståndiga jungfrurna, som inte hade någon olja i sina kärl. Må all nåds Gud, överflödande i nåd, full av förlåtelse och barmhärtighet, rädda oss, så att vi inte går under tillsammans med de orättfärdiga.

I denna tid av strid och prövningar behöver vi allt det stöd och all den styrka vi kan få från rättfärdiga principer, från en bestämd kristen övertygelse, från den förblivande vissheten om Kristi kärlek och från en rik gudomlig erfarenhet. Vi kan uppnå full mognad i Kristus Jesus endast som ett resultat Även ständig tillväxt i nåden.

O, vad kan jag säga för att öppna blinda ögon och upplysa ert förstånd i andliga ting! Synden måste bli korsfäst. En fullständig moralisk förnyelse måste ske genom den helige Ande. Vi måste ha Guds kärlek samt en levande, förblivande tro. Den är guldet renat i elden. Vi kan erhålla den endast genom Kristus. Varje allvarlig och ärlig sökare kommer att bli delaktig av gudomlig natur. Han skall fyllas med en intensiv längtan efter att lära känna fullheten av den kärlek vilken övergår all kunskap. Allt eftersom han tillväxer i andlighet kommer han att bättre förstå de upphöjda och förädlande sanningarna i Guds ord, till dess att han genom att betrakta dessa blir förvandlad och återspeglar likhet med sin Förlossare. (Band 5, sid. 98-105, 1882.)

Kapitel 2

Avund och kritik

Avund är inte bara ett förvänt sinne utan en sjukdom som bringar alla förmågor i oordning. Den började med Satan; Han ville bli den förnämste i himmelen, och då han inte kunde få all den makt och ära han sökte, gjorde han uppror mot Gud. Han avundades våra första föräldrar och frestade dem till synd, och ödelade därmed livet för dem och för hela mänskligheten.

En avundsjuk människa sluter sina ögon för andra människors goda sidor och ädla handlingar. Hon är alltid redo att förringa och undervärdera det som är utmärkt. Människor kan ofta bekänna och överge andra fel, men det är ringa hopp när det gäller den avundsjuke. Att avundas en person är att omedvetet erkänna att den andre är överlägsen. Därför kommer stoltheten inte att tillåta någon eftergift. Om ett försök görs att övertyga den avundsjuke om hans synd, blir han ännu bittrare mot föremålet för hans avund, och alltför ofta förblir han oförbätterlig.

Den avundsjuke sprider gift varhelst han går fram. Han gör vänner till fiender och framkallar hat och uppror mot både Gud och människor. Han söker bli ansedd som den bäste och störste, inte genom hjältemodiga och självförsakande ansträngningar att förbättra sig själv, utan genom att förbli där han är och genom att förringa värdet av andras insatser.

Den tunga sam finner sin glädje i att ställa till missämja, ”sladdertungan” sam säger: ”Berätta och jag skall berätta det vidare”, förklaras av aposteln Jakob vara antänd av Gehenna. Den strör eldbränder åt alla håll. Vad bryr sig den skvalleraktige om att förtalet drabbar den oskyldige? Han upphör inte med sin anda gärning, även om han förstör hopp och mad för dessa sam redan bryter samman under sina bördar. Det enda han bryr sig om är att tillfredsställa sin lust för skandaler. Även bekännande kristna sluter sina ögon för allt det sam är rent, ärligt, ädelt och älskvärt och samlar upp vad helst sam är tvivelaktigt och obehagligt och ger det tillkänna för världen.

Tänk väl om alla människor

När vi lyssnar till en anklagelse mot vår nästa, tar vi fasta på anklagelsen. På frågan: ”Herre, vem får bo i din hydda? Vem får dväljas på ditt heliga berg?” svarar psalmisten: ”Den som vandrar ostraffligt och gör vad rätt är och talar sanning av hjärtat; den sam icke bär förtal på sin tunga, den sam icke gör sin broder något ont och icke drager smälek över sin nästa.” (Ps. 15: 1-3.)

Vilken värld av skvaller skulle vi inte bli förskonade ifrån, om var och en av oss ville kamma ihåg att den sam berättar om andras fel lika fritt skall berätta om våra fel vid lämpligt tillfälle. Vi skulle inte vara så kvicka att sätta tilltro till ont tal. Detta orsakas ofta av avund eller missförstånd, eller det kan härleda från överdrifter eller uteslutande av vissa fakta. När avund och misstänksamhet väl tillåtit att slå rat, sprids de sam tistelfrön. Skulle en medmänniska gå vilse är tiden i hög grad inne att ni visar henne verkligt intresse. Visa henne vänlighet, bed med och för henne med tanke på det oändliga pris sam Kristus betalade för hennes frälsning. På det sättet kan kanske en människa räddas från döden. . .

En blick, ett ord, kanske bara med en viss betaning, kanske blandat med falskhet, tränger likt en på med hullingar in i något hjärta och orsakar ett oläkligt sår. På så sätt kanske ett tvivel, en anmärkning kastas mot någon, genom vilken Gud kunde ha utfört ett gatt verk och nu är hennes inflytande skadat och hennes möjligheter förstörda. Bland vissa djurarter förekommer det att om något av dem blir sårat och faller, rusar de övriga fram och sliter det i stycken. Samma grymma anda visas av människor som bär det kristna namnet, De visar en fariseisk iver att stena andra sam är mindre skyldiga än de själva. Det finns sådana sam pekar på andras fel och misstag för att dra uppmärksamheten bort från sina egna, eller för att vinna erkännande för det nit de visar för Gud och församlingen. (Band 5, sid. 56-59, 1882.)

Kapitel 3

Avund och felfinnande fördöms

Det smärtar mig att säga att det finns församlingsmedlemmar med odisciplinerade tungor. Det finns människor med falska tungor som alltid ställer till missämja. Det finns även medlemmar med listiga, viskande tungor. Det är tissel och tassel; oförsynt blandar man sig i andras angelägenheter och ställer närgångna frågor. Bland dessa skvallerälskare finns de som handlar av nyfikenhet, andra av avundsjuka, många handlar drivna av hat till dem genom vilka Gud har talat för att tillrättavisa dem. Alla dessa splittrande element samverkar. En del döljer sina verkliga känslor, medan andra är ivriga att bekantgöra allt ont de vet eller kanske endast misstänker om andra.

Jag såg att samma anda som man finner i meneden, vilken förvandlar sanning till lögn, gott till ont och oskuld till brott, nu är verksam. Satan jublar över det förhållande som råder bland dem som bekänner sig vara Guds folk. Medan många försummar sitt andliga liv, vakar de ivrigt över varje tillfälle att kritisera och döma andra. Alla har sina karaktärssvagheter, och det är inte svårt att finna något som avunden kan tolka till den andres skada. ”Nu”, säger dessa självvalda domare, ”nu har vi fakta. Vi kan nu framlägga anklagelser, som de inte så lätt skall kunna dra sig undan.” De inväntar ett passande tillfälle och tar sedan en hel packe med skvaller och lägger fram sina ”läckerbitar”.

I sina ansträngningar att vinna sitt syfte, är personer som av naturen har en stark fantasi, i fara att bedra både sig själva och andra. De tar upp obetänksamma yttranden från andra personer utan att betänka att orden yttrats i hastigt mod och därför i själva verket inte återspeglar personens verkliga känsla. Men dessa obetänksamma yttranden, ofta bagateller som inte är värda att lägga märke till, betraktas nu genom Satans förstoringsglas, och man funderar över dem och upprepar dem tills mullvardshögarna blir berg. Skilda från Gud blir de som accepterar det onda, lekbollar för frestelsen. De inser knappast styrkan av sina känslor eller effekten av sina ord. Medan de fördömer andras felsteg, begår de själva ännu större felsteg. Fasthet är en juvel.

Finns då ingen godhetens lag att följa? Har kristna fått befogenhet av Gud att kritisera och döma varandra? Är det hedrande för en människa och ärligt att under ett

sken av vänskap locka från en annans läppar hemligheter, som blivit henne anförtrodda, och sedan använda det man fått veta för att skada henne? Är det kristlig kärlek att ta upp allt som sägs, gräva upp allt som kan väcka misstankar angående en annans karaktär, och sedan med förtjusning använda detta för att skada henne? Satan jublar när han kan förtala och såra en Kristi efterföljare. Han är ”brödernas åklagare”. Skall då kristna vara hans medhjälpare i detta?

Guds allséeende öga ser bristerna hos oss alla och de begär som behärskar oss, men ändå har han överséeende med våra misstag och ömkar sig över oss i vår svaghet. Han uppmanar sitt folk att visa samma anda av ömhet och fördragsamhet. Sanna kristna gläder sig inte över att framhålla andra människors fel och brister. De vänder sig bort från det som är lumpet och ont för att fästa sitt sinne vid det som är till dragande och älskvärt. För den kristne är allt felfinnande, varje ord av förtal och dömande, något smärtsamt. .

Det har alltid funnits människor, som bekänner sig tro sanningen, men som inte har överlätit sina liv till dess helgande inflytande; människor som är trolösa, som bedrar sig själva och själva intalar sig mod, medan de lever i synd. Otron är uppenbar i deras liv, i deras uppträdande och karaktär, och detta fruktansvärt onda verkar som et kräftsår.

Kritisera dig själv, men inte andra

Om alla bekännande kristna ville använda sin kraft för att undersöka vilka fel hos dem själva som behövde rättas i stället för att tala om andras fel, skulle församlingen idag vara andligen friskare. En del är ärliga när det inte kostar något, men när taktik betala” sig bättre glömmer de ärligheten. Ärlighet och taktik trivs inte i samma sinne. Med tiden kommer antingen taktiken att överges och sanningen och ärligheten att råda, eller taktiken att omhuldas och ärligheten att glömmas. De är aldrig överens, de har ingenting gemensamt. Den ene är en Baals profet, den andre en Guds sanna profet. När Herren samlar sina juveler skall han med glädje betrakta de sanna, uppriktiga och ärliga. Änglarna gör i ordning stjärnprydda kronor åt sådana och dessa skall i härlighet återspegla ljuset som strålar från Guds tron.

Våra predikande bröder låter sig alltför ofta luras av förhållandena vid tvister i församlingar, och alltför ofta hänvisar de i sina samtal till dessa. De skulle inte uppmuntra sina medlemmar att klaga på varandra, men skulle se till att medlemmarna

aktade noga på sina egna gärningar. Ingen skulle tillåta känslor av fördomar och agg att uppstå på grund av andras orätta handlingar. Alla skulle tåligt vänta tills båda parterna hörts och sedan skulle de tro endast det som störs av verkliga fakta. Det är alltid säkrast att inte lyssna till onda rapporter, förrän man noga har följt Bibelns föreskrifter. Detta gäller sådana som listigt arbetat 'på att locka ur de omisstänksamma sådana saker som inte angår dem och som inte tjänar dem någon nytta att känna till.

Mina syskon, håll för er själs skull era ögon riktade endast på Guds ära! Glöm er själva så mycket som möjligt! Vi närmar oss tidens slut. Undersök era motiv i evighetens ljus! Ni behöver väckas, ni lämnar de gamla råmärkena. Er så kallade vetenskap underminerar grundvalarna för de kristna principerna. Det har visats mig att den väg ni slagit in på kommer att leda er bort från gemenskapen med Gud. Jag måste säga att ni är i hotande fara. För Kristi skull, undersök och finn ut varför ni är så andligt ointresserade!

Herren prövar sitt folk. Ni må vara hur stränga och kritiska som helst när det gäller era egna karaktärsfel, men var vänliga, medlidsamma och hänsynsfulla mot andra. Fråga er själva varje dag: Är jag alltigenom ärlig eller är jag falsk? Bed Herren enträget att frälsa er från allt ,självedrägeri på den punkten. Det gäller de eviga värdena. Medan så många jagar efter ära och rikedom, må ni, mina älskade, allvarligt söka förvissning om Guds kärlek och ropa: Vem vill visa mig hur jag skall göra min kallelse och utkorelse fast?

Satan studerar omsorgsfullt de synder människor begår enligt deras naturliga läggning, och sedan börjar han att locka och snärja dem. Vi är frestade som aldrig förr, men vi kan vinna seger om vi modigt kämpar Herrens strid. Alla är i fara. Men om ni vandrar ödmjukt och i bön kommer ni att vara dyrbarare än fint guld när ni genomgått provet, ja, ni är t.o.m. dyrbarare än guldets från Ofir. Men om ni lever sorglöst och utan bön, kommer ni att bli såsom en ljudande malm och en klingande cymbal.

Några har nästan gått förlorade i tvivlets labyrinter. Till sådana vill jag säga: Lyft era sinnen från denna väg. Fäst era tankar på Gud. Ju fastare tro och helgelse binder er vid den Evige, ju tydligare och klarare skall ni inse rättvisan i hans handlingssätt. Gör livet, det eviga livet, till föremål för all er strävan.

Jag känner farorna som horar er. Om ni förlorar förtroendet för Vittnesbörden

kommer ni att driva bort från Bibelns sanning. Jag har varit rädd för att många skulle börja fråga och tvivla, och i min nöd för er ville jag varna er. Hur många vill akta på varningen? Om Vittnesbörden skulle påpeka era felsteg, skulle ni då känna er fullt fria att förkasta någon del av det hela? Det ni minst av allt är böjda att ta emot, är just det ni bäst behöver. Gud och Satan samarbetar aldrig. Vittnesbörden som helhet bär antingen Guds eller Satans sigill. Ett gott träd kan inte bära dålig frukt, inte heller kan ett dåligt träd bära god frukt. ”Av deras frukt skolen I känna dem.” Gud har talat. Vem har darrat inför hans budskap? (Band 5, sid. 94-98, 1882.)

När jag reste till Colorado hade jag sådan börda för er, att jag i min svaghet skrev många sidor för att uppläsas vid ert lägermöte. Svag och darrande steg jag upp klockan tre på morgonen för att skriva till er. Gud talade genom sitt lerkärl. Ni kanske säger att kontakten var bara ett brev. Ja, det var ett brev, men jag var tvingad av Guds Ande att framhålla det som jag hade blivit visad. I mina brev och vittnesbörd framlägger jag vad Herren har sagt. Jag skriver inte en enda amkel i någon av våra tidningar för att blott och bart uttrycka egna idéer. De innehåller vad Gud visat mig i syner - de dyrbara strålarna av det ljus som tränger ned från hans tron. (Band 5, sid. 67, 1882.)

Kapitel 4

Guds medarbetare

Medarbetare på det stora skördefältet, vi har bara en kort tid kvar att verka. Nu är vårt mest gynnsamma tillfälle och hur omsorgsfullt skulle vi inte ta vara på varje stund. Så hängiven var vår Herre sin frälsargärning, att han såg fram emot sitt blodsdop. Apostlarna arbetade med samma iver som sin Mästare. Bestämt, uthålligt, nitiskt gick de framåt, utförde sitt stora uppdrag och kämpade mot "furstar och väldigheter och världshärskare som råda här i mörkret".

Vi lever i en tid då ännu större allvar behövs än på apostlarnas dagar. Men bland många av Herrens tjänare råder oro och en önskan att efterlikna de moderna väckelsepredikanternas romantiska stil, en önskan att göra något stort, att skapa sensation, att bli ansedda som skickliga förkunnare, att vinna ära och utmärkelse för egen del. Om sådana kunde gå faror i möte och hyllas som hjältar, skulle de gripa sig verket an med outtröttlig energi. Men att leva och arbeta nästan okända, att kämpa och offra för Jesus i det undanskymda utan att få något beröm av människor - till det fordras sunda principer och en målmedvetenhet som endast få äger. Om det fanns ett allvarligare bemödande att vandra i ödmjukhet inför Gud, i det att man såg bort ifrån människor och arbetade för Kristus, skulle mycket mera bli utfört.

Mina predikande bröder, sök Jesus med all anspråkslöshet och ödmjukhet! Försök inte att dra människors uppmärksamhet till er själva. Låt dem inte se instrumentet medan ni upphöjer Jesus. Tala om Jesus, förlora dig själv i honom! Det är för mycket jäkt och väsen kring vår kristendom, under det att Golgata och korset glöms.

Vi är i den största fara när vi prisas av varandra, när vi ingår förbund för att upphöja varandra. Fariséernas stora bekymmer var att tillförsäkra sig människors beröm och Kristus sade till dem, att det var den enda belöning de skulle erhålla. Låt oss ha oss det uppdrag vi fått och utföra det för Kristus, och skulle det innebära försakelser, låt oss göra det för hans skull. Vår gudomlige Mästare blev fullkomnad genom lidande. O när skall vi se människor arbeta såsom han gjorde!

Guds ord är vår målstock. Varje handling av kärlek, varje vänligt ord, varje bön

för lidande och betryckta införs i himmelens oförgängliga böcker. Det gudomliga Ordet upplyser det mest förmörkade förstlind, och dess ljus för de högst bildade att känna sin otillräcklighet och syndfullhet.

Fienden vinner människor idag till ett alltför billigt pris. ”I haven blivit sllda för intet.” (Jes. 52: 3.) Så lyder Bibelns ord. En säljer sin själ för världslig ära, en annan för pengar, en för att tillfredsställa sina låga begär, en annan för världsliga nöjen. Sådana köp görs varje dag. Satan köpslir om dem som blivit köpta med Kristi dyra blod, och han erhåller dem för ett billigt pris. De uppskattar inte det oändliga pris som betalts för att frälsa dem.

Stora välsignelser och förmåner är våra. Vi kan försäkra oss om de mest värdefulla himmelska skatter. Må predikanter såväl som andra komma ihåg att evangeliets sanning ödelägger om den inte får frälsa. Den som dag efter dag vägrar att lyssna till nådens inbjudan, kommer snart att kunna höra de mest enträgna vädjanden utan att sinnet påverkas på något sätt.

Som Guds medarbetare behöver vi mera innerlig fromhet och mindre självupphöjelse. Ju mera det egna jaget upphöjes, desto svagare blir tron på Guds Andes vittnesbörd. De som känner igen Guds röst när han talar, är de som är mest intimt förenade med honom. De som är andligt sinnade, urskiljer de andliga tingen. De känner sig tacksamma för att Gud har påpekat deras felsteg, under det att de som förtröstar på sig själva ser allt mindre och mindre av Gud i hans Andes vittnesbörd.

Vårt verk måste åtföljas av djup ödmjukhet, fasta och bön. Vi skall inte vänta oss endast frid och glädje. Vi kommer att få uppleva sorg, men om vi sår med tårar skall vi få skörda med jubel. Mörker och misströstan får många gånger insteg i deras hjärtan som lever ett liv i självförsakelse, men det är inte till deras skada. Det kan vara Guds sätt att förmå dem att söka honom ivrigare.

Vi behöver män som liknar Kaleb

Vad vi nu behöver är män lika Kaleb, män som är trogna och sanna. Lättja är det utmärkande draget hos alltför många idag. De skakar av sig oket, just när de som bäst borde använda alla sina krafter. Herrens tjänare - ”Vakna upp, du som sover, och stå upp ifrån de döda, så skall Kristus lysa fram för dig.” (Ef. 5:14.) Era gärningar är så

påverkade av det egna jaget, att ni glömmer Kristus. En del av er är bortskämda och vana vid smicker. Liksom på Noas dagar är det för mycket ätande och drickande, planterande och byggande. Världen har stulit energi från Kristi tjänare. Syskon, om ni vill att de icketroende skall uppskatta er tro, visa er då heder värda med gärningar som motsvarar er beaktelse. Genom nära förening med Gud och en strikt lydighet för Bibelns sanning, trots svårigheter och ett hårt tryck från världen, kan ni måhända ingjuta sanningens anda i era barns hjärtan, så att de blir villiga att som redskap i Guds händer samarbeta med er för det goda.

Många blir odugliga för arbetet både fysiskt och psykiskt på grund av att de äter för mycket och tillfredsställer sina lustar. De köttliga begärelserna stärks, medan den moraliska och andliga naturen försvagas. Vad skall himmelens böcker uppenbara om deras liv när de står inför den vita tronen? Då skall de se vad som kunde ha utförts, om de inte hade försvagat de krafter som Gud gett dem. De skall då och så inse till vilka höjder av intellektuell storhet de skulle ha nått, om de gett Gud an den fysiska och själsliga styrka som han betrott dem med. I sin ångers bittra smärta kommer de att önska att de kunde få leva om sitt liv igen.

Jag väddar till dem som bekänner sig vara ljusbärare, föredömen för Guds församling, att skilja sig från an orättfärdighet. Använd väl den korta tid ni ännu har. Har ni det fasta grepp om Gud, den helgelse till hans tjänst som gör att en tro inte sviktar inför svår förföljelse? Endast Guds djupa kärlek kan bevara själen i de prövningar som ligger framför oss.

Självförsakelse och kors är vår lott. Vill vi acceptera den? Ingen av oss får tro att vi helt plötsligt i den sista stora prövningen skall få en självförsakande anda; Nej, denna anda måste i sanning vara en del av vår dagliga erfarenhet och en gjutas i våra barns sinne och hjärta, både genom undervisning och föredöme. Mödrarna i Israel är kanske inte själva kämpar, men de kan fostra kämpar som tar på sig hela vapenrustningen och manligt strider i Herrens arme.

Bered er för prövningens dag

Predikanterna såväl som hela församlingen behöver nådens förvandlande kraft för att bestå på Herrens dag. Världen närmar sig snabbt den grad av orättfärdighet och mänskligt fördärv, då Guds ingripande blir nödvändigt. Och vid den tiden blir troheten

mot Herrens heliga lag ännu mer utmärkande för dem som bekänner sig vara hans efterföljare. I likhet med kung David kan de säga: ”Det är tid för Herren att handla, ty de hava gjort din lag om intet.” (Ps. 119: 126.) Och genom sitt liv säger de: ”Därför har jag dina bud kära, mer än guld, ja, mer än fint guld.” (Vers 127.) Enbart det förakt som visas Guds lag är tillräcklig orsak för att det folk som lyder hans bud, skulle träda fram och visa sin vördnad och aktning för hans förtrampade lag.

”Och därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kanna.” (Matt. 24: 12.) Själva atmosfären är förorenad av synden. Snart skall Guds folk gå igenom sitt eldprov, och en stor del av dem som nu verkar vara äkta och sanna, skall då visa sig vara oädel metall. I stället för att bli styrkta och fasta i sin tro genom motstånd, hotelse och förakt, kommer de att feget ställa sig på motståndarnas sida.

Redan nu märks Guds straffdomar över landet i stormar, flodvågor, orkaner och jordbävningar, i faror till lands och vatten. Den store JAG ÄR. talar till dem som överträder hans lag. Vem kan bestå när hans vrede drabbar jorden? Nu är tiden inne då Guds folk skall visa sin trohet mot principerna. När Kristi lära som mest ringaktas och hans lag föraktas, skulle vårt nit vara som varmast, och vårt mod och vår ståndaktighet som starkast. Att försvara sanningen och rättfärdigheten när de flesta överger oss, att strida för Herrens sak när soldaterna är få - det blir vårt prov! Vi måste bli varma då vi märker de andras köld, modiga då vi ser deras feghet och trogna då vi ser deras förräderi. Nationen kommer att stå på upprorsledarens sida.

Provet kommer med an säkerhet snart. För trettiosex år sedan (skrivet 1882) visades det mig att vad som nu håller på att ske skulle äga rum, nämligen att en av påvedömetts bestämmelser skulle påtvingas folket genom en söndagslag, medan den av Herren helgade vilodagen skulle förtrampas. (Lokala föreningar var redan då verksamma i USA för att lagstiftningsvägen få tillstånd ett striktare söndagsfirande.)

Vår frälsnings Hövding skall styrka sitt folk; den konflikt som kommer. Hur ofta, när Satan' fört hela sin härskara mot Kristi efterföljare och döden rycks nära, har inte allvarliga böner, framburna i tro, fört Härskarornas Herre ut på slagfältet, hejdat stridens vågor och räddat de förtryckta.

Nu är den tid då vi skulle söka nära kontakt med Gud, för att finna skydd när hans vredes eld drabbar människors barn. Vi har vandrat bort från de gamla rånmärkena. Låt

oss vända tillbaka. Om Herren är Gud, tjäna då honom; om Baal är gud, tjäna honom.
På vems sida skall ni stå? (Band 5, sid. 132-137, 1882.)

Kapitel 5

Satans tjänare

Satan använder människor som sina tjänare för att upphöja synden och göra den tilldragande. Dessa uppfostrar han troget att framställa synden i falsk dager, så att han lättare skall kunna förföra människorna och beröva Kristus hans härlighet. Satan är Guds och människors stora fiende. Han förvandlar sig själv genom sina tjänare till ljusets ängel. I Bibeln kallas han för förstörare, brödernas åklagare, bedragare, lögnare, plågoande och mördare. Satan har många i sin tjänst, men han är mest framgångsrik när han kan använda bekännande kristna i sitt verk. Ju större deras inflytande, ju mer upphöjd deras ställning, ju mer kännedom de har om Gud och hans tjänst, desto mer framgångsrikt kan han använda dem. Var och en som förleder till synd är hans redskap. . .

Allt eftersom vi närmar oss slutet på jordens historia, tätnar farorna omkring oss. Att enbart bekänna sig vara kristen räcker inte. Det måste finnas en levande förbindelse med Gud, så att vi har andlig klarsyn att upptäcka det onda, vilket på det mest förföriska och hemliga sätt smyger sig in i vår mitt genom dem som bekänner sig till vår tro.

De största synderna gör de som bekänner sig vara helgade och påstår att de inte kan synda. Ändå syndar många av dessa dagligen och är fördärvade i både hjärta och liv. De är själv tillräckliga och självrättfärdiga, de har sin egen måttstock för rättfärdighet men misslyckas totalt att leva upp till Bibelns krav. Trots sina egna höga krav är de främlingar för löftets förbund. Det är en stor nåd av Gud att han har tålmod med deras förvändhet och inte hugger ner dem likt träd som utsuger marken, utan fortfarande ger dem möjlighet till förlåtelse. De förlitar sig ständigt på Guds tålmod och missbrukar hans nåd.

Den som i sin orättfärdighet håller fast vid sanningen och förklarar sig tro på den, men ändå dagligen skadar den med ett liv som motsäger den, överlämnar sig själv åt Satans tjänst och leder andra till undergång. Denna klass står i förbindelse med de fallna änglarna och får hjälp av dem att kontrollera sinnena.

Den människa som behärskas av Satans förtrollande makt glömmer Gud, och

människor med förvända avsikter upphöjes tillskyarna. Hemlig tygellöshet utövas som en dygd av dessa vilseledda människor. Det är som en sorts trollkraft. Man kan ställa samma fråga 'Som aposteln riktade till galaterna: "Vem har så dårat eder, I som dock haven fått: Kristus målad för edra ögon såsom korsfäst?" (Gal. 3: 1.) Irrläror och självsvald utövar ofta en förtrollande kraft. Sinnet är så förmörkat att det inte kan 'se klart, och en illusion leder det ständigt bort från renheten. Den andliga klarsynen fördunklas, och människor med hittills ofördärvad moral blir förvirrade på grund av det bedrägliga sofisterier hos dessa Satans redskap, som kallar sig ljusets budbärare. Der är detta bedrägeri som ger dem makt.

Skulle de uppträda djärvt och gå öppet fram skulle de avvisas utan ett ögonblicks tvekan. Men nu arbetar de först på att vinna sympati och förtroende såsom heliga, självförsakande Guds barn. Som hans särskilda sändebud börjar de sedan skickligt dra människor bort från rättskaffenhetens väg genom att upphäva Guds lag.

När predikanter på detta sätt drar nytta av människors förtroende och så leder dem till undergång, gör de sig skyldiga till större brott än syndare i allmänhet på grund av sin högre ställning och bekännelse. På Guds stora dag, när himmelens böcker öppnas, skall det visa sig, att dessa innehåller namn på många predikanter, som gjorde anspråk på renhet i hjärta och liv och som bekände sig vara anförtrodda Kristi evangelium, men som utnyttjade sin ställning till att locka människor att överträda Guds lag.

"Ondskans andemakter i himlarymderna"

När människor kommer under Satans fördärvbringande makt, är det nästan omöjligt att rädda dem ur denna fruktansvärda snara och få dem till att åter tänka rena tankar och klart förstå Guds krav. Synden har för deras förmörkade sinnen blivit helgad genom predikanten, och man ser den aldrig mer så avskyvärd som den var i skenet av Guds ljus. Då människornas moral försvagats blir deras omdömesförmåga försämrad och de bedömer synd som rättfärdighet och rättfärdighet som synd. Genom att förena sig med dessa, vars böjelser och vanor inte är upphöjda och rena, blir man lik dem och godtar, nästan omedvetet, deras smak och principer.

Om man föredrar att umgås med en människa med orent sinne och tygellösa vanor framför en som är ärbar och ren, är det ett säkert bevis på att smak och böjelser överensstämmer, att man står på ett lågt moraliskt plan. Men dessa bedragna,

förblindade människor kallar det för en andens höga och heliga släktskap, en andlig harmoni. Men aposteln kallar det ”ondskans andemakter i himlarymderna” (Ef. 6: 12) mot vilka vi skall föra en energisk kamp.

När bedragaren börjar sitt förförelseverk finner han alltid olikheter i smak och vanor, men genom låtsat anspråk på guds fruktan vinner han förtroende, och därefter visar sig hans illistiga och förförande makt i hans sätt att genomföra sina bedrägerier. Genom att umgås med människor av detta farliga slag, blir kvinnor vana att inandas orenhetens atmosfär och får nästan omärkligt ,samma anda. De förlorar sin identitet, de blir skuggor av sin förförare.

Män som bekänner sig ha nytt ljus och gör anspråk på att vara reformatorer, kommer att ha stort inflytande över en särskild klass, som är övertygad om den villfarelse som råder i nutiden och som inte är nöjd med tillståndet i församlingen. Dessa önskar uppriktigt se en förändring till det bättre, att man kommer upp på högre grund. Om Herrens trogna tjänare framställde sanningen ren och oförfalskad för dessa människor, skulle de ta emot den och rena sig genom lydnad för den. Men Satan, listig såsom alltid, spårar upp dessa sökande människor. Någon som bekänner sig vara reformator kommer till dem, såsom Satan kom till Jesus, förklädd till en ljusets ängel, och drar dem allt längre bort från den rätta vägen.

Den olycka och förnedring ’som följer av tygellöshet kan inte beräknas. Världen förorenas av sina inbyggare. De har nästan fyllt orättfärdighetens mått. Men det som orsakar mänsklighetens tyngsta straff är ogudaktighet under sken av gudaktighet. Världens Återlösare avvisade aldrig sann ånger, hur stor än skulden var, men han brännmärkte fariséer och skrymtare. Det är större hopp för en som syndar öppet än för dessa...

”Vaken och bedjen”

I denna tid av sedligt fördärv, när vår fiende Djävulen går omkring som ett rytande lejon för att se vem han må uppsluka, känner jag hur nödvändigt det är att jag höjer min röst till varning. ”Vaken och bedjen, att I icke mån komma i frestelse.” (Mark. 14: 38.) Det finns många som äger rika förmågor, men som ondskefullt använder dem i Satans tjänst.

Vilken varning kan jag ge till ett folk, som bekänner sig ha gått ut ur världen och lämnat mörkrets gärningar? Ett folk som Gud har kallat att slå vakt om hans lag, men som likt det prålande fikonträdet stoltserar med sina grönskande grenar inför den Allsmäktige, men inte bär någon frukt till Guds ära. Många av dem har orena tankar, oheliga föreställningar, ohelgade önsknings och låga begär. Gud hatar frukten från ett sådant träd. Heliga och rena änglar betraktar sådant med avsky, under det att Satan jublar. O, att människor ville betänka vad de åstadkommer genom att överträda Guds lag! Överträdelse av Guds lag drar alltid vanära över Gud och förbannelse över människan. Detta måste vi komma ihåg, hur väl överträdelsen än är maskerad och vem som än begår den.

Såsom Kristi sändebud vädjar jag enträget till er, som bekänner er tro på sanningen, att bestämt motstå varje lockelse till orenhet samt ta avstånd från dem som kommer med orena antydningar. Avsky dessa besudlande synder med det mest intensiva hat. Fly från dessa som även i samtal låter tankarna gå in på en sådan väg, för "vad hjärtat är fullt av, det talar ju munnen". (Matt. 12: 34.)

Då de som utövar dessa förorenande synder ständigt ökar i världen och kommer att tränga sig in i våra församlingar, varnar jag er: ge dem ingen plats. Vänd er bort från förföraren. Även om han bekänner sig vara en Kristi efterföljare är han Satan i mänsklig gestalt. Han har lånat himmelens dräkt för att bättre kunna tjäna sin mästare. Du skall inte ens för ett ögonblick ge rum åt en oren, hemlig tanke, för även denna orenar ditt sinne, såsom orent vatten förorenar kanalen genom vilken det flyter.

"Död hellre än vanära"

Välj fattigdom, förakt, skilsmässa från vänner eller vilket annat lidande som helst hellre än att fördärva din själ med synd. "Döden hellre än vanära eller överträdelse av Guds lag" skulle vara mottot för varje kristen. Såsom ett folk som bekänner sig vara reformatorer, med det oskattbara värdet av Guds ords högsta och mest renande sanningar, måste vi sätta våra ideal mycket högre än de nu är. Synd och syndare i församlingen måste man genast ta itu med, så att inte andra blir besmittade. Sanning och renhet kräver att vi går grundligare tillväga när det gäller att rena vårt läger från män av Akans typ. De som har en ansvarsfull ställning får inte tillåta att någon behärskas av synden. Visa denne att han måste skilja sig antingen från sin synd eller från församlingen.

Om de enskilda medlemmarna i församlingen skulle handla som den milde och ödmjuka Frälsarens sanna efterföljare skulle det finnas mindre av detta överskylande av och försvar för synden. Alla skulle sträva efter att handla som om de var i Guds närvaro. De skulle inse att hans allséeende ögon vilar på dem och att han känner även den hemligaste tanke. Karaktären, motiven, begären och avsikterna är så klara som solens ljus inför den Allsmäktiges blick. De flesta förstår inte på långt när vilken fruktansvärd räkenskap alla överträdare av hans lag en gång skall avlägga inför Guds domstol.

Kan du som bekänner dig ha mottagit så stort ljus vara nöjd med så låg standard? O, hur allvarligt och oavbrutet vi skulle söka den gudomliga närvaron och förståelsen för den allvarliga sanningen att alltings slut är nära och att hela jordens domare står för dörren! Hur kan du ringakta hans rättvisa och heliga krav? Hur kan du handla emot dem inför hans ansikte? Hur kan du omhulda orena tankar och låga begär i de heliga änglarnas och Frälsarens åsyn, hans som utgav sig själv för att frälsa dig från all orättfärdighet och rena åt sig ett utvalt folk, nitiskt för allt gott verk? När du begrundar detta i ljuset från Kristi kors, blir då inte synden alltför förnedrande, alltför farlig, för att du skulle hänge dig åt den när du står på gränsen till den eviga världen?

Jag talar till vårt folk. Om ni håller er nära Jesus och låter er bekännelse följas av ett välordnat liv och gudfruktig vandel, skall ni bli bevarade från att gå in på förbjudna stigar. Om ni endast ville vaka, oavbrutet vaka i bön! Om ni alltid handlade så som om ni vore i Guds omedelbara närhet skulle ni bli bevarade från att falla för frestelsen. Ni kunde då hoppas att bevaras rena, fläckfria och otadliga in i det sista. Om ni håller fast vid er första förtröstan skall era liv befastas i Gud. Vad som börjat i nåd skall i härlighet krönas i Guds rike. Andens frukt är "kärlek, glädje, frid, tålmod, mildhet, godhet, trofasthet, saktmod, återhållsamhet. Mot sådant är icke lagen". Om Kristus bor i oss, korsfästes köttet med alla dess begärelser och lustar. (Band 5, sid. 137-148, 1882.)

Kapitel 6

Skall en människa röva från Gud?

Herren har gjort sig beroende av dem som fått de himmelska gåvorna, Han väntar att vi skall stödja förkunnelsen av sanningen med vår tjänst och våra gåvor. Jämförelsevis få har blivit kallade att resa ut som predikanter och missionärer, men församlingens medlemmar kan samarbeta i förkunnandet av sanningen genom att understödja verket med sina medel.

Berättelsen om Ananias och Safira har getts oss, för att vi skall förstå bedrägeriets synd beträffande våra gåvor och offer. De hade frivilligt lovat att ge en del av sin egendom för att främja Guds verk. Men när de hade medlen i sin hand, vägrade de att uppfylla sitt löfte, men samtidigt ville de ge andra intrycket att de gett allt. Deras straff tjänar som en varning för kristna i alla tider. Samma synd är fruktansvärt allmän i våra dagar, trots att vi inte hör talas om någon sådan uppséendeväckande bestraffning. Herren har en gång visat människan med vilken avsky han betraktar ett sådant brott mot hans heliga anspråk, och sedan överlämnat åt henne att följa den gudomliga förordningens allmänna principer.

Frivilliga gåvor och tionden är de inkomster vi har för evangeliets verk. Av de medel som anförtrotts människan, gör Gud anspråk på en viss del - nämligen en tiondedel, men han låter oss själva avgöra, hur stor tionden är och huruvida vi vill ge mera. Var och en må ge efter sitt hjärtas maning, Men när hjärtat rörts av den helige Ande och ett löfte om en viss summa har getts, har man inte längre någon rätt till denna åt Gud avskilda del. Man har gett sitt löfte inför människor, och de är vittnen till denna överenskommelse. Samtidigt är en helig förpliktelse att samarbeta med Herren att bygga upp hans rike på jorden. Löften av detta slag, givna till människor, skulle anses bindande. Är de inte ännu heligare och än mer bindande, när de getts till Gud? Är löften inför samvetets domstol mindre bindande än skrivna överenskommelser med människor?

När det gudomliga ljuset upplyser hjärtat med sin ovanliga klarhet och kraft, släpper den inrotade själviskheten sitt grepp och byts ut mot villighet att ge till Guds verk. Men ingen skall tro att han får tillåtelse att uppfylla sina löften utan protest från

Satans sida. Denne tycker inte om att se Guds rike utbredas på jorden. Han påstår att de lovat för mycket, eller att deras löften skall hindra dem från att skaffa en förmögenhet eller uppfylla sina familjers önskningar. Satans makt över det mänskliga sinnet är förunderlig. Han arbetar på det mest intensiva sätt att hålla människan bunden i det egna jaget.

De enda medel Gud har förordnat för att befrämja sitt verk är de välsignelser han ger människorna, Han ger dem solsken och regn, han får naturen att blomstra. Han ger oss hälsa och förmåga att tjäna pengar. Alla våra välsignelser kommer från hans givmilda hand. Men han önskar att vi skall visa vår tacksamhet genom att skänka tillbaka till honom en del i tionde, gåvor och tacksägelseoffer.

Våra hjärtan hårdnar på grund av själviskheten, och likt Anamas och Safira frestas vi att behålla en del av det vi lovat ge under det att vi gör anspråk på att ge full tionde. Skall en människa röva från Gud? Om medel fördes till skattkammaren exakt enligt Guds plan - en tiondedel av all inkomst - skulle där finnas mer än nog för att föra hans verk vidare.

Nåväl, säger någon, det kommer ständigt maningar att ge till verket. Jag är trött på att ge. Är du? Låt mig då fråga dig: Är du trött på att ta emot ur Guds goda hand? Inte förrän han upphör att välsigna dig, kan' du känna dig fri att upphöra att ge till honom den del som han väntar av dig. Han välsignar dig för att du må bli andra till välsignelse. När du tröttnat på att ta emot, då kan du säga: Jag är trött på de många uppmaningarna att ge. Gud tar undan för egen räkning en del av allt vad vi tar emot. När vi överlämnat denna del åt honom, välsignar han vad vi har kvar. Men om vi behåller allt själva, blir alltsammans förr eller senare drabbat av förbannelse. Guds önskningar kommer först, allt annat i andra hand.

Kom ihåg den fattige

I varje församling skulle man avskilja medel för de fattiga. Varje vecka eller varje månad, vilket som är lämpligast, kunde varje medlem ge ett tackoffer till Gud som uttrycker tacksamhet för hälsans gåva, för mat och kläder. I motsvarande grad som Gud välsignat oss med dessa ting, skall vi lägga undan åt de fattiga, de lidande och de betryckta. Jag vill kalla brödernas uppmärksamhet särskilt på denna sak. Kom ihåg den fattige! Offra något av er egen lyx och bekvämlighet och hjälp dem som har det knappt

med mat och kläder. Vad du gör för dem, gör du för Jesus, för han identifierar sig själv med den lidande mänskligheten. Vänta inte tills alla dina inbillade behov är tillfredsställda. Lita inte på dina känslor, så att du ibland ger och ibland inte ger. Ge regelbundet, antingen du ger fem, tio eller tjugo kronor per vecka, såsom du en gång vill se det i himmelens böcker på Guds stora dag.

Vi tackar dig för dina goda önskningsar, men den fattige blir inte hjälpt enbart genom dessa. Han måste ha synbara bevis på din godhet genom mat och kläder som du ger. Gud har aldrig menat att hans efterföljare skulle behöva tigga. Han har gett dig tillräckligt för att du skulle kunna förse dem som inte genom sitt eget arbete eller genom sitt ekonomiska underlag kan försörja sig själva. Vänta inte på att de skall dra din uppmärksamhet till deras behov. Gör som Job. Det han inte visste tog han reda på. Gör en undersökning om vad som behövs och hur dessa behov bäst kan fyllas.

Att röva från Gud

Det har visats mig att många av vårt folk rövar från Gud när det gäller tionde och offer och som en följd av detta hindras hans verk. Guds förbannelse vilar över dem som lever på Guds godhet, men ändå tillsluter sina hjärtan och inte gör någonting eller närmast ingenting för att befrämja hans verk. Bröder och systrar, hur kan vår nåderike Fader fortsätta att göra er till sina förvaltare och förse er med medel som skulle brukas för hans räkning, när ni girigt griper dessa och själviskt gör anspråk på allt för er egen räkning.

I stället för att överlämna till Gud de medel han lagt i deras händer, investerar många av dem sina pengar i mera jord. Detta onda ökar bland våra bröder. De ägde redan nog att bekymra sig för men deras kärlek till pengar och deras önskan att bli väl ansedda av sina grannar, leder dem till att begrava sina medel i denna värld och att ,beröva Gud det som rätteligen tillhör honom. Kan vi förvåna oss över att de inte har framgång, att Gud inte välsignar deras skördar och att de är missräknade?

Kunde bara våra bröder komma ihåg, att Gud kan välsigna tjugo hektar jord och göra dem lika fruktbarande som ett hundra hektar, skulle de inte fortsätta att gräva ned sig i Jord och värld, utan låta sina medel tillföras Guds skattkammare. ”Tagen eder till vara”, sade Jesus, ”för att låta edra hjärtan förtyngas av omåttlighet och dryckenskap och timliga omsorger.” (Luk. 21: 34.) Satan är belåten, om ni utökar era jordegendomar

och investerar era medel i världsliga företag, för genom att handla så hindrar ni inte endast Guds verk att gå framåt, men genom oro och överansträngning minskar ni era möjligheter till det eviga livet.

Vi skulle följa vår Frälsares uppmaning: ”Säljen vad lägen och given allmosor; skaffen eder penningpungar som icke nötas ut, en outtömlig skatt i himmelen. . .” (Luk. 12: 33.) Det är nu våra bröder skulle minska sina ägodelar i stället för att föröka dem. Vi står i beredskap att flytta till ett bättre land, ja, till ett himmelskt. Låt oss inte bli bofasta på denna jord, utan begränsa oss till det nödvändigaste.

Tiden kommer då vi inte kan sälja till något pris. Ett påbud kommer att utfärdas att ingen som inte har tagit vilddjurets märke kan köpa eller sälja. (Band 5, sid. 148-152, 1882.)

Herren har visat mig upprepade gånger, att det strider mot Bibeln att göra något för att trygga vårt lekamliga behov under nödens tid. Jag såg att om de heliga skaffade sig förråd av mat hemma eller ute på åkrama under nödens tid, skall det, när hungersnöd och pest härjar i landet, tas ifrån dem med våld och främlingar skörda deras fält. Den tiden skall vi helt förtrösta på Herren och han skall uppehålla oss. Jag såg att bröd och vatten inte skall fattas oss, och vi skall inte svälta, för Gud kan duka ett bord åt oss i ödemarken. Om det blir nödvändigt kan han sända korpar med mat till oss såsom de förde mat till profeten Elia, eller också kan han låta det regna manna från himmelen såsom för Israels barn.

Hus och jordagods är inte av någon betydelse för ,de heliga under nödens tid, ty de måste då fly för den rasande pöbeln, och på den tiden kan inte längre deras ägodelar användas för att främja evangeliets sak. Jag såg att det är Guds vilja att de helgade, innan nödens tid kommer, skall frigöra sig från allt som kan vara ett hinder och sluta ett förbund genom offer. Om de har lagt allt vad de äger på altaret och innerligt ber Gud att det skall användas av honom, ,skall han undervisa dem om när de skall ge bort dessa ting. De är då fria i nödens tid och har inget som binder dem. (1851, Early Writings, sid. 56, 57.)

Kapitel 7

“Väl förfaren i sin syssla”

”Ser du en man som är väl förfaren i sin syssla, hans plats är att tjäna konungar; icke må han tjäna ringa män.” (Ords. 22: 29.) ”Fattig bliver den som arbetar med lat hand, men de idogas hand skaffar rikedom.” (Ords. 10: 4.) ”Älsken varandra av hjärtat i broderlig kärlek; göken överträffa varandra i inbördes hedersbevisning. Varen icke tröga, där det gäller nit; varen brinnande i anden, tjänen Herren.” (Rom. 12: 10 -11.)

De många uppmaningar till flit, som finns i både Gamla och Nya testamentet visar tydligt det nära sambandet mellan våra levnadsvanor och våra religiösa känslor och seder. Människans sinne och kropp är så skapade, att mycken övning är nödvändig för att alla våra förmågor skall utvecklas rätt.

Medan många engagerar sig för mycket i jordiska affärer, går andra till den motsatta ytterligheten och arbetar inte tillräckligt för att kunna försörja sig själva och de som är beroende av dem. Broder X tillhör just denna klass. Han uppträder visserligen som husets herre men det är han inte i verkligheten. De tyngsta ansvaren och bördorna låter han sin hustru bära, medan han själv lever i bekymmerslös lättja eller sysslar med småting, som oj ringa grad bidrar till familjens underhåll. Han kan sitta i timmar och prata med sina söner eller grannar om betydelselösa saker. Han tar saken lugnt och roar sig själv, medan hans hustru och mor utför det arbete som måste göras för att skaffa mat och kläder.

Denne broder är en fattig man och kommer alltid att vara en börda för samhället, om han inte inser sitt av Gud givna privilegium och blir en man. Vem som helst kan finna ett arbete av något slag, bara han så önskar. Men om han är sorglös och likgiltig, kommer han att finna de platser som han kunde ha erhållit, redan upptagna av dem som visade större handlingskraft och flit än han.

Gud hade aldrig tänkt, att du, min broder, skulle leva i en sådan fattigdom som du nu gör. Varför gav han dig den fysik du har? Du har lika stort ansvar för dina fysiska krafter som andra har för sina tillgångar. En del av dem skulle idag tjäna på att byta ut sin förmögenhet mot din fysiska kraft. Men om de vore i ditt ställe, skulle de genom att

pliktstroget använda såväl sina själsliga som kroppsliga krafter, snart ha mer än de behövde och inte vara någon något skyldig. Det är inte på grund av ovilja från Guds sida, som förhållandena tycks vara emot dig, utan orsaken är att du inte använder den kraft Gud har gett dig. Han har aldrig menat att dina krafter skulle rosta bort på grund av överksamhet utan att de skulle stärkas genom att du använde dem.

Vår plikt att arbeta

Den trosbekännelse du har gör det lika mycket till din plikt att arbeta sex dagar i veckan som att besöka kyrkan på sabbaten. Men du är inte flitig. Du låter timmar, dagar, ja t.o.m. veckor gå utan att du uträttar någonting. Den bästa predikan du kunde hålla för världen, vore att reformera ditt eget liv och försörja din egen familj. Aposteln skriver: ”Men om någon icke drager försorg om sina egna, först och främst om sina närmaste, så har denne förnekat sin tro och är värre än en otrogen.” (1 Tim. 5: 8.)

Du drar skam över Herrens verk, när du på den plats där du bor lever i lättja och sätter dig i skuld för att försörja familjen. Dessa ,skulder är du inte särskilt angelägen att betala utan i stället flyttar du till en annan plats. Det är svek mot dina grannar. Världen har rätt att fordra absolut redbarhet av dem som bekänner sig vara bibelkristna. På grund Även mans likgiltighet, när det gäller att betala sina skulder, är våra medlemmar i fara att anses som opålitliga.

”Alt vad I viljen, att människorna skola göra eder, det skolen lock göra dem.” Dessa ord avser både dem som arbetar med sina händer och dem som har något att ge. Gud har gett dig kraft och skicklighet, men du har inte brukat dessa gåvor. Om så skulle behövas, ,stig upp tidigt på morgonen, t.o.m. medan stjärnorna ännu lyser. Planera ditt arbete och utför det sedan. Infria varje löfte, såvida inte sjukdom skulle hindra dig. Det är bättre att du nekar dig själv mat och sömn än att vara skuld till att andra inte får vad dem tillkommer.

Framgångens höjd bestiger ingen utan ansträngning. Ingen skall vänta sig att utan egna insatser vinna segerpriset, vare sig det gäller andliga eller världsliga ting. Det beror inte ”av de snabba huru de lyckas i löpandet, icke av hjältarna hur striden Utfaller”, men den som är lättjefull blir fattig. De som är ihärdiga och flitiga är inte endast själva lyckliga utan bidrar också i hög grad till andras lycka. Skicklighet och välstånd erhålls vanligtvis endast som resultat av nit och strävsamhet. Faraos visade sin uppskattning av

dessa karaktärsdrag, när han sade till Josef: ”. . . ifall du vet om några bland dem att de äro dugande män, så sätt dessa till uppsyningsmän över min boskap.” (1 Mos. 47: 6.)

Det finns ingen ursäkt för broder X med mindre hans kärlek till maklighet och hans oförmåga att planera och sätta sig själv i arbete, är en ursäkt. Det bästa för honom vore att lämna hemmet och arbeta under någon som kan planera för honom. Han har så länge varit en sorglös, oföretagsam herre över sig själv att inte mycket blir utfört. Han är också ett dåligt exempel för sina barn. De liknar honom till karaktären. De låter modern bära bördorna. De gör vi visserligen det de blir ombedda att göra, men de utvecklar inte, såsom barn borde göra, förmåga att se vad som behöver göras och gör det utan att bli tillsagda.

Betungade hustrur och mödrar

En kvinna gör sig själv och sin familj stor skada, när hon utför både sitt och de andras arbete, bär t.ex. in både ved och vatten, ja, t.o.m. tar yxan och hugger ved, medan hennes man och söner sitter vid brasan och pratar. Gud har aldrig bestämt, att hustrur och mödrar skulle vara sina familjers slavar. Mången mor tröttnas av omsorger, under det att hennes barn inte fostras till att dela hemmets uppgifter med henne. Såsom en följd av detta åldras och dör hon i förtid och lämnar barnen vid en tid när hon som mor bäst behövdes för att leda dem. Vem bär skulden då det?’

Den äkta maken skulle göra allt han kan för att lätta sin hustrus börda och bevara hennes sinne ljust. Barnen skulle aldrig tillåtas växa upp i lättja, för den blir då lätt till en vana hos dem. Om de inte är upptagna med nyttiga sysselsättningar, avtar der”s förmågor eller används i det ondas tjänst.

Vad du behöver, min broder, är arbete. Varje drag i ditt ansikte och varje din själsförmögenhet bär vittne därom. Du tycker inte om hårt arbete eller att förtjäna ditt bröd i ditt anletes svett, men så är förordnat av Gud för vårt livsuppehälle.

Du misslyckas med att fullfölja vad du påbörjar. Du har inte under självdisciplin lärt dig vad regelbundenhet innebär. Att följa ett system betyder mycket. Gör bara en sak åt gången och gör den väl. Fullborda den innan du börjar med något nytt. Du bör ha bestämda tider när du skall stiga upp, be och äta. Många slösar bort timmar av dyrbar tid i sängen, emedan det tillfredsställer deras läggning, och att göra annorlunda kräver att

de gör en extra ansträngning. En timme, förspild på morgonen, är förlorad för alltid och kan aldrig ersättas. Den vise mannen säger: ”Jag gick förbi en lat mans åker, en oförståndig människas vingård. Och se, den var alldeles full av ogräs, dess mark var övertäckt av nässlor, och dess stenvmur låg nedriven. Och jag betraktade det och aktade därpå, jag såg det och tog varning därav. Ja, sov ännu litet, slumra ännu litet, lägg ännu litet händerna i kors för att vila, så skall fattigdomen komma farande över dig och armodet såsom en väpnad man.” (Ords. 24: 30-34.)

De som gör även det minsta anspråk på gudsfruktan borde vara en prydnad för den lära ,de bekänner sig till, och de skulle inte tillåta att sanningen blev smäddad på grund av deras tanklösa handlingar. ”Varen ingen något skyldiga” (Rom. 13: 8) säger aposteln. Det är din plikt nu, min broder, att allvarligt ändra dina lättjefulla vanor och så ta vara på tiden. Låt världen se att sanningen har åstadkommit en reformation i ditt liv. (Band 5, sid. 178-182, 1882.)

Kapitel 8

Skall vi konsultera spiritistiska och andra icke medicinskt skolade eller legitimerade läkare?

”Ahasja störtade ned genom gallret i sin övre sal i Samaria och skadade sig, så att han blev sjuk. Då skickade han åstad sändebud och sade till dem: ’Gån och frågen Baal-Sebub, guden i Ekron, om jag skall tillfriskna från denna sjukdom.’ Men Herrens ängel hade talat så till tisbiten Elia: ’Stå upp och gå emot konungens i Samaria sändebud och tala så till dem: ’Är det därför att ingen Gud finnes i Israel som I gån åstad och frågen Baal, Sebub, guden i Ekron? Därför att I gören detta, säger Herren så: Du skall icke komma upp ur den säng i vilken du har lagt dig, ty du skall döden dö.’” (2 Kon. 1: 2-4.)

Denna berättelse visar på det mest slående sätt Guds vrede mot dem som vänder sig från Gud till djävulska makter. En kort tid före denna händelse hade Israel haft regentskifte. Ahab hade stupat enligt Guds dom. Han efterföljdes av sin son Ahasja, en svag karaktär, som gjorde endast vad ont var i Herrens ögon, i det att han vandrade sin fars och mors vägar och förledde Israel till synd. Han tjänade och dyrkade Baal och frestade Israels Gud till vrede såsom hans fader Ahab hade gjort. Men Guds domar följde tätt efter den upproriska konungens synder. Ett krig med Moab, sedan denna olyckshändelse genom vilken hans eget liv hotades, visade Guds vrede över Ahasja.

Hur mycket hade inte Israels konung hört och sett av den Högstes underbara gärningar under sin fars regering! Vilka fruktansvärda bevis på sin stränghet och nitälskan hade inte Gud gett sitt avfallna Israel! Allt detta var Ahasja medveten om, men ändå handlade han som om denna hemska verklighet, ja, även hans faders fruktansvärda slut, var endast tomma sagor. I stället för att ödmjuka sitt hjärta inför Gud begår han den mest övermodiga handling av gudlöshet. Han befäller nämligen sina tjänare: ”Gån och frågen Baal-Sebub, guden i Ekron, om jag skall tillfriskna från denna sjukdom.” (2 Kon. 1: 2.)

Man trodde att avguden i Ekron genom prästerna, som var hans medier, gav upplysning om kommande händelser. Detta påstående hade vunnit så allmän tilltro att guden uppsöktes av ett stort antal även från avlägsna orter. De förutsägelser och den information som gavs, kom direkt från mörkrets furste. Det är Satan som har skapat och

vidmakthåller avgudadyrkan, för att så dra människor från Gud. Det är genom hans makt som mörkrets och lögnens välde uppehålls.

Berättelsen om Ahasjas synd och straff är en varnande lärdom som ingen ostraffat kan ringakta. Även om vi inte tillber hedningarnas gudar, så tillber tusenden i Satans helgedom likaväl som konungen av Israel. Samma anda av hednisk avgudadyrkan råder idag, fast den under inflytande av vetenskap och bildning har antagit en mer förfinad och mer tilldragande form. Varje dag får vi nya sorgliga bevis för att tron på det fasta profetiska ordet minskar, och i dess ställe fångas människornas sinnen av vidskepelse och djävulska trollkonster. Alla som inte allvarligt rannsakar Bibeln och liter varje önskan och avsikt prövas av den, alla som inte under bön lär känna hans vilja, viker säkerligen av från den rätta vägen och faller offer för Satans förvillelser.

Kanaler för Satans makt

De hedniska oraklerna har idag sin motsvarighet i spiritist medier, fjärrskådare och spåmän. De mystiska röster som talade i Ekron och En-Dar, vilseleder genom sina lögner människor även idag. Mörkrets furste uppträder nu bara i en annan gestalt. Hedendomens mysterier motsvaras nu av hemliga sällskap och seanser, av mörkrets gärningar och under, av vår tids trollkarlar. Deras avslöjanden mottas ivrigt av tusenden som vägrar att ta emot ljuset från Guds ord och Ande. När de med förakt talar om gångna tidens magiker, triumferar den store förföraren när de hänger sig åt hans konster i en annan form.

Hans tjänare påstår fortfarande att de kan bota sjuka. De hänför sin makt till elektricitet, magnetism och s.k. ”sympatiska kurer”. I själva verket är de ingenting annat än kanaler för Satans ”elektriska ström”. Med dessa medel förför han människor till kropp och själ.

Jag har gång på gång fått brev från predikanter och lekmän i vår församling som frågat om det är orätt att anlita helbrägdagörare som är spiritister och klärvojanter. På grund av bristande tid har jag inte besvarat dessa brev, men nu har detta ämne starkt påkallat min uppmärksamhet. Dessa Satans tjänare har blivit så många och så allmänt anlitade att det nu tycks nödvändigt med en varning. *

Gud har gjort det möjligt för oss att lära känna hälsans lagar. Han har gjort det till

vår plikt att hålla vår fysik i bästa kondition, så att vi kan tjäna honom på bästa sätt. De som inte är angelägna om att få ännu mera av det ljus och den kunskap som nådefullt erbjuds dem, förkastar ett av Guds medel till att befordra såväl deras andliga som fysiska liv. Därmed försätter de sig själva i en situation där de blir föremål för Satans bedrägerier.

Inte så få i denna kristna tidsålder och i denna kristna nation vänder sig hellre till onda andar än litar på den levande Gudens makt. Modern som vakar vid sitt barns sjukbädd, utropar: ”Jag kan inte göra mer. Finns det inte någon som kan göra mitt barn friskt?” Man berättar för henne om de underbara kurer som har getts av någon klärvoajant helbrägdagörare, eller någon som använder sig av magnetism, och hon anförtror sitt barn i dennes vård, vilket innebär att hon lägger sitt barn i Satans händer lika verkligt som om han stod vid hennes sida. Senare i livet kommer barnet att ofta kontrolleras Även .satanisk makt som tycks omöjlig att bryta.

Många är ovilliga att t.o.m. försöka få kunskap om livets lagar och de enkla medel som finns för att återställa en förlorad hälsa. De står inte i ett rätt förhållande till livet. Om sjukdomen är en följd av överträdelse av naturens lagar, rättar de inte till misstagen och ber om Guds välsignelse, utan anlitar läkare. Om de återfår hälsan, ger de all ära åt medicin och läkare. De är alltid redo att dyrka mänsklig kraft och visdom, och tycks inte känna någon annan gud än människan - stoft och aska.

Ahasja sände sina tjänare för att fråga Baal-Sebub i Ekron, men i stället för ett budskap från denne avgud hörde han den fruktansvärda domen från Israels Gud: ”Du skall icke komma ur den säng i vilken du har lagt dig, ty du skall döden dö.” Det var Kristus, som bjöd Elia att tala dessa ord till den avfälliga konungen.

Herren hade orsak att i hög grad vara missnöjd med Ahasjas gudlöshet. Vad hade inte Kristus gjort för att vinna syndares hjärtan och för att inspirera dem till orubblig förtröstan på honom? Under släkte efter släkte hade han besökt sitt folk och gett dem bevis.på den djupaste ömhet och den mest oförlikneliga kärlek. Andå från patriarkernas tid hade han visat att han hade sin ”lust bland människors barn”. (Ords. 8: 31.) Han hade alltid varit närvarande för att hjälpa dem som på allvar sökte honom. ”I all deras nöd var ingen verklig nöd, ty hans ansiktes ängel frälste dem.” (Jes. 63: 9.) Ändå gjorde Israel uppror mot Gud och .vände ’Sig till Herrens bittraste fiende för att få hjälp.

Hebréerna var det enda folk som ägde förmånen att känna den sanne Guden. När Israels konung sände bud för att rådfråga ett hedniskt orakel, gav han därmed till känna, att han litade mer på deras avgudar än på sitt folks Gud, Skaparen av himlar och jord. På samma sätt vanäras Gud av dem som bekänner sig ha kunskap om hans ord men ändå vänder sig från all krafts och visdoms Källa för att söka hjälp eller råd hos mörkrets makter. Om Gud vredgades på grund Även ond, avgudadyrkande konungs handlingssätt, hur betraktar han då liknande handlingar av dem som bekänner sig vara hans tjänare?

Lita på Gud och lyd naturens lagar

Varför är människan så ovillig att förtrösta på honom som skapat henne och som genom en lätt beröring, ett ord, en blick, kan bota allt slags sjukdom? Vem är mer värdig vårt förtroende än denne Ende som har offrat så mycket för vår återlösning? Vår Herre har genom aposteln Jakob tydligt föreskrivit hur vi skall handla i fall av sjukdom. När mänsklig hjälp misslyckas är Gud sitt folks hjälpare. ”Är någon bland eder sjuk, må han då kalla till sig församlingens äldste; och dessa må bedja över honom och i Herrens namn smörja honom med olja. Och trons bön skall hjälpa den sjuke och Herren skall låta honom stå upp igen.” (Jak. 5: 14, 15.) Om de som av rena hjärtan bekänner sig följa Kristus, satte lika stor tro till Guds löften som de gör till Satans makt, skulle de erfara den helige Andes livgivande kraft både till kropp och själ.

Gud har gett sitt folk ett stort ljus, men det innebär inte att vi är utom räckhåll för frestelser. Vem av oss söker inte hjälp hos gudarna i Ekron? Låt oss se på denna bild som är hämtad ur verkligheten. Hur många, även bland sjundedagsadventister, har de för denne man utmärkande karaktärsdragen? Han är en sjukling, tydligen mycket samvetsgrann, men samtidigt fanatisk och självbelåten som öppet erkänner sin ringaktning för de livets och hälsans lagar, som gudomlig nåd har lett oss som ett folk att ta emot. Hans kost måste tillredas så att den tillfredsställer hans förvända smak. Hellre än att sätta sig vid ett bord med hälsosam kost äter han på restauranger, för att han där obehindrat kan tillfredsställa sin aptit. Samtidigt som han skickligt förespråkar återhållsamhet, ringaktar han dess grundläggande lagar. Han önskar lindring men inte till priset av självförnekelse. Den mannen tillber vid den förvända aptitens altare. De krafter som, helgade och förädlade, skulle ha brukats i Guds tjänst, försvagas och är till liten nytta. Irritation, virrighet och depression är några av följderna när man inte följer naturens lagar. Man är utan energi och opålitlig.

Den som har mod och ärlighet nog att varna honom för faran, ådrar sig hans missnöje. Minsta protest eller opposition är nog för att uppväcka hans stridslust. Men då ges han tillfälle att söka hjälp hos någon som får sin makt genom ett främmande medium. Till denne vänder han sig med iver och offerar villigt tid och pengar i hopp att få det utlovade. Han är vilseledd, förblindad. Han prisar bedragarens makt och genom hans inflytande förmås andra att söka dennes hjälp. På så sätt vanäras Israels Gud, medan Satans makt vördas och upphöjs.

I Jesu namn vill jag vända mig till dem som bekänner sig vara hans efterföljare: Förbli i den tro som ni först tog emot. Avsky profant och tomt tal. I stället för att lita på trolldom, tro på levande Gud. Förbannad är den stig som leder till En-Dor eller till Ekron. De som beträder förbjuden mark kommer att snubbla. I Israel finns en Gud som räddar alla betryckta. Hans tron är rättfärdighetens boning.

Minsta avvikelse från Herrens ledning innebär en fara. När vi avviker från pliktens väg uppstår omständigheter som oemotståndligt tycks dra oss allt längre och längre från vad rätt är. Onödigt förtroende med dem som inte har någon respekt för Gud förleder oss förr än vi anar. Ängslan att såra våra världsliga vänner avhåller oss från att uttrycka vår tacksamhet till Gud eller att erkänna vårt beroende av honom. Vi måste hålla oss nära Guds ord. Vi behöver dess varningar och dess uppmuntran, dess bestraffningar och löften. Vi behöver det fullkomliga föredömet som finns endast i vår Frälsares liv och karaktär.

Gå inte in på Satans mark

Guds änglar vakar över hans folk, så länge de vandrar pliktens väg. Men det finns inget löfte om beskydd för dem som avsiktligt går in på Satans mark. Den store bedragarens redskap säger och gör vad som helst för att nå sitt mål. Om han kallar sig spiritualist eller helbrägdagörare genom "magnetism" betyder mindre. Genom skenfagert tal vinner han de tanklösas förtroende. Han gör anspråk på att kunna läsa deras livs historia och att förstå i alla deras prövningar och svårigheter. Som en låtsad ljuset ängel men med avgrundens mörker i sitt hjärta, visar han stort intresse för de kvinnor som söker hans råd. Han förklarar att deras bekymmer orsakas av deras olyckliga äktenskap. Detta kanske är riktigt, men en sådan rådgivare förbättrar inte deras ställning. Han säger att de behöver kärlek och sympati. Han låtsar sig ha stort

intresse för deras bästa och så fångar han dessa intet ont anande offer genom att tjusa dem som ormen tjuisar den skrämde lilla fågeln. Snart är de helt i hans makt. Synd, vanära och undergång är den fruktansvärda följden.

Dessa ogudaktighetens tjänare är inte få. Deras väg är kantad av människor med förlorat anséende, ödelagda hem och brustna hjärtan. Men om allt detta, vet världen föga. De fortsätter att finna nya offer, och Satan jublar över den förödelse han åstadkommer.

Den synliga och den osynliga världen står i nära kontakt. Kunde slöjan lyftas, skulle vi se hur onda andar tränger sig på oss med sitt mörker och arbetar med all makt att bedra och förstöra, Onda människor är omgivna, påverkade och hjälpta av onda andar. Trons och bödens människa har överlämnat sig åt gudomlig ledning, och Guds änglar skänker henne ljus och kraft från himmelen.

Ingen kan tjäna två herrar. Det är inte större kontrast mellan ljus och mörker än mellan tjänsten för Gud och tjänsten för Satan. Profeten Elia framställde saken i dess rätta ljus, när han utan fruktan vädjade till det avfälliga Israel: ”Är det Herren som är Gud, så följ efter honom; men om Baal är det, så följ efter honom.” (1 Kon. 18: 21.)

De som fallit offer för Satans förvillelser kanske skryter över den vinst de därmed gjort, men bevisar det att deras väg är vis och säker? Om livet skulle förlängas, om tillfällig vinst erhållas? Lönar det sig sist och slutligen att förakta Guds vilja? Vad som nu tycks vara en vinst skall till sist visa sig vara en oersättlig förlust. Vi kan inte ostraffat bryta ned en enda av Guds barriärer till skydd för hans folk mot Satans makt.

Vår enda trygghet ligger i att hålla oss till de gamla rāmärkena. ”Nej, hållen eder till lagen, till vittnesbördet! Så skola förvisso en gång de nödgas mana, för vilka nu ingen morgonrodnad finnes.” (Jes. 8: 20.) (Band 5, sid. 191-199, 1882.)

Kapitel 9

Se på Jesus

Många begår ett allvarligt misstag i sitt religiösa liv genom att ha uppmärksamheten riktad på sina känslor och efter dessa bedöma sitt andliga tillstånd, framgångar och nederlag. Känslor är inte något säkert kännetecken. Vi skall inte se på oss själva för att få bevis för att Gud tagit emot oss. Hos oss själva kommer vi att finna endast sådant som gör oss missmodiga. Vårt enda hopp är att ”se på Jesus, trons hövding och fullkomnare”. (Hebr. 12: 2.) I honom finner vi allt som kan inspirera oss, ge oss hopp, tro och mod. Han är vår rättfärdighet, vår tröst och vår glädje.

De som ser på sig själva för att få tröst, blir nedstämda och missmodiga. Vår känsla av svaghet och ovärdighet borde leda oss till att ödmjukt åberopa Kristi försoningsoffer. I samma mån som vi förtröstar på hans förtjänster, skall vi finna vila, frid och glädje. Han frälsar till det yttersta alla som genom honom kommer till Gud.

Vi behöver förlita oss på Jesus dagligen. Han har lovat oss att såsom vår dag är, så skall vår kraft vara. Genom hans nåd skall vi orka bära alla dagens bördor, och uppfylla alla dess plikter. Men många tyngs ned av bekymmer för framtiden. Ständigt söker de att idag bära morgondagens bördor. På så sätt är en stor del av deras svårigheter endast inbillade och för sådana har Jesus inte lovat att sörja. Han lovar nåd och kraft endast för den dag som nu är. Han råder oss att inte belasta oss med morgondagens omsorger och bekymmer. ”Var dag har nog av sin egen plåga.” (Matt. 6: 34.)

Vanan att grubbla över inbillade olyckor är ovis och okristlig. Den hindrar oss från att glädjas över stundens välsignelser och ta vara på de tillfällen vi har. Herren fordrar av oss att vi skall utföra de plikter som är våra idag och uthärda dess prövningar. Det är idag vi skall vaka, så att vi inte syndar i ord eller gärning. Idag skall vi prisa och ära Gud. Genom att idag visa en levande tro, kan vi besegra fienden. Idag måste vi söka Gud och vara fast beslutna att inte vara nöjda med mindre vi upplever hans närhet. Vi bör vaka, verka och be som om det var vår sista dag. Hur djupt allvarligt skulle inte vårt liv då vara! Hur nära vi då skulle följa Jesus i alla våra ord och handlingar!

Gör Jesus till din förtrogne

Det är få som rätt uppskattar och tar vara på börens dyrbara förmån. Vi skulle gå till Jesus med alla våra behov. Vi kan komma till honom med våra 'små bekymmer såväl som med våra stora problem. Allt som oroar och plågar oss skulle vi i bön ta till Herren. När vi känner att vi behöver Jesu närvaro för varje steg vi tar, har Satan liten möjlighet att fresta oss. Det är hans väl uttänkta plan att hålla oss borta från vår bästa och mest deltagande vän. Jesus skulle vara vår mest förtrogna vän. Vi kan tryggt dela allt som rör sig inom oss med honom.

Bröder och systrar, tro att Jesus möter med er när ni samlas till gemensam andakt. Tro att han vill välsigna er. Ta blicken från er själva och se på Jesus, tala om hans oförlikneliga kärlek! Genom att se på honom förvandlas ni till hans avbilder. Var kortfattad och koncentrerad när ni ber. Predika inte för Herren i långa böner! Be om livets bröd liksom ett hungrigt barn ber sin jordiska far om bröd. Om vi ber i barnslig tro, skall Gud ge oss all den välsignelse vi behöver.

De böner som predikanterna ber strax före sin predikan, är ofta långa och olämpliga. De berör många olika saker som inte hör samman varken med stundens eller publikens behov. Sådana böner passar i den enskilda kammaren, men skulle inte förekomma offentligt. Åhörarna blir trötta och längtar efter att predikanten skall sluta. Bröder, ta era lyssnare med er i bönen!

Vänd er till Frälsaren i tro och be om det ni behöver för tillfället! Låt själen i längtan sträcka sig efter välsignelse för den stunden!

Bön är själens heligaste övning. Den skulle vara allvarlig, ödmjuk och uppriktig - det pånyttfödda hjärtats önskningar, framburna i den Heliges närvaro. När den bedjande känner Guds närhet, glömmer han sig själv. Han har ingen önskan. att visa sin begåvning, han försöker inte att behaga människor, utan han vill erhålla den välsignelse som hans hjärta hungrar efter.

Om vi bara ville ta Herren på hans ord, vilka välsignelser vi då skulle få! O, att det funnes mera av brinnande, effektiv bön! Kristus vill hjälpa alla som i tro söker honom. (Band 5, sid. 199-202,1882.)

Kapitel 10

Guds insegel

”Och jag hörde honom ropa med hög röst och säga: ’Kommen hit med hemsökelse över staden, och var och en have sitt mordvapen i handen.’”

”Och Israels Guds härlighet hade lyft sig från keruben, som den vilade på, och hade flyttat sig till tempelhusets tröskel och ropade nu till mannen som var klädd i linnekläderna och hade skrivtyget vid sin länd; Herren sade till honom: ’Gå igenom Jerusalems stad och teckna med ett tecken på pannan de män som sucka och jämra sig över alla styggelser som bedrivs därinne.’ Och till de andra hörde jag honom säga: ”Dragen fram i staden efter honom och slån ned folket; visen ingen skonsamhet och haven ingen misskund. Både åldringar och ynglingar och jungfrur, både barn och kvinnor skolen I dräpa och förgöra, men I mån icke komma vid någon-som har tecknet på sig; och I skolen begynna vid min helgedom.’ Och de begynte med de äldste, med de män ’som stodo framför tempelhuset.” (Hes. 9: 1, 3-6.)

Jesus är redo att lämna nådastolen i den himmelska helgedomen för att ikläda sig hämndens dräkt och utgjuta sina vrededomar över dem som inte tagit emot det ljus som Gud gett dem.” Därför att dom icke strax går över vad ont som göres, få människors barn dristighet att göra det ont är.” (Pred. 8: 11.) I stället för att mjukna på grund av det tålmod och överséende som Herren under lång tid visat dem ’som inte fruktar Gud och älskar Sanningen, förhärdar de ’Sina hjärtan på sin onda väg. Men det finns gränser för Guds tålmod och många överskrider dessa. De har gått över gränsen för hans nåd, och därför måste Gud ingripa och skydda sin egen ära.

Gud går till rätta med nationerna

Om amoréerna sade Gud: ”I det fjärde släktet skall din säd komma hit tillbaka. Ty ännu hava icke amoréerna fyllt sina missgärningars mått.” (1 Mos. 15: 16.) Trots att avgudereri och korruption var utmärkande för denna nation, hade den ännu inte fyllt sina missgärningars mått och Gud ville inte ännu ge befallning om dess fullständiga utrotande. Folket skulle så tydligt få se den gudomliga kraften uppenbarad att de var utan ursäkt. Den medlidsamme Skaparen var villig att uthärda deras ogudaktighet ända

till fjärde led. Om ingen förändring till det bättre skett, skulle hans straffdomar då drabba dem.

Med ofelbar noggrannhet håller den Oändlige fortfarande räkenskap med alla nationer. Så länge han erbjuder dem sin nåd med kallelse till bättring, pågår denna räkenskap. Men när synderna nått ett visst mått, vilket Gud bestämt, avkunnar han sin vredesdom. Räkenskapen är avslutad. Det gudomliga tålamodet är slut. Några böner om nåd för dem frambärs inte längre.

När profeten skådade ned genom tiderna såg han i en syn vår tid. Denna tids nationer har tagit emot omätlig nåd. De har fått himmelens rikaste välsignelser, men deras högmod, girighet, avgudadyrkan, gudsförakt och grova otacksamhet växer. De närmar sig snabbt den avslutande räkenskapsdagen.

Men det som får mig att bäva är, att de som har det största ljuset och de största förmånerna, har besmittats av den rådande ogudaktigheten. Påverkade av orättfärdigheten i deras omgivning har många, bland dem även sådana som bekänner sig tro adventbudskapet, kallnat och dragits bort genom den rådande ondskan. Det universella hån som sann fromhet och helgelse utsätts för, leder dem som inte lever nära Gud, att förlora vördnaden för hans lag. Om de av hjärtat följde ljuset och lydde sanningen, skulle denna heliga lag bli ännu dyrare, när den på detta sätt blir föraktad och åsidosatt. Ju mera påtaglig vanvördnaden för Guds lag blir, desto tydligare dras gränslinjen mellan dem som lyder den och världen. Kärleken till de gudomliga budorden växer hos den ena klassen i samma grad som föraktet ökar hos den andra.

Krisen närmar sig snabbt, räkenskaperna är snart avslutade och Guds hemsökelse är nära. Även om Gud är ovillig att straffa, måste han straffa och det med hast. De som vandrar i ljuset kommer att se tecknen på den annalkande vreden, men de 'skall inte sitta i lugn och ro som åskådare till undergången och trösta sig själva med att Gud skall beskydda sitt folk på hemsökelsens dag. Nej, långt därifrån. De skall se det som sin plikt att ivrigt arbeta för att rädda andra, i det att de med stark tro blickar upp till Gud för att få hjälp. "Mycket förmår en rättfärdig mans bön, när den bedes med kraft." (Jak. 5: 16.)

Gudsfruktans surdeg har inte helt förlorat sin kraft. Vid den tid när faran är som störst för församlingen, suckar och ropar den lilla gruppen som lever i ljuset, över de styggelser som begås i landet. Men särskilt ivrigt ber den för de församlingsmedlemmar

som följer världen.

Dessa trognas förböner är inte förgäves. När Herren kommer som hämnare, kommer han också som beskyddare av dem som hållit ut i tron och bevarat sig obesmittade av världen. Det är nu Gud har lovat hämnas sina utvalda, fast han länge haft tålmod med dem.

'Befallningen'lyder: "Gå igenom Jerusalems stad och teckna med ett tecken på pannan de män, som sucka och jämra sig Över alla styggelser som bedrivs därinne." (Hes. 9: 4.) De som suckat och ropat har talat Livets ord, varnat, gett råd och vädjat. Några samtidigare vanärat Gud, ångrade sig och ödmjukade sig för honom. Men Herrens härlighet har lämnat Israel. Fast många fortfarande höll fast vid de kristna formerna saknades hans makt och närvaro.

Vid tiden för Guds vrededom skall Kristi ödmjuka, hängivna efterföljare skiljas från den övriga världen genom sin själsångest, som de uttrycker i klagan, gråt, förebråelser och varningar. Under det att andra försöker överskyla det rådande onda och överallt ursäktar ondskan, skall de som nitälskar för Guds ära och älskar människorna, inte undvika att handla för att vinna någons ynnest. Deras rättfärdiga sinnen lider av att varje dag konfronteras med de ogudaktigas ord och gärningar. De står maktlösa inför den tilltagande vågen av orättfärdighet och fylls av djup sorg och ängslan. De sörjer inför Gud över att se kristendomen ringaktad t.o.m. i hemmen hos dem som haft det sanna ljuset.

De sörjer och lider när de ser att stolthet, girighet, själviskhet och allt slags bedrägeri råder i församlingen. Guds Ande som tvingas att tillrättavisa, stöts bort, medan Satans tjänare triumferar. Gud vanäras, när sanningen inte har något inflytande.

Den klass av bekännare som inte sörjer över sitt eget andliga förfall och över andras synder, kommer inte att få Guds insegel. Herren befäller sina sändebud: "Dragen fram i staden efter honom och slån ned folket; visen ingen skonsamhet och haven ingen misskund. Både åldringar och ynglingar och jungfrur, både barn och kvinnor skolen I dräpa och förgöra, men I mån icke komma vid någon som har tecknet på sig; och I skolen begynna vid min helgedom. Och de begynte med de äldste, med de män som stodo framför tempelhuset." (Hes. 9: 5,6.)

Här ser vi att församlingen, Herrens helgedom, var den som först drabbades av Guds vrede. De äldste, dem som Gud gett stort ljus och som skulle vaka över folkets andliga intressen, hade svikit förtroendet. De intalade sig att det inte var nödvändigt att rätta sig efter under eller tecken på Guds makt såsom i forna dagar. Tiderna har förändrats. Dessa ord styrker deras otro och de säger: ”Herren kommer inte att göra varken gott eller ont. Han är alltför nåderik för att hemsöka sitt folk.” ”Allt står väl till och ingen fara är på färde.” Dessa män kommer aldrig mer att höja sin röst lik en trumpet för att visa Guds folk deras överträdelser och Jakobs hus deras synder. Dessa stumma hundar som inte ger något skall, är just de som kommer att smaka Guds vrede. Alla förgås de tillsammans.

De svåraste synderna

De styggelser över vilka de trogna suckade och grät var alla sådana, som kunde upptäckas av människor, men långt svårare är de dolda synderna, och det var dessa som uppväckte den helige och rene Gudens nitälskan. Hjärtats store Rannsakarare känner varje synd som i hemlighet utförts av orättfärdighetens tjänare. Dessa personer känner sig säkra i sin förvillelse, och på grund av hans tålmod säger de att Herren inte ser, och de uppträder som om han skulle ha övergett jorden. Men Herren skall avslöja deras skrymteri och avslöja de synder som de nu så omsorgsfullt döljer.

Ingen överlägsenhet i rang, värdighet, världslig visdom eller andligt ämbete skyddar människan från att överge sina principer, om hon lämnas åt sig själv och sitt svekfulla hjärta. De som har ansetts vara aktningsvärda och rättfärdiga, visar sig vara de första som lämnar församlingen och blir exempel på förakt och likgiltighet för Guds nåd. Men Gud kan inte längre tolerera deras onda vandel, och i sin vrede handlar han med dem utan nåd.

Endast motvilligt drar sig Gud från dem som välsignats med stort ljus och som har erfarit Ordets makt när de förkunnade det för andra. De var en gång hans trogna tjänare, välsignade med hans närvaro och ledning, men de avföll från honom och ledde andra vilse, och därför vilar nu Guds misshag över dem.

Vilka beseglas med Guds insegel?

Guds hämndedag är nära. Guds insegel skal! tecknas på deras pannor, vilka

suckar och gråter över de styggelser som begås i landet. De som sympatiserar med världen, äter och dricker med de druckna, skall förvisso draibbas av fördärvet tillsammans med orättfärdighetens tjänare. ”Herrens ögon äro vända till de rättfärdiga, och hans öron till deras bön. Men Herrens ansikte är emot dem som göra det onda.” (1 Petr. 3: 12.)

Vårt eget handlingssätt avgör om vi skall få den levande Gudens insegel eller falla för vingårdsmannens yxa. Redan har några få droppar av Guds vrede fallit på jorden; men när de sju sista plågorna utgjuts utan någon nåd blandad i hans vredes kalk, är det för alltid för sent att ångra sig och söka skydd. Inget försoningens blod renar då från syndens fläckar.

”På den tiden skall Mikael träda upp, den store fursten, som står som försvarare för dina landsmän; och då kommer en tid av nöd, vars like icke har funnits alltifrån den dag då människor blevo till och ända till den tiden. Men på den tiden skola av ditt folk alla de varda frälsta, som finnas skrivna i boken.” (Dan. 12: 1.) När denna tid av nöd kommer är varje människas öde avgjort. Inte längre någon prøvotid, inte längre någon nåd förde förhärdade. Hans folk har beseglats med den levande Gudens insegel. Den lilla skaran kan ,inte försvara sig själv, utan har gjort Gud till sitt försvar i den kamp på liv och död som rasar mellan den och världens makter, vilka anföras av drakens härskara. Befallning har utgått från högsta jordiska myndighet, att de skall tillbe vilddjuret och ta dess märke, med hot om förföljelse och dödsstraff. Må Gud hjälpa sitt folk nu, för vad kan de göra i en sådan fruktansvärd konflikt utan hans bistånd!

Mod, kraft, tro och orubblig förtröstan på Guds malt kommer inte i ett ögonblick. Dessa himmelska gåvor får man genom många års erfarenhet. Genom ett liv i helig strävan och osviklig trohet mot det rätta avgjorde Guds barn sitt öde. Utsatta för frestelser utan tal visste de, att de måste hålla fast eller besegras. De kände att de hade ett stort verk att utföra och att de vilken stund som helst kunde kallas att lägga ned sina vapen; och skulle de uppnå livets slut utan att ha utfört sitt verk, skulle det innebära en förlust för evigheten. De tog emot ljuset från himmelen lika ivrigt som lärjungarna tog emot det från Jesus. När de första kristna flydde till bergen och öknen, när de lämnades i fängelsehålor att dö under hunger, köld och tortyr, när martyrdöden syntes dem vara den enda vägen ur deras lidande, jublade de över att vara värdiga att lida för Kristus, som hade korsfästs för dem. Deras värdiga föredöme kommer att bli till tröst och uppmuntran för Guds folk, när de upplever en tid av nöd, vars like aldrig funnits.

Inte alla som bekänner sig helga sabbaten blir beseglade. Många bland dem som undervisar andra om evangelium får inte Guds insegel på sin panna. De hade evangeiii ljus, de kände sin Mästares vilja, de förstod alla trosläror, men de levde inte efter sin tro. De som så väl kände profetian och den gudomliga visdomens skatter skulle ha levt upp till sin tro. Deras familjer skulle ha levt därefter, så att världen kunnat se evangeliu inflytande på människosinnet.

På grund av bristande helgelse och fromhet och därför att de misslyckats att nå en hög andlig standard, gör de andra belåtna med sitt tillstånd. Människor med begränsat omdöme kan inte se, att de genom att följa dem som så ofta för dem öppnade Guds skattkammare, äventyrar sin egen frälsning. Var och en måste nu rannsaka Bibeln för sig själv på knä inför Gud, med ett barns ödmjuka och öppna sinne, om han skall få veta vad Herren önskar. Hur högt en förkunnare än må ha stått i Guds ynnest, hamnar han i mörker och villfarelse och leder också andra vilse om han försummar att följa det ljus som Gud gett honom och om han vägrar att låta sig undervisas som ett litet barn.

Ingen av oss får Guds insegel så länge vår karaktär har en enda fläck. Vi måste övervinna våra karaktärsfel och renas från allt som befläcker vår själs tempel. Då skall särlaregnet falla över oss liksom arlaregnet föll över lärjungarna på pingstdagen.

Vi låter oss alltför lätt nöja med vad vi uppnått. Vi anser oss rika och att vi har vunnit rikedomar och vet inte att just vi är eländiga och ömkansvärda och fattiga och blinda och nakna. (Upp. 3: 17.) Nu är tiden inne då vi skall följa det Sanna Vittnets uppmaning: ”Så råder jag dig då att du köper av mig guld som är luttrat i eld, för att du skall bli rik, och att du köper vita kläder att kläda dig i, för att din nakenhets skam icke skall bli uppenbar, och att du köper ögonsalva till att smörja dina ögon med, för att du skall kunna se.” (Upp. 3: 15.)

Levande tro

Vi måste i detta liv gå igenom prövningens eld och göra kostsamma uppoffringar, men Kristi frid är vår belöning. Vi har försakat och lidit så litet för Kristi skull, att korset är nästan helt bortglömt. Vi måste bli delaktiga med Kristus i hans lidanden, om vi som segrare skall sitta med honom på hans tron. Så länge vi vandrar själviskhetens väg och ryggar tillbaka för självförsakelsen, kan, aldrig vår, tro bli fast, om vi lär inte

känna Jesu nid eller den glädje som kommer genom medveten seger. De förhärligade i den återlösta skaran inför Guds och Lammets tron, klädda i de vita kläderna, vet vad det kostar att vinna seger, för de har kommit från den stora bedrövelsen. De som ger efter för omständigheterna hellre än att ta upp kampen, vet inte hur de skall hålla stånd den dag när varje människa våndas, när Noa, Job och Daniel, om de fanns i landet, inte skulle kunna frälsa varken son eller dotter, för var och en måste rädda sig själv genom sin egen rättfärdighet.

Ingen behöver säga att han är ett hopplöst fall, att han inte kan leva som en kristen. Allt vad vi behöver får vi genom Kristi död. Jesus är den alltid närvarande Hjälparen i all vår nöd. Åkalla honom i tro, och han har lovat att höra och besvara varje din bön.

O, denna levande, aktiva tro! Vi behöver den. Vi måste ha den, annars blir vi modlösa och ger upp på prövningens dag. Mörkret på vår väg får inte göra oss missmodiga eller driva oss till förtvivlan. Det är slöjan med vilken Gud döljer sin härlighet, när han kommer för att skänka oss rika välsignelser. Vi borde veta det genom vår tidiga erfarenhet. Den dag då Gud håller räfst med sitt folk, skall denna erfarenhet vara en källa till tröst och hopp.

Det är nu vi skall hålla oss själva och våra barn obefläckade av världen. Det är nu vi skall två våra kläder och göra dem vita i Lammets blod. Det är nu vi måste övervinna stolthet, lustar och andlig lättja. Det är nu vi måste vaka och göra medvetna ansträngningar att få en helgjuten god karaktär. ”I dag, om I fån höra hans röst, mån I icke förhärda edra hjärtan.” (Hebr. 3: 7, 8.) Vi ställs på ,de hårdaste prov, vakande och bidande Herrens uppenbarelse. Det har alltid varit Guds plan att bringa ljus i stället för mörker, glädje i stället för sarg, vila i stället för trötthet till varje väntande och längtande människa.

Vad gör ni, bröder, i det ’stora beredelseverket? De sam förenar sig med världen likbildas med den och bereder sig för vilddjurets märke. De sam inte litar på sig själva utan ödmjukar sig inför Gud och renar sig i lydnad för sanningen, dans för himmelen och bereds att ta emot Guds insegel på sina pannor. När påbudet utgår och beseglingen har skett skall deras karaktärer förbli rena och fläckfria.

Nu är beredelsens tid. Gud sätter aldrig sitt insegel på en aren människa, inte på

den sam är ärelysten och älskar världen. Det ges heller aldrig åt människor med falsk tunga och svekfullt hjärta. Ana sam får inseglet måste vara utan fläck inför Gud - reda för himmelen. Gå framåt, mina bröder och systrar. Jag kan denna gång skriva endast helt kartfattat om detta, endast för att fästa er uppmärksamhet på behovet av beredelse. Rannsaka Bibeln för er själva, så att ni förstår den nuvarande tidens fruktansvärda allvar. (Band 5, 207-216, 1882.)

Inte ens livet skall ni köpa på bekostnad av evangelium. Genom ett ord eller en nick kunde martyrerna ha förnekat sin Gud och räddat sitt liv. Genom att kasta ett uns av rökelse på avgudens altare kunde de ha räddat sig själva från sträckbänken, schavotten eller korset. Men de vägrade att vara osanna i ord eller handling, även om de därigenom skulle ha räddat sitt liv. De föredrag fängelse, tortyr och död hellre än frihet på villkor av svek, falskhet och avfall. Genom trohet och förtröstan på Kristus vann de den fläckfria dräkten och den stjärnprydda kronan. Deras liv förädlades och helgades inför Gud, därför att de stod fasta för sanningen under de svårast tänkbara förhållanden. (Band 4, sid. 336, 1879.)

Kapitel 11

En vädjan

Vad kan jag säga till er, mina bröder, som kan väcka er upp ur er materiella säkerhet? Jag har sett farorna som hotar er. Det finns både troende och icke-troende i församlingen. Kristus framställer dessa två klasser i liknelsen om vinträdet och grenarna. ”Förbliven i mig, så förbliver ack jag i eder. Såsom grenen icke kan bära frukt av sig själv, utan allenast om den förbliver i vinträdet, så kunnen I det ej heller, om I icke förbliven i mig. Jag är vinträdet, I ären grenarna. Om någon förbliver i mig, och jag i han om, så bär han mycken frukt; ty mig förutan kunnen I intet göra.” (Joh. 15: 4, 5.)

Det är stor skillnad mellan en påstådd och en verklig förbindelse med Kristus genom tron. Att bekänna evangelium gör människor till medlemmar i församlingen, men det är inte något bevis för att de har en livgivande förbindelse med det levande Vinträdet. En regel finns, efte” vilken sanna lärjungar kan skiljas från dem som påstår sig följa Kristus men inte tror på honom. Den ene bär frukt, den andre är utan frukt. Den ene är af ta föremål för Guds tuktande kniv, för att han skall bära ännu mera frukt; medan den andre, den förtorkade grenen, inom kort skall skiljas från det levande Vinträdet.

Jag är angelägen om att vårt folk skall bevare det levande vittnesbördet och att församlingen skall hållas ren från icke-troende. Kan vi tänka oss ett närmare och mer intimt förhållande till Kristus än det som beskrivs i orden: ”Jag är vinträdet, I ären grenarna”? Grenens fibrer är nästan identiska med vinstockens, tillflödet av liv, kraft och fruktbarhet från stammen till grenarna är obehindrad och konstant. Roten sänder näring genom grenarna. Sådant är den sant troendes förhållande till Kristus. Han förblir i Kristus och hämtar sin näring från honom.

Denna andliga förbindelse kan upprättas endast genom utövande Även personlig tro. Denna tro måste från vår sida uttrycka den högsta kärlek, full förtröstan och hel överlåtelse. Vår vilja måste vara helt underordnad den gudomliga viljan; våra önskningar, begär, intressen och vår ära identiska med Kristi rikes framgång och hans ära, i det att vi oavbrutet erhåller nåd från honom och visar honom vår tacksamhet.

När denna intima förbindelse och kontakt finns har våra synder lagts på Kristus och hans rättfärdighet tillräknas oss. Han blev gjord till synd för oss för att vi skulle bli rättfärdiggjorda i honom. Vi har tillträde till Gud genom honom och vi blir mottagna genom hans älskade Son. Vemhelst som genom ord eller handling skadar en troende, sårar Jesus. Och vem som än ger en bägare kallt vatten till en lärjunge, därför att denne är ett Guds barn, skall av Jesus betraktas som om han räckte bägaren till honom.

Det var när Jesus skulle ta avsked av sina lärjungar, som han gav dem den vackra bilden av sitt förhållande till de troende. Han hade visat dem den nära förbindelsen med sig, genom vilken de skulle erhålla andligt liv när de inte längre kunde se honom. För att inpränta det i deras sinnen gav han dem bilden av vinträdet som den mest slående och ,lämpliga symbolen.

Judarna hade alltid ansett vinträdet som det ädlaste av alla plantor och som symbolen för allt kraftfullt, överlägset och fruktbärande. ”Vinträdet”, tycks vår Herre vilja säga, ”som ni prisar så högt, är en symbol. Jag är verkligheten, jag är det sanna Vinträdet. Som en nation prisar ni vinträdet; såsom syndare skulle ni sätta mig högre än alla jordiska ting. Grenarna kan inte leva skilda från vinträdet, och lika litet kan ni leva, om ni inte förblir i mig.”

Vikten av att välja lämplig miljö

Få inser betydelsen av att undvika, så långt möjligt är, all kontakt med allt som är gudsfientligt. När det gäller att välja den miljö, i vilken vi skall leva, är det få som sätter sin andliga välfärd i första rummet.

Föräldrar flyttar med sina familjer till städerna, därför att de tror att de skall få sin försörjning där lättare än på landet. Barnen som inte har någonting att göra när de inte är i skolan, får sin ”uppfostran” på gatan. Av sina dåliga kamrater lär de sig dåliga vanor och lättsinne. Föräldrarna ser allt detta, men det är ett offer för dem att rätta till det begångna misstaget, och så stannar de där de är till dess Satan fått full kontroll över deras barn. Inget offer är för stort när det gäller att rädda dem som har anförtrotts er. De kommer att utsättas för frestelser, och de skulle undervisas om hur de på ett rätt sätt skall möta dem. Men det är er plikt att skära av varje inflytande, bryta varje vana, klippa av varje band, som avhåller er från den mest fria, öppna och helhjärtade överlåtelse av er själva och er familj åt Gud.

Sök i stället för staden, där människor tränger sig samman, en avskild plats där era barn, så långt möjligt är, skyddas för frestelser och där ni kan fostra dem och lära dem vad nyttigt är. Profeten Hesekiel nämner de orsaker som ledde till Sodoms synd och förstörelse: ”Se, detta var din syster Sodoms missgärning: fastän höghet, överflöd och tryggad ro hade blivit henne och hennes döttrar beskärd, understödde hon likväl icke den arme och fattige.” (Hes. 16: 49.) Alla som ville undkomma Sodoms öde måste avsky det levnadssätt som hade dragit Guds dom över den ogudaktiga staden.

Mina bröder, ni ringaktar Guds heligaste krav när ni försummar att helga er själva och era barn åt honom. Många av er har slagit er till ro i en falsk trygghet, upptagna av själviska intressen och fångslade av jordiska rikedomar. Ni fruktar intet ont. Faran tycks er vara långt borta. Ni kommer att bli bedragna, vilseledda till evig undergång, med mindre ni står upp och under ånger och med bedrövat hjärta återvänder till Herren.

Åter och åter har rösten från himmelen talat till er. Vill ni lyda denna röst? Vill ni lyssna till rådet från det Sanna Vittnet, nämligen att köpa guld som är renat i eld, den vita klädnaden och ögonsalvan? Guldet är tron och kärleken, den vita klädnaden är Kristi rättfärdighet, ögonsalvan är den andliga förmågan att kunna se Satans försåt och sky dem, att upptäcka synden och hata den, att se sanningen och lyda den.

Den dödliga sömnaktighet som råder i världen paralyserar era sinnen. Synden förefaller er inte längre ;så motbudande, sedan Satan har förblindat er. Guds domar skall snart drabba jorden. ”Fly för ditt livs skull” (1 Mos. 19: 17) är varningen från Guds änglar. Men andra röster hörs säga: ”Bli inte _å upprörd, det är ingen orsak till ’Särskild oro.” De som är lugna i Sion ropar: ”Allt står väl till, och ingen fara är på färde”, medan himmelen förklarar att en snar undergång hotar syndaren. De unga, de lättsinniga, de nöjesälskande anser dessa varningar -som tomt tal och slår bort dem med ett skämt. Föräldrar är böjda att tro att barnen har rätt, och alla sover i lugn och ro. ”Sådant var tillståndet då den första världen förgicks och när Sodom och Gomorra ödelades av eld. K vällen före ödeläggelsen hade ’slättlandets städer orgier i nöjen. Man hånade Lot för hans fruktan och varningar. Men de som hånade förgicks i lågorna, för samma natt stängdes nådens dörr för alltid för Sodoms onda, sorglösa invånare.

Det är Gud som håller människans öde i sin hand. Man skall inte alltid kunna driva gäck med honom och förlöjliga honom. Redan drabbar hans domar landet. Vilda

och häftiga stormar lämnar förödelse och död i sina spår. Den förtärande elden ödelägger skogen och den tätbebyggda staden. Storm och skeppsbrott väntar dem som färdas över haven. Olyckor och katastrofer hotar dem som färdas till lands. Orkaner, jordbävningar, krig och hunger följer tätt på varandra. Men människorna förhärdar sina hjärtan. De känner inte igen Guds varnande röst. De vill inte fly till den enda fristaden undan den annalkande stormen.

Många som har fått sin plats på Sions murar, för att hålla vakt och höja rösten till varning när faran nalkas, har själva somnat. Just de som skulle vara mest aktiva och vaksamma i denna farans stund, försummar sin plikt och drar andras blod över sig själva. (Band 5, sid. 228-234, 1882.)

Du har inte gett dina barn den uppmärksamhet och uppmuntran som de behöver. Du har inte bundit dem till ditt hjärta med kärlekens ömmaste band. Ditt arbete tar din tid och din energi så i anspråk att du försummar dina plikter i hemmet. Du har blivit så van vid denna börda, att det skulle synas dig vara ett offer att lägga ned den, men om du kunde göra det, skulle det vara till det bästa för ditt eget andliga liv och dina barns lycka och moral. Det skulle vara gott för dig att slippa dina många bekymmer och finna en fristad på landet, där det fördärvliga inflytandet på de unga inte är så starkt.

Det är visserligen sant, att du inte skulle vara helt fri från omsorger och bekymmer ute på landet, men du skulle undvika mycket ont, och du skulle stänga dörren för den flod av frestelser, som hotar dränka dina barns sinnen. De behöver sysselsättning och omväxling. Enformigheten i hemmet gör dem oroliga och rastlösa och de har fått vanan att umgås med stadens vanartiga pojkar, och så får de sin uppfostran på gatan. (Band 4, sid. 135, 136, 1876.)

Kapitel 12

Kristen enhet

”Men jag förmanar eder, mina bröder, vid vår Herres, Jesu Kristi, namn, att alla vara eniga i edert tal och att icke låta söndringar finnas bland eder, utan att hålla fast tillhoppa i samma sinnelag och ’Samma tänkesätt.” (1 Kor. 1: 10.)

Enighet är styrka, ’Splittring är svaghet. När de som bekänner sig till adventbudskapet är eniga, utövar de ett starkt inflytande. Detta vet Satan mycket väl. Aldrig har han varit så fast besluten som nu, att omintetgöra Guds sanning genom att förorsaka bitterhet och osämja bland Guds folk.

Världen är emot oss, de populära kyrkosamfunden är emot oss, snart kommer också landets lagar att vara emot oss. Om det någonsin funnits en tid, då Guds barn enigt skulle hålla samman, så är det nu. Gud har betrott oss med sanningen för vår tid, för att vi skulle kungöra den för världen. Nådens sista budskap förkunnas nu. Vi har att göra med människor som snart skall dömas. Hur aktsamma skulle vi inte vara i ord och handling att noga följa vårt Föredöme, så att vi skulle kunna bli föredömen som ledde människor till Kristus! Med vilken omsorg borde vi inte söka framställa adventbudskapet så att andra genom att se dess skönhet och klarhet skulle ledas till att ta emot det! Om våra karaktärer vittnar om dess helgande kraft, blir vi ständigt ett ljus för andra, levande brev, kända och lästa av alla människor. Vi har inte råd att ge Satan rum genom att omhulda oenighet, split och kiv.

Att enighet och kärlek måtte råda bland hans lärjungar var Jesu sista bön före korsfästelsen. Med korsets smärta framför sig var det inte för egen del han ängslades utan för dem som han lämnade kvar för att föra hans verk vidare på jorden. De svåraste tänkbara prövningar väntade dem, men Jesus såg att deras största fara skulle komma från en anda av bitterhet och splittring. Därför bad han:

”Helga dem i sanningen; ditt ord är sanning. Såsom du har sänt mig i världen, så har ock jag sänt dem i världen. Och jag helgar mig till ett offer för dem, på det att ock de må vara i sanning helgade. Men icke för dessa allenast bede” jag, utan ock för dem som genom deras ord komma till tro på mig; jag beder att de alla må vara ett, och att,

såsom du, Fader, är i mig och jag är i dig, också de må vara i oss, för att världen skall tro att du har sänt mig.” (Joh. 17: 17-21.)

Denna Kristi bön omsluter alla hans efterföljare ända till tidens slut. Vår Frälsare förutsåg sitt folks prövningar och faror. Han var inte omedveten om den tvedräkt och splittring som skulle söndra och försvaga hans församling. Han ser på oss med ett djupare intresse och ett ömmare medlidande än jordiska föräldrar ser på sitt vilsegångna, frestade barn. Han bjuder oss att lära av honom. Han ber om vårt förtroende, han ber oss att öppna våra hjärtan för att ta emot hans kärlek. Han har gett oss sitt löfte att vara vår Hjälpare.

Ständig andlig ledning

När Jesus for upp till himmelen, lämnade han verket på jorden i sina tjänares, underherdarnas, händer. ”Och han gav oss somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare. Ty han ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarevärv, att uppbygga Kristi kropp, till dess att vi allasammans komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad och så bliva fullvuxna, intill Kristi fullhet.” (Ef. 4: 11-13.)

När han sände ut sina tjänare gav han människorna gåvor, för att genom dem meddela världen det eviga livets ord. Dessa är de medel som Gud har förordnat för att fullkomna de heliga i kunskap och sann helgelse. Kristi tjänares uppdrag är inte bara att predika evangelium, utan också att vaka över dem, för vilka de skall göra räkenskap inför Gud. De skall bestraffa, varna, uppmuntra och undervisa med tålmod.

Alla som blivit välsignade genom det verk, som en Herrens tjänare utfört, skulle i mån av förmåga förena sig med honom i arbetet för ,människors frälsning. Detta arbete är alla sant troendes uppgift, både predikanter och lekmäns. De skulle alltid ha detta stora mål i sikte, var och en för att fylla sin särskilda plats i församlingen och arbeta tillsammans i ordning, harmoni och kärlek.

Kristi lära är inte självisk och trångsynt. Dess principer är vittfamnande och utmanande. Kristus är det klara ljuset, det bevarande saltet och den förvandlande surdegen. Med iver, allvar och hängivenhet söker Guds tjänare att förkunna adventbudskapet både nära och fjärran, men de försummar inte att samtidigt verka för

församlingens styrka och enhet. Omsorgsfullt vakar de över att inte minsta tillfälle till splittring och tvedräkt får smyga sig in.

På senaste tiden har det uppträtt män ibland oss som bekänner sig vara Kristi tjänare, men vars verk är riktat mot den enhet som Herren grundat i sin församling. De har sina egna planer och metoder för arbetet. De önskar genomföra vissa ändringar i församlingen som skall passa deras idéer om framgång, och de inbillar sig att stora resultat skall bli följderna därav. Dessa män skulle vara lärjungar hellre än lärare i Kristi skola. De är alltid rastlösa, söker alltid att utföra något storverk, att göra någonting för vilket de själva får äran. De behöver lära sig den nyttigaste av alla läxor: ödmjukhet och tro på Jesus. En del av dem vaktar på sina medarbetare och är ivriga att påpeka deras fel, när de i stället allvarligt borde söka bereda sig själva för den strid som väntar dem. Frälsaren bjuder dem: ”Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och Ödmjuk i hjärtat; så skolen I finna ro för edra själar.” (Matt. 11: 29.)

Evangelii förkunnare, missionärer, församlingens funktionärer kan utföra ett stort verk för Mästaren, om de bara är villiga att rena sina hjärtan i lydnad för sanningen. Varje levande kristen är en osjälvisk Guds tjänare. Herren har gett oss kännedom om sin vilja för att vi skall bli kanaler, genom vilka ljuset kan föras till andra. Om Kristus förblir i oss, kan vi inte underlåta att verka för honom. Det är omöjligt att ta emot Guds ynnest och att glädjas i den välsignelse som Frälsarens kärlek ger, och samtidigt vara likgiltiga för den far_som hotar dem som går under i sina synder. ”Däri genom bliver min Fader förhärligad, att I bären mycken frukt. . .”

Paulus manar till enighet och kärlek

Paulus manar efesierna att bevara tron och enheten: ”Så förmanar jag nu eder, jag som är en fånge i Herren, att föra en vandel som är värdig den kallelse I haven undfått, med all ödmjukhet och allt saktmod, med tålarnod, så att I haven fördrag med varandra i kärlek och vinnläggen eder om att bevara Andens enhet genom fridens band: en kropp och en Ande, likasom lock bleven kallade till att leva i ett och samma hopp, det som tillhör eder kallelse - en Herre, en tro, ett dop, en Gud, som är allas Fader, han som är över alla, genom alla och i alla.” (Ef. 4: 1-6.)

Paulus uppmanar sina trossyskon till att i sina liv visa kraften av den sanning som han har förkunnat för dem. Genom ödmjukhet och mildhet, fördragsamhet och kärlek

skulle de uppenbara Kristi karaktär och frälsningens välsignelser. Det är endast en kropp, en Ande, en Herre, en tro. Såsom lemmar i Kristi kropp är alla troende besjälade av samma ande och samma hopp. Tvedräkt i församlingen drar vanära över Kristi lära inför världen och ger sanningens fiender tillfälle att försvara sitt levnadssätt. Paulus' förmaningar avser inte endast församlingen på hans tid. Gud bestämde att de skulle nedtecknas för oss. Vad gör vi för att bevara enheten genom fridens band?

När den helige Ande gavs till den första församlingen älskade dess medlemmar varandra. ”De... åto med fröjd och i hjärtats enfald och lovade Gud. Och allt folket var dem väl bevåget. Och Herren ökade församlingen, dag efter dag, med dem som läto sig frälsas.” (Apg. 2: 46, 47.) Dessa enkla kristna var få till antalet, utan rikedomar eller ära, men trots detta utövade de ett mäktigt inflytande. De var världens ljus. Varhelst deras karaktär och lära blev kända, väckte de fruktan hos de ogudaktiga. Av denna orsak blev de hatade av dessa och förföljda ända till döds.

Guds normer oförändrade

Helighetskravet är detsamma idag som på apostlarnas tid. Varken Guds löften eller hans fordringar har förlorat nitgot av sin kraft. Men i vilket tillstånd befinner sig de som bekänner sig vara Guds folk, jämförda med de första kristna? Var är den ande och den Guds kraft som dit utmärkte evangelii förkunnelse? Ack, ”huru har icke guldet berövats sin glans, den ädla metallen förvandlats”! (Klag. 4: 1.)

Gud planterade sin församling likt ett vinträd i fruktbar jord. Med ömmaste omsorg gav han det näring och vårdade det, så att det skulle bära rättfärdighetens frukter. Hans fråga är: ”Vad kunde mer göras för min vingård, än vad jag har gjort?” Men vinträdet sökte sig mot jorden, och dess grenar sträckte sina rankor efter mänsklig hjälp. Dess grenar når vida, men trädet har urartat. Vingårdens Herre frågar: ”Varför bar den då vilddruvor, när jag väntade att den skulle bära äkta druvor?” (Jes. 5: 4.)

Herren har skänkt sin församling stora välsignelser. Rättvisan fordrar, att den ger dessa gåvor tillbaka med ränta. I samma mån som de sanningens skatter, som anförtrotts den har ökat, har också församlingens ansvar ökat. Men i stället för att ta vara på dessa gåvor och sträva efter fullkomning, har den avfallit från vad den vunnit i sin tidigare erfarenhet. Förändringen av församlingens tillstånd har skett gradvis och nästan omärkligt. När den började söka världens vänskap och ära, försvagades dess tro, dess nit

minskades, dess brinnande hängivenhet ersattes av död formalism. Varje steg i riktning mot världen var ett 'steg bort från Gud. När stolthet och ärelystnad omhuldades, vek Kristi Ande från församlingen, och rivalitet, oenighet och kiv söndrade och försvagade den.

Paulus skriver till sina trosfränder i Korint: "Ty om avund och kiv finnes bland eder, haven I icke då ett köttsligt sinne, och vandren I icke då på vanligt människosätt?" (1 Kor. 3: 3.) Det är omöjligt för av avund och kiv söndrade sinnen att förstå Guds ords sanningar. "Men en 'själisk' människa tager icke emot vad som hör Guds Ande till. Det är henne en dårskap, och hon kan icke förstå det, ty det måste utgrundas på ett andligt sätt." (1 Kor. 2: 14.) Vi kan inte rätt förstå eller uppskatta den gudomliga uppenbarelsen utan Andens hjälp, genom vilken Ordet har getts.

De vars uppgift är att ta vara på församlingens andliga intressen skulle ge akt på sig själva, så att de är goda föredömen. De skulle inte ge rum för avund, svartsjuka eller misstankar. De skulle alltid visa samma anda av kärlek, respekt och hänsyn, som de önskar finna hos sina syskon. Plikttroget skulle de uppmärksamma undervisningen i Guds ord. Undertryck varje form av ovilja och ovänlighet! Ryck upp varje bitterhetens rot! När osämja uppstår syskon emellan, skulle alltid Frälsarens råd strikt följas. Allt borde göras för att åstadkomma en försoning, men om parterna envist håller fast vid sina meningsskiljaktigheter, bör de för en tid avstängas från församlingsgemenskapen tills de kan komma överens.

Tid för hjärterannsakan

Om det förekommer missförhållanden i församlingen bör varje medlem rannsaka sitt eget hjärta för att se om inte orsaken till misshälligheterna finns där. Andligt högmod, härsklustnad, begär efter ära och ställning, brist på självbehärskning, förutfattade meningar, vankelmod och bristande omdöme är allt sådant, genom vilket församlingen blir oroad och dess frid går förlorad.

Svårigheter vållas ofta av 'skvallerbärare, vars viskade antydningar och upplysningar förgiftar sinnena hos de intet ont anande och skiljer vänner åt. Orosstiftare understöds i sitt onda verk av dem, 'Som med öppna öron och onda hjärtan säger: "Tala om det... och vi skall föra det vidare." Denna synd skulle inte tolereras bland Kristi efterföljare. Inga kristna föräldrar skulle tillåta skvaller i familjekretsen eller

nedsättande anmärkningar att fällas om andra församlingsmedlemmar.

Kristna skulle anse det som en kristen plikt att undertrycka avund och maktkamp. De skulle glädjas över sina syskons högre anséende eller större rikedom, även om de själva och vad de utförde kom att stå i skuggan. Det var ,stolthet och maktlystnad som utestängde Satan från himmelen. Detta onda är djupt rotat i vår fallna natur, och om det inte avlägsnas överskuggar det allt gott och ädelt, och ger istället onda frukter av t.ex. avund och kiv.

Vi skulle söka sann godhet hellre än storhet. De som äger Kristi sinne har en ödmjuk syn på sig själva. De är villiga att arbeta för församlingens renhet och tillväxt, redo att offra sina egna intressen och önsknings hellre än att orsaka osämja mellan trossyskon.

Satan försöker ständigt orsaka misstroende, fiendskap och elakhet bland Guds folk. Vi skall ofta frestas att anse våra rättigheter kränkta, fast det inte finns någon verklig orsak för sådana känslor. De som älskar sig själva högre än Kristus och hans verksätter sina egna intressen i främsta rummet, och de kan gå nästan hur långt som helst för att bevaka och försvara dem. En del som anser sig kränkta av sina trossyskon anlitar hellre lagliga åtgärder än att följa Frälsarens råd.

Rättegång trosfränder emellan

Även många som tycks vara samvetsgranna kristna hindras av högmod och självgodhet att privat gå till dem som de anser har handlat fel, tala med dem i Kristi anda, resonera igenom saken och be för varandra. Tvister, bråk och rättegångar trosförvanter emellan är en skam för Guds verk. De som väljer en sådan väg utsätter församlingen för dess fienders åtlöje och får mörkrets makter att triumfera. De river på nytt upp Kristi sår och drar öppet förakt över honom. Genom att ignorera församlingens auktoritet visar de ringaktning för Gud, som gav församlingen dess auktoritet.

Paulus skriver till galaterna: ”Jag skulle önska att de män som uppvigla eder låte omskära sig ända till avstympning. I ären ju kallade till frihet, mina bröder; bruken dock icke friheten så, att köttet får något tillfälle. Fastmer mån I tjäna varandra genom kärleken. Ty hela lagens uppfyllelse ligger i ett enda budord, nämligen detta: ’Du skall älska din nästa som dig själv.’ Men om I bitens inbördes och äten på varandra, så mån I

se till, att I icke bliven uppättna av varandra. Vad jag vill säga är detta: Vandren i ande, så ,skolen I förvisso icke göra vad köttet har begärelse till.” (Gal. 5: 12-16.)

Falska lärare hade förkunnat för galaterna läror som stred mot Kristi evangelium. Paulus sökte påvisa och ändra dessa misstag. Han önskade helst att dessa falska lärare skulle skiljas från församlingen, men deras inflytande hade påverkat så många, att det tycktes riskfyllt att ingripa mot dem. Ett sådant ingripande kunde därför orsaka strid och ,splittring, som kunde bli ödeläggande för församlingens andliga intressen. Därför sökte han inpränta hos församlingsmedlemmarna betydelsen av att hjälpa varandra i kärlek.

Han förklarade att lagens krav angående vårt förhållande till nästan uppfylls, när vi älskar varandra. Han varnade dem för att ge efter för hat och kiv, dela upp sig i olika partier och likt oskäligen bita och äta på varandra och därmed dra över sig olycka i denna tid och undergång i den tillkommande. Det fanns bara en väg att undvika detta fruktansvärta onda och det var, såsom aposteln uppmanade dem till, ”att vandra i ande”. De måste genom oavbruten bön söka den helige Andes ledning till kärlek och enhet.

När Satan tar kontrollen

Ett hus som har kommit i strid med sig självt kan inte ha bestånd. När kristna strider med varandra, tar Satan kontrollen. Hur ofta har han inte lyckats att förstöra friden och enheten i församlingarna. Vilka starka motsättningar, hur mycket bitterhet och hat har inte sitt ursprung i rena bagateller! Hur många förhoppningar har inte skövlats, och hur många familjer har inte splittrats genom osämja och stridigheter!

Paulus varnade sina medkristna för att döma andra för deras fel, eftersom de själva begick lika stora synder. Han varnade dem i det han förklarade att ovänskap, kiv, avund, vrede, genstridighet, partisöndring och missunnsamhet är lika mycket köttets gärningar som vällust, äktenskapsbrott, dryckenskap och mord och kommer lika säkert att stänga himmelens port för den ,skyldige.

Jesus förklarar: ”Och den som förför en av dessa små som tro, för honom vore det bättre, om en kvarnsten hängdes om hans hals och han kastades i havet.” (Mark. 9: 42.) Vemhelst som medvetet förför eller genom sitt exempel vilseleder en Jesu lärjunge, gör sig skyldig till en stor synd. Vemhelst som gör honom till föremål för sladder och löje, sårar Jesus. Vår Frälsare lägger väl märke till allt ont som hans efterföljare utsätts för.

Hur straffades de ,som i gamla tider ringaktade vad Gud avskilt för sin egen -räkning? Belsassar och hans tusen furstar profanerade Herrens gyllene käril och prisade Babylons avgudar. Men den Gud som de visade förakt, var vittne till den syndiga handlingen. Mitt under deras skämt och stoj och medan de begick helgerånet, syntes en blek hand skriva mystiska bokstäver på palatsets vägg. Fyllda av skräck hörde konungen och hans hovmän 'sin dom tillkännages av den Högstes tjänare.

Må de som förtalar och bär falskt vittnesbörd mot Herrens tjänare komma ihåg, att Gud ser och hör allt. Deras baktal drabbar inte själlösa käril utan människor som Kristus återlöst med sitt blod. Samma hand som skrev på väggen i Belsassars palats, nedtecknar också varje handling av orättvisa och förtryck som begås, mot Guds folk.

Den heliga historien visar många slående exempel på Guds omsorg om de svagaste av sina barn. Under Israels barns vandring genom öknen hade de trötta och 'svaga blivit efter det övriga folket och blev då överfallna och 'slagna av de fega och grymma amalekiterna. Efteråt drog Israel upp till strid mot amalekiterna och besegrade dem. "Och Herren sade till Mose: 'Teckna upp detta till en åminnelse i en bok, och inpräglade det hos Josua, ty jag skall så i grund utplåna minnet av Amalek, att det icke mer skall finnas under himmelen." (2 Mos. 17: 14.) Denna befallning upprepades av Mose strax före hans död, så att den inte skulle bli bortglömd av hans efterträdare: "Kom ihåg vad Amalek gjorde mot dig på vägen, när I drogen ut ur Egypten, huru han, utan att frukta Gud, gick emot dig på vägen och slog din eftertrupp, alla de svaga som hade blivit efter, medan du var trött och utmattad. Därför, när Herren, din Gud, har låtit dig få ro för alla dina fiender runt omkring, i det land 'som Herren, din Gud, vill giva dig till besittning såsom din arvedel, skall du så utplåna minnet av Amalek, att det icke mer 'Skall finnas under himmelen. Förgät icke detta." (5 Mos. 25: 17-19.)

Om Gud på detta sätt straffade en hednisk nations grymhet, hur skall han då behandla dem som bekänner sig tillhöra hans folk! men som för krig mot sina egna, som är slitna och trötta tjänare i hans verk? Satan har 'stor makt över dem som ställt sig under hans kontroll. Det var översteprästerna och de äldste, folkets religiösa lärare, som var anförare för pöbelhopen, från domsalen ända till Golgata. Det finns sådana bland dem som idag bekänner sig efterfölja Kristus, som leds av samma anda som krävde att vår Frälsare skulle korsfästas. Må dessa onda tjänare komma ihåg, att till alla deras handlingar finns det ett vittne, en helig Gud 'Som hatar all synd. Han 'Skall dra deras

gärningar till doms, även varje hemlig synd.

”Vi som äro starka äro pliktiga att bära de svagas skröpligheter och att icke leva o”, själva till behag. Var och en av oss må leva sin nästa till behag, honom till fromma och honom till uppbyggelse. Kristus levde ju icke sig själv till behag. . .” (Rom. 15: 1-3.) Såsom Kristus ömkade sig över oss och hjälpte oss i vår svaghet och syndfullhet, så skulle vi ha medlidande med andra och hjälpa dem. Många tyngs av tvivel och osäkerhet, de är svaga i tron och kan inte omfatta det osynliga. Men en vän som de kan se, kommer till dem i Kristi ställe, och han kan för dem bli en föreningslänk, ’Som fäster deras svaga tro vid Gud. O, vilket välsignat arbete! Låt inte stolthet och själviskhet hindra oss från att göra det goda, om vi vill arbeta i Kristi namn och med en medlidsam och kärleksfull anda.

Upprätta de fallna

”Mina bröder, om så händer att någon ertappas med att begå en försyndelse, då mån I, som ären andliga människor, upprätta honom i saktmods ande. Och du må hava akt på dig själv, att icke också du bliver frestad. Bären varandras bördor; så uppfyllen I Kristi lag.” (Gal. 6: 1, 2.) Åter framläggs vår plikt klart och rakt på sak. Hur kan då de, som bekänner sig följa Kristus, så lättsinnigt tolka dessa inspirerade föreskrifter?

För inte länge sedan fick jag ett brev, i vilket beskrevs ett tillfälle då en broder hade handlat indiskret. Fast detta hände för flera år sedan och gällde en bagatell, knappt värd att tänka på, påstod brevskriverskan att det hade för alltid förstört hennes förtroende för den brodern. Om denna syster inte gjort ännu ’större felsteg, vore det ett under, för den mänskliga naturen är mycket svag. Jag har umgåtts och umgås fortfarande med bröder och systrar, som gjort sig skyldiga till grava synder och som inte ens nu ser sina synder såsom Gud ser dem. Men Herren har tålmod med dessa och varför skulle då inte jag ha det? En dag skall han genom sin Ande så på verka dem, att synden ter sig för dem liksom för Paulus ”till övermått syndig”.

Vi känner våra egna hjärtan så litet och har endast ringa förståelse för vårt behov av Guds nåd. Detta är orsaken till att vi har ’så litet av den ömma medkänsla som Jesus visar oss och som vi skulle visa varandra. Vi skulle komma ihåg, att våra syskon är svaga och felande dödliga varelser liksom vi själva. Anta att en broder, därför att han inte vakade, har övervunnits av frestelsen och i motsats till sitt vanliga betéende gjort ett

felsteg. Hur skall vi behandla honom? Från Bibeln vet vi att människor som Gud använt till att utföra stora och goda verk begick svåra synder. Herren lät dem inte förbli ostraffade, men han förkastade inte heller sina tjänare. När de ångrade sig, förlät han dem nådefullt och uppenbarade för dem sin närvaro och verkade genom dem.

Låt oss fattiga, svaga, dödliga människobarn betänka hur stort vårt eget behov av barmhärtighet och tålmod både från Gud och våra syskon är! Låt oss vara varsamma i våra domar över andra. Vi skulle ge akt på apostelns förmaning: "... då mån I, som ären andliga människor, upprätta honom i saktmods ande. Och du må hava akt på dig själv, att icke också du bliver frestad." (Gal. 6: 1.) Vi kan själva falla för frestelsen och då behöver vi allt det överséende som vi tillråds att visa överträdaren. "... ty med den dom varmed I dömen skolen I bliva dömda, och med det mått som I mäten med skall ock mätas åt eder." (Matt. 7: 2.)

Aposteln varnar den självständige och självsäkre: "Om någon tycker sig något vara, fastän han intet är, så bedrager han sig själv. . . . Ty var och en har sin egen börda att bära." (Gal. 6: 3, 5.) Den som anser sig vara överlägsen sina syskon i omdöme och erfarenhet och föraktar deras råd och förmaningar, visar att han hamnat i en farlig villfarelse. Hjärtat är ett bedrägligt ting. Han borde pröva sin karaktär och sitt liv med Bibelns måttstock. Guds ord avslöjar ofelbart en människas vägar. Oavsett de många inflytanden som splittrar och distraherar sinnet, skall de som ärligt söker Gud ledas in på den rätta vägen. Varje människa står eller faller ,slutligen för sig själv och inte beroende på det partis åsikt som stöder eller motarbetar henne. Hon är inte heller beroende av någon människas dom, utan endast av sin egen verkliga karaktär, såsom Gud ser henne. Församlingen kan varna, råda och förmana, men den kan inte tvinga någon att välja den rätta vägen. Var och en som fortsätter att ringakta Guds ord måste bära sin egen börda, svara för sig själv inför Gud och bära följderna av sin livsföring.

Herren har i sitt ord gett oss bestämda och tydliga instruktioner genom vilka vi, om vi följer dem, kan bevara enhet och harmoni i församlingen. Bröder och systrar, följer ni dessa råd? Läser ni Bibeln och är ni Ordets görare? Strävar ni efter att uppfylla Kristi bön om att hans efterföljare skulle vara "ett"? "Ståndaktighetens och tröstens Gud give eder att vara ens till sinnes med varandra i Kristi Jesu efterföljelse, så att I endäktigt och med en mun prisen vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader." (Rom. 15: 5, 6.) "Låten fullkomna eder, låten förmana eder, varen ens till sinnes, hållen frid då skall kärlekens och fridens Gud vara med eder." (2 Kor. 13: 11.) (Band 5, sid. 236-248,

1882.)

Guds byggnad

”I ären ett Guds åkerfält, en Guds byggnad.” (1 Kor. 3: 9.) Denna bild illustrerar den mänskliga karaktären som skall byggas steg för steg. Varje dag arbetar Gud med sin byggnad för att fullkomna dess konstruktion, så att den blir ett heligt tempel åt honom. Människan skall samarbeta med Gud. Varje arbetare skall bli det som Gud har bestämt honom till i det han bygger sitt liv med rena, ädla handlingar, till dess hans karaktär blir en symmetrisk konstruktion, ett härligt tempel, ärad av Gud och människor. Det får inte vara någon spricka i byggnaden, för den tillhör Herren. Varje sten måste läggas perfekt, så att den tål det tryck den utsätts för. En felplacerad sten kan påverka hela byggnaden. Till dig och till varje annan byggare ger Gud denna varning: ”Ge akt på hur du bygger så att din byggnad kan stå emot storm och oväder, därför att den har sin grund på den eviga Klippan. Lägg stenen på den säkra grunden, så att du är redo den dag då var och en skall provas.”

Denna varning från Gud är särskilt nödvändig för din välfärd. Han älskar dig med en omätlig kärlek. Han älskar dina syskon i tron och han har samma mål för dem som han har för dig. Hans församling på jorden skall byggas efter den gudomliga måttstocken, såsom ett tempel byggt av levande stenar, där varje sten återkastar ljuset. Den skall vara världens ljus, liksom en stad byggd på berget, där den inte kan döljas. Den är byggd av stenar som lagts tätt tillsammans, så att de fogas in i varandra och bildar en fast, solid byggnad. Inte alla stenar är av samma form och utséende. Några är stora, andra små, men var och en har sin plats att fylla. Och värdet av varje sten bestäms av det mått av ljus den reflekterar. Det är Guds plan. Han önskar att alla hans medhjälpare skall fylla den plats som anvisats dem i verket för denna tid.

Vi lever mitt i den sista tidens faror. Vi bör med förstånd utveckla varje kroppslig och själslig förmåga, för alla behövs för att göra församlingen till en byggnad som värdigt representerar den store Skaparens visdom. De förmågor vi har är hans gåvor, och de skall brukas i rätt förhållande till varandra, så att de bildar en fullkomlig helhet. Gud ger förmågorna, sinnesförmögenheterna och människan danar karaktären. (Band 8, sid. 173, 174, 1904.)

Kapitel 13

Kristus vår rättfärdighet

”Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.” (1 Joh. 1: 9.)

Gud önskar att vi skall bekänna våra synder och ödmjuka våra hjärtan inför honom, men att vi samtidigt visar förtroende för honom liksom för en far som inre överger dem som förtröstar på honom. Många av oss vandrar i åskådning och inte i tro. Vi tror vad vi ser, men vi uppskattar inte de dyrbara löften som getts oss i Guds ord. Och ändå kan vi inte vanära Gud mer avgjort än genom att visa att vi inte litar på vad han säger, utan ifrågasätter om Gud menar allvar med oss eller om han bedrar oss.

Gud överger oss inre trots våra synder. Vi kan begå många misstag och bedröva hans Ande, men när vi ångrar oss och kommer till honom med förkrossade hjärtan, vänder han sig inte ifrån oss. Men det finns hinder som måste undanröjas onda känslor, likaså högmod, självtillräcklighet, otålighet och klagan. Allt detta skiljer oss från Gud. Synderna måste bekännas och ett djupare nådens verk ske i våra hjärtan. De som känner sig ’svaga och missmodiga, kan bli starka Guds tjänare och utföra ett ädelt verk för Mästaren. Men de måste drivas av höga ideal och inte av själviska motiv.

Kristi förtjänst är vårt enda hopp

Vi måste gå i Kristi skola. Endast hans rättfärdighet berättigar oss till någon av välsignelserna i nådens förbund. Vi har länge längtat efter och försökt att få dessa välsignelser, men vi har inte fått dem därför att vi trott att vi först måste göra något för att bli värdiga att få dem. Vi har inte glömt oss själva, inre trott att Jesus är den levande Frälsaren. Vi får inte tro att vår egen förmåga och våra egna förtjänster skall frälsa oss. Kristi nåd är vårt enda hopp om frälsning. Genom sin profet lovar Herren: ”Den ogudaktige övergive sin väg och den orättfärdige sina tankar och vände om till Herren, så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud, ty han skall beskära mycken förlåtelse.” (Jes. 55: 7.) Vi måste tro detta tydliga löfte och inte lita på våra känslor. När vi helt förtröstar på Gud och när vi litar på Jesu förtjänst såsom på en förlåtande Frälsare, skall vi erhålla all den hjälp vi önskar.

Vi ser på oss själva som om vi hade makt att frälsa oss själva, men Jesus dog för oss därför att vi är hjälplösa och inte kan göra det. I honom är vårt hopp, vår rättfärdiggörelse och vår rättfärdighet. Vi skulle inte förlora modet, eller frukta att vi inte har en Frälsare eller att inre han i nåd tänker på oss. Just nu utför han sitt verk för vår skull och inbjuder oss att komma till honom i vår hjälplöshet och så bli frälsta. Vi vanäras honom genom vår otro. Det är förvånande hur vi behandlar vår bästa Vän, hur litet förtroende vi ger honom som kan frälsa till det yttersta och som har 'gett oss varje tänkbart bevis på sin kärlek.

Mina trossyskon, väntar ni er att genom era förtjänster vinna Guds ynnest, och att ni måste vara syndfria, innan ni kan förlita er på hans frälsande makt? Om detta är orsaken till den inre strid som pågår, fruktar jag att kraften uteblir och ni till sist förlorar modet.

När Herren i öknen hade tillåtit giftiga ormar att bita de upproriska israeliterna, fick Mose befallning att sätta upp en kopparorm och uppmana alla som blivit bitna, att se på den och leva. Men många såg ingen hjälp i detta himlasända botemedel. Runt omkring låg döda och döende och de visste att utan gudomlig hjälp skulle deras öde vara avgjort. Men trots att de kunde ha fått omedelbar hjälp klagade de över sina sår, sina smärtor och sin säkra död, tills all deras kraft var slut och deras ögon slocknade.

”Såsom Moses upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen bliva upphöjd, för att var och en som tror skall i honom hava evigt liv.” (Joh. 3: 14, 15.) Låt inte medvetandet om era synder förta all er kraft, utan se och lev! Jesus är vår ende Frälsare och fastän miljoner som behövde helas avvisar hans nåd skall ingen lämnas att förgås som förlitar 'Sig på hans förtjänster. Även om vi inser hur hjälplösa vi är utan Kristus, får vi inte bli missmodiga utan 'Skall förtrösta på en korsfäst och uppstånden Frälsare. Du som känner dig fattig, sjuk och missmodig, se och lev! Jesus har gett sitt löfte: Han skall frälsa alla som kommer till honom.

Kom till Jesus och få vila och frid. Du kan få denna välsignelse just nu. Satan påstår att du är hjälplös och inte kan få välsignelse. Det är 'sant, du är hjälplös. Men visa på Jesus och säg: ”Jag har en uppstånden Frälsare och han skall inte låta mig förgås. I hans namn skall jag segra. Han är min rättfärdighet, min glädjes krona.” Ingen skall tro att hans fall är hopplöst, för det är det inte. Du inser att du är syndfull och

oduglig, men det är just då du behöver en Frälsare. Förlora ingen tid om du har synder att bekänna. Detta är det gyllene tillfället. ”Om vi bekänna våra ’synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss våra synder och renar oss från all orättfärdighet.” (1 Joh. 1: 9.) De som hungrar och törstar efter rättfärdighet skall bli mättade, för så har Jesus lovat. Hans famn är öppen för att ta emot oss och han väntar på att få välsigna oss.

En del tycks tro att de måste gå på prov och visa Herren att de är omvända, innan de kan göra anspråk på hans välsignelse. Men dessa kära kan göra anspråk på den just nu. De måste få hans nåd, Kristi Ande, för att hjälpa dem i deras ofullkomlighet, annars kan de inte utveckla en kristen karaktär. Jesus älskar att se oss komma till honom just sådana som vi är - syndfulla, hjälplösa och beroende.

Ånger är liksom förlåtelse en Guds gåva genom Kristus. Det är genom den helige Andes inflytande som vi överbevisas om synd och känner vårt behov av förlåtelse. Endast ett förkrossat hjärta får förlåtelse, men det är Guds nåd som gör hjärtat botfärdigt. Han känner all vår ’Svaghet och ofullkomlighet och han vill hjälpa oss.

Några som genom ånger och bekännelse kommer till Gud och även tror att de fått syndernas förlåtelse åberopar inte Guds löften såsom de borde. De ser inte att Jesus är den alltid närvarande Frälsaren, och de är inte redo att helt överlämna sig åt honom och lita på det nådens verk som han påbörjat i deras hjärtan. Under det att de tror att de överlåtit sig själva åt Gud, finns det ännu kvar en hel del av självförtröstan. Det finns samvetsgranna kristna som litar dels på Gud, dels på sig själva. De ser inte upp till Gud för att bevaras genom hans makt, utan litar på sin egen vaksamhet mot frestelsen och utförandet av vissa plikter för att bli antagna av honom. Det finns ingen seger i en sådan tro. Sådana personer mödar sig förgäves, deras sinnen är trälbundna, och de finner ingen vila förrän de har lagt sina bördor vid Jesu fötter.

Ständig vaksamhet och allvarlig hängivenhet i kärlek behövs, men detta kommer helt naturligt när själen bevaras av Guds makt genom tro. Vi kan inte göra någonting, absolut inte någonting, för att förtjäna Guds ynnest. Vi får inte lita det minsta på oss själva och våra egna gärningar, men när vi kommer till Kristus såsom vilsegångna, syndfulla människor finner vi vila i hans kärlek. Gud tar emot var och en som kommer till honom och som helt förtröstar på en korsfäst Frälsares förtjänster. Det kanske inte är någon känsloextas, men det är en orubblig, fridfull förtröstan. Varje börda blir lätt för

Kristi ok är inte tungt. Plikten blir en glädje och uppoftningarna en fröjd. Stigen som förut tycktes höljd i mörker, blir upplyst genom strålarna från Rättfärdighetens Sol. Detta är att vandra i ljuset såsom Kristus är i ljuset.

(Tal vid en morgonandakt till predikanterna, församlade till generalkonferens i Battle Créek, Michigan 1883.) Gospel Workers (1892), sid. 411-415.

Kapitel 14

Kristen tillväxt

Det har visats mig att de som känner sanningen, men ändå med alla sina krafter går upp i världsliga intressen, är trolösa. De låter inte genom goda gärningar sitt ljus lysa för andra människor. Nästan all sin förmåga använder de till att utveckla sin begåvning för att de skall bli dugliga i världen. De glömmer att de fick sina förmågor av Gud för att främja hans rikssak. Om de vore plikttrogna, skulle resultatet bli en rik skörd av människor vunna för Mästaren, men nu går många förlorade på grund av deras försummelser.

Gud kallar dem som känner hans vilja att bli Ordets görare. Svaghet, halvhjärtenhet och vankelmod eggjar Satan till angrepp. De som tillåter dessa egenskaper att utvecklas kommer att räddningslöst föras bort av frestelsens svallvågor. Var och en som bekänner Kristi namn väntas växa upp till Kristi fullhet, han som är församlingens huvud.

Vi behöver alla en ledare genom livets många trångmål på samma sätt som en sjöfarande behöver lots förbi sandbankarna eller uppför floden med dess klippiga stränder. Och var kan vi finna denna ledare? Jag hänvisar er, kära syskon, till Bibeln. Inspirerad av Gud, skriven av heliga män, framhåller den med klarhet och noggrannhet både de gamlas och de ungas plikter. Den förädlar sinnet, uppmjukar hjärtat och skänker anden glädje och helig fröjd. Bibeln beskriver den fullkomliga karaktären. Den är en söker ledare under alla omständigheter ända till slutet av livets resa. Ta den till rådgivare, till rättesnöre för ert dagliga liv!

Varje nådens gåva skulle utvecklas så att Guds kärlek måtte överflöda mer och mer i själen, ”så att I kunnen döma om vad rättast är, på det att I mån bliva rena och för ingen tillstötesten, i väntan på Kristi dag, och bliva rika på rättfärdighetens frukt...” (Fil. 1: 10,11.) Ert kristna liv måste visa sig i kraft och ståndaktighet. Ni kan uppnå det höga ideal, som Bibeln har och ni måste göra det, om ni vill vara Guds barn. Ni kan inte stå stilla, antingen går ni framåt eller tillbaka. Ni måste förvärva andlig kunskap, ”så att I, tillika med alla de heliga, till fullo förmån fatta vad bredden och längden och höjden och djupet är och så lära känna Kristi kärlek” och så ”bliva helt uppfyllda av all Guds

fullhet.” (Ef. 3: 18,19.)

Många som med sitt förnuft omfattar sanningen och kan försvara den med argument, gör ingenting för att utbreda Kristi rike på jorden. Vi träffar dem gång efter gång, men de har inga nya vittnesbörd Dm personliga erfarenheter i det kristna livet. De kan inte berätta Dm nya segrar vunna i den heliga striden. I stället finner vi samma gamla slentrian, samma uttryck i böner och tal. Deras böner har ingen ny ton. De uttrycker ingen större kännedom om de ting ’Som tillhör Gud, ingen allvarligare, mer levande tro. Sådana personer är inte levande plantor i Guds örtagård. De skjuter inte nya skott, de bär inte nya blad och de sprider inte den ljuvliga doften av ett heligt liv. De är inte växande kristna. De har begränsade vyer och planer, och hos dem sker ingen sinnets utveckling, inga värdefulla tillskott av kristen kunskap. Deras krafter tas inte i anspråk på det området. De har inte lärt sig att se människor och ting som Gud ser dem, och i många fall har ohelig sympati sårat människor och i hög grad skadat Guds, sak. Den andliga stagnation som alltmer tar överhanden, är fruktansvärd. Många lever formellt ett kristet liv och påstår att deras synder är förlåtna, medan de är lika tomma på verklig kännedom Dm Kristus som syndaren är.

Ingen gräns för utveckling

Syskon, vill ni ha en begränsad andlig tillväxt eller vill ni göra goda framsteg i det kristna livet? Där andlig hälsa finns, finns också växtkraft. Ett Guds barn växer upp till andlig mognad i Kristus. Det finns ingen gräns för utveckling. När Guds kärlek är en inneboende levande princip, har man inte små och begränsade vyer. Det finns kärlek och trohet även i varningar och tillrättavisningar, man arbetar ivrigt och det finns en vilja att bära bördor och ta ansvar.

En del är inte villiga att utföra ett självförsakande arbete. De visar otålighet, när de illödgas ta ett visst ansvar. ”Varför behöver man öka kunskapen och erfarenheten?” frågar de. Och det förklarar allt. De säger: ”Jag är rik, ja, jag har vunnit rikedomar och behöver intet”, medan himmelen förklarar dem vara fattiga, ömkansvärda, blinda och nakna. Till dessa säger det sannfärdiga Vittnet: ”Så råder jag dig då att du köper av mig guld som är luttrat i eld, för att ,du skall bliva rik, och att du köper vita kläder till att kläda dig i, för att din nakenhets skam icke skall bliva uppenbar, och att du köper ögonsalva till att smörja dina ögon med, för att du skall kunna se.” (Upp. 3: 17, 18.) Just er självbelåtenhet visar att ni är i avsaknad av allt. Ni är andligen sjuka och behöver

Jesus som er läkare.

Bibeln har tusentals ädelstenar dolda för den ytlige sökaren. Sanningens gruva är inte lätt att tömma. Ju mer ni forskar i Bibeln, desto större blir ert intresse för den och desto mer känner ni att ni vill utropa med Paulus: ”O, vilket djup av rikedom och vishet och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke hans domar och huru outrannsakliga hans vägar!” (Rom. 11: 33.)

Varje dag skulle ni lära er något nytt ur Bibeln. Sök i den som om ni letade dolda skatter. Be om visdom och omdöme att rätt förstå Bibeln. Om ni gör det skall ni finna ny härlighet i Guds ord, det skall kännas som om ni fått hytt och dyrbart ljus över ämnen som hör samman med sanningen och Bibeln får nytt värde för er.

”Herrens stora dag är nära, ja, den är nära, den kommer med stor hast.” (set. 1: 14.) Jesus säger: ”Se, jag kommer snart.” Vi skulle hålla dessa ord i minnet och leva som om vi verkligen trodde att Herrens tillkommelse är nära och att vi är pilgrimer och främlingar på denna jord.

Guds församlings energi måste omsättas i aktivitet med det stora målet att utrota själviskheten. Varje medlem skulle vara en aktiv Guds tjänare. ”Ty genom honom hava vi, de ena såväl som de andra, i en och samme Ande tillträde till Fadern. Alltså ären I nu icke mer främlingar och gäster, utan I haven medborgarskap med de heliga och äten Guds husfolk, uppbyggda på apostlarnas och profeternas grundval, där hörnstenen är Kristus Jesus själv, i vilken allt det som uppbygges bliver sammanslutet och så växer upp till ett heligt tempel i Herren. I honom bliven också I med de andra uppbyggda till en Guds boning, i Anden.” (Ef. 2: 18-22.) Detta är ett särskilt uppdrag som måste utföras i fullt samförstånd, i Andens enhet och med fridens band. Vi skulle inte ge rum för kritik, tvivel och otro...

Skilj er från allt som binder er vid jorden

Syskon, er plikt, lycka, era möjligheter att verka i framtiden och er slutliga frälsning kallar er att slita alla band som fäster er tillgivenhet vid det som är jordiskt och fördärvligt. Det finns en ohelgad sympati som har en anstrykning av kärlekskrank känslsamhet och som är världslig och sinnlig. Det krävs en icke ringa ansträngning för en del av er att övervinna detta och ändra ert levnadssätt, för ni har inte kontakt med

honom som är Israels kraft, och alla era förmågor har försvagats. Nu uppmanas ni allvarligt att flitigt använda varje nådemedel, så att er karaktär förvandlas och växer upp till fullheten i Kristus Jesus.

Vi har stora segrar att vinna men en himmel att förlora om vi inte blir segervinnare. Det köttsliga hjärtat måste korsfästas, för dess böjelser leder till moraliskt fördärv och slutligen till döden. Ingenting annat än evangeliums livgivande inflytande kan rädda själen. Be att den helige Ande med all sin vederkvickande, helande och förvandlande kraft kommer likt en elektrisk chock till den förlamade själen och får varje nerv att fyllas med nytt liv och återställer hela människan från hennes döda, köttsliga och sinnliga tillstånd till ett liv av andlig hälsa. Ni kommer då att få del 'Även gudomlig natur, därför att ni tagit avstånd från det rådande fördärvet med dess lusta och ni återspeglar nu hans avbild, genom vars sår ni blivit helade. (Band 5, sid. 263-267, 1885.)

"I ären mina vänner, om I gören vad jag bjuder eder." (Joh. 15: 14.) Det är det villkor som ställs, provet som visar människans karaktär. Känslor kan ofta vilseleda, sinnesrörelser är inte någon säker garanti, för de skiftar och är beroende av yttre omständigheter. Många bedrar sig själva genom att lita på känslolntryck. Men provet gäller: Vad gör du för Kristus? Vilka offer har du gjort? Vilka segrar har du vunnit? En självisk anda övervunnen en frestelse att försumma en plikt besegrad, en villig och glad lydnad för Kristi vilja är långt bättre bevis för att du är ett Guds barn än en krampaktig fromhet och en känslsamhetens kristendom. (Band 4, sid. 188, 1876.)

Kapitel 15

Tider då mänskligheten sätts på prov

Tider då mänskligheten sätts på prov ligger just nu framför oss, och de som är svaga i tron kan inte bestå provet i farans stund. Uppenbarelsens stora sanningar bör studeras noggrant, för vi behöver en grundlig kännedom om Guds ord. Genom bibelstudium och daglig kontakt med Jesus får vi en klar och bestämd uppfattning om vårt personliga ansvar och kraft att bestå på prövningens och frestelsens dag. Den som lever det fördolda livet i Kristus, bevaras genom Guds makt! i tro till frälsning.

Större vikt skulle läggas vid de andliga tingen och mindre vid de förgängliga. Den bekännare som älskar vad världen tillhör, skulle, om han uppövade sitt sinne på det andliga området, bli lika förtrogen med Guds ord, som han nu är med de världsliga tingen. Kristus säger: ”I rannsaken skrifterna, därför att I menen eder i dem hava evigt liv; och det är dessa som vittna om mig.” (Joh. 5: 39.) Den kristne uppfordras att flitigt studera Bibeln, att om och om igen läsa Guds ords sanningar. Medveten likgiltighet i denna sak utsätter det kristna livet och karaktären för stor fara. Den förblindar förståndet och ödelägger de ädlaste krafter och därmed orsakas förvirring i våra liv. Vårt folk behöver förstå Guds hemligheter och ha en grundlig kännedom om de uppenbarade evangelii principer som skall göra oss redo för vad som skall ske på jorden och sil bevara oss från att förvillas av falska trosläror.

Stora förändringar äger snart rum på jorden, och var och en behöver kunskap om vad Guds rike tillhör, en kunskap grundad på erfarenhet. Satan arbetar på att göra Guds folk missmodigt och att rubba deras tro. Han försöker varje dag ingjuta tvivel och undran angående de mäns ställning, tro och planer, på vilka Gud har lagt bördan och ett särskilt uppdrag och som nu arbetar ivrigt för att utföra det. Även om Satan gång på gång misslyckas, förnyar han sina angrepp genom att påverka sådana som bekänner sig vara ödmjuka och gudfruktiga, eller som är intresserade av eller bekänner evangelium. De som försvarar sanningen kan vänta sig ett hårt och grymt motstånd från dem som öppet framträder som deras fiender, men detta är inte långt när så farligt som de hemliga tvivel uttalade av dem som känner sig fria att ifrågasätta och finna fel med allt som Guds tjänare gör. De kan ’synas vara ödmjuka människor, men de är självbedragna och de förleder andra. Deras hjärtan hyser avund och onda gissningar. De rubbar Guds folks

tilltro till dem för vilka de skulle ha förtroende, dem som Gud utvalt till att göra hans gärningar. Och när man förebrår dem för den väg de ,slagit in på, uppfattar de det som en personlig skymf. Under det att de säger sig tjäna Gud, hjälper de i verkligheten fienden. (Band 5, sid. 273, 274, 1885.)

Vårt största behov i arbetet är synliga praktiska resultat av förbindelsen med Gud. Vi skulle i vårt dagliga liv visa att vi har frid och vila i Gud. Hans frid skulle lysa fram i våra ansikten. Den skulle ge vår röst en övertygande kraft. Förbindelsen med Gud skulle ge både vår karaktär och alla våra handlingar en moralisk upphöjdhet. Människorna skulle lägga märke till att vi, liksom de första lärjungarna, har varit med Jesus. Detta skulle skänka en större kraft åt predikantens verksamhet, än det inflytande som kommer från hans predikan. Han får inte tillåta att denna kraft berövas honom. Umgänget med Gud i bön och studium av hans Ord får inte försummas, ty där är källan till vår styrka. (Band 6, sid. 47, 1900.)

Kapitel 16

Se upp med falska läror

När Satan blev missnöjd i himmelen, gick han inte med sina klagomål till Gud och Kristus, utan gick omkring bland änglarna som ansåg honom fullkomlig och framhöll för dem, att Gud behandlat honom orättvist, då han gett företräde åt Jesus. Följden av denna vrågbild av Gud blev, att en tredjedel av änglarna på grund av att de sympatiserade med Satan förlorade sin syndfrihet, sin höga ställning och sitt lyckliga hem. Satan uppviglar människor att här på jorden fortsätta samma verk av avund och onda påståenden som han började med i himmelen.

Gud har inte gått förbi sitt folk och utvalt en enstaka man här och en annan där såsom de enda, värda att betros med hans sanning. Han ger inte något nytt ljus som strider mot den tro på vilken församlingen är uppbyggd. Vid varje reform har någon gjort sådana anspråk. Paulus varnade församlingen på sin tid: ”Bland eder själva skola män uppträda, som tala vad förvänt är, för att locka lärjungarna att följa sig.” (Apg. 20: 30.) Den största skadan drabbar Guds folk genom dem som avfaller och som talar förvända ting. Genom dem kommer adventbudskapet i vanrykte.

Ingen bör uppträda självsäkert och mena sig ha fått något särskilt ljus från Gud framför andra. Kristus framställdes som boende i sitt folk. De troende framställs å sin sida såsom ”uppbyggda på apostlarnas och profeternas grundval, där hörnstenen är Kristus själv, i vilken allt som uppbygges bliver sammanslutet och så växer upp till ett heligt tempel i Herren. I honom bliven också I med de andra uppbyggda till en Guds boning i Anden.” (Ef. 2: 20-22.) Och Paulus säger: ”Så förmanar jag nu eder, jag som är en fånge i Herren, att föra en vandel som är värdig den kallelse I haven undfått, med all ödmjukhet och allt saktmod, med tålmod, ’så att I haven fördrag med varandra i kärlek och vinnläggen eder om att bevara Andens enhet genom fridens band: en kropp och en Ande, likasom lock bleven kallade till att leva i ett och samma hopp, det som tillhörede” kallelse - en Herre, en tro, ett dop, en Gud, sam är allas Fader, han som är över alla, genom alla och i alla.” (Ef. 4: 1-6.)

Vad br X kallar ljus är till synes ofarligt, det tycks inte som om någon skulle ta skada av det. Men, syskon, det är en Satans list, det är den kil genom vilken han söker

göra intrång. Han har gjort sådana försök upprepade gånger. Någon får en ny och originell tanke som inte tycks stå i strid med evangelium. Han talar om den, uppehåller sig vid den tills den förefaller honom klädd i skönhet och av stor vikt för Satan har makt att ge detta falska intryck. Till sist blir detta ämne hans allt uppslukande intresse, den viktiga punkt kring vilket allt rör sig, och sanningen är uppryckt ur hjärtats mark.

Så snart dessa underliga idéer uppstått i br X:s sinne, började han förlora tron och ifrågasätta det Andens verk som visat sig bland oss under så många år. Han är inte en man som skulle ta emot något som han tror vara ett särskilt ljus utan att dela det med andra, därför är det säkrast att inte låta honom få ett inflytande som kan ge honom tillfälle att göra andra osäkra. Det vare detsamma som att öppna en dörr, genom vilken Satan sänder en ström av villfarelser för att dra sinnena bort från sanningen för vår tid. Sam ett Guds sändebud vädjar jag till er, syskan, att se upp med dessa oväsentliga ting, vars tendens är att dra sinnet från sanningen. Villfarelse är aldrig ofarlig. Den helgar aldrig, men den för alltid med sig förvirring och oenighet. Den är alltid farlig. Fienden har stor makt över sinnen sam inte allt igenom är styrkta genom bön och grundade på Bibelns sanningar.

Det finns tusentals förklädda frestelser i beredskap för dem som har sanningens ljus, och den enda tryggheten för oss ligger i att inte tro. på någon ny lära, någon ny tolkning av Bibeln, förrän vi har lagt fram den för erfarna trossyskon. Lägga fram den med ett ödmjukt sinne under allvarlig bön, och om de inte ser något nytt ljus i den, lita på deras bedömning, för ”där de rådvisa äro många, där går det väl”. (Ords. 11: 14.)

Satans listiga verk

Satan verkar oavbrutet, men många har inte något begrepp om hans aktivitet och förslagenhet. Guds folk måste vara reda att stå emot denna sluga fiende. Han vet bättre än vi, hur begränsad hans makt är och hur lätt han kan bli övervunnen, om vi bekämpar honom och möter honom oförskräckt. Genom gudomlig kraft är den svagaste av de heliga överlägsen honom och hans änglar; och om han skulle sättas på prov måste han kunna bevisa sin överlägsenhet. Därför kommer Satan liksom ljudlöst, hans rörelser är smygande och hans angrepp maskerat. Han vågar inte framträda öppet, då han i så fall riskerar att väcka de slumrande krafterna hos den kristne och få denne till att söka Gud i bön.

Fienden bereder sig för den sista striden mot församlingen. Han har dalt sig så väl att många knappast tror att han existerar, ännu mindre kan de övertygas om hans häpnadsväckande aktivitet och makt. De har till stor del glömt hans tidigare gärningar, och när han gör en ny framryckning känner de inte igen honom som sin fiende, den gamle ormen, utan betraktar honom som en vän, ja, som en som utför ett gott verk. Allt under det att de skryter över sitt oberoende, kommer de att under hans förföriska och förtrollande inflytande följa hjärtats lägsta impulser och ändå tro att Gud leder dem. Kunde deras ögon öppnas så att de kände igen sin anförare, skulle de finna att de tjänar inte Gud, utan all rättfärdighets fiende. De skulle se att det oberoende som de är så stolta över, är en av de tyngsta bojor med vilken Satan fångslar deras obalanserade sinnen.

Människan är Satans fånge och av naturen böjd att följa hans förslag och lyda hans befallningar. I sig själv har hon inte kraft att effektivt stå emot det onda. Det är endast om Kristus genom levande tro bor i hennes hjärta, påverkar hennes vilja och styrker henne med kraft från ovan, som människan kan våga möta en så förskräcklig fiende. Varje annat medel är till ytterlighet värdelöst. Det är endast genom Kristus som Satans makt begränsas. Detta är en, sanning av stor vikt som alla borde förstå. Satan är i oavbruten verksamhet, han går till och från, han vandrar upp och ned på jorden, sökande vem han kan fördärva. Men en uppriktig trons bön kan komma hans starkaste angrepp på skam. Därför syskon, ”tagen alltid trons sköld, varmed I skolen kunna utsläcka den ondes alla brinnande pilar”. (Ef. 6: 16.)

De värsta fiender vi har är de som försöker förstöra inflytandet från väktarna på Sions murar. Satan verkar genom sina tjänare. Han gör en allvarlig ansträngning här. Han följer en viss plan och hans tjänare arbetar i samförstånd. En linje av otro sträcker sig tvärsöver hela kontinenten, och har kontakt med Guds församling. Dess inflytande är att söka underminera förtroendet för Guds Andes verk. Detta element finns bland oss, och verkar i det tysta. Se upp, ’så’ att ni inte hjälper honom som är Guds och människors fiende genom att ni sprider falska rykten, kritiserar och står i avgjord opposition.

Genom bedrägliga medel och osynliga kanaler verkar Satan för att stärka sin auktoritet och resa hinder i vägen för Guds folk, så att inte människor skall frigöras från hans makt och samlas under Kristi fana. Genom sina förförelsekonster söker han locka människor från Kristus, och de som inte är fast rotade i sanningen kommer förvisso att fångas i hans snara. Och de som han inte kan förläda till synd, skall han förfölja såsom

judarna gjorde med Jesus.

Satans mål är att vanära Gud, och han verkar med alla oheliga medel för att fullfölja sin plan. De människor som han använder som redskap för att utföra detta verk, är så förblindade att de inte ser vad de gör, till dess att de är så nedtyngda av skuld, att de tror att det är lönlöst för dem att söka återvinna vad de förlorat. De riskerar allt och fortsätter på överträdelsens väg ända till det bittra slutet.

Satan hoppas kunna dra in Guds folk i det allmänna fördärv som råder på jorden. Allt eftersom Kristi tillkommelse närmar sig, blir Satan alltmer bestämd och listig i sina försök att falla Guds folk. Människor skall stå upp och förklara att de fått något nytt ljus eller någon ny uppenbarelse, vars tendens är att rubba tilltron till de gamla råmärkena. Deras läror håller inte provet inför Guds ord, men ändå blir människor vilseledda. Falska rykten sprids och en del människor fastnar i den snaran. De tror dessa rykten och upprepar dem i sin tur och därmed bildas en länk som binder dem vid ärkebedragaren. Denna anda visar sig inte alltid i öppet trots mot Guds budskap, men ett tydligt tvivel kommer till uttryck på flera sätt. Varje falskt påstående ger näring och kraft åt detta tvivel, och därigenom leds många i fel riktning.

Vi kan inte vara nog på vår vakt mot varje form av villolära, för Satan söker oavbrutet att dra människor bort från sanningen. (Band 5, sid. 291-296, 1885.)

Kapitel 17

Loven Herren

”Allt vad anda har love Herren.” Har någon av oss verkligen tänkt på hur mycket vi har att vara tacksamma för? Kommer vi ihåg att Herrens nåd är varje morgon ny, och att hans trofasthet aldrig sviker? Inser vi vårt beroende av honom och uttrycker vi vår tacksamhet för alla hans gåvor? Vi glömmer tvärtom alltför ofta att ”idel goda gåvor och idel fullkomliga skänker komma ned ovanifrån, från himlaljusens Fader”.

Hur ofta glömmer inte de som är friska den underbara nåden som ges dem dag efter dag, år efter år. De frambär inte något lovets offer till Gud för hans gåvor. Men när sjukdom drabbar, kommer man ihåg Gud. Den starka längtan efter att få hälsan åter leder till enträgen bön, och det är rätt. Gud är vår tillflykt såväl i sjukdom som i hälsa. Men många lämnar, inte sina bekymmer åt honom och svaghet och sjukdom tilltar genom deras ängslan. Om de kunde upphöra att gräma sig och höja sig över depression och svårmod, skulle de lättare bli friska. De skulle med tacksamhet minnas hur länge de åtnjutit hälsa och om de återfår denna dyrbara gåva får de inte glömma att de står i än större skuld till sin Skapare. När de tio spetälska botades, var det bara en som återvände till Jesus för att ge honom ära. Låt oss inte vara lika de nio obetänksamma, vilkas hjärtan inte rördes av Guds nåd.

Gud är kärlek. Han sörjer för sina skapade varelser. ”Såsom en fader förbarmar sig över barnen, så förbarmar sig Herren över dem ’som frukta honom.” (Ps. 103: 13.) ”Sen vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi få kallas Guds barn.” (1 Joh. 3: 1.) Vilken dyrbar förmån det är, att vi får vara den Högstes söner och döttrar, Guds arvingar och Jesu Kristi medarvingar. Låt oss därför inte klaga, därför att vi i detta livet inte är fria från besvikelse och smärta.

Om vi genom Guds försyn är kallade att uthärda prövningar, låt oss ta upp korset och dricka den bittra kalken, i det vi kommer ihåg att det är Faderns hand som för bågaren till våra läppar. Låt oss förtrösta på honom såväl i den mörka natten som på dagen. Han skänker oss allt det som är till vårt bästa. ”Han som icke har skonat sin egen Son, utan utgivit honom för oss alla, huru skulle han kunna annat än också skänka oss allt med honom?” (Rom. 8: 32.) Hur ’skulle vi ens i sorgens natt kunna vägra att lyfta

hjärta och röst och tacka och lova honom, när vi kommer ihåg den kärlek som fick sitt uttryck i Golgata kors?

Vilket ämne för meditation är inte det offer som Jesus gjorde för syndare! ”Han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull; näpsten var lagd på honom, för att vi skulle få frid och genom hans sår bliva vi helade.” (Jes. 53: 5.) Hur skall vi nog kunna uppskatta de välsignelser som därigenom kom oss till del? Kunde Jesus ha lidit mer? Kunde han ha försett oss med rikare välsignelser? Skulle inte det hårdaste hjärta smälta vid tanken på att det var för vår skull som han övergav himmelens glädje och härlighet och utstod fattigdom, skam, grym smärta och en fruktansvärd död? Om inte han genom sin död och uppståndelse öppnat hoppets dörr för oss, skulle vi inte ha känt till något annat än mörkrets skräck och förtvivlans elände. I vårt nuvarande tillstånd, gynnade och välsignade som vi är, kan vi inte inse från vilka djup vi har räddats. Vi kan inte mäta hur mycket djupare vår nöd skulle ha varit, hur mycket större vårt ve, om inte Jesus ,såsom Människosonen i sympati och kärlek lagt sina armar kring oss och lyft oss upp.

Låt oss glädjas i hoppet. Vår Försvarare är i den himmelska helgedomen och för vår talan. Genom hans förtjänst har vi förlåtelse och frid. Han dog för att två oss rena från all synd, ikläda oss sin rättfärdighet och göra oss passande för himmelen, där vi skall få vara för evigt.

Käre broder, kära syster, motstå Satan när han försöker fylla ditt sinne med förtvivlan, mörker och tvivel. Visa honom på Jesu blod som renar från all synd. Du kan inte undgå frestarens makt, men han darrar och flyr när det dyrbara blodets förtjänst åberopas. Vill du inte tacksamt ta emot de välsignelser som Jesus ger? Vill du inte ta emot den frälsningens bägare som han räcker dig, och åkalla Herrens namn? Misstro inte honom som kallade dig ur mörkret till sitt underbara ljus. Såra inte för ett ögonblick den förbarmande Frälsarens hjärta med din otro. Han följer med intensivt intresse varje framsteg du gör på vägen mot himmelen. Han ser dina ivriga ansträngningar, lägger märke till dina nederlag och framgångar, ditt hopp och din fruktan, dina strider och segrar.

Skall vår andliga aktivitet bestå endast i att be om något och 'så ta emot det? Skall vi alltid tänka på våra önsknings och aldrig på de förmåner vi har? Skall vi ta emot hans nåd, men aldrig tacka honom för det som han gjort för oss? Vi ber inte för

mycket och är också alltför sparsamma med vår tacksamhet. Om Guds kärlek och omtanke orsakade mer tacksägelse och lov, skulle vår bön ha större kraft. Guds kärlek skulle överflöda mer och mer och vi skulle få än mer att tacka honom för. Du som klagat över att Gud inte hör dina böner, ändra ditt nuvarande sätt att be och ge uttryck för mer tacksägelse tillsammans med dina önskingar. När du tänker på hans godhet och nåd, skall du finna att han också tänker på dina behov.

Bön och lovprisning

Be, be allvarligt utan att förtröttas, men glöm inte att tacka och lova! Det tillkommer varje Guds barn att upphöja hans karaktär. Du kan förhärliga Herren, du kan visa den uppehållande nådens kraft. Det finns en mängd människor som inte uppskattar Guds stora kärlek eller Jesu gudomliga medlidande. Tusentals ringaktar t.o.m. återlösningsplanens gränslösa nåd. Alla som är delaktiga i denna stora frälsning har inte klarhet i denna fråga och uppövar inte sina hjärtan till tacksamhet. Men återlösningsplanen är ett ämne som änglarna önskar att skåda in i, den skall också evigheterna igenom bli föremål för de frälstas sång och studium. Men är den inte värd ett noggrant studium redan nu? Skulle vi inte tacka Gud med hjärta, själ och röst "för hans under med människors barn"! (Ps. 107: 8.)

Tacka Herren i församlingen. När Herrens ord talades till hebréerna berättas det att "allt folket sade: 'Amen'". (1 Krön. 16: 36.) Detta innerliga svar var ett tecken på att de förstod det talade ordet och förenade sig i tillbedjan av Gud.

Det är för mycket formalism i våra gudstjänster. Herren önskar att hans tjänare som predikar Ordet, skulle vara fyllda av Andens kraft, och att de som lyssnar inte skulle sitta där slöa och likgiltiga eller 'se sig frånvarande omkring utan att ge förkunnelsen något gensvar. Det intryck en sådan församling ger icke-troende är allt annat än hedrande för Kristi lära. Dessa sömnaktiga, sorglösa kristna saknar inte ambition och iver när det gäller världsliga ting, men ting med evighetsvärden berör dem inte djupt. Guds röst genom bans budbärare kan vara för dem en välbehaglig sång, men dess heliga varningar, tillrättavisningar och uppmuntran går dem obeaktade förbi. Världens anda har förlamat dem. Guds ords sanningar förkunnas för döva öron och hårda, oberörda hjärtan. Församlingarna skulle vara Marvakna, aktiva och uppmuntra och stödja Kristi tjänare och bistå dem i arbetet för människors frälsning. Den församling som är i ljuset ger ett villigt och hjärtligt gensvar samt ord av glädje och

lovsång.

Vår Gud, skapare av himlar och jord, förklarar: ”Den som offrar lovets offer, han ärar mig.” (Ps. 50: 23.) Låt oss säga med psalmisten: ”Jag vill lova Herren så länge jag lever, jag vill lovsjunga min Gud, så länge jag är till.” - ”Folken tacke dig, o Gud, alla folk tacke dig.” (Ps. 146: 2; 67: 4.) (Band 5, sid. 315-319, 1885.)

Kapitel 18

Kärlek trossyskon emellan

Livet fostrar. Så länge de kristna är i världen, kommer de att utsättas för motstridiga inflytanden. Olika förargelseväckande anledningar skall pröva deras sinneslugn och humör och det är genom att möta dessa i rätt anda som de kristna dygderna utvecklas. Om oförrätter och förolämpningar bärs i saktmod, om skymfande ord får ett mildt svar och ovänliga handlingar möts med vänlighet, är det bevis på att Kristi Ande bor i hjärtat och att saven från det levande Vinträdet flödar genom grenarna.

Vi går i Kristi skola och där skall vi lära oss att bli milda och ödmjuka av hjärtat. Och när vi nått slutexamen skall vi finna att alla hinder vi mött, alla svårigheter och smärtor var praktiska övningar i tillämpandet av de kristna principerna. Om lidandet härs på rätt sätt, utvecklar det hos oss en Kristuslik karaktär och skiljer oss från världens barn.

Vi måste uppnå en hög standard om vi vill vara Guds barn: ädla, rena, heliga, obefläckade och en renande process är nödvändig om vi skall uppnå denna standard. Hur skulle denna fostran kunna ske, om vi inte hade några svårigheter, inte övervann några hinder, inte mötte något som satte vårt tålamod och vår uthållighet på prov? Dessa prövningar är inte minst välsignelsebringande i vår erfarenhet. De är ämnade att hjälpa oss att spänna alla våra krafter i den bestämda avsikten att lyckas. Vi skal! använda dem som av Gud givna medel för att vinna den avgörande segern över det egna jaget i stället för att tillåta dem att hindra, trycka ned och fördärva oss.

Kristen tillväxt

Karaktären skall provas. Om vi verkligen är grenar i Vinträdet skall Kristus uppenbaras i oss. Vi skall vara tåliga, milda, förlåtande och vänliga mitt ibland förtret och irritation. Dag efter dag, år efter år skall vi besegra oss själva och växa i ädelt hjältemod. Detta är vad som väntas av oss, men vi kan inte utföra det utan ständig hjälp från Jesus, bestämd avgörelse, orubblig föresats samt vaksamhet och oavbruten bön. Var och en har sin personliga kamp att utkämpa. Var och en måste finna sin väg genom svårigheter och besvikelser. Den som ger upp i striden, förlorar sin kraft och

segerglädje.

Ingen, inte ens Gud, kan bära oss till himmelen, med mindre vi gör vad på oss ankommer. Våra liv skulle utmärkas av skönhet. Vi måste rensa bort icke älskvärda karaktärsdrag som gör oss olika Jesus. Under det att Gud i oss verkar både vilja och goda gärningar, måste vi samarbeta med honom. Kristi lära förvandlar hjärtat. Den gör den världsligt sinnade andligt sinnad. Under hans inflytande blir den själviske osjälvisk, emedan Kristi karaktär är sådan. Den oärlige intrigmakaren blir rättskaffens och det blir hans andra natur att göra mot andra vad han önskar att de skall göra mot honom. Den lastbare förvandlas från orenhet till renhet. Han utvecklar goda vanor, ty Kristi evangelium har för honom blivit en livets lukt till liv.

Nu, medan nådens tid ännu varar, skall vi inte döma andra och betrakta oss själva som föredömen. Kristus är vår förebild. Efterlikna honom, vandra i hans fotspår! Du kanske bekänner dig tro hela sanningen för vår tid, men om du inte lever efter denna sanning är den dig till intet gagn.

Att umgås med de felande

Vi skall inte döma varandra, det är inte vår uppgift. Men vi skall älska varandra och be för varandra. När vi ser någon lämna adventbudskapet, skuNe vi gråta över denne såsom Jesus grät över Jerusalem. Låt oss se vad vår himmelske Fader säger i sitt ord om felsteg: ”Mina bröder, om så händer, att någon ertappas med att begå en försyndelse, då mån I, som ären andliga människor, upprätta honom i saktmods ande. Och du må hava akt på dig själv, att icke också du bliver frestad.” (Gal. 6: 1.) ”Mina bröder, om någon bland eder har farit vilse från sanningen, och någon omvänder honom, så mån I veta att den som omvänder en syndare från hans villoväg, han frälser hans själ från döden och överskyler en myckenhet av synder.” (Jak. 5: 19, 20.)

Vilken stor missionsuppgift! Hur mycket mer Kristus-lik än att såsom fattiga och felande dödliga varelser alltid anklaga och döma dem som inte lever exakt efter vad vi anser passande. Låt oss komma ihåg att Jesus känner oss var och en personligen och hans hjärta rörs av vår svaghet. Han känner vars och ens behov och han läser varje hjärtas dolda och outtalade sorg. Om någon av de små, för vilka han dog, såras, så ställer han syndaren till ansvar. Jesus är den gode Herden. Han har omsorg om sina svaga, sjuka, vilsegångna får. Han känner dem alla vid namn. Den nöd som drabbar

varje får eller varje lamm i hans hjord, rör hans älskande hjärta, och ropet om hjälp när bans öra. En av de största synder som begicks av Israels herdar påvisas av profeten: ”De svaga stärkten I icke, det sjuka heladen I icke, det sargade förbunden I icke, det fördrivna förden I icke tillbaka, det förlorade uppsökten I icke, utan med förtryck och hårdhet foren I fram mot dem. Så blevo de förskingrade, därför att de icke hade någon herde, de blevo till mat åt alla markens djur, ja, de blevo förskingrade. Mina får gå nu vilse på alla berg och alla höga kullar; över hela jorden äro mina får förskingrade, utan att någon frågar efter dem eller uppsöker dem.” (Hes. 34: 4-6.)

Jesus sörjer för var och en som om denne vore den ende på jorden. Såsom Gudom utövar han sin makt för vår skull, medan han såsom vår äldre bror känner all vår smärta. Himmelens majestät tog inte avstånd från det fallna, syndiga människosläktet. Vi har inte en överstepräst som står så högt över oss, att han inte lägger märke till oss och sympatiserar med oss, men vi har en som varit frestad i allt liksom vi, dock utan synd.

Lämna resultatet åt Gud

Vilken motsats till denna anda är den känsla av likgiltighet och förakt” som visats av några i emot... och dem som har kommit under hans inflytande. Om någonsin Guds förvandlande nåd behövdes, så är det i den församlingen. Genom att döma och fördöma en broder har de åtagit sig en uppgift som Gud aldrig lagt i deras händer. En hjärtats hårdhet, en kritisk och dömande anda som förstör både personlighet och oberoende, har vävts in i deras kristna erfarenhet och deras hjärtan har förlorat Kristi kärlek. Skynda er, syskon, att rena era hjärtan från dessa ting innan det skall sägas i himmelen: ”Må den som är orättfärdig fortfara att öva sin orättfärdighet och den som är oren att orena sig. Så ock den som är rättfärdig, han fortfare att öva sin rättfärdighet, och den som är helig att helga sig.” (Upp. 22: 11.)

Ni kommer att möta många svårigheter i ert kristna liv i samband med församlingen, men ansträng er inte allt för mycket att forma era medtroende. Döm dem inte om ni ser att de inte uppfyller Guds ords krav, om de vållar er förtret, hämnas inte. Var stilla, reta inte upp er om sådant sägs som är ämnat att göra er bittra. Ni ser mycket hos andra som ni finner vara orätt och önskar rätta till. Ni börjar reformera i egen kraft, men det sker inte på rätt sätt. Ni måste arbeta för den felande med ett hjärta, fyllt och ödmjukat av Guds Ande, och så låta Herren arbeta genom er såsom tjänare.

Lägg era bördor på Jesus. Ni känner att Herren måste ta hand om de fall där Satan strävar efter att vinna herraväldet, men ni bör i undergivenhet och ödmjukhet göra vad ni kan och sedan lägga den trassliga härvan, de komplicerade förhållandena i Guds hand. Följ föreskrifterna i hans Ord och lämna resultatet åt hans visdom! När ni har gjort allt ni kan för att rädda er medtroende, sluta upp att oroa er och ägna er åt andra pressande plikter. Det är inte längre er sak, utan Guds.

Hugg inte på grund av otålighet av svårighetens knut så att ni därmed gör saken hopplös. Låt Gud lösa upp de tilltrasslade trådarna. Han är vis nog att ta hand om vårt livs virrvarr. Han har både skicklighet och takt. Vi kan inte alltid se hans planer; vi måste vänta tåligt och se hur de utvecklas och inte förstöra dem. Han vill uppenbara dem för oss när hans tid är inne. Sträva efter enhet, uppodla kärlek och Kristus-likhet i allt. Han är källan till enighet och styrka, men ni har inte sökt den kristna enhet som i kärlek sammanbinder hjärtan.

Det finns arbete för er både inom och utanför församlingen. ”Däri genom bliver min Fader förhärligad, att I bären mycken frukt. . .” (Joh. 15: 8.) Den frukt vi bär är det enda beviset inför världen på trädets art. Om våra gärningar är av samma karaktär som grenarnas på det levande Vinträdet, så bär vi rika klasar av ädel frukt, och då bär vi också inför världen Guds eget kännemärke på hans söner och döttrar. Vi är levande brev, kända och lästa av alla.

Jag är rädd att ni misslyckas i det som ni måste göra för att gottgöra det förgångna och bli levande, fruktbarande grenar. Om ni gör som Gud vill skall hans välsignelse vila över församlingen. Ni har inte varit ödmjuka nog att utföra ett grundligt verk och handla i överensstämmelse med Guds Andes sinnelag. Där har varit självrättfärdigande, självisk njutning och självförsvar när det skulle ha varit ödmjukhet, förkrosselse och ånger.

Ni skulle flytta undan varje stötesten och göra ”räta stigar för edra fötter, så att den fot som haltar icke vrides ur led”. (Hebr. 12: 13.) Det är inte för sent att rätta till vad som är fel. Men ni skall inte anse er själva för friska och utan behov av läkare för ni behöver hjälp. När ni kommer till Jesus med ett krossat hjärta, skall han hjälpa och välsigna er och ni kommer sedan att fortsätta Herrens verk med mod och energi. Det bästa beviset för att ni är i Kristus, är den frukt ni bär. Men om ni inte i sanning är förenade med honom skall det ljus och de förmåner ni har bli er dom och undergång.

(Band 5, sid. 344-348, 1885.)

Det är värre, mycket värre, att ge uttryck för sina känslor i en stor samling och angripa alla, än att gå till de personer som kanhända har handlat fel och förebrå dem enskilt. Det stötande i ett sådant strängt, övermodigt och anklagande tal är så många gånger värre i Guds ögon än att ge en personlig, enskild förebråelse, som antalet åhörare är större och kritiken mer allmän. Det är alltid lättare att ge uttryck för sina känslor inför en församling än att gå till de felande och ansikte mot ansikte med dem, öppet, ärligt och rakt på sak påvisa deras orätta handling. Men att i Guds hus ge uttryck för starka känslor mot vissa personer och därmed låta både oskyldiga och skyldiga lida är ett tillvägagångssätt som Gud inte godkänner och som gör mer skada än nytta. (Band 3, sid. 507, 508, 1875.)

Du kanske tycker att andra har gjort fel, och jag vet lika väl som du att en Kristus-lik anda inte har funnits i er församling. Men berättigar det dig att döma de andra? Kan två misstag göra det ena ogjort? Om en, två eller tre i församlingen har handlat fel, utplånar eller ursäktar inte detta din synd. Vilken väg än andra må gå, är det din uppgift att se om ditt eget. Gud ställer fordringar på dig som inga omständigheter skulle få dig att glömma och försumma, för varje själ är dyrbar för honom. (Band 5, sid. 349, 1885.)

Kapitel 19

Äktenskap med icke-troende

Kära syster X

Jag har hört om ditt planerade äktenskap med en som inte är förenad med dig i samma tro, och jag är rädd att du inte noga har tänkt över denna viktiga sak. Innan du tar ett steg som kommer att ha inflytande över hela ditt framtida liv, vädjar jag till dig att under bön överväga denna sak. Skall denna nya förbindelse visa sig vara en källa till sann lycka? Blir den en hjälp för dig i ditt kristna liv? Behagar den Gud? Sätter du därmed ett exempel som andra tryggt kan följa?

Varje kvinna skulle, innan hon ingår äktenskap, fråga sig själv om den man som hon skall förena sina öden med, är värdig. Hur är hans förflutna? Lever han ett rent liv? Är hans kärlek av ädel och upphöjd karaktär, eller är det bara en tanklös förälskelse? Har han sådana karaktärsdrag att han kan göra henne lycklig? Får hon behålla sin personlighet, eller måste hon underordna sig sin makes kontroll både vad gäller omdöme och samvete? Såsom en Jesu lärjunge är hon inte sin egen, hon har blivit köpt med ett dyrt pris. Kan hon ära Frälsaren och sätta hans krav i första rummet? Kommer kropp och själ, tankar och planer att bevaras rena och heliga? Dessa frågor har en vital betydelse för varje kvinnas lycka då hon gifter sig.

Kristendom behövs i hemmet. Endast den kan skydda från det elände som ofta förbittrar det äktenskapliga samlivet. Endast där Kristus regerar kan det finnas en djup, sann och osjälvisk kärlek. Då knyts makarna samman, och två liv förenas i harmoni. Guds änglar är gäster i det hemmet och vakar över det genom sin heliga närvaro. Förnedrande sinnlighet blir bannlyst. Till Gud stiger deras tankar och till honom offras hjärtats tillbedjan.

Hjärtat hungrar efter mänsklig kärlek, men den är inte tillräckligt stark, ren och dyrbar för att fylla platsen som kärleken till Jesus skulle inta. Endast i Frälsaren kan hustrun finna visdom, kraft och nåd att möta livets bekymmer, ansvar och sorger. Hon skulle göra honom till sin styrka och sin ledare. En kvinna bör därför först överlämna sig åt Kristus och ingå förbund med honom, innan hon binder sig vid någon jordisk vän,

och må hon inte ingå någon förbindelse som kan komma i konflikt med hennes förbund med Kristus. De som önskar finna den sanna lyckan, måste få himmelens välsignelse över allt de äger och allt de gör. Min syster, om du inte vill ha ett hem från vilket skuggorna aldrig viker, förena dig inte med en som är Guds fiende.

Såsom en som väntar att möta dessa ord i domen, bönfäller jag dig att tänka över det steg du planerar att ta. Fråga dig själv: ”Kommer en icke-troende make att leda mina tankar bort från Jesus? Han älskar nöjen högre än Gud. Skall han leda mig till att dela hans smak och tycken?” Vägen till det eviga livet är brant och ojäm. Ta inte på dig nya bördor som hindrar dina framsteg. Du har för Eten andlig styrka och du behöver’ hjälp i stället för hinder.

Guds bud

Herren befallde det gamla Israel att inte beblanda sig med de avgudadyrkande nationerna runt omkring dem: ”Du skall icke befrynda dig med dem; dina döttrar skall du icke giva h deras söner, och deras döttrar skall du icke taga till hustrur åt dina söner.” Den gudomliga Visdomen som förutsåg följderna av sådana förbud förklarar: ”Ty de skola då förleda dina söner att vika av ifrån mig och tjäna andra gudar, och Herrens vrede skall då upptändas mot eder, och han skall med hast förgöra dig. ... Ty du är ett folk som är helgat åt Herren, din Gud; dig har Herren, din Gud, utvalt till att vara hans egendomsfolk framför alla andra folk på jorden. . . . Så skall du nu veta att Herren, din Gud, är den rätte Guden, den trofaste Guden, som håller förbund och bevarar nåd intill tusende led, när man älskar honom och håller hans bud, men som utan förskoning vedergäller och förgör dem som hata honom. Han dröjer icke, när det gäller dem som hata honom; utan förskoning vedergäller han dem.” (5 Mos. 7: 3, 4, 6, 9, 10.)

I Nya testamentet ges liknande förbud när det gäller äktenskap mellan kristna och icke-kristna. Aposteln Paulus förklarar i sitt första brev till korintierna: ”En hustru är bunden så länge hennes man lever; men när hennes man är avsmnad, står det henne fritt att gifta sig med vem hon vill, blott det sker i Herren.” (1 Kor. 7: 39.) I sitt andra brev skriver han: ”Gån icke i ok tillsammans med dem som icke tro; det bleve omaka par. Vad har väl rättfärdighet att skaffa med orättfärdighet, eller vilken gemenskap har ljus med mörker? Huru förlika sig Kristus och Beliar, eller vad delaktighet har den som tror med den som icke tror? Eller huru låter sig ett Guds tempel förena sig med avgudar? Vi äro ju ett den levande Gudens tempel, ty Gud har sagt: ’Jag skall bo i dem

och vandra ibland dem; jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk.' Alltså: 'Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem, 'säger, Herren; kommen icke vid det orent är. Då skall jag taga emot eder och vara en Fader för eder; och I skolen vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmåktige.'" (2 Kor. 6: 14-18.)

Min syster, vågar du ringakta dessa tydliga och positiva föreskrifter? Hur kan du såsom ett Guds barn, en medborgare i Kristi rike, friköpt genom hans dyra blod, förena dig med någon som inte erkänner hans 'krav och som inte är ledd av Guds Ande? De bud jag har citerat är inte människoord utan Guds ord. Även om den du valt till livskamrat i alla andra avseenden vore värd att respekteras (vilket han inte är), så har han inte tagit emot sanningen för vår tid. Han är en icketroende, och himmelen själv förbjuder dig att förena dig med honom. Du kan inte, utan att skada din själ, ringakta denna gudomliga befallning.

Jag vill varna dig för den fara du befinner dig i, innan det är för sent. Du lyssnar till blida, vänliga ord och leds att tro att allt skall gå bra. Men du känner inte motiven som dikterar det fagra talet. Du kan inte 'se ondskans djup som döljs i hjärtat. Du kan inte se bakom förlåten och upptäcka de snaror Satan lägger för din själ. Han vill få dig att slå in på en väg, där han lättare kan träffa dig med frestelsens pilar. Ge honom inte minsta chans. Under det att Gud rör vid sina tjänares hjärtan, verkar, Satan genom olydnadens barn. Det finns ingen endräkt mellan Kristus och Beliar. De två kan inte komma överens. Att förena sig med en icke-troende är att beträda Satans mark. Du bedrövar Guds Ande och förverkar hans beskydd. Kan du tillåta dig sådana fruktansvärda handikapp i kampen för det eviga livet?

Men du kanske säger: "Jag har gett mitt löfte och skall jag nu bryta det?" Jag svarar: Om du gett ett löfte som är i strid med Bibeln, för allt vad du gör, bryt det utan dröjsmål och bekänn och ångra inför Gud den förälskelse som fick dig att ge ett förhastat löfte. Det är långt bättre att ta tillbaka ett sådant löfte, i fruktan inför Gud, än att hålla det och därigenom vanära din Skapare.

Kom ihåg att du har en himmel att vinna och en öppen väg till evig fördömelse att undfly. Gud menar vad han säger. När han förbjöd våra första föräldrar att äta av frukten på kunskapens träd, öppnade deras olydnad dammluckorna till lidandet för en hel värld. Om vi väljer en väg som är emot Guds vilja, kommer Gud att vara emot oss. Vår enda säkerhet ligger i lydnad för hans bud, vad det än må kosta. Alla är grundade på

oändlig kärlek och visdom.

Såsom på Noas dagar

Den anda av stark världslighet som nu existerar, böjelsen att inte erkänna något högre krav än den egna tillfredsställelsen, utgör ett av tecknen på de sista dagarna. Kristus sade: ”Och såsom det skedde på Noas tid, så skall det ock ske i Människosönens dagar: människorna åto och drucko, män togo sig hustrur, och hustrur gåvos åt män, ända till den dag, då Noa gick in i arken; då kom floden och förgjorde dem allasammans.” (Luk. 17: 26, 27.) Denna generation gifter och bortgifter sig med samma hänsynslösa förakt för Guds bud som visades på Noas tid.

I den kristna världen råder en överraskande och alarmerande likgiltighet för Guds ords undervisning vad beträffar äktenskap mellan troende och icke-troende. Många som bekänner sig älska och frukta Gud, väljer att följa sin egen böjelse i stället för att följa de råd som den oändliga Visdomen ger dem. I en sak som är av livsviktig betydelse för båda parternas lycka och välfärd, både i denna och i den tillkommande världen, åsidosätts förnuft, omdöme och gudsfruktan, och blind impuls och envishet tillåts att ta kontroll. Personer som annars är känsliga och samvetsgranna, tillsluter sina öron för råd, de är döva för de vädjanden och enträgna böner som vänner, släktingar och Guds tjänare riktar till dem. En varning betraktas som en obehörig inblandning, och en vän som är trofast nog att göra en invändning, behandlas som en fiende.

Så vill Satan ha det. Han tar själen till fånga och den blir som förtrollad och förblindad. Förnuftets tömmar som tyglat lustan, faller, och lidelsen kommer att föra spiran, ända tills och då för sent, offret vaknar till ett liv av elände och träldom. Detta är inte inbillning, det är återgivande av fakta. Gud sanktionerar inte ett förbund som han uttryckligen har förbjudit. Under årtal har jag fått brev från olika personer som lever i olyckliga äktenskap, och de upprörande förhållanden som där avslöjats för mig, är nog för att få mitt hjärta att gråta. Det är inte lätt att avgöra vilket råd man skall ge dessa olyckliga, och hur deras tunga börda kan lättas, men deras erfarenhet skulle bli en varning för andra.

I denna tidsålder, när de sista scenerna av denna jords historia utspelas och vi går en tid av nöd till mötes som aldrig förr har varit, ju färre äktenskap som ingås, desto bättre för både män och kvinnor. När Satan nu framför allt verkar med orättfärdighetens

alla bedrägliga konster genom dem som skall förgås, bör kristna ta sig till vara för att ingå förbindelser med icke-troende. Gud har talat. Alla som fruktar honom vill böja sig för hans befallningar. Våra känslor, impulser och vår tillgivenhet skulle vara riktade mot himmelen, inte mot jorden. Vi skulle inte hysa och tillfredsställa låga och sinnliga tankar. Nu är den tid då varje människa skulle stå inför Gud som rannsakar hjärtan.

Min kära syster, såsom en Jesu lärjunge skulle du fråga dig själv vilket inflytande du kommer att utöva genom det steg, som du planerar att ta. Kristi efterföljare är sin Mästares med arbetare. De måste vara ”otadliga och rena, Guds ostraffliga barn mitt ibland ’ett vrångt och avogt släkte’, inom vilket I lysen såsom himlaljus i världen”, säger Paulus. (Fil. 2: 15.) Vi måste ta emot de klara strålarna från Rättfärdighetens Sol, och genom våra goda gärningar föra dem vidare till andra i ett klart och jämnt ljus som aldrig fördunklas. Vi kan inte vara säkra på att vi inte skadar dessa omkring oss, med mindre vi utövar ett positivt inflytande som leder dem till himmelen.

”I ären mina vittnen” sade Jesus och i allt vad vi gör skulle vi fråga: Hur inverkar detta på min Frälsares rikssak? Om du verkligen är Jesu lärjunge väljer du att vandra i hans fotspår, hur smärtsamt än detta kan vara för dina naturliga känslor. Paulus sade: ”Vad mig angår, så vare det mig fjärran att berömma mig av något annat än av vår Herres, Jesu Kristi, kors, genom vilket världen för mig är korsfäst och jag för världen.” (Gal. 6: 14.) Du syster - -, behöver sitta vid Jesu fötter och lära av honom liksom Maria i forna dagar. Gud önskar se en fullständig överlåtelse av din vilja, dina planer och avsikter. Jesus är din ledare. Till honom skulle du se upp, och till honom skulle du sätta din förtröstan och inte tillåta något att hindra dig från att leva det liv i helgelse, som du är skyldig Gud. Din umgängelse skulle vara i himmelen, varifrån du väntar din Frälsare. Din fromhet skulle vara av det slag, att den märktes av alla inom den krets där du utövar ditt inflytande. Du skulle i dina handlingar skylla allt vad ont är. Gör du det? Du är under den mest heliga förpliktelse att inte förringa eller kompromissa med din heliga tro genom att förena dig med Herrens fiender. Om du är frestad att ringakta Herrens ords befallningar på grund av att andra har gjort så, kom ihåg att ditt exempel utövar sitt inflytande. Andra kommer att handla likadant som du, och så utbreder sig det onda. Därför att du bekänner dig vara ett Guds barn, skulle ett avsteg å din sida från hans befallningar skada dem som ser upp till dig för ledning.

För dem som förblir i Kristus är människors frälsning det ständiga målet för deras strävan. Men vad har du gjort för att upphöja honom som kallade dig ut ifrån mörkret?

”Vakna upp, du som sover, och stå upp ifrån de döda, så skall Kristus lysa fram för dig.” (Ef. 5:14.) Skaka av dig denna olyckliga och dåraktiga förälskelse som förlamar ditt sinne och din själs energi. De starkaste sporrar till trohet, de högsta motiv och den härligaste belöning ligger framför oss. De kristna skulle vara Kristi representanter, Guds söner och döttrar. De är hans juveler, hans dyrbara ädelstenar. Om dem som är ståndaktiga säger han: ”... dessa skola vandra med mig i vita kläder, ty de äro värdiga därtill.” (Upp. 3: 4.) De som får gå in genom den eviga sällhetens portar skall inte räkna något offer de gjort för stort..

Må Gud hjälpa dig att bestå provet och bevara din redbarhet! Kläng dig i tro fast vid Jesus! Gör inte din Frälsare besviken! (Band 5, sid. 361-368, 1885.)

Kapitel 20

Den sanna missionsandan

Den sanna missionsandan är Kristi Ande. Världens Återlösare var den stora mönstermissionären. Många av hans efterföljare har arbetat ivrigt och osjälviskt för människors frälsning, men ingen människas arbete kan jämföras med vårt stora föredömes självförsakande, uppoffrande och välsignelsebringande arbete.

Den kärlek Kristus har bevisat oss är utan jämförelse. Hur hängivet han arbetade! Hur ofta var han inte ensam i innerlig bön på bergets sluttning eller i örtagårdens avskildhet, i bön till Gud under starkt rop och tårar. Hur uthålligt han bad för oss syndare! T.o.m. på korset glömde han sitt eget lidande av kärlek till dem som han kommit för att frälsa. Hur kall vår kärlek, hur svalt vårt intresse är i jämförelse med Kristi kärlek och intresse! Jesus utgav sig själv för att frälsa vårt släkte, och hur kvicka är vi ändå inte att ursakta oss själva för att vi inte ger allt vi har åt Jesus. Vår Frälsare åtog sig hårt arbete och utsattes för vanära och lidande. Han blev avvisad, hånad, förlöjligad medan han utförde det stora verk som han kommit till jorden för att utföra.

Frågar ni, mina bröder och systrar, vilket föredöme ni skall följa? Jag hänvisar er inte till stora och berömda människor utan till världens Frälsare. Om vi vill aga en sann missions anda, måste vi genomsyras av Kristi kärlek, vi måste se upp till honom som är Skaparen och Fullandaren av vår tro. Studera hans karaktär, uppodla hans anda av saktmod och ödmjukhet och vandra i hans fotspår!

Många tror att missionsanda och förutsättningar för missionsarbete är särskilda gåvor eller anlag, som predikanterna och några få medlemmar i församlingen fått, och att alla de övriga endast är åskådare. Större misstag finns inte. Varje sann kristen skall ha missionsanda. Att vara en kristen, betyder att vara Kristus-lik. Ingen lever för sig själv, och ”den som icke har Kristi Ande, han hör icke honom till”. (Rom. 8: 9.) Var och en som har kant den tillkommande världens krafter, vare sig han är ung eller gammal, lärd eller olärd, skall inspireras av samma anda som drev Kristus i hans verk. Den allra första impulsen hos det pånyttfödda hjärtat är att föra andra till Frälsaren. De som saknar denna önskan visar därmed, att de förlorat sin första kärlek. De skulle noga rannsaka sina hjärtan i ljuset av Guds ord och allvarligt söka ett nytt dop i helig Ande.

De skulle be om en djupare er. farenhet av den underbara kärlek som Jesus visade genom att lämna sitt härlighetsrike och komma till en fallen värld för att frälsa de förlorade.

Levande brev

Det finns en uppgift för var och en i Herrens vingård. Vi skall inte söka den ställning som ger oss den mesta glädjen eller den största vinsten. Sann kristendom är fri från själviskhet. Missionsanda är en anda av personlig uppoffring. Vi skall arbeta för vår Mästare var som helst: och överallt, till det yttersta av vår förmåga.

Så snart en person är verkligt omvänd till sanningen, tänds i hans hjärta en allvarlig längtan att berätta för vann er och grannar om det dyrbara ljus som lyser ur Bibeln. I sitt osjälviska arbete att rädda andra blir han ett levande brev, känt och läst av alla människor. Hans liv visar att han är omvänd till Kristus och är hans medarbetare.

Sjundedagsadventisterna är såsom ett folk givmilda och varmhjärtade. I förkunnandet av adventbudskapet kan vi lita på deras starka och beredvilliga sympati. När ett lämpligt ändamål för deras offervillighet läggs fram och man vädjar till deras omdöme och samvete, ger de ett hjärtligt gensvar. Deras gåvor till verkets underhåll bevisar att de tror på sanningens sak. Det finns visserligen undantag bland oss. Inte alla som bekänner sig till adventbudskapet tror på det allvarligt och helhjärtat. Men så var det också på Jesu tid. Även bland apostlarna fanns det en Judas, men det var inte något bevis för att de alla var av samma karaktär.

Vi har ingen orsak att vara missmodiga när vi vet att det finns så många som är hängivna adventbudskapet och är redo att offra för dess framgång. Men det finns fortfarande en stor brist, ett stort behov bland oss. Vi har för litet av sann missionsanda. Alla missionsarbetare skulle äga det djupa intresse för sina medmänniskor som knyter hjärta till hjärta i sympati och Jesu kärlek. De skulle allvarligt be om gudomlig hjälp och arbeta på ett vist sätt för att vinna människor för Kristus. Ett kallt, andefattigt intresse uträttar ingenting. Kristi Ande behöver utgjutas över profetsönerna. Då skall de visa sådan kärlek till människorna som Jesus uppenbarade i sitt liv.

Orsaken till att det inte finns mer andlig värme och mer innerlig kärlek i församlingen är att missionsandan håller på att dö ut. Sällan talar man nu om Kristi

tillkommelse som tidigare var ämnet för tanke och samtal. Nu råder en obeskrivlig växande motvilja mot andliga samtal, och i dess Ställe förekommer tomt, lättsinnigt prat även bland dem som bekänner sig vara Kristi efterföljare.

Börja arbeta!

Mina bröder och systrar, önskar ni bryta den förtrollning som håller er bundna? Vill ni lämna det slöhetstillstånd som liknar dödsdvala? Börja arbeta om ni har lust eller inte! Engagera er i en personlig ansträngning att föra människor till Jesus och till kunskap om evangelium. Det skall ge er både stimulans och ny kraft, både väcka och styrka er. Den andliga kraften växer genom att användas och man kan med större framgång arbeta på sin egen frälsning. Många bekännande kristna befinner sig i en andlig ”dödsdvala”. Gör allt ni kan för att väcka dem. Varna, förmana, förebrå dem! Be att Guds innerliga kärlek må värma och smälta deras tillfrusna sinnen! Även om de skulle vägra att lyssna har ert arbete inte varit förgäves, för genom att försöka vara andra till välsignelse har ni själva blivit välsignade.

Vi har adventbudskapets teori, nu behöver vi mera allvarligt söka dess helgande kraft. Jag kan inte tåga att stå i denna farans tid. Det är en tid av frestelse och förtvivlan. Vi är alla föremål för Satans listiga angrepp, och därför skulle vi komma närmare varandra för att gemensamt motstå hans makt. Vi skulle vara ens till sinnes, tala om samma ting och med en mun förhärliga Gud. Då kan vi framgångsrikt lägga större planer och genom stora ansträngningar i missionsarbetet ta vara på varje förmåga som kan användas i de olika avdelningarna inom Guds verk.

Från dörr till dörr

Evangelii ljus sänder sina klara strålar ut över världen genom missionsarbetet. Litteraturen är ett medel genom vilket många nås, som skulle vara omöjliga att nå genom predikoverksamhet. Ett stort verk kan utföras genom att sätta Bibeln som den är i människors händer. Bär Guds ord till varje hem, framställ dess klara undervisning för var och en, upprepa för alla Frälsarens bud: ”Rannsaken skrifterna.” (Joh. 5: 39.) Förmana dem att ta emot Bibeln som den är, att ödmjukt bedja om gudomlig upplysning, ooh att sedan, när ljuset lyser, med glädje ta emot varje dyrbar stråle och utan fruktan bida följderna därav.

Guds förtrampade lag skall upphöjas inför folket, så att de med allvar och vördnad vänder sig till Bibeln, och ljuset från himmelen skall för dem uppenbara underbara ting i Guds lag. Stora sanningar som länge stått i skuggan på grund av vidskepelse och falska läror skall nu åter förkunnas från det upplysta heliga Ordet. De levande hemligheternas skatter kommer i dagen, både nya och gamla, och bringar ljus och glädje till alla som vill ta emot dem. Många vaknar ur sin slummer. De står liksom upp från de döda och får det ljus och liv som endast Kristus kan ge. Sanningar som högt intellektuella inte kunde förstå, fattas och förstås nu av dem som är nyfödda barn i Kristus. För dessa uppenbaras nu sådant tydligt som varit dolt för de mest lärda bibelforskare, därför att de liksom sadducéerna på Jesu tid var likgiltiga för Skrifterna och Guds makt.

De som studerar Bibeln med en uppriktig önskan att lära känna och göra Guds vilja undfår frälsningens kunskap. Sabbatsskolan är en viktig gren i missions arbetet, inte endast på grund av att den ger både unga och gamla kunskap i Guds ord, men därför att den väcker kärlek till de heliga sanningarna och en önskan att studera dem i ensamhet. Framför allt vill den lära oss att inrätta våra liv efter Bibelns undervisning.

Kristi medarbetare

Alla som tar Guds ord som regel för sitt liv kommer i nära gemenskap med varandra. Bibeln är deras föreningsband. Men de som inte tagit Ordet som sin ledare söker inte deras sällskap. De är i tro och liv varandras motsatser, det kan inte bli någon enighet dem emellan, de är oförenliga. Som sjundedagsadventister vänder vi oss från sed och tradition till ett klart ”så säger Herren”, och av den orsaken är vi inte och kan vi inte vara eniga med den stora massan som lär och följer människors läror och bud.

Alla som är födda av Gud blir Kristi medarbetare. De är jordens salt. ”Men om saltet mister sin sälta, varmed skall man då giva det sälta igen.” (Matt. 5: 13.) Hur skall vår kristna tro kunna utöva en frälsande makt på icke-troende om den inte förnyar våra hjärtan och helgar våra liv? ”Till intet annat duger det än till att kastas ut och trampas ned av människorna.” Den kristendom som inte utövar ett pånyttfödande inflytande över världen, är värdelös och inte tillförlitlig för vår egen frälsning. Ju förr vi förkastar den, desto bättre, för den är falsk och utan kraft.

Vi skall tjäna vår store Ledare, stå emot allt som vill tynga ned vara Guds

medarbetare. Vi har kallats att så evangeliis säd vid alla vatten. I det verket måste alla ta del. Mångfalden av den Kristi nåd som vi fått har gjort oss till förvaltare av de pund som vi skulle förmera så att Mästaren kan få igen dem med ränta. (Band 5, sid. 385-389, 1885.)

Gud uppmanar er att med trons hand fatta hans mäktiga arm, och med kärlekens hand sträcka er efter människor som håller på att gå förlorade. Kristus är vägen, sanningen och livet. Vandra inte efter köttet, utan efter Anden. Vandra såsom han vandrade. Detta är Guds vilja, er helgelse. Det verk ni har att utföra är att göra hans vilja som uppehåller er genom sin härlighets makt. Att arbeta endast för egen räkning ger ingenting. Men om vi arbetar för andras bästa, är mindre självupptagna och mer redo att ge Gud allt, vill han ta emot oss och sam belöning ge oss sin rika nåd. (Band 2, sid. 170, 1868.)

Kapitel 21

Arbete och kristendom

De som är anställda på våra olika institutioner - våra bokförlag, våra skolor och sanatorier - skulle ha en levande förbindelse med Gud. Särskilt betydelsefullt är det att de som står i ledningen för dessa viktiga grenar av vårt verk är människor som har gjort Guds rike och hans rättfärdighet till det första i sina liv. De är inte lämpliga för sin ansvarsfulla ställning med mindre de följer Guds råd och bär frukt till hans ära. De skulle leva ett liv som ärar deras Skapare, som förädlar dem själva och välsignar deras nästa. Alla har av naturen karaktärsdrag som antingen borde utvecklas eller kuvas, då de kan vara antingen till hjälp eller till hinder för tillväxt i nåden och en fördjupad andlig erfarenhet.

De som är anställda i Guds verk, kan inte rätt tjäna Gud med mindre de på bästa möjliga sätt utnyttjar de andliga förmåner de åtnjuter. Vi är såsom träd planterade i Herrens vingård, och han söker den frukt som han har rätt att vänta. Hans ögon vilar på oss. Han läser våra hjärtan och förstår våra liv. Det är en allvarlig rannsakan, för den berör både vår uppgift och vårt ode. Och med vilket intresse utförs den inte!

Må var och en som betrotts med ett heligt ansvar, fråga: "Hur ser jag ut inför Guds rannsakande blickar? Är allt ont avlägsnat i mitt hjärta? Eller har dess tempelgårdar blivit så vanhelgade av köpare och säljare, att där inte är rum för Jesus?" Om jäktet i arbetet fortsätter liksom nu, blir det andlig torka och själen lämnas utan Kristus. Om de som bekänner sig till adventbudskapet låter dag efter dag gå utan levande kontakt med Gud, skall de begå underliga handlingar. De kommer att fatta, beslut som strider mot Guds vilja. Våra ledande bröder kan inte vara trygga om de i sitt arbete följer sina egna impulser. De går då inte i ok med Kristus, och arbetar då inte heller i harmoni med honom. De ser inte och kan inte fylla verkets behov, och Satan förmår dem till ställningstaganden som hämmar och hindrar.

Mina trossyskon, utövar ni sann gudsfuktan? Är kärlek till andliga ting framträdande? Lever ni av tro och övervinner världen? Besöker ni de offentliga gudstjänsterna? Hörs era röster i bön och i sällskaplig samvaro? Har era hem ett familjealtare? Samlar ni era barn morgon och kväll och lägger fram deras sak inför

Gud? Undervisar ni dem om hur de skall bli Lammets efterföljare? Om era familjer inte är kristna, vittnar detta om er försumlighet och trolöshet. Det är ett sorgligt förhållande om era barn, under det att ni är förbundna med Guds heliga verk, är slarviga, vanvördiga och utan kärlek till andliga möten och till vår heliga sanning. En sådan familj utövar ett inflytande mot Kristus och mot adventbudskapet, och ”den som icke är med mig, han är emot mig”, säger Kristus.

Försummelse av kristendom i hemmet och försummelse att fostra era barn misshagar Gud i högsta grad. Om ett av era barn fallit i floden och kämpade mot vågorna i hotande fara att drunkna, vilken uppståndelse det skulle vålla! Vilka ansträngningar som skulle göras och hur många böner som skulle bedjas! Vilken hänförelse för att rädda ett människoliv! Men här är era barn utan Kristus, ofrälsta människor. Kanhända är de t.o.m. ohyfsade och ohövliga, en skam for namnet ”adventist”. De förgås utan Gud och utan hopp i världen och ni är sorglösa och likgiltiga.

Vilket föredöme ger ni era barn? Vilken ordning råder i hemmet? Era barn skulle fostras till att vara vänliga, hänsynsfulla mot andra, stilla, lätta att umgås med, och framför allt, de skulle visa respekt för andliga ting och känna vikten av Guds krav. De skulle lära sig respekt för bönestunden, man skulle vänta av dem att de steg upp i tid för att hinna vara med på familjeandakten.

Hemmet där Gud styr

Föräldrar som gör Gud till den förste i hemmet, och som lär barnen att gudsfruktan är vishetens begynnelse, ärar Gud inför änglar och inför människor, genom att visa världen en familj där ordning och disciplin råder, en familj som älskar och lyder Gud i stället för att göra uppror mot honom. Kristus är inte en främling i deras hem, hans namn är ett familjenamn, vikdat och ärat. Änglar trivs i ett hem, där Gud är den högste regenten och där barnen lärt sig vördnad för kristendomen, Bibeln och Skaparen. ”Dem som ära mig vill jag ock ära.” (1 Sam. 2: 30.) Från ett sådant hem går familjefadern till sina plikter vederkvickt och styrkt genom samtalet med Gud. Han är en kristen, inte enbart till bekännelse, utan i sitt yrke, i alla sina arbetsförhållanden. Han utför sitt arbete med trohet, för han vet att Gud ser honom.

I församlingen är han inte tyst. Han har ord av tacksamhet och uppmuntran att

frambära, för han är en kristen som tillväxer andligen och som gör nya erfarenheter varje dag. Han är hjälpsam och aktiv i församlingen, där han arbetar till Guds ära och för sin nästas frälsning. Han skulle känna sig fördömd och skyldig inför Gud, om han försummade de offentliga mötena för därmed skulle han ju försumma de förmåner som skickliggör honom till ett bättre och mer effektivt arbete för sanningen.

Gud äras inte när inflytelserika människor enbart ägnar sig åt sina yrken och ignorerar de eviga intressena, som är av så mycket större värde, så mycket ädlare och mer upphöjda än de timliga. Var skulle den största takt och skicklighet utövas, om inte när det gäller ting som är oförgängliga, förblivande som evigheten? Syskon, utveckla er begåvning till tjänst för Gud. Visa lika mycket takt och skicklighet när det gäller att verka för Kristi sak som ni gör i världsliga företag.

Jag är ledsen att behöva säga att det råder stor brist på allvar och intresse för andliga ting hos familjefäderna. En del av dem är sällan närvarande vid familjeandakten. De finner den ena ursäkten efter den andra och så ännu en för sin frånvaro. Men den verkliga orsaken är att de saknar intresse för andliga ting. En anda av gudsfruktan uppodlas inte i familjen. Barnen uppfostras inte i Herrens tukt och förmaning. Dessa män är inte vad Gud vill att de skulle vara. De har inte en levande kontakt med honom, de är blott och bart yrkesmän. De har inte en försonlig anda, de visar sådan brist på saktmod, vänlighet och artighet i sitt uppträdande att deras motiv misstolkas och det goda de verkligen äger talas det illa om. Om de kunde inse hur förargelseväckande deras handel och vandel är i Guds åsyn, skulle de ändra sig.

Kvalifikationer hos en Guds tjänare

Guds verk skulle utföras av människor som har daglig, levande erfarenhet av Kristi lära. ”Mig förutan kunnen I intet göra”, säger Jesus. Ingen av oss går fri från frestelsen. Alla som är förbundna med våra institutioner, våra distrikt och missionsföretag måste alltid ha klart för sig att de har en mäktig fiende, vars ständiga mål är att skilja dem från Kristus, deras styrka. Ju ansvarsfullare deras ställning är, desto häftigare blir Satans angrepp, för han vet att om han kan förmå dem att slå in på en tvivelaktig väg, skall andra följa deras exempel. Men de som är lärjungar i Kristi skola fortsätter sin väg rakt fram och Satans försök att få dem ur jämvikt skall misslyckas. Frestelse är ingen synd. Jesus var helig och ren, likväl var han frestad i allt liksom vi, men med en kraft och en makt som aldrig någonsin fordras Även människa att uthärda.

Hans framgångsrika motstånd har gett oss ett strålande föredöme och vi skulle följa i hans fotspår. Om vi är självsäkra och självrättfärdiga, utlämnas vi att falla under frestelsens makt, men om vi ser upp till Jesus och förtröstar på honom, har vi till hjälp en makt som besegrat fienden och ur varje frestelse skall han bereda en utväg. När Satan störtar sig emot oss som en flod, måste vi möta hans frestelser med Andens svärd, och Jesus vill vara vår Hjälpare som höjer sitt standar mot honom. Lögnens fader bävar och darrar, när Guds sanning med brinnande makt slungas mot honom.

Satan gör allt han kan för att leda människor bort från Gud. Han lyckas också i sitt uppsåt, när det kristna livet drunknar i affärsbekymmer, och han så kan fylla deras sinnen med tanke på arbete, att de inte tar tid att läsa sin bibel eller bedja i enrum, eller hålla lovsägelsens och tacksägelsens rökelse brinnande på offeraltaret morgon och kväll. Hur få det är som inser ärkebedragarens illfundighet! Hur många är inte ovetande om hans bedrägerier!

När de våra frivilligt stannar borta från gudstjänsterna, när de inte tänker på och vördar Gud och när de inte väljer honom som sin rådgivare och sitt fasta försvar, får snart världsliga tankar och otro övertaget. Falsk tillit och filosofi tar den ödmjuka, förtröstansfulla trons plats. Ofta uppfattas frestelserna som den gode Herdens röst, därför att människorna har skilt sig från Jesus. De kan inte vara trygga en enda stund, om inte de rätta principerna omhuldas i hjärtat och omsätts i allt vad de gör.

”Men om någon av eder brister i vishet, så må han utbedja sig sådan från Gud, som giver åt alla villigt och utan hårda ord, och den skall bliva honom given.” (Jak. 1: 5.) Ett sådant löfte är mer värt än guld och silver. Om ni av ödmjukt hjärta söker gudomlig ledning i varje bekymmer och svårighet, har han i sitt Ord lovat er ett nådefullt svar. Och han sviker aldrig sitt ord. Himmel och jord må försvinna, men hans Ord består för alltid. Förtrösta på Herren och du skall aldrig bli besviken eller komma på skam. ”Bättre är att taga sin tillflykt till Herren än att förlita sig på människor. Bättre är att taga sin tillflykt till Herren än att förlita sig på furstar.” (Ps. 118: 8, 9.)

Ständigt behov av hjälp

Vilken ställning vi än må ha i livet, vilken vår uppgift än är, måste vi vara ödmjuka nog att erkänna vårt behov av hjälp. Vi måste lita obetingat på Guds ords undervisning, erkänna hans ledning i allt och vara trogna i hängiven bön. Lita på ert

eget förstånd på er väg genom livet, kära 'syskon, och ni kommer att ,skörda sorg och besvikelse. Lita på Herren av allt ert hjärta, och han skall i visdom leda era steg, och era intressen är säkrade, både för denna värld och den tillkommande. Ni behöver ljus och kunskap. Ni kommer att ta råd antingen av Gud eller av ert eget hjärta, att vandra i gnistorna från era egna torrvedsstickor eller i det gudomliga ljuset från Rättfärdighetens Sol.

Låt er inte ledas av världsliga motiv! Den stora faran för affärsmän och personer i ledande ställning är att de vänder sig från Kristus för att försäkra sig om hjälp, oberoende av honom. Petrus skulle inte ha blivit lämnad att visa sådan svaghet och dårskap, om han inte genom beräkning sökt undvika klander och förakt, förföljelse och smädelse. Hans ljusaste drömmar hade sitt centrum i Kristus, men när han såg honom förödmjukad, kom otron in. Han föll för frestelsen och i stället för att visa trohet i den kritiska stunden, förnekade han grymt sin Herre.

Många skiljer sig själva från Gud och ringaktar de eviga intressena för att kunna tjäna pengar. De slår in på samma väg som den beräknande, världsliga mannen, men Gud är inte med i detta, det är en förolämpning mot honom. Gud vill att de snabbt skall kunna lägga planer och genomföra dem, men alla affärer måste ske i harmoni med Guds lags höga moral. Principerna om kärlek till Gud och nästan skall i vårt dagliga liv tillämpas i allt, i stort såväl som i smått. Det måste finnas villighet att göra mer än att betala tionde av mynta, dill och kummin, nämligen det som är viktigast i lagen: rätten, barmhärtigheten och kärleken till Gud - för den personliga karaktären hos var och en som är förbunden med verket, lämnar sitt intryck på det.

Kristna affärsmän

Det finns människor som har lämnat allt för Kristi skull. Deras egna timliga intressen, deras egen njutning av umgänge med familj och vänner betyder mindre för dem än Guds rikets intressen. De har inte gett bus och jordagods, släkt och vänner, hur kära dessa än är, första platsen i sina hjärtan och Guds sak den andra. De som på detta sätt viger sina liv åt sanningens befrämjande, och för många söner och döttrar till Gud, har löftet att de skall få hundrafalt igen redan här i tiden och evigt liv i den tillkommande. De som utför sitt arbete, drivna av "dia och osjälviska motiv, blir med kropp, själ och ande helgade åt Gud. De upphöjer inte sig själva. De undersöker inte vad som är bekvämast för dem, utan de frågar: Vad är min plikt?

Ju mer ansvarsfull en ställning är, desto viktigare är det att inflytandet är gott. Varje person som Gud kallat till ett särskilt uppdrag, blir en skottavla för Satan. Svåra frestelser kommer i snabb följd, för vår vaksamme fiende vet att denna persons inflytande påverkar andras liv. Vi lever mitt i de sista dagarnas faror, och Satan har stigit ned i stor vrede i vetskap om att banns tid är kort. Han verkar med orättfärdighetens alla bedrägliga konster, men himmelen är öppen för var och en som förtröstar på Gud. Vår enda trygghet är att hålla fast vid Jesus och inte låta något skilja oss från den mäktiga Hjälparen.

Man skulle frukta för dem som bar bara en form av gudaktighet, men är anställda inom Guds verk. De kommer säkerligen att svika förtroendet. De blir övervunna av frestarens list och äventyrar Guds sak. De frestas att låta det egna jaget ta kontrollen, de visar en övermodig och kritisk anda, och i många fall saknar de medlidande och hänsyn för dem som behöver behandlas med omtanke och ömhet.

”Vad människan sår, det skall hon ock ,skörda.” (Gal. 6: 7.) Vad slags säd sår vi? Vad blir vår skörd för tid och evighet? Varje människa har av Mästaren fått ett uppdrag som står i förhållande till hennes förmåga. Sår vi sanningens och rättfärdighetens säd, eller sår vi en säd av otro, avoghet, misstankar och kärlek till denna värld? Den som sår den onda säden, måste inse vad slags verk han utför, ångra sig och få förlåtelse. Men Mästarens förlåtelse ändrar inte utsädetes karaktär och den förvandlar inte törnen och tistlar till ädelt vete. Den som sådde kan själv räddas som en brand ryckt ur elden, men när skördetiden är inne, finns det endast giftigt ogräs, där vetefält skulle vajat för vinden. Det som såddes i ondska och tanklöshet utför dödens verk. Denna tanke smärtar min själ och fyller mig med sorg. Om alla som bekänner sig till Sanningen, sådde vänlighetens, kärlekens, trons och modets dyrbara säd, skulle de sjunga till Gud i sina hjärtan medan de vandrar vägen hem, glädja sig åt de klara strålarna från Rättfärdighetens Sol och åt det stora mötet då de skall få en evig belöning. (Band 5, sid. 422-429, 1885.)

Kapitel 22

Världsligheten -- en snara

Vid den slutliga domen skall vi finna att Gud kände varje människa vid namn. Det finns ett osynligt vittne till varje handling i livet. ”Jag känner dina gärningar”, säger han ”som går omkring bland de sju gyllene ljusstakarna.” (Upp. 2: 1, 2.) Han känner varje försummat tillfälle, den gode Herdens oförtröttliga ansträngningar att finna dem som gått vilse och föra dem tillbaka till fridens trygga stig. Åter och åter har Gud kallat dessa nöjesälskande, åter och åter har ljuset från hans Ord upplyst deras ’stig, att de skulle se farorna och undfly. Men de fortsätter under skämt och gyckel på den breda vägen och till sist är nådens tid slut. Gud” vägar är rätta och sanna och när domen uttalas över de skyldiga, tillstoppas varje mun...

Utan tro är det omöjligt att tackas Gud, ”ty allt som icke sker av tro, det är synd”. (Rom. 14: 23.) Den tro som erfordras är inte enbart en bekännelse av läropunkter, utan en tro som verkar genom kärlek och renar sinnet. Ödmjukhet, saktmod och lydnad är inte tro, men de är följderna eller frukterna av tron. Dessa nådegåvor återstår ännu för er att få genom att vara lärjungar i Kristi skola. Ni känner inte himmelens tankar och principer. Dess språk är nästan ett främmande språk för er. Guds Ande vädjar ännu för er skull, men jag hyser allvarliga, smärtsamma tvivel huruvida ni vill lyssna till denna röst som under åratal har kallat er. Jag hoppas att ni vill lyssna och att ni vill vända om och leva.

Tycker ni att det är ett för stort offer att ge det stackars ovärdiga jaget till Jesus? Vill ni hellre välja syndens och dödens hopplösa fångenskap än att skilja er från världen och förenas med Kristus genom kärlekens band? Jesus är fortfarande vår Medlare. Detta skulle dagligen fylla våra hjärtan med tacksamhet. Den som inser sin skuld och hjälplöshet får komma just som han är och ta emot Guds välsignelse. Löftet tillhör dem som tar emot det i tro. Men den som i sina egna ögon är rik, ärbar och rättfärdig, som ser allting såsom världen er det och kallar det onda gott och det goda ont, kan inte begära och få, för han känner inte något behov. Han tycker att hans behov är fyllda, och därför måste! han gå tomhänt bort.

Om ni blev oroad för er frälsning och sökte Gud ivrigt, skulle han i kärlek vända

sig till er. Men han tar inte emot någon halvhjärtad ånger. Om ni vill överge era synder, är han alltid redo att förlåta. Vill ni inte just nu överlåta er själva åt honom? Vill ni se upp till Golgata och fråga: "Gjorde Jesus detta offer för mig? Utstod han förödmjukelse, skam och hån, led han den grymma döden på korset, därför att han ville frälsa mig från syndens lidande och förtvivlans skräck och göra mig uteslutande lycklig i sitt rike?" Blicka upp till honom som naglades fast för dina synder och säg beslutsamt: "Herren vill jag tjäna med mitt liv. Jag vill inte längre tillhöra hans fiender. Jag vill inte längre låna mitt inflytande till dem som gör uppror mot honom. Allt jag är och har är för litet att ge honom som älskade mig så att han gav sitt liv för mig - hela sitt gudomliga jag för en syndfull och vilsegången." Skilj er från världen, ställ er helt på Herrens sida, kämpa striden ända till slutet och ni skall vinna härliga segrar.

Välsignad är den som tar vara på det eviga Livets ord. Undervisad av sanningens Ande skall han ledas till hela sanningen. Världen skall inte älska, ära och prisa honom, men han är dyrbar i himmelens åsyn. .Sen vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi HI kallas Guds barn, vilket vi ock äro. Därför känner världen oss icke, eftersom den icke har lärt känna honom." (1 Joh. 3: 1.) (Band 5, sid. 435-439, 1885.)

Kapitel 23

Läkarens ansvar

”Herrens fruktan är vishetens begynnelse.” Alla yrkesutövare behöver gudomlig vishet. Men läkaren är i särskilt behov av denna visdom, då han har med alla slags sinnen och sjukdomar att göra. Han intar en ställning, som t.o.m. är mer ansvarsfull än den en evangelii förkunnare har. Han är kallad att samarbeta med Kristus, han behöver fasta kristna principer och en fast förening med visdomens Gud. Om Gud får vara hans rådgivare, samarbetar den store Läkaren med honom, och läkaren utför då sitt arbete med största varsamhet, så att inte genom hans missgrepp någon av Guds skapade varelser skadas. Han står fast som klippan när det gäller principer, men är ändå vänlig och artig mot alla. Han känner det ansvar som hans ställning innebär, och hans praktik visar att han är driven av rena, osjälviska motiv och en önskan att hylla Kristi lära i alla avseenden. En sådan läkare får en himla boren värdighet och blir en mäktig förespråkare för det goda i världen. Även om han inte skulle uppskattas av dem som inte känner Gud, äras han av himmelen. I Guds ögon är han dyrbarare än guld, ja, guld från Ofir. . .

Läkekonsten kan utövas på många sätt, men det är bara ett sätt som himmelen godkänner. Guds läkemedel är naturens enkla medel som inte anstränger eller försvagar människans organism genom sina starka egenskaper. Tusentals dör i brist på de ”läkemedel” som ren luft och rent vatten, renlighet, rätt kost, ett rent liv och en fast förtröstan på Gud utgör. Ändå är dessa läkemedel ”omoderna” därför att deras rätta användning kräver en ansträngning som människor inte uppskattar. Frisk luft, motion och rent vatten är till liten kostnad inom räckhåll för alla. Men mediciner är dyrbarare, både i pengar räknat och i sin verkan på människokroppen.

Den kristna läkarens arbete slutar inte med botandet av kroppens sjukdomar. Hans arbete skulle också omfatta sinnets sjukdomar, själens frälsning. Det är inte hans plikt, med mindre han blir tillfrågad, att framställa någon av troslärorna, men han kan visa sina patienter till Kristus. Den gudomliga Lärarens undervisning är alltid lämplig. Han skulle påminna den som klagar om de alltid aktuella bevisen på Guds kärlek och omsorg, hans visdom och godhet som den uppenbarats i hans skapade verk. Sinnet kan så genom naturen ledas till naturens Gud, och vidare inriktas mot det himmelska hem som han berett för dem som älskar honom.

Läkaren skulle veta hur man ber. I många fall måste kanske lidandet utökas för att livet skall räddas och vare sig patienten är kristen eller inte, känner han större trygghet om han vet att läkaren tror på Gud. Bönen ger den sjuke ett förblivande förtroende. Och många gånger, om hans fall bärs fram till den store Läkaren i ödmjuk tillit, gör detta mer för honom än alla mediciner.

Sambandet mellan synd och sjukdom

Satan är sjukdomens upphovsman och läkaren bekämpar hans verk och makt. Sinnets sjukdomar får alltmer överhanden. Nio tiondelar av alla sjukdomar är psykiskt betingade. Kanhända något bekymmer i hemmet, likt cancer äter sig in i själen och försvagar livskrafterna eller samvetsqual för någon synd undergräver motståndskraften och sätter sinnet ur balans. Det finns också villoläror, t.ex. om ett evigt brinnande helvete och de ogudaktigas ändlösa pina, som genom att ge en förvrängd och missvisande bild av Gud, påverkar känsliga sinnen. Fritänkare har Utnyttjat sådana olyckliga fall, i det de lagt skulden för sinnessjukdomen på kristendomen. Men detta är en grov ärekränkning som de senare inte skall uppskatta att konfronteras med igen. Kristi lära är långt ifrån orsak till vansinne, den är i 'Stället ett av dess bästa botemedel genom sin kraftigt nervlugnande effekt.

Läkaren behöver mer än mänsklig visdom och kraft för att veta hur han skall behandla de många förvirrande fallen av sinnets och själens sjukdomar. Om han är likgiltig för den gudomliga nådens makt, kan han inte hjälpa de anfäktade utan försvårar då i stället deras situation. Men om han håller fast vid Gud kan han hjälpa de sjuka och förvirrade. Han kan visa sina patienter till Kristus och lära dem att bära alla sina sorger och prövningar till den stora Bäraren av våra bördor.

Gud har klart visat att synden är den yttersta orsaken till all sjukdom. Ingen läkare kan utöva praktik ens en månad utan att se detta illustrerat. Han kan ignorera faktum, hans sinne kan vara så upptaget med andra saker att han inte uppmärksammar detta förhållande, men om han är villig att observera det och är ärlig, kan han inte undgå att lägga märke till att synd mot livets och hälsans lagar medför sjukdom. Läkaren borde snarast inse detta och handla därefter. När han har vunnit de sjukas förtroende genom att lindra deras lidanden och föra dem från gravens rand, kan han undervisa dem om att sjukdom är en följd av felaktiga vanor och att det är själafienden som söker locka dem

in i vanor som förstör både hälsa och själ. Han borde klargöra för dem behovet av självförsakelse samt lydnad för livets och hälsans lagar. Denna undervisning är särskilt viktig för unga människor.

Gud älskar människorna med en kärlek som är både stark och öm. Han har fastställt naturens lagar, men hans lagar är inte några despotiska krav. Varje ”du skall icke”, vare sig det gäller den fysiska eller moraliska lagen, innehåller eller har ett underförstått löfte. Om lagen åtlöds, följer välsignelser i våra spår. Om vi inte lyder den, är resultatet fara och olycka. Guds lagar är avsedda att närma hans folk till honom själv. Han vill leda dem bort från det onda och till det goda, om de så vill, för han tvingar ingen. Vi kan inte förstå Guds planer, men vi kan lita på honom och visa vår tro genom handling. . .

Läkarkallets påfrestningar

Läkaren ställs nästan dagligen ansikte mot ansikte med döden. Det är som om han vandrade på gravens rand. Läkarens närhet till lidande och död resulterar i många fall i att de blir sorglösa och likgiltiga inför mänskligt lidande och vårdslösa i sin behandling av de sjuka. Sådana läkare tycks sakna ömhet och sympati, de är barska och tvära och patienterna är rädda för dem. Sådana läkare kan, hur stor deras kunskap och skicklighet än är, göra ytterst litet för den lidande. Men om den kärlek och den sympati som Jesus visade de sjuka, förenas med läkarens kunskap, kan enbart hans närvaro bli till välsignelse. Han ser inte sin patient som ett stycke mänsklig mekanism utan som en medmänniska som kan frälsas eller gå förlorad.

En läkares uppgifter är arbetsamma. Få inser vilka påfrestningar han är utsatt för både själsligt och kroppsligt. Han måste satsa all sin energi och förmåga i den mest intensiva kamp mot sjukdom och död. Ofta vet han, att en enda oskicklig rörelse med handen, kanske bara en hårsman i fel riktning, kan sända en människa oförberedd in i evigheten. Hur mycket sympati och förböner av Guds folk behöver inte den troende läkaren. Hans behov i detta avseende är inte mindre än den mest hängivna predikants eller missionsarbetares. I avsaknad av tillräcklig vila och sömn, som han ofta är, och ofta även av sabbatens tillfällen till andlig gemenskap behöver han en dubbel portion av nåd, en daglig förnyelse, annars kan han förlora sitt fäste i Gud och är i fara att sjunka djupare ned i andligt mörker än män i andra yrken. Och ändå måste han ofta ta emot oberättigade anmärkningar och lämnas ensam, föremål för Satans häftigaste frestelser,

medan han känner sig själv missförstådd och sviken av sina vänner.

Den medicinska utbildningen

Många som vet hur prövande en läkares plikter är och hur få tillfällen till avkoppling, t.o.m. på sabbaten, han har, vill inte välja detta kall som sin livsuppgift. Den store fienden arbetar ständigt på att förstöra Guds händers skapelse, och bildade och intelligenta människor kallas att ta upp kampen mot hans grymma makt. Fler män av rätta slaget behövs som kan ägna sig åt detta kall. Oförtröttliga ansträngningar skulle göras för att förmå lämpliga personer att utbilda sig för detta arbete. Det skulle vara människor vars karaktärer har grundats på Guds ords fasta principer, som av naturen är energiska, starka och uthålliga och som gör att de kan bli mästare på sitt område.

Inte vem som helst kan bli en framgångsrik läkare. Många har tagit på sig en läkares plikter utan att på något sätt vara förberedda för detta uppdrag. De har inte erforderlig kunskap, inte heller har de den skicklighet och takt, den noggrannhet och intelligens, som är nödvändig för att säkra framgången.

En läkare kan utföra ett mycket bättre arbete om han är fysiskt stark. Om han är svag orkar han inte med det tröttande arbete som hör till hans kall. En människa med svag konstitution och dålig mage och som inte har fullkomlig självkontroll, är inte kvalificerad att behandla alla slags sjukdomar. Man skulle inte uppmuntra personer som kan användas på mindre ansvarsfulla poster, att lägga ned tid och pengar på att studera medicin, när det inte finns något rimligt hopp att de skall lyckas.

Några har blivit utvalda såsom varande lämpliga att studera till läkare, och de har uppmuntrats att gå den vägen. Men några som började sina studier vid en medicinsk skola som kristna, följde inte den gudomliga lagen, de svek dess principer och förlorade sitt fäste i Gud. De kände att de på egen hand inte kunde lyda det fjärde budet och möta gyckel och hån från de ärelystna, de världsälskande, de ytliga, de skeptiska och de icke-troende. De var inte beredda att möta detta slags förföljelse. De ville komma sig upp i världen, de snubblade på otrons mörka berg och blev opålitliga. Frestelser av alla slag kom i deras väg och de hade ingen kraft att motstå dem. En del av dessa har blivit oärliga och beräknande. De har gjort sig skyldiga till svåra synder.

I vår tid lurar faror på var och en som börjar studera medicin. Ofta är hans lärare

män med världslig visdom och hans studiekamrater är icke-troende som aldrig ägnar Gud en tanke, och han löper risk att påverkas av sina ogudaktiga kamrater. Inte desto mindre har några tagit sin medicinska examen och förblivit trogna mot principerna. De ville inte studera på sabbaterna, men de har visat att män kan bli kvalificerade för en läkares uppgifter utan att svika förhoppningarna hos dem som finansierat deras utbildning. Likt Daniel har de ärat Gud och han har bevarat dem. Daniel beslöt att inte följa det kungliga hovets seder, att inte äta konungens mat eller dricka hans vin. Han blickade upp till Gud för att få kraft och nåd och Gud gav honom visdom, skicklighet och kunskap framför alla astrologer, spåmän och magiker i riket. Han fick i sanning löftet förverkligat:”Dem som ära mig, vill ock jag ära.”

Den unga läkaren har tillträde till Daniels Gud. Genom gudomlig nåd och makt kan han bli lika duglig i sitt kall som Daniel var på sin upphöjda post. Men det är ett misstag att göra den vetenskapliga utbildningen till det allt betydande medan de kristna principerna som är själva grunden till en framgångsrik praktik försummas. Många som prisas som skickliga yrkesmän, hånler åt tanken att lita på Jesus för att få visdom i sitt arbete. Men om de som litar på sin egen vetenskapliga kunskap, tog emot ljuset från himmelen, hur mycket mer framstående skulle de inte bli! Hur mycket större deras kraft! Med vilket större förtroende skulle de inte åta sig svåra fall! Den som lever i nära kontakt med kroppens och själens store Läkare har både jordens och himmelens tillgångar till sitt förfogande, och han kan utföra sitt arbete med en visdom och en ofelbar precision som den gudlöse saknar. (Band 5, sid. 439-448, 1885.)

Kapitel 24

Den kommande krisen

”Och draken vredgades än mer på kvinnan och gick åstad för att föra krig mot de övriga av hennes säd, mot dem som hålla Guds bud och hava Jesu vittnesbörd.” (Upp. 12: 17.) I en nära framtid skall vi få se dessa ord gå i uppfyllelse, när de protestantiska kyrkorna förenar sig med världen och med påvemakten mot dem som helgar Guds bud. Samma anda som drev katolikerna i gångna tider, skall leda protestanterna att slå in på en liknande väg emot dem som visar Gud trohet.

Kyrka och stat gör nu förberedelser för den kommande konflikten. Protestanterna arbetar i hemlighet på att föra fram söndagen i rampljuset som man gjorde i Rom. Överallt i hela landet reser påvemakten sina höga och väldiga byggnadsverk, i vars hemliga vrår förföljelser liknande de i gången tid skall upprepas. Och vägen bereds nu för demonstration i stor skala av dessa lögnens tecken och under, genom vilka Satan om möjligt skulle förvilla även de utvalda.

Påbudet som utfärdas mot Guds folk skall i mycket likna det som utfärdades av Ahasveros mot judarna på drottning Esters tid. Det persiska ediktet hade sitt ursprung i Hamans illvilja mot Mordokai. Inte av den orsaken, att Mordokai hade gjort honom något illa, men han hade vägrat visa Haman den vördnad som tillkommer endast Gud. Konungens beslut an gående judarna möjliggjordes av falska anklagelser som framställde Guds egendomsfolk i oriktig dager. Satan anstiftade det ta onda för att jorden skulle befrias från det folk som bevarade kunskapen om den sanne Guden. Men Satans anslag omintetgjordes av hans motpart som regerar över människors barn. Änglar överlägsna i kraft, sändes att beskydda Guds folk och deras fienders onda anslag kom tillbaka över dem själva.

Den protesantiska världen idag ser i den lilla grupp som helighåller sabbaten, en Mordokai i porten. Hans karaktär och uppförande som uttrycker vördnad för Guds lag, är en ständig anklagelse mot dem som har övergett Herrens fruktan och förtrampar hans sabbatsdag. Den ovälkomna gästen måste på något sätt röjas ur vägen.

Samma egenmäktiga sinne som smidde ränker mot de trogna i gången tid, söker

fortfarande att utplåna dem som fruktar Gud och lyder hans lag. Satan vill uppväcka indignation mot den anspråkslösa minoritet som samvetsgrant vägrar att acceptera populära seder och traditioner. Framstående män med gott anséende skall förena sig med laglösa och onda människor för att rådslå mot Guds folk. Rikedom, begåvning, utbildning förenar sig för att överösa dem med förakt. Förföljande ledare, pastorer och församlingsmedlemmar skall sammansvärja sig mot dem. I tal och skrift, genom skryt, hotelser och löje 'skall de försöka tillintetgöra deras tro. Genom falska påståenden och hätska anrop söker man sätta folkets sinnen i rörelse. Då de inte kan visa dem som försvarar den bibliska sabbaten ett "så säger Bibeln" tillgriper ,de i stället tyranniskt förtryck. För att försäkra sig om popularitet och allmänhetens :välvilja ansluter sig lagstiftare till kravet på en söndagslag. De som fruktar Gud kan inte godkänna en institution som kränker ett av de tio budorden. På detta slagfält står den sista striden mellan sanning och villfarelse. Och vi är inte lämnade i tvivel angående dess utgång. Nu såsom på Mordokais tid skall Herren försvara sin, sanning och sitt folk.

Tecken på att tidens slut är nära

Genom ett dekret, som i strid mot Guds lag ger lagligt stöd åt upprättandet av påvemakten, kommer vårt land (Amerika) att helt skilja sig från rättfärdigheten. När protestantismen räcker ut sin hand över klyftan och griper Roms hand, och när den sträcker sig över svalget för att göra gemensam sak med spiritismen, 'skall vårt land (Amerika) under denna trefaldiga union förkasta varje princip i sin konstitution som en protestantisk republik och förbereda utbredandet av den katolska villfarelsen. Vi vet då att tiden är inne när Satan skall verka på ett övernaturligt sätt. Och då är änden nära.

Såsom de romerska härarnas intåg för lärjungarna var ett tecken på Jerusalems nära förestående förstörelse, är detta avfall ett tecken för oss att gränsen för Guds tålmod har nåtts, att måttet på vår nations ogudaktighet är fyllt och att nådens ängel är redo att lyfta sina vingar till flykt för att aldrig mer återvända. Guds folk skall då kastas in i dessa scener av lidande och trångmål som profeterna har beskrivit som en tid av nöd för Jakob. (Jer. 30: 7.) Ropet från de trogna förföljda stiger upp till himmelen. Och såsom Abels blod ropade från jorden, så ropar röster till Gud från martyrernas gravar, från havens gravkamrar, från bergens grottor och från klostrens gravvalv: "Huru länge, du helige och sannfärdige Herre, skall du dröja att hålla dom och att utkräva vårt blod av jordens inbyggare?" (Upp. 6: 10.)

Herren utför sitt verk. Hela himmelen är i rörelse. Hela världens domare skall snart resa sig och återta sitt välde, Förlossningens insegel ges åt de människor som helgar Guds bud och vägrar att ta vilddjurets eller dess bilds märke.

Ett verk att urföra

Gud har uppenbarat vad som skall ske i de sista dagarna, på det att hans folk skall hålla ut i den rasande stormen av motstånd och vrede. De som varnats för de kommande händelserna får inte slå sig ner i lugn avvaktan på den annalkande stormen och trösta sig. med. att Herren skall skydda de trogna på nödens dag. Inte I lättjefull förväntan skall vi vänta på vår Herres ankomst utan under idogt arbete med aldrig sviktande tro.. Nu är inte tid att tillåta våra sinnen att fyllas med det som är av mindre betydelse. Medan människorna sover är Satan aktiv för att skapa sådana förhållanden att Guds folk inte får varken nåd eller rättvisa. Söndagslagsrörelsen utbreder sig i mörkret. Ledarna. döljer vad det verkligen rör sig om och många som förenar sig med rörelsen ser inte själva i vilken riktning underströmmen går. Dess bekännelser är milda och till synes kristna, men när den en gång skall tala visar den drakens anda.

Det är vår plikt att göra allt som står i vår makt för att avvärja den hotande faran. Vi skulle försöka undanröja fördomar genom att framställa oss själva inför folket i det rätta ljuset. Vi. skulle lägga fram för människorna den fråga som det verkligen rör sig om, och därmed få fram den mest effektiva protest mot åtgärder som avser att begränsa samvetsfriheten. Vi borde rannsaka Bibeln och kunna ge skäl för vår tro. Profeten säger: ”... de ogudaktiga skola öva sin ogudaktighet och ingen ogudaktig skall förstå detta; men de förståndiga skola förstå det.” (Dan. 12: 10.)

De som genom Kristus har tillträde till Gud, har ett betydelsefullt uppdrag. Nu är tid att gripa fatt i hans arm som är vår styrka. Davids bön skulle vara allas vår bön: ”Det är tid för Herren att handla, ty de hava gjort din lag om intet.” (Ps. 119: 126.) ”Mellan förhuset och altaret må prästerna, Herrens tjänare, hålla klagogråt och säga: ’Herre skona ditt folk, och låt icke din arvedel bliva till smäleke..’ (Joel 2:17.) Gud har alltid kämpat försitt folk i deras yttersta nöd, när det inte tycktes finnas det minsta hopp att avvärja undergången. De planer som läggs av ondskefulla människor, församlingens fiender, är underkastade hans makt och försyn. Han kan påverka statsmäns hjärtan. Vreden hos de upproriska och avogt sinnade, hos dem som hatar Gud, hans sanning och hans folk, kan han avvända liksom vattenströmmar om han så befäller. Bön sätter den

Allsmäktiges arm i rörelse. Han som för stjärnorna fram i ordnade hopar över himmelens fäste, han vars ord behärskar de stora djupens vågor, samme evige Skapare skall verka för sitt folk om de i tro åkallar honom. Han skall hålla tillbaka mörkrets makter tills hela världen nåtts av varningens budskap och alla som tagit emot det är beredda för striden.

Förföljelse drar uppmärksamheten till adventbudskapet

”Människors vrede varder dig till pris; du har vrede till övers att omgjorda dig med.” (Ps. 76: 11.) Det är Guds avsikt att adventbudskapet skall komma i förgrunden och bli föremål för undersökning och diskussion, även om detta sker genom det förakt som det utsätts för. Människors sinnen måste väckas. Varje tvist, varje klander, varje förtal blir ett Guds medel att göra människorna undrande och så väcka dem som annars skulle sova.

Så har det varit i Guds folks historia i gångna tider. På grund av deras vägran att tillbe den stora, gyllene bildstoden som Nebukadnessar låtit resa, kastades tre hebréer i den brinnande ugnen. Men Gud bevarade sina tjänare i lågorna, och försöket att påbjuda avgudadyrkan resulterade i att de församlade furstarna och stormännen i det mäktiga babyloniska riket lärde känna den sanne Guden.

Detsamma skedde när påbudet utfärdades att ingen annan gud än konungen fick tillbedjas. När Daniel, såsom hans sed var, tre gånger om dagen vände sig i bön till himmelens Gud, tilldrog han sig furstarnas och härskarnas uppmärksamhet. Han fick nu tillfälle att själv tala och visa vem den sanne Guden är och även förklara varför endast han skulle tillbedjas och varför det är vår plikt att ära och dyrka honom. Daniels räddning ur lejongropen var ett annat bevis på att den som han tillbad var den sanne och levande Guden.

Så blev också evangelium förkunnat för konungar, furstar och härskare - vilka annars inte skulle ha fått detta ljus då Paulus fängslades. Ansträngningar som avser att hindra adventbudskapets framgång skall tjäna till att utbreda det än mer. Ju flera synvinklar sanningen blir betraktad ur desto klarare skall man inse dess överlägsenhet. Villfarelsen fordrar en förklädnad och en maskering. Den klär sig själv i ängladräkt, men varje yttring av dess sanna karaktär minskar dess möjlighet till framgång.

Det folk som Gud har gett uppgiften att bevara hans lag tillåts inte att dölja sitt ljus. Adventbudskapet måste förkunnas' på jordens mörka platser. Hinder måste mötas och besegras. Ett stort verk skall utföras, och detta verk har anförtrotts dem som tror på adventbudskapet. De skulle med kraft anropa Gud om hjälp just nu. Kristi kärlek måste bo i deras hjärtan. Guds Ande måste utgutas över dem. En övertygande kraft skall åtfölja deras strävan att delge andra sanningen och dess ljus skall lysa in i många hjärtan.

Vi får inte längre sova på Satans förtrollade mark utan ta i anspråk våra tillgångar och använda varje förmåga som Gud gett oss. Den sista varningen skall förkunnas för "många folk och folkslag och tungomål och konungar". (Upp. 10: 11.) Och löftet är givet: "Se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände." (Matt. 28: 20.)

Kapitel 25

Församlingen är världens ljus

Herren utvalde sitt folk Israel och skilde det från världen, för att kunna betro det med ett heligt uppdrag. De skulle förvara och värna om hans lag och han avsåg att genom detta folk bevara kunskapen om honom själv bland människorna. Genom Israel skulle ljuset från himmelen lysa på jordens mörka platser, och en röst skulle vädja till alla folk att vända sig bort från avguderi till den levande och sanne Guden. Hade hebréerna varit trogna sitt uppdrag, hade de blivit en makt i världen. Gud skulle ha varit deras försvar och han skulle ha upphöjt dem över alla andra nationer. Hans ljus och sanning skulle ha uppenbarats genom dem, och de skulle under hans visa och heliga ledning ha framstått som exempel på hur överlägsen Herrens styrelse är varje form av avguderi.

Men de höll inte sitt förbund med Gud. De följde andra nationers sed när det gällde avgudadyrkan, och i stället för att upphöja Skaparens namn på jorden gjorde de hans namn till en smälek bland hedningarna. Guds avsikt måste dock genomföras, hans vilja måste göras känd över jorden. Gud lade förtryckarens hand på sitt folk och förskingrade det såsom fångar bland nationerna. I sin hemsökelse ångrade många sina överträdelser och sökte Herren. Den gudomliga lagens principer kom i konflikt med nationernas seder och bruk. Avgudadyrkarna sökte krossa den sanna tron. Men i sin försyn sammanförde Herren sina tjänare Daniel, Nehemja och Esra med konungar och härskare, så att dessa avgudadyrkare skulle få tillfälle att ta emot ljuset. Det uppdrag som Gud gett sitt folk att utföra under gynnsamma förhållanden inom dess egna gränser, men som de i trolöshet försummat, fick de nu fullfölja i fångenskap under stor möda och många svårigheter.

Gud har kallat sin församling i vår tid, såsom han kallade det forna Israel, att vara ett ljus i världen. Genom sanningens mäktiga svärd, de tre änglarnas budskap, har han skilt den från andra samfund och från världen för att föra den nära sig i sin helighet. Han har gett församlingen uppdraget att bevara hans lag och betrott den med de stora profetiska sanningarna för vår tid. Liksom heliga hemligheter anförtroddes det gamla Israel, så har vi fått ett heligt förtroende att meddela världen dessa sanningar. De tre änglarna i Uppenbarelsebokens fjortonde kapitel representerar det folk som tar emot

Guds budskap och går ut som hans sändebud för att förkunna det över hela jorden. Kristus förklarar för sina efterföljare: ”I ären världens ljus.” (Matt. 5: 14.) Till varje människa som tar emot Jesus, talar korset på Golgata: Se värdet Även människa! ”Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat.” (Mark. 16: 15.) Ingenting får hindra detta arbete. Det är den viktigaste uppgiften i denna tid och den når in i evigheten. Den kärlek till människor som Jesus visade i det offer han gav för deras återlösning, skall inspirera hans efterföljare.

Skall vi genomgå Israels erfarenhet?

Mycket få av dem som tagit emot ljuset, utför det arbete som lagts i deras bänder. Det finns några få som visar osviklig trohet och som inte räknar med bekvämlighet, förmåner eller själva livet utan kämpar sig igenom varhelst de kan finna en öppen väg att sprida sanningens ljus och försvara Guds heliga lag. Men de synder som härskar i världen har trängt_n i församlingen och in ”deras hjärtan, som bekänner sig vara Guds utvalda folk. Många som har tagit emot ljuset utövar ett inflytande som minskar fruktan hos världens barn och de namnkristna.)

Det finns sådana som älskar världen även bland dem som bekänner sig vänta Herren. De strävar efter att vinna rikedom och ära. Kristus beskriver denna klass, när han förklarar att Guds dag skall komma som en snara över alla dem som bor på jorden. Världen är deras hem. De tar det som sin uppgift att samla jordiska skatter. De bygger dyra villor och skaffar fina möbler. De intresserar sig för kläder och för bordets delikatesser. De ting som tillhör denna värld är deras avgudar. Och dessa skiljer dem från Kristus. De allvarliga och fruktansvärda händelser som alltmer närmar sig, ser man som i ett töcken och uppfattar dem knappast. Samma olydnad och misstag som man såg i den judiska församlingen, utmärker i än högre grad det folk som fått det stora ljuset från himmelen genom det sista varningsbudskapet. Skall vi, liksom de, förslösa våra tillfällen och förmåner, till dess Gud tillåter förtryck och förföljelse att drabba oss? Skall det arbete som kunde ha utförts under fred och jämförelsevis goda förhållanden lämnas ogjort, tills det måste utföras under mörka dagar och under trycket av nöd och förföljelse?

Församlingen har ådragit sig en stor skuld, för vilken den står ansvarig. Varför strävar inte de som har ljuset allvarligt efter att bringa ljuset till andra? De inser att änden är nära. De ser hur massorna dagligen överträder Guds lag, och de vet att dessa

människor inte kan bli frälsta i sina synder. Trots detta har de större intresse för sina yrken, sina gårdar, sina hus, sina affärer, sina kläder, sin mat än för de människor som de en gång skall möta på domens dag. De som anser sig lyda sanningen sover. De skulle inte kunna vara så väl till mods, om de vore vakna. Kärleken till sanningen håller på att dö i deras hjärtan. Deras exempel är inte sådant, att det övertygar världen om att de har en större sanning än något annat folk på jorden. Just vid den tid då de borde vara starka i Gud och ha en daglig, levande erfarenhet, är de svaga, tveksamma och litar till predikanterna för hjälp, när de i stället skulle förkunna budskapet för andra med själ och sinne, med röst och penna, med tid och pengar.

Svaga genom eget val

Bröder och systrar, många av er ursäktar er själva, när det gäller arbetet, genom att åberopa er oförmåga att verka för andra. Har då Gud skapat er så odugliga? Har inte er oförmåga orsakats av er egen sysslolöshet och bevarats genom ert eget fria val? Har ni insett er skyldighet att såsom hans lejda tjänare klokt och skickligt bruka de gåvor han betrott er med och så vinna rikedomar åt honom? Har ni inte försummat de tillfällen ni fått att utveckla era förmågor för detta ändamål? Det är alltför sant att bara ett fåtal verkligen känt sitt ansvar inför Gud. Kärlek, omdöme, minne, förutséende, taktkänsla, energi och varje annan förmåga har ni använt för själviska ändamål. Ni har visat större visdom i det ondas tjänst än i Guds verk. Genom er intensiva aktivitet, när det gäller världsliga värv och genom er försummelse av Guds verk, har ni förslöats, odugliggjorts, ja, även ödelagt era krafter.

Fortfarande tröstar ni ert samvete med att säga, att ni inte kan ändra vad ,som gjorts i det förgångna och så återvinna den styrka och skicklighet, som ni kunde ha ägt om ni använt era förmågor såsom Gud väntade. Men kom ihåg, att han håller er ansvariga för det verk ni utfört försumligt eller lämnat ogjort på grund av er trolöshet. Ju mer ni övar era krafter i Herrens tjänst desto lämpligare och skickligare kommer ni att bli. Ju närmare förenade ni blir med honom som är ljusets och kraftens Källa, desto större ljus skall ni få och desto större kraft att brukas i hans tjänst. Och för allt som ni kunde ha haft, men som ni förlorat på grund av er hängivenhet för världen, är ni ansvariga. När du blev en Jesu lärjunge lovade du därmed att tjäna honom och honom allena. Och han lovade att vara med dig och välsigna dig, att upplysa dig med sitt ljus, att ge dig sin frid och göra dig lycklig i hans verk. Har du gått miste om erfarenheten av dessa välsignelser? Var säker på att det är följderna av ditt eget sätt att leva.

För att slippa tjänstgöra under kriget fanns det män som ådrog sig sjukdomar eller som stympade sig själva, för att de skulle förklaras olämpliga för krigstjänst. Det är en illustration till det sätt på vilket många handlat i förhållande till Guds verk. De har gjort sig själva till krymplingar, både fysiskt och psykiskt, så att de inte är i stånd att utföra det verk, som så väl behövs.

Skall jag ta vara på min bror?

Anta att du fick en summa pengar föt att användas till ett visst ändamål. Skulle du då kasta bort dem och förklara att du inte längre är ansvarig för hur de används? Eller skulle du känna att du besparat dig själv en hel del möda och besvär? Det är just detta du har gjort med Guds gåvor. Att ursäkta dig själv för att du inte arbetat för andra genom att åberopa din oförmåga, medan du helt gick upp i världsliga sysselsättningar, är hån mot Gud. Massorna går mot sin undergång. Det folk som tagit emot sanningen och ljuset är en fåtai)jg skara som skall stå emot onskans hela härsmakt och dock ägnar denna lilla grupp sin energi till allt annat utom till att lära sig hur de skall rädda människor från döden. Är det underligt då att församlingen är svag och ineffektiv och att Gud kan göra endast litet för sitt folk? De intar en sådan position att det är omöjligt för Gud att arbeta med och för dem. Vågar ni fortsätta att på detta sätt visa ringaktning för hans krav? Vill ni fortfarande driva gyckel med himmelens heligaste förtroendeuppdrag? Vill ni säga med Kain: ”Skall jag taga vara på min broder?” (1 Mos. 4: 9.)

Korn ihåg att ert ansvar inte mäts efter era nuvarande tillgångar och förmågor utan efter de krafter ni ursprungligen fått och möjligheterna att utveckla dem. Den fråga som var och en skulle ställa till sig själv, är inte om han är opassande och oerfaren att ta del i Guds verk, utan hur och varför han är i den ställningen och hur han kan få hjälp. Gud kommer inte att på ett övernaturligt sätt ge oss de kvalifikationer som vi saknar, men under det att vi brukar den begåvning vi fått, samarbetar han med oss för att utveckla våra förmågor. Vår slumrande energi väcks och krafter som länge varit förlamade får nytt liv.

Så länge vi är i denna värld kan vi inte undgå att syssla med jordiska ting. Det är nödvändigt att vi tar itu med vardagliga och världsliga uppgifter, men dessa får aldrig uppta hela vårt intresse. Aposteln Paulus har gett oss en säker regel: ”Varen icke tröga,

där det gäller nit; varen brinnande i anden, tjänen Herren.” (Rom. 12: 11.) De små dagliga plikterna skall alla utföras i trohet, ”såsom tjänaden i Herren”, säger aposteln. Var vi än arbetar, det må vara i hushållet, på åkern eller på det intellektuella området, kan vi utföra arbetet till Guds ära, så länge Kristus i allt är den förste, den siste och den främste för oss. Men vid sidan om dessa världsliga sysselsättningar har varje Jesu lärjunge fått en särskild uppgift att utbreda hans rike, ett uppdrag som fordrar personlig ansträngning för människors frälsning. Detta är inte någonting som skall utföras endast en gång i veckan under gudstjänsten, utan vid alla tillfällen och på alla platser.

Löftet att tjäna mästaren

Var och en som förenar sig med församlingen avlägger där igenom ett heligt löfte att arbeta för församlingens intresse och att sätta detta intresse före varje världslig hänsyn. Det är hans uppgift att bevara en levande förbindelse med Gud, att med liv och själ engagera sig i den stora återlösningsplanen och att i sitt liv och i sin karaktär visa Guds lags överlägsenhet i kontrast till denna världs vanor och regler. Varje människa som bekänner sig till Kristus har avlagt ett heligt löfte att göra allt som är möjligt för honom såsom en Herrens tjänare att vara aktiv, nitisk och villig i sin Mästares tjänst. Kristus väntar att varje människa gör sin plikt. Måtte detta bli lösenordet för alla hans efterföljare!

Vi skall inte vänta på att ivrigt uppmanas att sprida ljuset eller envist påtvingas råd och instruktioner. Var och en som upplysts av strålarna från Rättfärdighetens sol skall återspegla dess glans till alla omkring sig. Vår kristendom skall ha ett positivt och avgörande inflytande. Våra böner och önskningar skulle vara så genomlysta av den helige Ande att de skulle smälta och besegra varje människa. Jesus sade: ”På samma sätt må ock edert ljus lysa inför människorna, så att de se edra goda gärningar och prisade eder Fader, som är i himmelen.” (Matt. 5: 16.) Det skulle vara bättre för en icke-troende att aldrig ha träffat en bekännande kristen som är likgiltig för gudsfruktans kraft än att komma under en sådant inflytande. Om Kristus vore vårt föredöme, hans liv vår lag, vilket nit skulle vi inte då visa, vilka ansträngningar skulle inte göras, vilken givmildhet skulle inte praktiseras och vilken självförsakelse skulle inte utövas! Hur outtröttligt skulle vi då inte arbeta, vilka ivriga böner om visdom och kraft skulle då inte stiga upp till Gud! Om alla som bekänner sig vara Guds barn skulle känna att deras viktigaste uppgift i livet är att utföra den uppgift som Gud gett dem - att osjälviskt arbeta i Guds verk vilken förändring skulle vi då inte se i människornas hjärtan och hem, i

församlingar, ja, i själva världen!

Vaksamhet och trohet har fordrats av Jesu lärjungar under alla tider, men vi som står på gränsen till evigheten, med alla de dyrbara sanningarna i vår ägo och ett så stort ljus, måste fördubbla vårt nit. Var och en måste göra sitt yttersta. Min syster och broder, din egen frälsning äventyras om du nu undanhåller Gud din förmåga. Gud skall hålla räkenskap med dig om du sviker det uppdrag han gett dig. Känner Du sanningen? Bär den då vidare till andra!

Vad kan jag säga för att väcka våra församlingar? Vad kan jag säga till dem som har en framskjuten ställning när det gäller förkunnelsen av det sista budskapet? ”Herren kommer” skulle vara det vittnesbörd som frambärs, inte endast med läpparna utan i liv och karaktär. Men många som Gud skänkt ljus och kunskap, inflytande och medel älskar inte sanningen eller lever upp till den. De har druckit så djupt ur själviskhetens bägare att de blivit druckna av detta livets bekymmer.

Syskon, om ni fortsätter att vara så lättjefulla, så världsliga, så själviska som ni hittills har varit, kommer Gud att gå förbi er och i stället utvälja andra, som har mindre omsorg om sig själva, mindre krav på världslig ära och som inte tvekar att likt deras Mästare gå utanför lägret och bära smälek. Uppgiften att förkunna evangelii budskap kommer att anförtros åt dem som tar emot den, som uppskattar den och omsätter dess principer i sitt vardagsliv. Gud kommer att kalla människor som inte har så stor världslig visdom, men som är förenade med honom och som söker kraft och råd från ovan.

I gudsfruktans kraft

Några av våra ledare är böjda att visa samma anda som aposteln Johannes när han utbrast: ”Mästare, vi sågo huru en man som icke följer oss drev ut onda andar genom ditt namn; och vi ville hindra honom, eftersom han icke följde oss.” (Mark. 9: 38.) Organisation och disciplin är nödvändiga, men det råder nu en stor fara att vi avviker från evangeliums enkelhet. Vad vi behöver är mindre beroende av former och ceremonier och långt mera av den sanna gudaktighetens kraft. Låt vem som vill arbeta, om hans liv och karaktär är föredömliga, allt enligt hans förmåga. Ii. ven om andra inte exakt följer era metoder, borde inte ett ord yttras som dömer dem eller gör dem missmodiga. När fariséerna önskade att Jesus skulle tysta barnen när de sjöng hans lov,

sade Frälsaren: ”Om dessa tiga, skola stenarna ropa.” (Luk. 19: 40.) Profetian måste uppfyllas.

Så är det i dessa dagar, verket måste utföras. Det finns många avdelningar inom arbetet, låt var och en utföra den del han kan. Den som fått bara ett pund, må inte gräva ner det. Gud har gett varje människa en uppgift i förhållande till henne; förmåga. De som fått större ansvar och större förmågor skall inte hindra dem som är mindre begåvade och mindre erfarna. Den som bara har ett pund kanske når en samhällsklass som de med två eller fem pund inte kan nå. Stora och små är alla lika i det avseendet att de är utvalda ”käri)” att ge Livets vatten till törstande. Den som förkunnar Ordet skall inte lägga sina händer på den ringaste av arbetarna och säga: ”Du måste arbeta på detta sätt eller också sluta helt.” Bort med händerna, bröder! Låt var och en arbeta inom sitt eget område, med sin egen rustning på, i det han gör vad han kan i all ödmjukhet. Styrk hans händer i arbetet. Nu är ingen tid för fariseisk kontroll. Låt Gud verka genom vem han vill. Budskapet måste förkunnas.

En vädjan till lekmännen

Alla skulle visa sin trohet mot Gud genom ett klokt bruk av de gåvor han betrott dem med, inte endast vad gäller medel, utan med alla gåvor genom vilka hans rike kan utbredas. Satan skall utnyttja alla möjligheter för att hindra sanningen att nå dem som är fångna i villfarelse, men den varnande rösten måste nå dem. Och medan endast få utför detta arbete, borde tusenden vara lika mycket intresserade som de.

Gud menade aldrig att församlingsmedlemmarna skulle vara ursäktade från arbetet i hans verk. ”Gå och arbeta i min vingård”, är Mästarens befallning till var och en av hans lärjungar. Så länge det finns oomvända människor i världen, borde man göra den mest aktiva, den allvarligaste och mest bestämda ansträngning för deras frälsning. De som har tagit emot ljuset skulle söka att upplysa dem som inte äger det. Om inte församlingens medlemmar personligen utför detta arbete, visar de att de inte har någon levande förbindelse med Gud. Deras namn är registrerade som lata tjänare. Kan ni inte upptäcka orsaken till att det inte är mer andlighet i våra församlingar? Det är på grund av att ni inte är Kristi medarbetare.

Gud har gett varje människa sin uppgift. Låt oss var och en förtrösta på Gud så skall han undervisa oss om hur vi skall arbeta och vilket arbete som passar oss bäst.

Men ingen skall börja arbeta i en anda av självständighet för att förkunna nya teorier. Alla skall arbeta i harmoni med sanningen och med sina med troende. Det skall vara rådslag och samarbete. Men ingen skall behöva känna att han för varje steg han tar måste fråga någon överordnad om lov att göra det eller det. Fråga inte människor om ledning, utan vänd er till Israels Gud!

Det arbete som församlingen har försummat att utföra under en tid av fred och välgång, måste den utföra under en fruktansvärd kristid, under de mest nedslående och avskräckande förhållanden. De varningar som genom församlingens världslighet tystats eller hållits tillbaka måste nu förkunnas under starkaste motstånd från trons fiender. Nu skall de ytliga och konservativa, vilkas inflytande ständigt har hindrar verkets framgång, avsvärja sig sin tro och göra gemensam sak med trons svurna fiender, för vilka de länge visat sin sympati. Dessa avfallingar visar sedan den bittraste fiendskap och gör allt de kan för att förtrycka och skada sina tidigare trossyskon och väcka indignation mot dem. Den dagen är mycket nära.

Församlingens medlemmar skall individuellt sättas på prov. De skall försättas i sådana situationer där de tvingas att vittna för sanningen. Många kallas inför rådsförsamlingar och domstolar, kanske helt ensamma. Den erfarenhet som skulle ha hjälpt dem i denna nödsituation har de försummat att skaffa sig, och de tyngs nu av ånger över förlorade tillfällen och obrukade förmåner.

Dröj inte längre!

Min broder, min syster, jag vädjar till er att tänka över dessa ting. Var och en av er har ett verk att utföra. Er trolöshet och försummelse är nedtecknade i himmelens böcker. Ni har försvagat era krafter och förminskat era förmågor. Ni saknar den erfarenhet och den skicklighet som ni kunde ha haft. Men innan det är för evigt för sent, ber jag er enträget att stå upp. Dröj inte längre! Dagen är nästan förliden. Solen sjunker snart för alltid i vaster. Men så länge Kristi blod vädjar för er kan ni få förlåtelse. Samla all er energi och använd de få återstående timmarna i hängivet arbete för Gud och era medmänniskor.

Min själ är djupt upprörd. Ord räcker inte till för att uttrycka mina känslor när jag bönfaller för dem som håller på att förgås. Kr min vädjan fåfång? Såsom Kristi sändebud skulle jag vilja få er att arbeta som ni aldrig förr arbetat. Er plikt kan inte läggas på

någon annan. Ingen utom ni själva kan göra ert arbete. Om ni undanhåller ljuset, lämnas någon i mörker på grund av er försummelse.

Evigheten ligger framför oss. Snart skall förlåten lyftas. Vad tänker vi på, som har så stort ansvar, när vi klänger oss fast vid vår själviska kärlek till bekvämligheten, medan människor går förlorade runt omkring oss? Har våra hjärtan blivit så ytterligt förhärdade? Syskon, tillhör ni den grupp som har ögon som inte ser och öron som inte hör? Har Gud förgäves gett er kännedom om hans vilja? Har han förgäves sänt er den ena varningen efter den andra? Tror ni på den eviga sanningen om vad som snart skall ske på jorden, att Guds straffdomar snart skall övergå folken, och kan ni fortfarande sitta i lugn och ro, oföretagsamma, sorglösa och älska vällusten?

Skatten i himmelen

Guds folk skall inte nu fästa sig vid jordiska skatter och samla sig sådana. Den tid är inte avlägsen, då vi i likhet med de första lärjungarna skall tvingas söka vår tillflykt på öde och undangömda platser. Såsom romarnas belägring av Jerusalem var signal till flykt för de kristna i Judéen, så skall påbudet angående den påvliga sabbaten, vilket utfärdas av vår nation, vara en varning till oss. Det är då tid att lämna de stora städerna som en förberedelse att lämna de mindre för att bosätta sig i undangömda hem på ensliga platser bland bergen. I stället för att skaffa oss dyra villor här, skulle vi bereda oss för att flytta till ett bättre land, det himmelska. I stället för att använda våra medel till vår egen tillfredsställelse, skulle vi lära oss att spara. Allt Gud gett oss som ett lån skulle användas till hans ära i det vi varnar världen. Gud har ett verk för sina medarbetare i städerna. Vår mission måste stödjas och nya fält öppnas. Om vi skall lyckas med detta arbete måste vi vara beredda på stora utgifter. Gudstjänstlokaler behövs dit människor kan inbjudas för att höra sanningarna för vår tid. För just detta ändamål har Gud betrott sina förvaltare med ett kapital. Uh nu inte din förmögenhet bindas i världsliga företag, så att Guds verk hindras! Ge dina medel till ändamål som kan främja Guds verk! Sänd dina rikedomar före dig till himmelen!

Församlingens medlemmar skulle personligen lägga sig själva och allt de äger på Guds altare. Nu, såsom aldrig förr, är Frälsarens uppmaning tillämplig: ”Säljen vad I ägen och given allmosor; skaffen eder penningpungar som icke nötas ut, en outtömlig skatt i himmelen, dit ingen tjuv når, och där mal icke fördärvar. Ty där eder skatt är, där komma ock edra hjärtan att vara.” (Luk. 12: 33, 34.) De som använder sina medel till

stora hus och jordagods eller världsliga företag, säger därmed: ”Gud kan inte få mina medel, jag behöver dem för egen del.” De har lagt sitt enda pund i en duk och gömt det i jorden. Det är orsak för sådana att oroas i sina hjärtan. Syskon, Gud har inte betrott er med medel för att ni skulle låta dem ligga till ingen nytta, eller girigt sparas eller gömmas utan för att brukas till hans verks framgång, till förlorade människors frälsning. Nu är inte tid att lägga Herrens’ pengar i dyra byggnader och stora företag, medan Herrens verk är lamslaget och måste tiggas sig fram, med skattkammaren endast till hälften fylld. Herren är inte med i sådant handlingssätt. Kom ihåg att den dagen snabbt närmar sig när det skall sägas: ”Gör räkenskap för ditt förvaltarskap.” Kan ni inte se hur tidstecknen går i uppfyllelse?

Varje dag som går för oss närmare den sista stora dagen. Vi är ett år närmare domen, närmare evigheten, än vi var i början av år 1884. Har vi också kommit Gud närmare? Åter har ett år av vår tid att arbeta gått in i evigheten. Varje dag har vi umgåtts med människor som står under domen. Varje dag kan ha varit gränslinjen för någon människa. Någon kanske fattat det avgörande beslutet, som bestämmer hans framtida öde. Vilket inflytande har vi utövat över dessa våra färdkamrater? Vilka ansträngningar har vi gjort för att föra dem till Kristus?

Att leva är allvarligt

Det är allvarligt att dö, men det är långt allvarligare att leva. Varje tanke, varje ord, varje handling i vårt liv skall möta oss igen. Vad vi gör av oss själva under nådens tid, skall vi förbli under hela evigheten. Döden förstör vår kropp, men den ändrar inte vår karaktär. Kristi tillkommelse ändrar inte våra karaktärer, men den omöjliggör all förändring.

Åter vädjar jag till församlingsmedlemmarna att bli kristna, ja, Kristus-lik. Jesus arbetade, inte för sig själv men för andra. Hans arbete gick ut på att välsigna och rädda de förlorade. Om ni vore kristna, skulle ni följa hans exempel. Han har lagt grunden och vi skall bygga samman med honom. Men vad slags material bär vi fram till denna grundval? ”Så skall det en gång visa sig huru det är med vars och ens verk. ’Den dagen’ skall göra det kunnigt; ty den skall uppenbaras i eld, och hurudant vars och ens verk är, det skall elden pröva.” (1 Kor. 3: 13.) Om ni ägnar all er kraft och aller begåvning åt världsliga ting, representeras ert livsverk av trä, hö och strå och skall brännas upp i eld på den yttersta dagen. Men osjälviskt arbete för Kristus och det tillkommande livet skall

vara såsom guld, silver och dyrbara stenar och är oförgängligt.

Jag vädjar till er, mina syskon, att vakna ur dödens sömn. Det är för sent att använda hjärnans, benens och musklernas styrka till er egen tjänst. Låt inte den yttersta dagen finna er utblottade på himmelska skatter! Lyft korset högt, låt ljuset lysa för människorna, arbeta för deras frälsning och ert arbete skall bestå eldprovet.

”Om det byggnadsverk, som någon har uppfört. .. bliver bestående, så skall han undfå lön.” Härlig blir den lön som skall delas ut, när Guds trogna tjänare samlas kring Guds och Lammets tron. Men när det dödliga skall ikläda sig odödlighet, skall de återlösta vara lika Jesus, ty de ser honom som han är. De står framför tronen, vilket är ett tecken på att de är mottagna. Alla deras synder och överträdelser är utplånade. Nu kan de se den ofördunklade härligheten från Guds tron. De har delat Kristi lidanden, de har arbetat med honom i frälsningsplanen och nu delar de hans glädje att se människor frälsta för att prisa Gud genom all evighet.

Den tredje ängeln, som flyger mitt på himlen och kungör Guds bud och Jesu vittnesbörd, representerar vårt arbete. Budskapet förlorar inte något av sin styrka under det att ängeln flyger framåt, ty Johannes ser hur det tillväxer i kraft, tills hela jorden är upplyst av dess härlighet. För Guds barn som helgar hans bud, gäller det hela tiden att tränga sig framåt, alltid framåt. Det sanningens budskap som vi har, måste nå alla nationer, tungomål och folk. Snart skall det förkunnas med hög röst och jorden skall upplysas av dess härlighet. Är vi beredda för den stora utgjutelsen av Guds Ande? (Band 5, sid. 383, 1885.)

Jag har sett en tavla föreställande en oxe som står mellan en plog och ett altare och därunder valspråket: ”Redo för bådadera” - villig att försmäkta i de mödosamma fåroarna eller att ge sitt blod på offeraltaret. I den ställningen skulle varje Guds barn alltid vara, villigt att gå dit plikten kallar, att försaka sig själv och offra för sanningens sak. Den kristna församlingen grundades på självförsakelsens princip. ”Om någon vill efterfölja mig, så försake han sig själv och tage sitt kors på sig var dag; så följ han mig”, säger Kristus. (Luk. 9: 23.) Han fordrar hela hjärtat, all vår tillgivenhet. Det föredöme i nit, allvar och osjälviskt tjänande som hans hängivna lärjungar gett världen borde sätta våra hjärtan i brand och leda oss att följa deras exempel. Sann kristendom ger oss ett allvar och en målmedvetenhet som förvandlar våra karaktärer till Kristus-likhet och gör det möjligt för oss att räkna allting som förlust för Kristi härlighets skull.

Denna målmedvetenhet skall visa sig vara av väldig kraft. (Band 5, sid. 307, 1885.)

Kapitel 26

Josua och ängeln

Om den slöja sam skiljer den synliga världen från den osynliga, kunde lyftas skulle vi se den strid sam rasar mellan Kristus och hans heliga änglar och Satan och hans anhängare för människans frälsning. Vi skulle då förstå Guds underbara verk för människors räddning ur syndens bojor, och hans makt, alltid verksam för att skydda dem från den Onde. Vi skulle då vara bättre beredda att motstå Satans frestelser. Vi skulle känna högtid när vi såg frälsningsplanens oerhörda vidd och betydelse och storheten i den uppgift vi har som Kristi medarbetare. Vi skulle känna oss ödmjuka men samtidigt uppmuntrade när vi såg att hela himmelen är intresserad i vår frälsning.

Den mest övertygande och intrycksfulla illustration av Satan och Kristi verk, och av vår Medlares makt att besegra sitt falks åklagare, har getts av profeten Sakarja. I en syn ser profeten översteprästen Josua, ”klädd i arena kläder” stå framför Herrens ängel, enträget vädjande om Guds nåd för sitt falk som är i djup nöd. Satan står på hans högra sida för att motstå honom. På grund av att Israel hade utvalts till att bevara kunskapen om Gud på jorden, hade de ända från nationens början särskilt varit föremål för Satans fiendskap, och han hade beslutat att orsaka deras undergång. Han kunde inte skada dem så länge de vandrade med Gud, därför hade han använt all sin kraft och all sin list för att förleda dem till synd. Fångade i Frestarens snarar hade de överträtt Guds Jag och på så sätt skilt sig själva från Kraftens källa och blivit ett byte åt sina hedniska fiender. De fördes i fångenskap till Babylonien och där fick de stanna i många år. Men Herren hade inte övergett dem. Han sände sina profeter för att förebrå och varna dem. Folket vaknade upp och såg sin skuld, ödmjukade sig själva inför Gud och vände tillbaka till honom under oppriktig ånger. Då uppmuntrade Herren dem med budskapet att han skulle befria dem ur fångenskapen och åter skänka dem sin ynnest. Det var detta som Satan beslöt sig för att förhindra. En del av Israel hade redan återvänt till sitt eget land, och Satan sökte nu att locka de hedniska nationerna, som var hans redskap, att fullständigt utrota dem.

När Josua ödmjukt ber att Gud skall uppfylla sina löften, reser sig Satan djärvt för att bekämpa honom. Han visar på Israels överträdelser som orsak till att folket inte skulle kunna få Guds ynnest. Han gör anspråk på dem såsom sitt byte, givna i hans hand

för att helt tillintetgöras.

Översteprästen kan inte försvara sig själv eller sitt folk mot Satans anklagelser. Han påstår inte att Israel är fritt från skuld. I sin smutsiga klädnad som symboliserar folkets synder och som han bär som deras representant, står han nu framför ängeln, bekänner deras skuld, men framhåller samtidigt att de ångrat och ödmjukat sig, och i tro åberopat Guds löften, förlitande sig på den Återlösare som förlåter synder och skänker nåd.

”Herren näpse dig”

Då tystar ängeln som är Kristus själv, syndares Frälsare, sitt folks åklagare, med orden: ”Herren skall näpsa dig, du Åklagare; ja, Herren skall näpsa dig, han som har utvalt Jerusalem. Är du icke denne en brand, ryckt ur elden?” (Sak. 3: 2.) Israel hade länge varit i lidandets smältugn. På grund av sina synder hade de nästan förtärts av de lågor som Satan och hans tjänare tänt för att förinta dem, men Gud hade nu räckt ut sin hand för att rädda dem. Den medlidsamme Frälsaren ville inte lämna dem i deras botfärdighet och förödmjukelse och hedningarnas grymma makt. ”Ett brutet rör skall han icke sönderkrossa, och en tynande veke skall han icke utsläcka.” (Jes. 42: 3.)

När Josuas förbön har blivit hörd, ges befallningen: ”Tagen av honom de orena kläderna”, och till Josua själv säger ängeln: ”Se, jag har tagit bort ifrån dig din missgärning, och man skall nu kläda dig i högtidskläder. . . . Och de satte en ren bindel på hans bindel på klädde på honom andra kläder. . . .” (Sak. 3: 4,5.) Hans och hans folks synder var förlåtna. Israel var klätt i högtidskläde - Kristi rättfärdighet var dem tillräknad. Bindeln som bands om Josuas huvud var lik den prästerna bar och hade inskriptionen: ”Helgad åt Herren”, vilket betyder att oaktat hans tidigare överträdelser, var han nu berättigad att tjänstgöra inför Gud i hans helgedom.

Efter det att Josua högtidligen beklätts med prästerskapets värdighet förklarar ängeln: ”Så säger Herren Sebaot: Om du vandrar på mina vägar och håller vad jag har bjudit dig Mila, så skall du också få styra mitt hus och vakta mina gårdar; och jag skall låta dig hava din gång bland dessa som här göra tjänst.” (Sak. 3: 7.) Han skulle bli ärad såsom domare. och regent över templet och alla dess tjänster. Han skulle vandra bland besökande änglar, redan i detta livet, och han skulle till sist förena sig med den förhärligade skaran runt Guds tron.

”Hör härpå, Josua, du överstepräst, med dina medbröder, som sitta här inför dig (ty dessa män skola vara ett tecken): Se, jag vill låta min tjänare Telningen komma.” (Sak. 3: 8.) Här uppenbaras Israels hopp. Det var genom tron på den kommande Frälsaren som Josua och hans folk tog emot förlåtelse. Genom tron på Kristus återvann de Guds ynnest. På grund av hans förtjänst skulle de, om de vandrade på hans vägar och följde hans bud, bli ”ett tecken”, ärade såsom det bland alla nationer av himmelen utvalda folket. Kristus var deras hopp, deras försvar, deras rättfärdiggörelse och deras återlösning, liksom han idag är sin församlings hopp.

Satan såsom Åklagaren

Såsom Satan anklagade Josua och hans folk har han i alla tider anklagat dem som söker Guds nåd och ynnest. I Uppenbarelseboken förklaras han vara ”våra bröders åklagare . . . han som dag och natt anklagade dem inför vår Gud”. (Upp. 12: 10.) Striden upprepas för var och en som räddas från ondskans makt och vars namn skrivits i Livets bok, Lammets bok. Aldrig någonsin går någon från Satans familj in i Guds familj utan att den Onde gör ett bestämt motstånd. Satans anklagelser mot dem som söker Herren, förorsakas inte av missnöje på grund av deras synder. Han tvärtom jublar över deras svaga karaktärer. Endast genom att de överträder Guds lag kan han övervinna dem. Hans anklagelser beror enbart på hans fiendskap mot Kristus. Jesus löser genom frälsningsplanen Satans grepp om mänskligheten och räddar själar från hans makt. Allt hat och all ondska, som finns hos ärkerebellen, upptänds när han ser beviset på Kristi överhöghet, och med hela sin djävulska makt och list arbetar han på att rycka ifrån honom de människor som tagit emot hans frälsning.

Genom att få människor att tvivla orsakar han att de förlorar förtroendet för Gud och skiljer dem från hans kärlek. Han frestar dem att överträda Guds lag, och sedan gör han anspråk på dem som sitt byte och ifågasätter Kristi rätt att ta dem från honom. Han vet att förlåtelse och nåd ges åt dem som allvarligt söker Gud därom och därför framhåller han deras synder för att göra dem modfällna. Han söker oavbrutet tillfällen att motverka dem som försöker lyda Gud. Även deras bästa och Gud mest behagliga tjänst söker han misstänkliggöra. Genom oräkneliga påfund, förtäckta och grymma, strävar han efter deras fördömelse.

Människan kan inte ensam möta dessa beskyllningar. I sin av synder befläckade

klädnad, bekännande sin synd, står hon inför Gud. Jesus, vår advokat, vädjar med kraft för alla som genom ånger och tro har överlåtit sig åt honom. Han försvarar dem och besegrar Åklagaren genom de mäktiga argumenten från Golgata. Hans fullkomliga lydnad för Guds lag, ända intill döden på korset, har gett honom all makt i himmelen och på jorden, och han åberopar sin Faders nåd och försoning för den skyldiga människan. Till Åklagaren säger han: ”Herren näpse dig, Satan. Dessa är vunna genom mitt blod, de är bränder ryckta ur elden.” De som sätter sin lit till honom får denna trösterika försäkran: ”Se, jag har tagit bort ifrån dig din missgärning, och man skall nu kläda dig i högtidskläder.”

Alla som iklätt sig Kristi rättfärdighets klädnad står framför honom såsom de utvalda, de trogna och sanna. Satan kan inte rycka dem ur Kristi hand. Inte någon enda som i botfärdighet och tro sökt hans beskydd, skall Kristus tillåta att komma under fiendens makt. Hans ord säger: ”Eller ock måste man söka skydd hos mig och göra fred med mig; ja, fred måste man göra med mig.” (Jes. 27: 5.) Löftet till Josua gäller alla: ”Om du. . . håller vad jag har bjudit dig... skall jag låta dig hava din gång bland dessa som här göra tjänst.”(Sak. 3: 7.) Guds änglar skall omge dem, redan i denna värld och till sist skall de stå bland änglarna vid Guds tron.

Det faktum att det folk som Gud erkänner framställs såsom stående inför Herren i smutsig klädnad, skulle leda dem som bekänner hans namn, till ödmjukhet och djup hjärterannsakan. De som i sanning renat sig genom lydnad för Sanningen har den ödmjukaste uppfattningen om sig själva. Ju närmare de betraktar Kristi fläckfria karaktär, desto starkare blir deras önskan att likna honom, och desto mindre av renhet och helighet ser de hos sig själva. Men under det att vi inser vår egen syndfullhet, måste vi förlita oss på Kristus såsom vår rättfärdighet, vår helgelse och vår återlösning. Vi kan inte själva bemöta Satans anklagelser, Kristus allena är vårt försvar. Han kan inte tysta åklagaren med våra förtjänster, endast med sina egna.

Ändå skulle vi inte vara nöjda med ett syndfullt liv. Varje svaghet i karaktären, allt i vilket vi inte lever upp till vad Gud väntar av oss, är en öppen dörr genom vilken Satan kan gå in för att fresta och fördärva oss. Denna tanke borde väcka varje kristen till större nit och allvar när det gäller att övervinna det onda. Ja, än mer, varje misslyckande vi gör och varje ofullkomlighet ger Frestaren och hans medhjälpare tillfälle att angripa Kristus. Vi måste bruka all vår energi i kampen att övervinna och se upp till Jesus för att få kraft att göra vad vi inte kan göra av oss själva.

Ingen synd kan tolereras hos dem som skall vandra med Jesus i vita kläder. Deras smutsiga klädnad skall bytas ut mot Kristi rättfärdighets skrud. Genom ånger och tro är vi i stånd att lyda Guds bud och skall vara utan skam för honom. De som skall vinna Guds erkännande bedrövas i sina själar, bekänner sina synder och ber enträget om förlåtelse genom sin Försvarare, Jesus Kristus. Deras uppmärksamhet är fäst på honom. Deras hopp, deras tro har sitt centrum i honom och när befallningen ”tagen av dem de orena kläderna och kläd dem i högtidskläder och sätt en ren bindel på deras huvuden” hörs, är de redo att ge honom all ära för sin frälsning.

De som håller ut

Den syn i vilken Sakarja såg Josua och ängeln, syftar med säregen bestämdhet på Guds folks erfarenhet vid tiden för den avslutande domen. Guds trogna barn skall råka i svår nöd och många svårigheter. De som helgar Guds bud och har Jesu tro skall smaka drakens och hans härskarars vrede. Satan räknar världen som sin egendom, och han har kontroll över den fallna kristenheten. Men här är en liten grupp som har motstått hans övermakt. Om han kunde utplåna dem från jorden, skulle hans seger vara fullständig. Såsom han genom sitt inflytande förmådde de hedniska nationerna att fördärva Israel, skall han i en nära framtid aktivera onskans makter för att fördärva Guds folk. Alla uppfordras att lyda mänskliga lagar och göra våld på Guds lag. Men de som är trogna mot Gud och sin plikt blir hotade, utpekade och förföljda. De skall ”bliva förrådda till och med av föräldrar och bröder och fränder och vänner”.

Deras enda hopp är Guds nåd, deras enda försvar är bönen. Såsom Josua bönföll inför ängeln, skall Guds trogna med krossade hjärtan och hängiven tro enträget bedja om förlåtelse och räddning genom Jesus, deras försvarare. De är fullt medvetna om sin syndfullhet, de ser sin svaghet och ovärdighet, och när de ser på sig själva är de nära att förtvivla. Frestaren står beredd att anklaga dem, såsom han anklagade Josua. Han pekar på deras fläckade dräkter och deras dåliga karaktärer. Han visar på deras svaghet och dårskap, deras otacksamhets synder, deras bristande Kristus-likhet vilket allt dragit vanära över deras Frälsare. Han söker skrämja dem med tanken att deras fall är hopplöst, och att deras synd aldrig kan förlåtas. Han hoppas att så ödelägga deras tro, att de ger vika för hans frestelser, vänder sig bort från förbundet med Gud och tar emot vilddjurets märke.

Satan lägger med stor iver fram sina anklagelser inför Gud och förklarar, att de genom sina synder förlorat rätten till gudomligt beskydd och han åberopar sin rätt att tillintetgöra dem, då de är överträdare. Han förklarar att de likaväl som han själv förtjänar att förkastas av Gud. Han frågar: ”Är detta det folk som skall ta min och mina änglars plats i himmelen? Vill de påstå sig ha följt Guds lag och dess föreskrifter? Har de inte älskat sig själva mer än Gud? Har de inte satt sina intressen före hans verk? Har de inte älskat denna världens ting? Ge akt på de synder som satt spår i deras liv! Se deras själviskhet, deras ondska, deras hat till varandra.”

Guds folk har i många avseenden varit ofullkomliga. Satan har noggrann kännedom om vilka synder som han lockat dem till. Han överdriver i högsta grad då han beskriver dem och förklarar: ”Skall Gud förvisa mig och mina änglar från sin närhet och samtidigt belöna dessa som är skyldiga till samma synder? Du kan inte göra detta, o Herre, och vara rättvis. Din tron är inte’ då grundad på rättfärdighet och rättvisa. Rätten fordrar att de skall dömas.”

Men fastän Jesu lärjungar har syndat, har de inte tillåtit synden att få kontroll över sina liv. De har gjort bättring och sökt Herren i ödmjukhet och förkrosselse, och deras gudomliga Försvare har vädjat för deras skull. Han som lidit den största smädelse genom deras otacksamhet och som bäst känner deras synd och deras ånger, förklarar: ”Herren näpse dig, Satan! Jag gav mitt liv för dessa. De är skrivna på mina händer.”

Satans anfall är kraftiga, hans villfarelse förskräcklig, men Herrens blick vilar på sitt folk. Deras nöd är stor. Eldprovets flammor tycks nästan förtära dem, men Jesus skall föra dem därur såsom guld, renat i eld. De måste renas från all världslighet till att fullkomligt återspegla Kristi avbild. Otron måste övervinnas, tro, hopp och ståndaktighet utvecklas.

Guds folk suckar och gråter över de synder som begås i landet. Under tårar varnar de de ogudaktiga för faran av att förtrampa Guds lag, och under obeskrivlig sorg ödmjukar de sig själva inför Gud för sina egna överträdelser. De orättfärdiga förlöjligar deras sorg, driver gäck med dem för deras vädjanden och hånler åt deras svaghet. Men Guds folks ångest och ödmjukhet är ett tecken på att de håller på att återvinna den karaktärens styrka och ädelhet som synden berövat dem. Därför att de kommer närmare Kristus och fäster sin blick på hans fullkomliga renhet ser de klart den överflödande synden. Deras ånger och blygsel är oändligt mycket mer värd i Guds ögon än

själv tillräckligheten och högmodet hos dem som inte känner någon orsak till ånger och som föraktar Kristi ödmjukhet, men ändå gör anspråk på fullkomlighet samtidigt som de överträder Guds heliga lag. Ödmjukhet och hjärtats saktmod är villkoren för styrka och seger. Härlighetens krona väntar dem som har böjt sig vid korsets fot. ”Saliga äro de som sörja, ty de skola bliva tröstade.”

De trogna, de bedjande är inneslutna i Guds beskydd. De vet inte själva hur säkert skyddade de är. Sporrad av Satan söker denna världens ledare att tillintetgöra dem, men om Guds barns ögon kunde öppnas såsom skedde med Elisás tjänare vid Dotan, skulle de se hur Guds änglar lägrade sig kring dem och med sin strålgans och härlighet hejdar mörkrets härar.

Kristi rättfärdighets klädnad

Medan Guds folk i stor vända anropar Gud om hjärtats rening ges befallningen: ”Tagen av dem de orena kläderna”, åtföljd av de uppmuntrande orden: ”Se, jag har tagit bort din missgärning och man skall nu kläda dig i högtidskläder.” Kristi rättfärdighets fläckfria klädnad ges nu åt Guds barn, som trots prövningar och frestelser förblivit trogna. Guds föraktade barn är nu iklädda härlighet och aldrig mer skall de besudlas av denna värld. Deras namn har behållits i Lammets bok, inskrivna bland de trogna från alla tidsåldrar. De har motstått bedragarens listiga anfall, och de har förblivit trogna trots drakens attacker. Nu är de för evigt räddade undan frestarens bedrägerier. Deras synder har överförts till syndens upphovsman.

Men de har inte endast fått sina synder förlåtna och blivit erkända av Gud, de bevisas också ära. ”En ren bindel” sätts på deras huvuden. De skall vara konungar och präster inför Gud. Under det att Satan ivrigt anklagade dem och sökte tillintetgöra den lilla skaran, skyndade heliga änglar fram och åter och beseglade dem med den levande Gudens insegel. Dessa är de som tillsammans med Lammet står på Sions berg och Faderns namn är skrivet på deras pannor. De sjunger den nya sången inför tronen, den sång som ingen människa kan lära, utom de etthundrafyrtiofyrtusen som återlösts från jorden. ”Dessa äro de som följa Lammet varthelst det går. De hava blivit friköpta ifrån människorna till en förstling åt Gud och Lammet. Och i deras mun har ingen lögn blivit funnen; de äro ostraffliga.” (Upp. 14: 4, 5.)

Nu har ängelns ord helt uppfyllts: ”Hör härpå, Josua, du överstepräst, med dina

medbröder som sitta här inför dig (ty dessa män skola vara ett tecken): Se, jag vill låta min tjänare Telningen komma.” Kristus är uppenbarad såsom sitt folks Återlösare och Befriare. Nu är i sanning den lilla skaran av trogna ”ett tecken” (på eng. ”människor som väcker förundran”), då nu deras tårar och förödmjukelser under pilgrimsfärden utbytts i glädje och ära i Guds och Lammets åsyn. ”På den tiden skall det som Herren låter växa bliva till prydnad och härlighet, och vad landet alstrar bliva till berömmelse och ära, för den räddade skaran i Israel. Och det skall ske att den som lämnas övrig i Sion och den som bliver kvar i Jerusalem, han skall då kallas helig, var och en som är upptecknad till liv i Jerusalem. ..” (Jes. 4: 2, 3.) (Band 5, sid. 467-476,1885.)

Kapitel 27

Sabbatens betydelse

De som har ansvarsfulla poster skulle ge noga akt på sina ord och sitt exempel så att dessa leder människor till rätta åsikter och vanor. De får inte på något sätt förringa Guds krav. Därför att det fjärde budet är så allmänt ringaktat, skulle vi med desto mera allvar och beslutsamhet ära detta bud i Guds heliga lag. Den tredje ängelns budskap är vad vi skall förkunna för världen. Här sätter Gud oss på prov och om vi lever upp till hans krav blir vi hans egendomsfolk.

Vemhelst som lyder det fjärde budet kommer att finna att en skiljelinje är dragen mellan honom och världen. Sabbaten är inte ett mänskligt bud, den är Guds prövosten. Det är detta bud som utgör gränslinjen mellan dem som tjänar Gud och dem som inte tjänar honom. Det är på den punkten som den sista stora konflikten i striden mellan sanning och villfarelse skall äga rum.

Bland vårt folk i allmänhet i dessa länder (de skandinaviska) har inte sabbaten haft den upphöjda ställning som Gud en gång gav den. Världen är det redskap genom vilket församlingen sällas och medlemmarnas äkthet prövas. Om den troende följer världens lockelser kommer han i en ställning som inte överensstämmer med hans bekännelse.

Att umgås med icke-troende

Några av de bröder som är engagerade i affärslivet, har inte helgat sabbaten enligt budordet. En del har ingått kompanjonskap med icke-troende och dessa som inte firar sabbatsdagen har influerat våra bröder. En del har varit så förblindade att de inte insett faran av sådana förbindelser men just därför är faran desto större. Under det att den ene kom panjonen bekänner sig fira sabbaten, håller den andre med de anställdas hjälp firman igång även på sabbatsdagen. Vår broder kan inte, fast han till det yttre inte deltar i arbetet, hålla sina tankar från firmans angelägenheter. Fast han bemödar sig att fira sabbat gör han det inte i själva verket. Herren betraktar honom som en lagöverträdare.

Vi kan inte ens ha affärsförbindelser med sådana som inte är lojala mot Gud, utan

att våra principer berörs. Vad den enes samvete förbjuder, tillåter den andres och detta inte endast vad beträffar religiösa ting utan även i affärstransaktioner. Den ene handlar utifrån själviska motiv utan hänsyn till Guds lag eller sin egen frälsning. Och om den andre på allvar älskar Gud och adventbudskapet, måste han antingen pruta av på sina principer, eller kommer han ständigt att få uppleva pinsamma meningsskiljaktigheter.

Han måste ständigt kämpa för att kunna motstå den icketroende kompanjonens världsliga inflytande och exempel. Han möter många svårigheter för han har själv ställt sig på fiendens mark. Vår enda 'säkerhet ligger i lydnad för den inspirerade befallningen: "Gån icke i ok tillsammans med dem som icke tro; det bleve omaka par. Vad har väl rättfärdighet att skaffa med orättfärdighet, eller vilken gemenskap Har ljus med mörker? . . . Alltså: Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem, säger Herren; kommen icke vid det orent är. Då skall jag taga emot eder. .." (2 Kor. 6: 14, 17.)

Skolgång på sabbaten

Några av våra medlemmar har sänt sina barn till skolan på sabbaten. De var inte tvingade till detta, men skolmyndigheterna vägrade att ta emot barnen med mindre dessa gick i skolan sex dagar i veckan. I en del av dessa skolor undervisas eleverna inte endast i de vanliga skolämnena, utan de får lära sig olika slags arbeten, och i sådana fall har adventister sänt sina barn till skolan på sabbaten. Några föräldrar har sökt försvara sitt handlingsätt genom att citera Kristi ord om att det är lovligt att göra gott på sabbatsdagen. Med det resonemanget skulle man ju också kunna bevisa att man kan arbeta på sabbaten, då man ju måste underhålla familjen och det finns ingen gräns för vad man skulle eller inte skulle kunna göra.

Hade dessa kära syskon ägt större andlighet och insett Guds lags bindande krav såsom vi alla borde göra, skulle de ha förstått sin plikt och inte vandrat i mörker. Det var mycket svårt för dem att se vilken annan väg de skulle ha följt. Men Gud rådfrågar inte vårt samvete när det gäller hans bud. Han väntar både att vi själva lyder dem och lär våra barn att göra detsamma. Vi har såsom ett föredöme Abraham, de troendes fader. Himmels Gud säger: "Ty därtill har jag utvalt honom, för att han skall bjuda sina barn och sitt hus efter sig att hålla Herrens väg." (1 Mos. 18: 19.) Och detta var orsaken till att så stora välsignelser utlovades honom och hans efterkommande.

Våra syskon kan inte vänta Guds erkännande, när de sänder sina barn till skolor

där de inte kan helig;hålla det fjärde budet. Föräldrarna skulle anstränga sig att arrangera med skolmyndigheterna så att deras barn fick tillstånd att vara frånvarande den sjunde dagen. Om detta inte lyckas, är det helt enkelt deras plikt att lyda Gud vad det än skulle kosta dem.

På olika platser i Centraleuropa har personer dömts till böter eller fängelse på grund av att de inte sänt sina barn till skolan på sabbaten. På en plats hände det, efter det att en broder enkelt och klart bekant sin tro, att en polisman kom till hans dörr och befallde barnen att gå till ,skolan. Föräldrarna gav barnen en bibel i stället för deras vanliga läxböcker, och de använde sin tid i skolan till att studera den. Men överallt, där så kan ordnas, bör vårt folk upprätta egna skolor. Där detta inte kan genomföras bör de, om sådana möjligheter öppnar sig, flytta till någon plats, där de är fria att följa Guds bud.

Bevis på trohet

Några påstår att Herren inte är så noga med sina krav och att det inte är deras plikt att till varje pris helga sabbaten eller försätta sig i en sådan ställning att de råkar i konflikt med landets lagar. Men just här prövas vi om vi är villiga att sätta Guds lag högre än människors krav. Detta skall skilja dem som ärar Gud från dem som vanärar honom. Det är här vi skall bevisa vår trohet. Berättelsen om Guds handlingssätt med sitt folk genom alla tider visar att han fordrar absolut lydnad.

När dödens ängel skulle gå genom Egyptens land och slå det förstfödda bland människor och djur, fick Israels folk befallning att se till att barnen var hemma och att dörrposten beströks med blod. Ingen fick lämna huset, för alla som befann sig bland egyptierna skulle förgöras samman med dem. Anta nu att israeliterna hade försummat att göra blodets tecken på sin dörr och tänkt att Guds ängel ändå kunde skilja mellan hebréer och egyptier - skulle då de himmelska sändebuden bevakat deras hem? Detta borde vara till lärdom för oss.

Än en gång skall dödens ängel gå genom landet. Ett insegel skall känneteckna Guds folk, och det inseglet är hans heliga sabbatsdag. Vi skall inte följa vår egen vilja, vårt eget omdöme och trösta oss med att Gud skall gå in på våra villkor. Gud prövar vår tro genom att ge oss tillfälle att handla i samband med hans ingripande för vår skull. Hans löften skall uppfyllas för dem som lyder honom, men de som avviker från hans

vilja och följer sin egen väg skall förgås med de ogudaktiga när hans domar hemsöker jorden.

Om föräldrarna tillåter sina barn att undervisas i världens skolor och att göra sabbaten till en helt vanlig dag, kan inte å barnen få Guds insegel. De kommer att förgås samman med världen, och skall då inte deras blod utkrävas av föräldrarna?

Men om vi troget undervisar våra barn om Guds bud och om de respekterar föräldrarnas auktoritet och vi sedan i tro och bön överlämnar dem åt Gud, samverkar han med oss i våra ansträngningar, för så har han lovat. Och när den fruktansvärda hemsökelsen går över landet skall barnen samman med oss vara trygga under Guds beskydd.

Att rätt helga sabbaten

Gud förde sitt folk Israel ut ur Egypten för att de skulle helga hans sabbat och gav dem särskilda föreskrifter hur de skulle fira den. De tio buden uttalade av honom själv från Sinai och de stadgar som gavs till Moses, upptecknades till gagn för alla som skulle leva på jorden ända till tidens slut. Gud gav människan sex dagar att arbeta på, men den sjunde har han tagit undan för sin del, och han har lovat välsignelse över dem som helgar den.

Dagen före sabbatsdagen är en förberedelsens dag, så att allt skall vara redo för dess heliga timmar. ”Baken nu vad I viljen baka, och koken vad I viljen koka. - I morgon är sabbatsvila, en Herrens heliga sabbat.” (2 Mos. 16: 23.)

Gudomlig nåd har bestämt att man skall se till sjuka och lidande och göra det arbete som behövs för att göra det angenämt för dem - det är en nödvändighet och inte en kränkning av sabbatsbudet. Men allt onödigt arbete skall undvikas. Många uppskjuter till sabbaten små ting som kunde ha gjorts på beredelse dagen. Så skulle det inte vara. Vilket arbete som helst som försumrats ända till den heliga tidens början skulle förbli ogjort till sabbatens slut.

Vi skulle vaka över våra ord och tankar. De som diskuterar affärer och lägger planer på sabbaten betraktas av Gud som om de i verkligheten utförde dessa. Om vi verkligen vill helga sabbaten, skulle vi inte ens tillåta våra sinnen att dröja vid ting av

världslig karaktär.

Söndagen är vanligen en dag för fester och nöjen, men Herren vill att hans folk skall ge världen ett högre och heligare föredöme. på sabbaten skulle det ske en allvarlig överlåtelse av familjen åt Gud. Budet innefattar alla inom våra dörrar. Alla som bor i huset skulle lägga åt sidan sina världsliga sysselsättningar och ägna de heliga timmarna åt andakt. Låt alla förenas för att ära Gud genom en glädjefylld gudstjänst på hans heliga dag.

1886, *Historical Sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists*, sid. 215-218. (Artikeln skriven från Oslo, Norge;)

Kapitel 28

Att skydda sina syskons intressen

Genom sitt doplöfte har varje församlingsmedlem allvarligt förbundet sig att ta vara på sina syskons intressen. Alla skall frestas att klänga sig fast vid sina egna omhuldade planer och idéer, men de borde vaka och bedja och sträva att med alla sina förmågor utbreda Jesu rike på jorden. Gud väntar av varje kristen att, så långt det står i hans makt, skydda sina medtroende från varje inflytande som har den minsta tendens att splittra dem eller dra deras intresse från verket för vår tid. Han skulle inte endast tänka på sina egna intressen, utan ha en börda för sina trossyskon och han skulle - i Kristus utöva ett bevarande inflytande över andra församlingsmedlemmar. Hans ord och uppträdande skulle utöva ett sådant inflytande att det ledde dem att följa Jesu föredöme i självförsakelse, självupppoffring och kärlek till andra.

Om några i församlingen utövar ett inflytande, som är motsatsen till den kärlek och den osjälviska godhet som Jesus bevisade oss, och om de tar avstånd från sina syskon, skulle trofasta medlemmar med vishet och i kärlek ta hand om dessa. Samtidigt som man ger dem andlig ledning måste man se till att inte deras inflytande gör andra svaga i tron eller att församlingen leds in på villovägar på grund av deras missnöje och de falska rykten som de sprider. Några är fyllda av självtilräcklighet. Det finns några som alltid menar sig ha rätt, men ifrågasätter och finner fel med allt vad andra gör. Dessa personer får inte tillåtas att äventyra församlingens intressen. För att höja församlingens moral borde var och en känna det som sin plikt att höja sin egen andliga standard genom att strikt följa Bibelns principer, som om han vore i Guds heliga åsyn.

Måtte varje församlingsmedlem känna behovet av att ha det rätt ställt med Gud, och att vara helgad genom sanningen. Då kan andra se hans kristna karaktär och han blir ett föredöme i osjälviskhet. Om alla hade detta som mål skulle församlingen tillväxa i andlighet och i nåd inför Gud.

Vi närmar os. tidens slut. Många svårigheter utifrån skall möta oss men låt dem inte uppstå inom församlingen. De som bekänner sig tillhöra Guds folk måste försaka sig själva för sanningens skull, för Kristi skull. ”Vi måste alla, sådana vi äro, träda fram inför Kristi domstol, för att var och en skall få igen sitt jordelivs gärningar, alltefter som

han har handlat, vare sig han har gjort gott eller ont.” (2 Kor. 5: 10.) Var och en som i sanning älskar Gud, får Kristi Ande och en innerlig kärlek till sina trossyskon. Ju närmare en människa är förenad med Gud och ju mer Kristus-centrerad hennes känslor är desto mindre oroar hon sig för motgångar och prövningar. De som växer upp ”till manlig mognad, och så bliva fullvuxna, intill Kristi fullhet”, blir alltmer Kristus-lik till sin karaktär och övervinner sin lust att klaga och vara missnöjda. Slutligen vägrar de att vara ”felfinnare”...

Nu är tid att vaka och bedja

Vi lever i en tid då vi skulle vara särskilt uppmärksamma på Frälsarens uppmaning: ”Vaken och bedjen, att I icke mån komma i frestelse.” (Matt. 26: 41.) Var och en borde sträva efter att vara trogen och lojal mot Gud, tro på Sanningen och tillväxa i nåd och i kunskap om Jesus Kristus. Frälsarens inbjudan är: ”Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat; så skolen I finna ro för edra själar.” (Matt. 11: 29.) Herren är villig att hjälpa, styrka och välsigna oss, men vi måste först gå igenom reningsprocessen och all orenhet förbrännas. Varje församlingsmedlem måste gå igenom eldprovet, inte för att förtäras utan för att renas.

Herren har verkat bland er, men Satan har också gjort intrång bland er för att föra in fanatism och andra onda ting som skulle undvikas. Många riskerar att nöja sig med de glimtar av Guds ljus och kärlek som de fått och upphör att gå framåt. De har inte varit vakande och bedjande. Samtidigt som ropet ljuder: ”Här är Herrens tempel, Herrens tempel!” (Jer. 7: 4) kommer frestelserna, och mörker omger själen - världslighet, själviskhet och självförhärligande. Det är nödvändigt att Herren själv delger människan sin mening. Vilken underbar tanke! I stället för våra fattiga, jordiska och futtiga idéer och planer, skall Herren förmedla till oss sin egen tanke, ädel, vidsynt, vittfamnande, alltid riktad mot det himmelska.

Det är fara för att ni försummar att jaga ”mot målet, för att få den segerlön som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån, i Kristus Jesus”. (Fil. 3: 14.) Har Herren gett er ljus? Då är ni också ansvariga för det ljuset, inte endast för det som just nu lyser utan för allt vad det uppenbarar för er i gången tid. Ni måste dagligen överlåta er vilja åt Gud. Ni skall vandra i ljuset och vänta ännu mera, för ljuset från vår käre Frälsare skall lysa allt klarare i det moraliska mörkret och tillväxa till dess dagen randas.

Söker medlemmarna i er församling att samla friskt manna varje morgon och kväll? Söker ni gudomligt ljus? Eller tänker ni ut vägar på vilka ni kan förhärliga er själva? Alskar och tjänar ni Gud av all er själ, av allt ert sinne och av all er kraft till välsignelse för alla omkring er genom att ni leder dem till Världens ljus? Är ni nöjda med gamla välsignelser, eller vandrar ni såsom Kristus vandrade, arbetar såsom han arbetade, uppenbarande honom för världen genom era ord och gärningar? Lever ni som lydiga barn, ett rent och heligt liv? Kristus måste få komma in i era liv. Endast han kan frälsa er från avund och förtal mot era syskon. Endast han kan ta ifrån er den självbelåtenhetens anda som en del av er omhuldar till sin egen skada. Endast Jesus kan få er att förstå er egen svaghet, likgiltighet och fördärvade natur. Endast han kan rena och helga er så att ni blir passande för de heligas boningar.

”Med Gud kunna vi göra mäktiga ting.” (Ps. 60: 14.) Hur mycket gott ni ”kulle kunna göra, om ni var trofasta mot Gud och era syskon och avvisade varje ovänlig tanke, varje känsla av avund och självgodhet! Låt era liv fyllas av tjänst för andra! Ni vet inte hur snart ni kallas att lägga av rustningen. Döden kan komma plötsligt utan tid för beredelse, utan fysisk eller själslig kraft att tänka på Gud och söka frid med honom. Några, och det inom kort, skall genom sin egen erfarenhet få veta hur fåfång människors hjälp är och hur värdelös deras egen självrättfärdighet är.

En tid med förmåner och tillfällen

Jag känner mig manad av Herren att säga till er, att nu är er tid av förmåner, av förtröstan och välsignelse. Vill ni ta vara på den? Arbetar ni för Guds ära eller för era egna intressen? Ser ni för er inre syn den lysande bilden av världslig framgång som skall ge er tillfredsställelse och ekonomisk vinst? Om så är kommer ni att bli bittert besvikna. Men om ni söker att leva ett rent och heligt liv och dagligen tar emot Kristi undervisning, nämligen att bli milda och ödmjuka av hjärtat, får ni en frid som ingenting i världen kan ta ifrån er.

Ett liv i Kristus är ett liv i vila. Ängslan, missnöje och rastlöshet kännetecknar Frälsarens frånvaro. Om Jesus får komma in i ett liv, fylls detta med goda och ädla gärningar, gjorda för Mästarens skull. Ni glömmer att tjäna er själva och kommer allt närmare vår käre Frälsare. Er karaktär blir Kristus-lik och alla som lär känna er, märker att ni varit med Jesus och lärt av honom. Var och en äger inom sig själv förutsättning till lycka eller olycka. Den som önskar kan höja sig över de låga, sentimentala känslor, som

många upplever. Men Herren kan ingenting göra för den som är helt belåten med sig själv. Satan skall lägga fram storslagna planer för att förvirra sinnena, men vi måste alltid ha i minnet ”den segerlön som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån i Kristus Jesus”. (Fil. 3: 14.) Fyll ditt liv med goda gärningar! ”De förståndiga skola då lysa, såsom fästet lyser, och de som hava fört de många till rättfärdighet såsom stjärnor alltid och evinnerligen.” (Dan. 12: 3.)

Om våra liv är fyllda av helig väldoft, om vi ärar Gud genom att tänka gott om varandra och glädja andra, så betyder det ingenting om vi bor i en hydda eller i ett palats. De yttre omständigheterna har endast litet att göra med ens andliga erfarenhet. Det är en kärleksfull anda som ger färg åt alla våra handlingar. En människa som har frid med Gud och frid med sina medmänniskor kan inte bli djupt olycklig. Avund finns inte i hennes hjärta, inget ont förtal, hat kan inte trivas där. Det hjärta som är i harmoni med Gud, är höjt över detta livets oro och prövningar.

Men ett hjärta som saknar Kristi frid är olyckligt, fullt av missnöje. En sådan person finner fel med allting, och han skulle kunna framkalla missljud i den mest himmelska musik. Ett liv i själviskhet är ett liv i ondska. De vars hjärtan är fyllda med egenkärlek, samlar på onda tankar om sina syskon och oppnerar sig emot Guds medarbetare. Lidelser som genom Satans tillskyndelse hålls vid liv är en bitter källa som ständigt sänder ut sina bittra flöden för att förgifta andras liv. . .

Den som säger sig följa Kristus borde skatta sig själv mindre och andra högre! Närmare varandra, närmare varandra! I enheten ligger styrka och seger. I tvedräkt och splittring är svaghet och nederlag. Dessa ord har meddelats mig från himmelen och såsom Guds sändebud frambär jag dem till er.

Låt oss alla söka medverka till att Kristi bön blir uppfylld: ”Jag beder att de alla må vara ett... såsom du, Fader är i mig, och jag är i dig.” O, vilken enighet! Jesus säger vidare: ”Om I haven kärlek inbördes, så skola alla därav förstå att I ären mina lärjungar.” (Joh. 17: 21; 13: 35.)

Kan vi alltid med tillfredsställelse minnas hur vi varit mot någon i vår krets som plötsligt rycks bort av döden? Är de bilder som framkalla i vårt minne behagliga att betrakta, minnen av vänliga ord och sympati som getts i rätt stund? Har vi tagit avstånd från det elaka förtal som illvilliga människor förde ut? Har vi tagit vår nästa i försvar?

Har vi följt den inspirerade befallningen: ”Uppmuntren de klenmodiga, tagen eder an de svaga”? (1 Tess. 5: 14.) ”Se, många har du visat till rätta, och maktlösa händer har du stärkt.” (Job 4: 3.) ”Stärken maktlösa händer, given kraft åt vacklande knän. Sägen till de försagda: ’Varen frimodiga, frukten icke’.” (Jes. 35: 3, 4.)

När vår trosfrände är död och vi vet att redogörelsen för hans liv i himmelens böcker är avslutad och att han skall möta den i domen, vilka är då våra reflektioner angående det sätt på vilket vi behandlade honom? Vilket inflytande utövade vi på honom? Då minns vi varje hårt ord, varje ovis handling. Hur annorlunda skulle vi inte vara om vi fick ännu ett tillfälle!

Aposteln Paulus tackade Gud för den tröst som gavs honom i sorgen. Han säger: ”Lovad vare. . . all ,trösts Gud, han som tröstar oss i all vår nöd, så att vi genom den tröst vi själva undfå av Gud kunna trösta dem som äro stadda i allahanda nöd.” (2 Kor. 1: 3, 4.) När Paulus kände Guds kärleks tröst och värme strömma in i sin själ, delade han med sig av denna välsignelse till andra. Må vi leva så att vår själs minnesbilder inte blir sådana att vi inte uthärdar att betrakta dem.

Då döden skördat våra vänner kan vi inte mer återkalla något vi sagt eller avlägsna pinsamma minnen. Låt oss vara aktsamma så att vi inte sårar Gud med våra läppar. Läg av all kallsinnighet och tvedräkt! Låt hjärtat smälta i ömhet inför Gud, när vi tänker på hans nåderika handlande med oss. Låt Guds Ande, likt en helig låga, bränna upp allt avskräde som hopat sig framför hjärtats dörr, och släpp in Jesus. Då skall hans kärlek flöda ut till andra genom våra ömma ord, tankar och handlingar. Om då döden skiljer oss från våra vänner och vi inte möts förrän inför Guds domstol, behöver vi inte blygas för våra ord.

Hur snabbt förändras inte känslor av oenighet och tvedräkt när döden sluter en människas ögon och händerna sluts över det tysta bröstet! Avund och bitterhet är borta, ringaktning och oförrätter är glömda. Hur många kärleksfulla ord sägs inte om den döde! Hur många goda gärningar i hans liv kommer man inte nu ihåg! Hur mycket beröm och hur många lovord har man inte nu, men de faller på öron som inte kan höra, och på hjärtan som inte kan känna. Hade dessa ord sagts, när den trötta själen behövde dem så väl, när örat kunde höra och hjärtat kunde känna, vilket behagligt minne skulle det inte ha varit! Hur många är det inte som när de i vördnad och tystnad står vid den döde, med skam och sorg minns ord och handlingar, som sårade det hjärta som aldrig

mer skall slå! Låt oss nu fylla vårt liv med skönhet, kärlek och vänlighet! Låt oss vara hänsynsfulla, tacksamma, tåliga och förlåtande mot varandra! Låt de tankar och känslor som vi ger uttryck för vid en dödsbädd eller vid en bår praktiseras i vårt dagliga umgänge med våra med troende medan vi ännu har varandra. (Band 5, sid. 480-490, 1889.)

Kapitel 29

Uppförande i Guds hus

För en ödmjuk, troende människa är Guds hus här på jorden porten till himmelen. Lovsången, bönen och de ord som talas av Kristi representant är de medel Gud valt för att bereda ett folk för församlingen därovan, för den högre gudstjänst dit inget orent får tillträde.

Av den helighet som var förbunden med den jordiska helgedomen, borde kristna lära sig hur de skulle betrakta den plats, där Herren möter med sitt folk. Det har skett en stor förändring, inte till det bättre utan till det sämre, vad gäller människors vanor och sedvänjor med hänsyn till religiösa sammankomster. De dyrbara, heliga ting som förenar oss med Gud, förlorar snabbt sitt grepp om sinnen och hjärtan, och blir något helt vardagligt. Den vördnad som folket i fordom tid visade för helgedomen, där de samlades för att möta Gud i helig tjänst, har till stor del försvunnit. Det oaktat har Gud själv bestämt ordningen för gudstjänsten och den höjer sig över allting av timlig natur.

Hemmet är familjens helgedom, och kammaren eller skogsdungen den avskilda platsen för personlig andakt, men kyrkan är församlingens helgedom. Det skulle finnas regler för tid, plats och gudstjänstordning. Ingenting som är heligt, ingenting som hör samman med tillbedjan skulle behandlas likgiltigt och vårdslöst. För att människor bäst skall kunna ära Gud borde deras omgivning vara sådan att det heliga hålls skilt från det vardagliga. Vidsynta människor med ädla tankar och önsknings inspirerar sin umgängeskrets att tänka på de gudomliga tingen. Lyckliga är de som bar en helgedom, den må vara hög eller låg, i staden eller bland oländiga bergsgrottor, i den låga kolan eller i vildmarken. Om det är det bästa de lyckats åstadkomma för Mästaren, skall han helga platsen med sin närvaro, och helga den åt härskarornas Herre.

Före gudstjänsten

De som kommer till en gudstjänst borde inta sina platser i lugn och med värdighet. Om det finns en kamin i rummet passar det iute att trängas runt den på ett vårdslöst sätt. Småprat, viskningar och skratt skulle inte tillåtas i gudstjänstlokalen vare sig före eller efter mötet. Varm, levande fromhet skulle utmärka dem som deltar i

gudstjänsten.

Om några måste vänta något innan mötet börjar, bör de ägna tiden åt andaktsfull meditation, med hjärtat upplyft till Gud I bön om att gudstjänsten skall bli till särskild nytta för deras eget hjärta och leda andra till överbevisning och omvändelse. De skulle komma ihåg, att himmelska budbärare är närvarande. Vi förlorar alla mycken skön Guds-gemenskap på grund av rastlöshet och genom att inte ta vara på stunder av eftertanke och bön. Vårt andliga liv behöver ofta förnyas och sinne och hjärta dras till honom som är Rättfärdighetens Sol.

En uppbyggande gemenskap i tystnad skulle präglade gudstjänstlokalen, om alla som besöker den har verklig vördnad för Herren och tänker på att de är i hans närvaro. Viskningar, skratt och prat, som inte är olämpligt på en vanlig plats, skulle aldrig tillåtas I ett hus där Gud tillbeds. Sinnet skulle beredas för att lyssna till Guds ord, så att detta får sitt rätta värde och gör det rätta intrycket på hjärtat.

Under gudstjänsten

Predikanten borde komma in på ett värdigt och högtidligt sätt. Han skulle böja sig i tyst bön, så snart som han stigit upp i talarstolen och allvarligt be Gud om hjälp. Vilket intryck detta gör! Högtid och vördnad vilar över de närvarande. Deras predikant talar med Gud, överlåter sig själv åt Gud, innan han vågar träda fram inför folket. Högtidlighet vilar över alla och Guds änglar är mycket nära. Alla i församlingen som fruktar Gud, skulle med böjda huvuden förena sig i tyst bön med honom, att Gud skall välsigna mötet med sin närvaro och ge kraft åt sin sanning, förkunnad av människor.

När mötet öppnas med bön, skulle varje knä böjas i närvaro av den Helige, och varje hjärta upplyftas till Gud i tyst andakt. De trogna bedjarnas böner besvaras, och Ordets förkunnelse verkar. Gudstjänstdeltagarnas likgiltighet är en av de stora orsakerna till att gudstjänsten inte frambringar mera gott. Sångens toner som klart och tydligt strömmar från mångas hjärtan är ett av Guds medel att väcka människor. Hela gudstjänsten skulle förrättas med allvar och vördnad, som om Mästaren vore där i synlig gestalt.

När Ordet förkunnas, skulle ni komma ihåg, kära syskon, att ni lyssnar till Guds röst genom hans utvalda tjänare. Lyssna uppmärksamt! Somna inte ett ögonblick, ty

medan ni slumrar till, förlorar ni just de ord som ni behövde mest - just de ord som om ni lyssnat till dem, skulle ha räddat er från att vandra vilse på orätta vägar. Satan och hans änglar söker med all iver att förlama våra sinnen, så att vi inte skall uppfatta tillrättavisningar, varningar och förmaningar, och om vi hör dem, skall de inte påverka oss till livsförvandling. Ibland kanske ett litet barn så tilldrar sig åhörarnas uppmärksamhet, att den dyrbara säden inte faller i god jord och bär frukt. Ibland har unga människor så ringa vördnad för Guds hus och gudstjänsten att de viskar och pratar under hela predikan. Kunde de se hur änglarna betraktar dem och skriver ned vad som sker, skulle de fyllas av skam och avsky sig själva. Det var medan människorna sov som Satan sådde ogräset.

Efter gudstjänsten

Vid gudstjänstens slut skulle alla vara stilla, som om de fruktade att förlora Kristi frid. Alla lämnar sina platser utan att knuffas eller prata högt, medvetna om Guds närvaro, att hans ögon vilar på dem och att de bör uppträda som om han vore synligt närvarande. Man skulle inte stanna i gångarna och hälsa på varandra och prata för då hindrar man andra från att komma ut. Kyrkans område skulle beträdas med helig vördnad och inte göras till en plats där man träffar gamla vänner, pålsar på varandra och utbyter tankar om allmänna ting eller världsliga affärer. Dessa skulle lämnas utanför kyrkan. Gud och änglarna har ibland vanärats genom vårdslöshet, nöjs, skratt och oväsen. Föräldrar, lär era barn att ha en hög kristlig standard. Hjälp dem så att Jesus må bli en del av deras erfarenhet. Lär dem att ha den djupaste vördnad för Guds hus och att första att när de träder in i Guds hus skulle det vara med hjärtan som stillats och ödmjukats med rankar liknande dessa: ”Gud är här. Detta är hans hus. Jag måste ha rena tankar och de heligaste motiv, Jag får inte ha stolthet, avund, ont förtal, hat och svek i mitt hjärta, för jag är nu i Guds närvaro. Detta är den plats där Gud möter med sitt folk och välsignar det. Den Höge och Helige som är av evighet, ser mig, rannsakar mitt hjärta och känner mina hemligaste tankar och handlingar.”

Föräldrarnas ansvar

Syskon, vill ni inte ägna en liten tanke åt detta ämne och lägga märke till hur ni själva uppför er i Guds hus och vilka ansträngningar ni gör för att fostra era barn att visa vördnad? Ni lägger ett väldigt ansvar på predikanten och menar att han skall ansvara för era barns andlighet. Men ni inser inte ert eget ansvar som föräldrar och uppfostrare, så

att ni likt Abraham befäller er familj att följa er och lyda Herrens stadgar. Era söner och döttrar är fördärvade på grund av det exempel ni sätter och er slapphet. Oaktat denna brist på fostran i hemmet, väntar ni av predikanten, att han skall motverka ert dagliga inflytande och utföra en underbar gärning genom att fostra dem till att i sina liv visa dygd och fromhet. Sedan predikanten har gjort allt han kan för församlingen genom förmaningar i trohet och tillgivenhet, genom tålmod och disciplin och ivrig bön för att återvinna och rädda människor men ändå inte lyckats, anklagar ofta föräldrar honom för att inte deras barn är omvända, när det kan bero på deras egen, försummelse.

Bördan vilar på föräldrarna. Vill de gå in under .det ansvar som Gud har betrott dem med och utföra sin gärning med trohet? Är de villiga att sträva framåt och uppåt och med ödmjukhet, tålmod och omtanke kämpa för att själva nå en hög andlig standard och sedan hjälpa sina barn att nå den? Det är inte underligt att våra församlingar är svaga och saknar djup, allvarlig fromhet. Våra nuvarande sedvänjor, vilka vanäras Gud och drar ned det heliga och himmelska till något alldagligt, är emot oss. Vi har en helig och helgande sanning, och om våra seder och bruk inte är i harmoni med adventbudskapet, syndar vi mot det stora ljus vi har och är i motsvarande grad skyldiga. Det kommer att bli lättare på vedergällningens dag för hedningarna än för oss.

Ett mycket större verk måste utföras när det gäller att återspegla evangeliets ljus. Gud väntar av oss att vi skall bära mera frukt. Han väntar större iver och trohet, mer hängivenhet och flera allvarliga ansträngningar av varje församlingsmedlem när det gäller att arbeta för grannar och andra människor utan Kristus. Föräldrar måste lägga sitt arbete på ett högt plan. Alla som kallar sig kristna måste ta på sig hela vapenrustningen och vädja, varna och saka rädda människor från synden. Ta med er så många ni kan till Guds hus för att där lyssna till Sanningen. Vi måste göra mycket mer än vi gör för att rycka människor som bränder ur elden.

Det är alltför sant att vördnaden för Guds hus är nästan helt avskaffad. Man gör ingen skillnad på heliga platser och ting och uppskattar inte det heliga och upphöjda. Är inte detta en av orsakerna till bristen på innerlig fromhet i våra familjer? Är det inte så därför att vi dragit ned de heliga principerna i smutsen? Gud gav ordningsregler, fullkomliga och exakta till sitt folk i fordom tid. Har hans karaktär ändrats? Är han inte den store och mäktige Guden som regerar i himlarnas himmel? Skulle det inte vara bra för oss om vi ofta läste de instruktioner Gud själv gav till hebréerna, så att den härliga sanningens ljus kan lysa över oss, när vi visar samma vördnad för Guds hus? Vi har stor

orsak att i varm och hängiven anda tillbedja vår Gud. Vi har t.o.m. större orsak än judarna att vara uppmärksamma och vördnadsfulla i vår gudstjänst. Men en fiende har försökt att förstöra vår tro på den kristna gudstjänstens helighet.

I gudstjänstlokalen, som är avskild för Gud, skulle inte världsliga ting behandlas. Om barnen samlas för att tillbedja Gud i ett rum som under veckan använts som skolsal eller lagerrum, skulle de vara mer än människor, om inte deras tankar kom in på studier och vardagliga ting som stör deras andakt. De unga måste fostras att upphöja heliga ting och visa sann vördnad för Gud i hans hus. Många som bekänner sig vara barn till himmelens Konung uppskattar inte rätt heligheten hos de eviga tingen. Nästan alla behöver undervisas om hur de bör uppföra sig i Guds hus. Föräldrar skulle inte bara lära sina barn, utan fordra att de visar allvar och vördnad i helgedomen.

Den moraliska känslan hos dem som tillber i Guds helgedom måste vara upphöjd, förfinad och helgad. Detta har blivit sorgligt försummat. Dess betydelse har förbisetts och som en följd därav har oordning och brist på vördnad tagit överhanden och Gud vanärats. När församlingsledare, predikanter, medlemmar och föräldrar inte rätt förstått denna sak, vad kan man då vänta av oerfarna barn? Man finner dessa ofta i grupper skilda från föräldrarna som skulle ta hand om dem. Trots att de befinner sig i Guds närvaro, är de tanklösa och lättsinniga, viskar och skrattar, är vårdslösa, respektlösa och ouppmärksamma. Sällan har de lärt sig att predikanten är Guds sändebud, att budskapet han förkunnar är ett av Guds medel för människors frälsning, och att det för alla som haft förmånen att höra ,Jet kan bli en lukt från liv till liv eller från död till död.

Kritik av predikan

Det känsliga och ömtåliga sinnet hos ungdomen bedömer Guds tjänares arbete på samma sätt som föräldrarna. I många familjer gör föräldrarna gudstjänsten till föremål för kritik i hemmet, de uttrycker sin uppskattning av några få ting och fördömer de övriga. På så sätt kritiserar och ifrågasätter man Guds budskap till människorna, och gör det till föremål för lättsinne. Vilka intryck dessa vårdslösa, vanvördiga anmärkningar gör på de unga kan endast himmelens böcker uppenbara. Barnen uppfattar och förstår dessa ting mycket snabbare än föräldrarna tror. Deras moralbegrepp får en felaktig inställning, som tiden aldrig fullt kommer att ändra. Föräldrarna klagat över att deras barn är hårdhärtade och över att det är svårt att väcka deras moraliska ansvar inför Guds krav.

Men himmelens böcker visar utan misstag den sanna orsaken. Föräldrarna var oomvända. De levde inte i harmoni med himmelen eller med himmelens uppdrag. Deras låga uppfattning om predikoämbetets och helgedomens helgd kom fram i deras uppfostran av barnen. Frågan är, om någon som länge utsatts för detta fördärvliga inflytande i hemmet, någonsin kommer att känna vördnad för och uppskatta gudstjänsten och de medel Gud använder för själars frälsning. Ni skulle tala om dessa ting med vördnad och på ett passande sätt så att alla som ni umgås med förstår att ni betraktar det budskap som Guds tjänare frambär vara ett budskap till er från Gud själv.

Föräldrar, var försiktiga vad slags exempel och tankar ni ger era barn. Deras sinnen är lätt mottagliga och de tar lätt intryck. Vad angår gudstjänsten, om talaren hareujel, undvik att nämna det. Tala endast om det goda han gör, om de goda tankar han framställde, som ni bör betrakta som uttalade av ett Guds redskap. Man kan lätt se varför barnen tar så litet intryck av Guds ords förkunnelse och varför de har så ringa vördnad för Guds hus. De har fått en felaktig fostran i detta avseende. Föräldrarna behövde dagligen umgås med Gud. Deras egna tankar behövde förfinas och förädlas. Deras läppar behövde beröras av det levande kolet från altaret. Då skulle deras vanor; deras sätt att uppträda hemma göra ett gott intryck på deras barns sinne och karaktär. Deras religiösa standard skulle höjas. Sådana föräldrar utför ett stort verk för Gud. I deras hem finns mindre världslighet och sinnlighet och mer förfining och plikttröhet. Livet blir fyllt av heligt allvar och ingenting som hör samman med gudstjänst och tillbedjan betraktas som alldagligt.

Prydlighet och ett förfinat uppträdande

Ofta när jag kommer till Guds hus lider jag av att se hur vårdslöst klädda både män och kvinnor är. Om deras hjärta och karaktär skulle bedömas efter deras yttre, skulle det förvisso inte finnas något himmelskt hos dem. De har ingen rätt uppfattning om den ordning, den prydlighet och det förfinade uppträdande som Gud väntar av dem som kommer för att tillbedja honom. Vilket intryck gör detta på de icke-troende och på de unga, som kvickt lägger märke till en sak och drar sina slutsatser?

I mångas sinnen finns inte fler heliga tankar förbundna med Guds hus än med vilken annan plats som helst. De inser inte att de har kommit för att möta Gud och heliga änglar. Det borde bli en radikal förändring i alla våra församlingar. Detta gäller

även dem som uppträder i kyrkan, och de skulle visa större känslighet vad angår denna sak. Detta är en detalj i vårt arbete som blivit sorgligt försummad. På grund av vanvördnad i attityd, kläder och uppförande och bristande andakt har Gud ofta vänt sig från dem som samlats till gudstjänst.

Alla skulle lära sig att vara propra, rena och ordentliga i sin klädedräkt utan att tillåta sig yttre prydnad som är helt opassande i helgedomen. Man bör inte styra ut sig som en modedocka för det verkar vanvördigt. Församlingsmedlemmarnas uppmärksamhet dras ofta till den eller den fina klänningen, och så frestas de att tänka på sådant som inte är passande under gudstjänsten, där Gud skall vara föremålet för vår tanke och vår tillbedjan. Allt som drar sinnet från gudstjänsten är en förolämpning mot Gud. Förekomsten av rosetter, band, volanger, fjädrar, guld- och silversmycken är ett slags avgudadyrkan och passar inte till den heliga gudstjänsten, där varje tillbedjare skulle se endast hans härlighet.

Man skulle följa Bibelns regler mycket noga när det gäller klädseln. Modet har blivit den gudinna som regerar världen, och hon har ofta oförmärkt smugit sig in i församlingen. Denna skulle göra Guds ord till sin riktlinje och föräldrarna skulle noga tänka över denna sak. När de ser barnens tendens att följa världens mode, skulle de liksom Abraham helt resolut befälla dem att lyda. I stället för att göra dem till ett med världen, skulle de förena dem med Gud. Låt oss inte vanära Guds helgedom med prål och lyx. Israels Helige har talat genom sin apostel: ”Eder prydnad vare icke den utvärtes prydnaden, den som består i hårflätningar och påhängda gyllene smycken eller i eder klädedräkt. Den vare fastmer hjärtats fördolda människa, smyckad med den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsende; ty detta är dyrbart inför Gud.” (1 Petr. 3: 3, 4.)

Undervisningen av nya medlemmar

När en församling har bildats och lämnats utan instruktioner i dessa avseenden har predikanten försummar sin plikt och kommer att få avlägga räkenskap inför Gud för de intryck som han tillåtit att råda. Om inte församlingen undervisas om rätt tillbedjan och sann vördnad, kommer det att bli en växande tendens att jämställa det som är heligt med jordiska ting. De som bekänner sig tro adventbudskapet förolämpar på så sätt Gud och är en vanära för” kristendomen. Deras oomvända sinnen skulle aldrig uppskatta en ren och helig himmel eller vara beredda att förena sig med dem som tillber i de himmelska boningarna, där allt är rent och fullkomligt och alla har fullkomlig vördnad

föl Gud och hans helighet.

Enligt aposteln Paulus består Guds tjänares uppgift i att framställa var man såsom fullkomlig i Jesus Kristus. De som omfattar den himmelska sanningen skulle genom den förfinas, förädlas och helgas. Det kräver mycken smärtsam ansträngning att nå det mål som Gud satt upp för oss, nämligen andlig mognad i Jesus Kristus. De kantiga stenarna som huggits loss ur stenbrottet måste mejslas och deras skrovliga yta poleras.

Vår tid är känd för sin ytlighet, sina bekväma metoder, sin skrytsamma egenrättfärdighet, som är långtifrån Guds ideal för oss. Alla genvägar, alla sidovägar, all undervisning som inte framhåller Guds lag som mönstret för en kristen karaktär, är oäkta. Karaktärens fullkomning är ett livslångt verk, ouppnåeligt för dem som inte villigt strävar därefter så som Gud föreskrivit, långsamt och mödosamt steg för steg. Vi kan inte tillåta oss själva att göra något misstag i detta avseende utan önskar att dag efter dag växa upp till Kristus, vår levande Frälsare. (Band 5, sid. 491-500, 1889.)

Kapitel 30

Praktisk gudsfruktan

Kära bröder och systrar i Oakland! Jag har ofta känt mig manad att skriva till er. Gång på gång har jag funnit mig själv tala till er i mina drömmar, och varje gång har ni haft bekymmer. Låt det ändå inte, vad än händer, slå ned ert moraliska mod och orsaka att er kristendom förvandlas till död formalism. Jesus är i sin kärlek redo att ge överflödande välsignelse, men vi måste ha erfarenhet i tro och enträgen bön samt jubla över Guds kärlek. Skall någon av oss bli vägd på en våg och befunnen för lätt? Vi måste vaka över oss själva, vaka över vår naturs oheliga begär, så att vi inte sviker det höga ansvar som Gud har lagt på oss som sina tjänare.

Vi måste studera de varningar och tillrättavisningar som Gud fordom gav sitt folk. Vi saknar inte ljus. Vi vet vad vi bör undvika och vilka krav han väntar att vi skall uppfylla. Om vi inte söker och gör det som är rätt, är det därför att det passar det köttsliga sinnet bättre att göra det som är ont än det som är gott.

Det skall alltid finnas människor utan tro, som väntar att bäras framåt av andras tro. De har inte upplevt sanningens kunskap och följaktligen inte heller erfarit dess helgande inflytande. Varje församlingsmedlem skulle ivrigt men stilla rannsaka sitt eget hjärta för att se om liv och karaktär är i samklang med Guds rättfärdighetskrav.

Herren har gjort stora ting för er i Kalifornien, särskilt i Oakland, men han skulle göra mycket mera om era gärningar överensstämde med er tro. Gud är aldrig otro med rika välsignelser. Tänk på vad Gud har gjort, och kom ihåg att detta är endast början av vad han är villig att göra.

Studera Bibeln

Vi måste värdera Bibeln högre än vad vi nu gör, för den innehåller Guds vilja uppenbarad för människor. Det räcker inte med att erkänna Guds ords trovärdighet utan vi måste studera Bibeln för att se vad den innehåller. Upplever vi Bibeln som ett "Guds 'orakel"? Den förmedlar en så verklig kontakt med Gud, som om dess ord nådde oss hörbart. Vi förstår inte Bibelns värde eftersom vi inte följer dess föreskrifter.

Onda änglar är i verksamhet runt omkring oss, men då vi inte kan se dem med våra naturliga ögon, tänker vi inte på deras verkliga existens, såsom den framställs i Guds ord. Om det inte fanns någonting i Bibeln som var svårt att förstå, skulle människan när hon studerar dess budskap känna sig stolt och självtillräcklig. Det är aldrig bra för någon att tro, att han förstår varje troslära i Bibeln, för det gör han inte. Ingen skall smickra sig själv med att han förstår allt i Bibeln och känna det som sin plikt att förmå alla andra att tolka den på samma sätt. Jag varnar för varje slag av andligt högmod. Det finns överflöd av det i församlingen av idag.

Hur främmande tedde sig inte allra först sanningen - som vi nu älskar - när den visade sig vara Bibelns sanning! Och hur starkt var inte det motstånd vi mötte när vi förkunnade den första gången! Men hur ivriga och allvarliga var inte de lydiga och sanningsälskande förkunnarna. Vi var verkligen ett säreget folk. Vi var få till antalet, utan förmögenhet, utan världslig visdom eller världslig ära, dock litade vi på Gud, vi var starka och framgångsrika, en skräck för de ogudaktiga. Vår kärlek till varandra var grundmurad och inte lätt att rubba. Guds makt uppenbarades ibland oss - de sjuka blev friska, och vi upplevde mycken stilla, ljuvlig, helig glädje.

Men församlingen har inte gått framåt i samma grad som ljuset har fortsatt att växa. Det fina guldet har så småningom mist sin glans. Livlöshet och formalism har lamslagit församlingens energi. De många och rika förmånerna och möjligheterna har inte fört Guds folk framåt och uppåt till renhet och helighet. Om de troget utnyttjat Guds gåvor skulle de ha förökats kraftigt. Av den som mycket är givet, skall också mycket utkrävas. Endast de som i tro tar emot och uppskattar det ljus som Gud gett och som är självförsakande och självuppoftande, kan bli ljusbärare i världen. De som inte går framåt kommer att gå tillbaka, t.o.m. på gränsen till det himmelska Kanaan. Det har visats mig att vår tro och våra gärningar inte på minsta sätt motsvarar det sanningens ljus som vi fått. Vi får inte ha en halvhjärtad tro, utan den fullkomliga tro som arbetar av kärlek och renar själen. Gud kallar er i Kalifornien att komma i närmare gemenskap med honom.

Personligt oberoende

En punkt måste beaktas och det är den personliga friheten. Såsom soldater i Kristi arme skulle vi handla i samförstånd inom de olika avdelningarna i vårt arbete. Ingen

skulle ha rätt att på eget ansvar i våra tidningar lägga fram egna synpunkter på bibliska läropunkter, då det är så att andra bland oss har helt andra uppfattningar om samma ämne, då på så sätt splittring skulle uppstå. Första-dags-adventisterna har gjort så. Var och en har följt sin egen uppfattning, oberoende av andra, och sökt framlägga originella tankar, till dess att det inte fanns något samförstånd dem emellan, utom kanhända när det gäller opposition mot oss sjundedagsadventister. Vi skulle inte följa deras exempel. Varje arbetare skulle handla med hänsyn till de övriga. Jesu lärjungar handlar inte oberoende av varandra. Vår styrka måste vara i Gud, och den måste förvaltas så Mt den omsätts i ädel, samlad handling. Den får inte förslösas på meningslösa företag.

Enighet ger styrka. Det borde vara enighet mellan våra bokförlag och våra andra institutioner. Om full enighet rådde skulle de alla vara kraftcentraler. Stridigheter och motsättningar borde inte förekomma bland samfundsanställda. De är alla engagerade i ett arbete och under en Ledare. Tillfälliga och ryckiga ansträngningar har gjort stor skada. Hur energiska de än må vara är de av föga värde för reaktionen kommer helt säkert. Vi måste praktisera ständig uthållighet och ständigt sträva efter att lära känna och göra Guds vilja.

Gud ser på karaktären

Vi borde veta vad vi måste göra för att bli frälsta. Vi skulle inte, kära bröder och systrar, bara följa med strömmen. Det är nu vi skall lämna världen och bli avskilda från den. Det är det enda sätt på vilket vi kan vandra med Gud såsom Enok gjorde. Gudomliga krafter samverkade alltid med honom i hans ansträngningar. Liksom Enok är vi kallade att ha en stark, levande, verksam tro, och det är det enda 'sätt på vilket vi kan vara Guds medarbetare. Vi måste leva upp till Bibelns krav eller dö i våra synder. Vi måste veta vilka förändringar som, med Guds nåd, måste ske i våra karaktärer, för att vi skall kunna bli passande för de himmelska boningarna. I fruktan för Gud säger jag er: det är fara för att våra liv blir lika judarnas - tomma på Guds kärlek och likgiltiga för hans makt, under det att sanningens strålande ljus lyser runt omkring oss.

Tio tusen gånger tio tusen må bekänna sig lyda lagen och tro evangelium, men ändå leva i synd. Människor kan klart och tydligt framställa sanningens krav för andra samtidigt som deras egna hjärtan är köttsliga. De älskar synden och utövar den i hemlighet. Guds sanning är inte sanning för dem, emedan deras hjärtan inte blivit helgade genom den. Kärleken, till Frälsaren har inget inflytande över deras låga begär.

Vi vet från gångna tiders historia, att människor kan inneha ansvarsfulla och heliga platser, men ändå handla svekfullt när det gäller Guds sanning. De kan inte lyfta upp heliga händer, ”fria ifrån vrede och disputerande”. Orsaken därtill är att Gud inte har någon kontroll över deras sinnen. Sanningen har aldrig inpräntats i deras hjärtan. ”Ty genom hjärtats tro bliver man rättfärdig.” (Rom. 10: 10.) ”Du skall älska Herren din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt dit förstånd och av all din kraft.” (Mark. 12: 30.) Gör ni det? Många gör det inte och har aldrig gjort det. Deras omvändelse var endast ytlig.

Aposteln säger: ”Om I alltså ären uppståndna med Kristus, så söken det som är därovan, där varest Kristus är och ”sitter på Guds högra sida. Ja, haven edert sinne vänt till det som är därovan, icke till det som är på jorden.” (Kol. 3: 1, 2.) Hjärtat är människans fästning. Från det utgår liv och död. En människa med ett orent hjärta är inte passande att umgås med de heliga. Vet inte den store Hjärterannsakaren vilka som dröjer kvar i synden utan att tänka på sin själ? Finns inte ett vittne till de mest hemliga ting i varje människas liv? Jag tvingades att lyssna till något som några män sade till kvinnor och unga flickor - smickrande ord, ord till att förleda och bedåra. Satan brukar alla dessa medel för att fördärva. En del av er har kanske på detta sätt varit hans redskap, om så är fallet kommer ni att möta dessa ting i domen. Angeln sade om dessa människor: ”De har aldrig gett sina hjärtan åt Gud. Kristus bor inte i dem. Sanningen finns inte där, dess plats är upptagen av synd, svek och falskhet. De tror inte Guds ord och aktar inte på det.”

Det verk Satan nu utför i människorna, i församlingen och bland nationerna skulle väcka var och en som studerar profetiorna. Anden är nära. Måtte våra församlingar vakna och stå upp. Må Guds omskapande makt märkas hos de enskilda medlemmarna - då skall vi få uppleva Guds Andes kraft ibland oss. Syndernas förlåtelse är inte det enda resultatet av Jesu död. Han gjorde sitt oändliga offer inte bara för att synden skulle avlägsnas utan för att den mänskliga naturen skulle bli nydanad och återställd, passandegjord för Guds närvaro.

Vi skulle visa vår tro i gärningar. Vi skulle vara än mer angelägna att få ett större mått av Kristi Ande, för däri ligger församlingens styrka. Satan vill orsaka splittring bland Guds barn. Kärlek, o hur lirt kärlek vi har till Gud och till varandra. Om sanningens Ande och ord bor i våra hjärtan skiljer vi oss från världen. Sanningens och kärlekens oföränderliga principer binder hjärta vid hjärta och kraften i denna förening

motsvarar den nåd och sanning vi kan glädjas över. Det vore gott för var och en av oss att hålla upp spegeln, Guds kungliga lag, och i den se hans egen karaktär återspeglas. Måtte vi ge akt på varningssignalerna i hans ord! Om inte de som har svåra karaktärsfel lyssnar till dessa varningar och övervinner sina svagheter kommer de att gå vilse, avfalla och synda öppet. Det sinne, som inte höjer sig till Guds högsta ideal för oss förlorar så småningom sin makt att behålla vad det en gång vann. ”Den som menar sig stå, han må se till, att han icke faller.” (1 Kor. 10: 12.) ”Då I nu således, mina älskade, haven fått veta detta i förväg, så tagen eder till vara för att bliva indragna i de gudlösa villfarelse och därigenom förlora edert fäste. Växen i stället till i nåd och i kunskap om vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus.” (2 Petr. 3: 17, 18.)

Andlighet och effektivitet

Gud har utvalt ett folk i dessa sista dagar, åt vilket han har betrott sin lag, och detta folk kommer alltid att ha svåra uppdrag att utföra. ”Jag känner dina gärningar och ditt, arbete och din ståndaktighet, och jag vet att du icke kan lida onda människor; du har prövat dem som säga sig vara apostlar, men icke äro det, och har funnit dem vara lögnare. Och du är ståndaktig och har burit mycket för mitt namns skull och har icke förtröttats,” (Upp. 2: 2, 3.) Det krävs mycken iver och oavbruten kamp för att hålla det onda utanför församlingen. En sträng, opartisk disciplin är nödvändig, för det finns sådana som har ett sken av gudsfruktan och som försöker att underminera de andras tro och medvetet strävar efter att upphöja sig själva.

När Jesus en gång satt på Oljeberget, konstaterade han att därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna”. (Matt. 24: 12.) Han talar om dem som förlorat sin andlighet. Måtte dessa ord påverka våra hjärtan till allvarlig självrannsakan! Var är glöden, var är gudshängiven som motsvarar storheten i den sanning som vi påstår oss Y to? Kärleken till världen, kärleken till någon favoritsynd, har fjärrmat hjärtat från kärleken till bön och meditation över heliga ting. Formellt har man en plan för religiösa möten, men var finns Jesu kärlek? Det andliga livet håller på att dö. Skall denna slöhet, detta förfall fortsätta? Skall trons lampa flämta för att slutligen slockna i mörkret därför att man inte fyllt den med nådens olja?

Jag skulle önska, att varje predikant och varje samfundsanställd skulle se denna sak såsom den framställts för mig. Självuppskattning och självtillräcklighet dödar det andliga livet. Jaget upphöjs - det är om sitt jag man talar. ”Jag lider döden dag efter

dag”, sade aposteln Paulus. När denna stolta, skrytsamma självtillräcklighet och denna självbelåtenhet och självrättfärdighet uppfyller själen, finns det inget rum för Jesus. Han får en underordnad plats, medan jaget växer i betydelse. Detta är orsaken till att Herren kan göra så litet för oss. Skulle han förena sig med oss i vårt arbete, skulle hans redskap ta åt sig all ära för sin begåvning, sin visdom, sin duglighet och de skulle lyckönska sig själva såsom fariséen gjorde: ”Jag fastar två gånger i veckan; jag giver tionde av allt vad jag förvärvar.” (Luk. 18: 12.) När jaget göms i Kristus framträder det inte så ofta. Skall vi ta emot Guds Ande? Skall vi inte tänka mera på praktisk gudsfuktan och mindre på metoder och teknik?

Kristi tjänare skulle leva såsom i Guds och heliga änglars åsyn. De måste lära sig förstå vår tids behov och bereda sig att möta dem. Satan anfaller oss ständigt på nya och oprövade sätt, och varför skulle ledarna i Guds arme vara medelmåttiga? Varför skulle de inte ta vara på varje förmåga de fått? Ett stort verk skall utföras, och om enighet saknas så är det på grund av egenkärlek och självuppskattning. Der är endast när vi är noga med att utföra Mästarens order utan att lämna vår egen signatur på verket, som vi kan arbeta effektivt och enigt. ”Håll er nära varandra”, sade ängeln, ”håll er nära varandra!”

Praktisera vardagskrisrendom

Jag vädjar enträget till er som är sysselsatta med heliga ting, att tänka mer på praktisk kristendom. Hur sällan man ser det känsliga samvetet, hjärtesorgen och överbevisningen om synd! Orsaken därtill är att Guds Ande inte verkar mäktigt bland oss. Vår Frälsare är den stege som Jakob såg, och som stod på marken och nådde upp till den högsta av himlar. Detta illustrerar Guds metod för vår frälsning. Om någon slutligen skall bli frälst, måste han klänga sig fast vid Kristus på samma sätt som man håller sig fast vid en stege som man klättrar på. För den troende har Kristus blivit gjord till visdom och rättfärdighet, till helgelse och återlösning. Må ingen inbilla sig, att det är lätt att besegra fienden och att man kan erhålla det oförgängliga arvet utan någon egen ansträngning. Att se sig tillbaka betyder att bli förvirrad, att släppa taget är detsamma som att gå under. Alltför få har insett betydelsen av att ständigt sträva efter att övervinna. De ger upp i kampen, och detta resulterar i att de blir själviska och saknar självförtroende. De tror inte att andlig vaksamhet är nödvändig och visar inte något allvar i sitt kristna liv.

Några av dem som menar sig stå fasta, emedan de har sanningen, men inte har den såsom den uppenbaras i Jesus Kristus, kommer att begå svåra synder. Ett ögonblicks ovarsamhet kan kasta en människa i hopplöst elände. En synd leder till en annan och denna i sin tur bereder väg för en, tredje och så fortsätter det. Såsom Guds trogna budbärare måste vi oavbrutet bedja honom att bli bevarade genom han; makt. Om vi avviker ett enda steg, råkar vi i fara att slå in på syndens väg som slutar med evig fördömmelse. Det finns hopp för varenda en av oss, men endast på ett villkor, och det är att vi förenar oss med Kristus och använder all vår kraft för att uppnå hans karaktärs fullkomning.

Den kristendom som tar lätt på synden och framhåller Guds kärlek till syndaren oavsett dennes handlingar, låter endast syndaren tro att Gud vill ta emot honom trots att han fortsätter att leva i vad han vet är synd. Det är just vad en del gör bland dem som bekänner sig tro sanningen för vår tid. Sanningen hålls skild från livet, och detta är orsaken till att den saknar kraft att överbevisa och omvända människan.

Gud har visat mig att sanningen sådan den är i Jesus Kristus, aldrig upplevts Även del medlemmar. De har inte Bibelns lära. De har aldrig blivit omvända. Och om inte deras hjärtan helgas genom den sanning som de tagit emot, kommer de att räknas till ogräset, för de bär inga klasar av dyrbar frukt som visar att de är grenar i det levande Vinträdet.

”Söken Herren, medan han låter sig finnas; åkallen honom, medan han är nära. Den ogudaktige övergive sin väg och den orättfärdige sina tankar och vände om till Herren, så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud, ty han skall beskära mycken förlåtelse.” (Jes. 55: 6, 7.) Mångas liv visar att de saknar en levande förbindelse med Gud. De följer med världen. De har i verkligheten ingen del eller lott med Kristus. De älskar förströelse och är fulla av själviska tankar, planer, hopp och ambitioner. De tjänar fienden samtidigt som de menar sig tjäna Gud. De är trälar under en sträng lärare, och denna trældom har de själva valt, i det att de blivit Satans villiga slavar.

Mångas felaktiga uppfattning att stränghet mot barn är till skada, har ruinerat tusentals liv. Satan kommer säkerligen att ta hand om era barn, om ni inte är på er vakt. Uppmuntra dem inte att umgås med oomvända. Ta dem bort från dessa. Ni själva skulle lämna sådant sällskap och visa era barn att ni står på Herrens sida.

Vill ni, som bekänner er vara den Högstes barn, höja normerna för ert liv, inte endast när ni sitter på era möten utan så länge livet varar? Vill ni inte vara på Herrens sida och tjäna honom av allt ert uppsåt? Om ni liksom Israels barn inte följer Guds klart uttalade bud, kommer ni utan tvivel under hans dom. Men om ni lägger av synden och utvecklar en levande tro, skall himmelens rikaste välsignelser tillfalla er. (Band 5, sid. 532-541, 1889.)

Kapitel 31

Eder andliga tempeltjänst

”Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära edra kroppar till ett levande, heligt och Gud välbehagligt offer - eder andliga tempeltjänst.” (Rom. 12: 1.)

Under Israels barns tid undersökte prästerna mycket noga varje offerdjur. Om de upptäckte något fel, vägrade de att ta emot djuret, ty Herren hade bestämt att offerdjuret skulle vara felfritt. Vi skall frambära våra kroppar såsom ett levande offer till Gud; skulle vi inte då söka göra detta offer så fullkomligt som möjligt? Gud har gett oss all den undervisning vi behöver när det gäller vårt fysiska, själsliga och moraliska välbefinnande, och det är allas vår plikt att så forma våra vanor, att de i varje avseende är i överensstämmelse med det gudomliga mönstret. Kan Herren vara nöjd med något mindre än det bästa vi kan erbjuda? ”Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta.” (Matt. 22: 37.) Om du älskar honom av allt ditt hjärta, önskar du också att ge honom ditt bästa, och du försöker bringa din varelses alla krafter i harmoni med de lagar, som vill föröka din möjlighet att göra hans vilja.

Varje förmåga som vi fått, har getts oss för att vi skulle tjäna vår Skapare på ett sätt som han kan godta. När vi, på grund av synden, fördärvade Guds gåvor och sålde våra krafter till mörkets furste, friköpte oss Jesus genom sitt dyrbara blod. ”Han har dött för alla, på det att de som leva icke mer må leva för sig själva, utan leva för honom som har dött och uppstått för dem.” (2 Kor. 5: 15.) Ni skall inte följa världens seder och bruk. ”Skicken eder icke efter denna tidsålders väsende, utan förvandlen eder genom edert sinnes förnyelse.” (Rom. 12: 2.) (Band 5, sid. 541, 542, 1889.)

Om vi klädde oss enkelt och anspråkslöst utan att följa modet; om våra bord alltid var dukade med enkel, hälsosam kost utan lyx eller extravagans; om vi byggde våra hus så att de var enkla och smakfulla, och möblerade dem enligt samma princip, skulle detta visa sanningens helgande makt och ha ett mäktigt inflytande på de icke-troende. Men när vi följer världen i dessa avseenden, ja, t.o.m. söker överträffa den i fantastiska arrangemang, får förkunnelsen av vårt budskap liten eller ringa effekt. Vem vill sätta tro till den allvarliga sanningen för vår tid, när de som bekänner sig tro den, motsäger sin

tro genom sina gärningar? Det är inte Gud som har stängt himmelens fönster för oss utan det är vår likhet med världen. (Band 5, sid. 206, 1882.)

Kapitel 32

En gripande dröm

Käre broder X!

Förra natten hade jag en gripande dröm. Jag tyckte att du var ombord på ett stort fartyg under en våldsamt storm. Ibland slog vågorna över däck och du blev genomdränkt av vatten. Du sade: ”Jag vill stiga av, den här båten kommer att gå under.” - ”Nej”, sade en som visade sig vara kaptenen, ”detta fartyg kommer att gå in i hamn. Det kommer aldrig att sjunka.” Men du svarade: ”Jag kommer att spolås överbord. Och då jag varken är kapten eller sjöman, vem bryr sig om mig? Jag skall ta chansen och följa med fartyget som du ser därborta.”

Då svarade kaptenen: ”Jag låter dig inte gå över dit, för jag vet att det fartyget skall gå på grund innan det når hamn.” Du sträckte på dig och sade med stor övertygelse: ”Detta fartyg kommer att bli ett vrak, det kan jag se hur klart som helst.” Kaptenen såg på dig med genomträngande blick och sade bestämt: ”Jag tillåter dig inte att förlora ditt liv genom att ta den andra båten. Virket i den är maskätet, och det är en farlig skuta. Om du hade mera kunskap skulle du kunna skilja mellan det falska och det äkta, mellan det hehga och det som är bestämt att gå under.”

Jag vaknade, men det är denna dröm som har fått mig att skriva till dig. Jag var djupt bedrövd när det kom ett brev som berättade att du var hårt frestad och i stora svårigheter”. Vad är det, broder X? Frestar Satan dig igen? Tillåter Gud att du kommer i samma situation, där du misslyckades förra gången? Vill du nu låta otron ta övermakten? Skall du svika varje gång, på samma sätt som Israels barn gjorde? Må Gud hjälpa dig att motstå djävulen, så att du blir starkare varje gång din tro sätts på prov!

Var försiktig vilket steg du tar! Gör stigarna räta för dina fötter! Stäng dörren för otron och gör Gud till din styrka! Förbli stilla om du blir förvirrad, stig inte ut i det ovissa! Jag är djupt bekymrad för din själ. Detta är kanske det sista tillfället Gud ger dig. Ta inte ett enda steg på den väg som leder till evig fördömmelse! Vänta och Gud skall hjälpa dig. Var tålig, och det klara ljuset skall lysa för dig. Om du ger efter för frestelserna, kommer du att förlora din själ, och den är av stort värde i Guds ögon.

Jag håller nu på att skriva det första bandet av ”Den stora striden”, och jag fylls av djupt allvar när jag betraktar dessa betydelsefulla ämnen - skapelsen och händelserna från Satans fall till Adams fall. Herren är mig mycket nära när jag skriver, och jag är djupt gripen när jag begrundar denna strid från början och till nuvarande tid. Det verk som mörkrets makter utför har klarlagts för min inre syn. De svåraste tiderna ligger framför oss. Och Satan skall, förklädd till ängel, hemsöka människorna med sina frestelser såsom han kom till Kristus i öknen. Han kommer att citera Bibeln och med mindre vårt liv är fördolt med Kristus i Gud, skall han fånga våra själar i otrons bojar.

Tiden är mycket kort, och allt som skall göras måste göras snabbt. Änglarna håller tillbaka de fyra vindarna, och Satan fångar den som inte är helt rotad i adventbudskapet. Varje människa skall genomgå provet. Varje svaghet i karaktären blir orsak till undergång, med mindre den övervinns med hjälp av Guds Ande. Jag känner såsom aldrig förr vårt folks behov av att få liv och energi genom sanningens Ande, för Satan kommer med sina listiga anslag att fånga varje människa, som inte har gjort Gud till sin styrka. Herren har mycket arbete som skall utföras, och om vi fullgör de uppgifter som han har illagt oss, skall han förena sina krafter med vitra. (Band 5, sid. 571-573, 1889.)

Kapitel 33

Grundvillkor för framgång i Guds verk

De som kallats av Gud att arbeta med Ordet och tros punkterna skulle alltid själva vara lärjungar. De skulle oavbrutet söka förkovra sig, så att de kan vara föredömen för Guds folk, och de skulle göra gott mot alla dem som de kommer i kontakt med. De som inte inser betydelsen av självförkovran och framåtskridande kan inte tillväxa i nåd och kunskap om Jesus Kristus.

Hela himmelen är intresserad av det verk som utförs på jorden, för att bereda människor för det kommande, odödliga livet. Det är Guds plan att mänskliga redskap skall ha förmånen att vara Jesu Kristi medarbetare till människors frälsning. Guds ord framhåller klart och tydligt, att det är hans tjänares förmån att se, att det finns En vid deras högra sida redo att hjälpa dem i varje strävan att nå den högsta moraliska och andliga standard i Mästarens tjänst. Detta gäller var och en som känner sitt behov av hjälp. De skulle betrakta Guds verk såsom heligt, och varje dag skulle de frambara till honom lovets och tacksägelsens offer för, hans nåds makt, som gjort det möjligt för dem att gå framåt i sitt andliga liv. Vi skulle alltid ha en ödmjuk uppfattning om oss själva, med tanke på alla de tillfällen vi förlorat, därför att vi saknat iver och en rätt uppskattning av arbetet. Vi skulle inte bli missmodiga, men vi borde alltid förnya våra ansträngningar att väl ta vara på tiden.

Människor som Gud kallat att vara hans tjänare skulle bereda sig för detta arbete genom en grundlig hjärterannsakan och genom nära förening med världens Frälsare. Om de inte är framgångsrika själavinnare, kan de behöva gå in i sig själva och söka Gud på ett särskilt sätt. Många av dem som förkunnar Ordet är alltför mycket medvetet likgiltiga. De är inte genom en grundlig förståelse av Bibeln kvalificerade för sitt uppdrag. De inser inte betydelsen av sanningen för vår tid, och den har därför inte för dem blivit en levande verklighet. Om de ville ödmjuka sig inför Gud och leva i överensstämmelse med Bibeln så skulle de få en klarare uppfattning av det mönster som de skall följa. Men de misslyckas med att hålla sina ögon fästade på honom, som är Skaparen och Fulländaren av deras tro.

Seger över frestelsen

Ingen behöver ge vika för Satans frestelser och därmed såra sitt samvete och bedröva den helige Ande. Gud har företagit alla åtgärder i sitt ord, genom vilka alla kan erhålla gudomlig hjälp i kampen att övervinna. Om de har Jesus för sin inre blick, kommer de att förvandlas till hans avbilder. Alla som genom tro har Kristus inneboende i sig, äger en makt som gör dem framgångsrika i deras arbete. De blir allt skickligare i sitt arbete, och Guds välsignelse, som visas i deras framgångsrika arbete, vittnar om att de i sanning är Kristi medarbetare. Men hur mycket en människa än må gå framåt andligen, kommer hon aldrig till den punkt där hon inte längre ivrigt behöver rannsaka Bibeln, för i den finns bevisen för tro. Varje läropunkt, även om den har godkänts såsom sanning, skulle prövas inför lagen och vittnesbördet. Om den inte håller provet, är det inget ljus i den.

Den stora frälsningsplanen, såsom den uppenbarats i de sista dagarnas avslutande verk, skulle studeras noga. De scener som hör samman med den himmelska helgedomen skulle göra ett sådant intryck på allas hjärtan och sinnen, att de skulle påverka andra. Alla borde ha större kunskap, när det gäller den ”undersökande” dom som pågår i helgedomen därovan. När man har sett och förstått denna stora sanning, kommer de som förkunnar den, att samarbeta med Kristus för att bereda ett folk att bli ståndaktigt intill Guds stora dag, och deras ansträngningar skall löna sig.

Genom studium, meditation och bön skulle Guds barn höja sig över all dagliga, jordiska tankar och känslor och så komma i harmoni med Kristus och hans stora verk, helgedomens rening från folkets synder. Deras tro skulle följa honom in i helgedomen, och Guds folk på jorden skulle noga rannsaka sina liv och jämföra sina karaktärer med rättfärdighetens måttstock. De ser då sina egna svagheter, men de ser också sitt behov av den helige Andes hjälp, om de skall bli passande för det stora verket för vår tid, vilket Gud lagt på sina sändebud.

Jesus sade: ”Om I icke äten Människosonens kött och dricken hans blod, så haven I icke liv i eder. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv, och jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen. Ty mitt kött är sannskyldig mat, och mitt blod är sannskyldig dryck. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han förbliver i mig, och jag förbliver i honom. Såsom Fadern, han som är den levande, har sänt mig, och såsom jag lever genom Fadern, så skall ock den som äter mig leva genom mig.”

(Joh. 6: 53-57.) Hur många av dem som arbetar med Ordet och lärosatserna äter Kristi kött och dricker hans blod? Hur många kan förstå detta mysterium? Frälsaren själv förklarar denna sak: ”Det är Anden som gör levande; köttet är till intet gagneligt. De ord som jag har talat till eder äro ande och äro liv.” (Vers 63.) Guds ord måste vävas in i karaktärerna hos dem som bekänner sig tro det. En levande tro är den tro som en människa tar emot och så införlivar med sig själv - till dess att den blir en del av henne och ,det drivande motivet i hennes liv och gärning. Jesus kallades Guds Ord. Han tog emot sin Faders lag, han efterlevde dess principer, uppenbarade dess Ande och visade dess välgörande inflytande på hjärtat. Johannes skriver: ”Och Ordet vart kött och tog sin boning ibland oss, och vi sågo hans härlighet, vi sågo likasom en enfödd Sons härlighet från sin Fader, och han var full av nåd och sanning.” (Joh. 1: 14.) Kristi lärjungar måste dela denna erfarenhet. De måste ”leva” Guds ord. De måste förvandlas till dess likhet genom Kristi kraft och så återspegla dess gudomliga egenskaper. De måste äta Guds Sons kött och dricka hans blod, om de inte gör det, finns det inget liv i dem. Kristi Ande och verk måste bli hans lärjungars ande och verk.

Sanningen omsatt i det dagliga livet

Det är inte nog med att predika sanningen, den skall omsättas i det dagliga livet. Kristus måste förbli i oss och vi i honom, för att vi skall kunna utföra Guds verk. Var och en av oss måste ha en personlig erfarenhet och göra personliga ansträngningar att nå människorna. Gud kräver av var och en att ge alla sina krafter åt verket och oavbrutet försöka fostra sig själv att göra arbetet godtagbart. Gud väntar av oss att vi skall ta emot Kristi nåd i våra hjärtan, så att vi kan bli klara och skinande ljus i världen. Om Guds tjänare grundligt övar alla sina förmågor, kan de arbeta i samförstånd och med all visdom, och Gud skall då välsigna deras försök att lyfta och rädda sina medmänniskor. Var och en måste vara taktfull och lägga alla sina förmågor under den helige Andes kontroll och inflytande. Guds medarbetare måste göra det till sin uppgift att studera Guds ord och lyssna till hans förmaningar och uppmuntran och då skall hans Ande styrka dem så att de går framåt i sin andliga erfarenhet. Så skall de ledas steg för steg till allt högre höjder, och deras glädje fullkomnas.

När de så helt går upp i det uppdrag Gud gett dem har de ingen tid eller önskan att förhärliga sig själva. Inte heller får de ,tid att klaga, för deras tankar är inriktade på tingen därovan och inte på de jordiska. Hjärta, själ och kropp ägnas åt Mästarens tjänst. De arbetar inte’ av själviska motiv, utan försakar sig själva för Kristi skull. De tar på sig

hans kors som hans sanna lärjungar. De hämtar sin andliga näring dag för dag från Guds ords dyrbara sanningar, får styrka för sina plikter, och blir redo att möta prövningarna. Så blir de starka, mogna Kristus-människor, den himmelske Konungens söner och döttrar.

Storheten i den sanning som de älskar och begrundar, utvecklar deras sinne, stärker deras bedömningsförmåga och förädlar karaktären. De är inte några noviser i arbetet för människors frälsning, för de utför verket i kraft av den visdom som Gud har gett dem. Inte heller är de några religiösa dvärgar, nej, de kommer i alla stycken att ”växa upp till honom som är huvudet, .Kristus”. Konflikterna med evangeliets fiender förökar deras hopp, och de vinner dyrbara segrar” därför att de anropar den store Hjälparen om bistånd, och han har aldrig svikit en ödmjuk sökare. Om deras strävan är framgångsrik, får Gud hela äran. Himmelen kommer dem mycket nära i sympati och samverkan, De är verkligen ett skådespel för världen, för änglarna och för alla människor. Deras karaktärer kännetecknas av ,renhet i hjärta och liv, styrka i uppsåt, fasthet och brukbarhet i Guds verk. De är Guds ädlingar.

Att höja sig över svårigheter och prövningar

Den som slutligen skall stå som segervinnare kommer i sitt andliga liv att möta stora svårigheter och prövningar. Men tack vare hans bibelkännedom kan han påminna sig alla Guds uppmuntrande löften, som kan trösta hans hjärta och styrka hans tro på den Allsmäktige. Han läser: ”Så kasten nu icke b?rt eder frimodighet, som ju har med sig stor lön”, och vidare: ”om eder tro håller provet - vilket är mycket mer värt än guld, som förgås, men som dock genom eld bliver beprövat - detta må befinnas lända eder till pris, härlighet och ära vid Jesu Kristi uppenbarelse. Honom älsken I utan att hava sett honom; och fastän I ännu icke sen honom, tron I dock på honom och fröjden eder över honom med utsäglig och härlig glädje.” (Hebr. 10: 35; 1 Petr. 1: 7, 8.)

Trons prövning är dyrbarare. än guld. Alla skulle lära sig att den är en del av disciplinen i Kristi skola, och den är nödvändig för att förfina och rena dess lärjungar från världslighetens slagg. De måste med mod uthärda fiendens hån och angrepp och övervinna alla de hinder som Satan reser på deras sug för att stänga vägen. Han försöker få dem att försumma bönen och göra dem missmodiga när det gäller studiet av Bibeln, och han skall kasta skuggor över deras stig för att dölja Kristus och den himmelska härligheten.

Ingen skulle gå sin väg fram rädd och darrande under ständigt tvivel och oavbruten klagan, utan alla bord se upp till Gud och betrakta hans godhet och fröjdas i hans kärlek. Om du samlar alla dina krafter för att se uppåt, inte neråt på dina svårigheter, kommer du aldrig att svikta. Du ser då hur Jesus bakom varje moln räcker ut sin hand för att hjälpa dig. Allt du har att göra är att i barnslig tro lägga din hand i hans och sedan låta honom leda dig. När du i förtröstan tror på Jesus, fylls du av hopp. Ljuset från Golgata kors låter dig se det värde Gud sätter på en människa, och fylld av tacksamhet däröver söker du att återspegla ljuset till världen.

Ett stort namn bland människor är som skrift i sand men en felfri karaktär består genom alla evigheter. Gud har gett dig intelligens och förmåga att fatta, så att du kan ta emot hans löften. Jesus är redo att hjälpa dig att bygga upp en stark och harmonisk karaktär. De som äger en sådan behöver aldrig förlora modet, även om de inte har världslig framgång. De är världens ljus. Satan kan inte skymma eller ta bort effekten av det ljus som strålar ut från dem.

Gud har en uppgift för var och en av oss. Det ingår inte i hans planer, att de som kämpar livets kamp skall uppehållas av människors sympati och beröm. Han vill att de skall gå utanför lägret, bära smäleken och kämpa trons goda kamp, i det att de genom hans kraft är ståndaktiga i varje svårighet. Genom gåvan av sin Son har Gud gett oss tillträde till alla himmelens skatter, och Sonen kan verkligen höja oss, förädla oss och göra oss passande, genom att fullkomna vår karaktär, först för detta liv och sedan en gång i himmelen. Han kom till vår värld och levde såsom han önskar att hans efterföljare skall leva. Hans liv var ett liv i självförsakelse och oavbruten självuppgiffring. Om vi är själviska och lättjefulla, tillfredsställer våra böjelser och inte gör vårt bästa för att samarbeta med honom i att förädla och rena oss, så att vi kan bli Guds söner och döttrar, lever vi inte upp till hans krav på oss. Vi lider oavbrutet förluster i detta liv, och kanhända förlorar vi det tillkommande, odödliga livet.

Gud vill inte att du skall underskatta dig själv och arbeta i missmod, utan i tro och hopp med glädje och fröjd skall du upphöja Kristus inför världen. Jesu lära är glädje, frid och lycka. När vi läser Bibeln och ser Guds oändliga faderskärlek i det han offrade Jesus för världen, på det att var och en som tror på honom skall ha evigt liv, borde alla våra krafter brukas för att prisas, äras och upphöjas honom för hans obeskrivliga kärlek till människors barn. (Band 5, sid. 573-580, 1889.)

Kapitel 34

Förkunnarnas utbildning

Endast ett fåtal inser vilket stort verk vi har att utföra. Vi skall förkunna adventbudskapet för hela världen. Det finns ett stort fält för arbetare både i främmande land och i Amerika. Gud kallar hängivna, rena, storhjärtade, vidsynta och ödmjuka människor att uppta arbetet på dessa fält. Men hur få är det inte som har verklig förståelse för detta stora verk! : Vi måste gripa oss an arbetet med ett högre utgångsläge än vi hitintills gjort.

De som nu tar emot adventbudskapet har alla möjligheter, särskilt genom det ljus och den samlade kunskap som finns i våra tryckalster. Tidigare erfarenheter, rika och skiftande, skulle nu uppskattas i sitt rätta ljus. Vi vet hur långsamt verket utvecklades i början, hur många hinder som restes i dess väg, hur små tillgångar pionjärerna hade, men nu har allt ändrats och det klara ljuset lyser. Om enkel gammaldags kristendom trängde in i alla hjärtan som bekänner sig tro evangelium, skulle de få nytt liv och ny kraft. De som nu lever i mörker, skulle då se skillnaden mellan Guds ords klara lära och vidskepelsens fabler.

Att nå de högre samhällsklasserna

Att inte söka nå pastorer och högre samhällsklasser med adventbudskapet är ett misstag. Vi har allt för mycket undvikit människor som inte delar vår tro. Vi skall inte låta dem prägla oss, men bland dem finns ärliga människor för vilka vi skulle arbeta försiktigt, visligt och med kärlek. Man skulle ha en fond för utbildning av sådana som skulle arbeta för och med dessa högre klasser, både här och i utlandet. Vi har talat mycket om hur vi skall nå de vanliga, enkla människorna. Men Gud behöver begåvade människor med gott förstånd, som kan väga argument för och emot, människor som söker sanningen, som om de sökte dolda skatter. Sådana personer är lämpliga att nå inte endast folk i allmänhet utan även de högre klasserna. Sådana förkunnare är flitiga bibelläsare och lever helt och fullt upp till det heliga ansvar som vilar på dem.

Bristen på utbildade förkunnare

Vi har för litet arbetskraft i verkets olika grenar. Nya företag måste startas. Vi behöver skicklighet att lägga planer, genom vilka människor, som lever i villfarelsens mörker kan nås. Vi behöver människors olikartade begåvning, men vi skulle inte finna fel hos dem, bara för att deras tankar inte passar oss. Vi skulle vidga våra planer för utbildning av dem som skall förkunna budskapet. De som tror och älskar adventbudskapet har gett frikostigt av sina medel för att underhålla olika verksamhetsgrenar, men det råder stor brist på dugliga, förkunnare.

Det är inte förståndigt att ständigt utvidga verket genom att starta arbete på nya, oprövade fält samtidigt som litet görs för att utbilda förkunnare för dessa fält. Guds verk får inte hindras på grund av bristande arbetskraft. Gud kallar bildade människor som har lärt av Bibeln och som älskar adventbudskapet, så att de kan klargöra det och föra det vidare till andra. Vi behöver sådana som älskar Jesus, håller sig nära honom och som värdesätter hans stora offer för en fallen mänsklighet. Vi behöver läppar som berörts av den heliga elden, hjärtan renade från synd. De som är fromma endast på ytan och strävar efter att anses som de första och de bästa, är inte lämpliga. Vi behöver inte sådana, som uppskattar sig själva högre än verket.

Våra församlingar får inte det slags undervisning som ledet dem att vandra i ödmjukhet, att avlägsna all stolthet över yttre ting och i stället sträva efter en invärtes prydnad. En församling blir just det som predikantens iver, renhet, självförsakelse och visa arbete gör den till. En aktiv missionsanda skulle utmärka medlemmarna. De behöver en djupare fromhet, en starkare tro och vidgade vyer. De måste vara grundligare i sina personliga strävanden. Vad vi behöver är en levande kristendom. En enda person med ansvar och god kontakt med Gud och som är full av iver för Kristus, utövar ett mäktigt inflytande för det goda. Han dricker inte ur någon grumlig, smutsig källa utan ur den högt belägna rena Källan. Så kan han förmedla en ny anda och kraft i församlingen.

Gud önskar att allt eftersom trycket utifrån ökar, skulle församlingen bli mera livaktig genom tron på de heliga och allvarliga sanningarna. Den helige Ande, som påverkar Guds söner och döttrar, skall undanröja hindren och hålla ställningen gentemot fienden. Gud har stora segrar i reserv åt det folk, som älskar hans sanning och helgar hans bud. Fälten vitnar redan till skörd. I adventbudskapet har vi ljus och rika, härliga

gåvor från himmelen. Men inte tillräckligt antal människor har utbildats för arbetet på de hastigt mognande fälten.

Gud vet med vilken trohet och överlåtelse var och en fullgör sin mission. Det finns ingen plats för den som är slö i detta stora verk, ingen plats för den som är skonsam mot sig själv eller som aldrig har någon framgång, ingen plats för halvhjärtade människor som inte är brinnande i anden, villiga att uthärda svårigheter, motstånd, vanära eller döden för Kristi skull. I Kristi tjänst finns det inte någon plats för drönare. Det finns en klass av män som försöker sig på att predika, men som är ovårdade, slarviga och vanvördiga. Det vore bättre att de brukade jorden än att de förkunnar Guds heliga sanning.

Unga män måste snart överta de bördor som de äldre burit. Vi har förlorat tid i det att vi försummat att sända unga människor till "fronten" och ge dem en högre och gedignare utbildning. Verket utvidgas och avancerar ständigt och vi måste lyda befallningen att ständigt gå framåt. Mycket gott kunde ha utförts av den ungdom, som är rotad i adventbudskapet och som inte så lätt påverkas av sin omgivning eller viker av från det rätta, utan vandrar med Gud, beder mycket och anstränger sig att få allt det ljus den kan. Förkunnaren skulle vara beredd att ge all den själsliga och moraliska energi som naturen, utbildningen och Guds nåd har skänkt honom. Men hans framgång beror mera på den grad av överlåtelse och självförsakelse, i vilken arbetet har utförts, än på hans naturliga eller förvärvade gåvor. Det är nödvändigt att vi ständigt förkovrar oss så att vi kan ge den allra bästa tjänst, men om inte Gud samverkar med de mänskliga redskapen, blir ändå ingenting uträttat. "Mig förutan kunnen I intet göra." (Joh. 15:5.) Gudomlig nåd är grundvillkor för frälsande kraft, utan den är alla mänskliga försök till intet gagn. Även de starkaste och allvarligaste mänskliga försök att inskräpa sanningen är beroende av Guds nåd.

Behov av kvalificerade lärare

Guds verk behöver lärare med hög moral, lärare som kan ges förtroendet att uppfostra andra. De måste ha en välgrundad tro, takt och tålmod. De skall vandra med Gud, ta avstånd från allt ont och vara så nära förenade med Gud att de ekan bli kanaler för ljuset - kort sagt: kristna föredömen. Det goda inflytande som de utövar kan aldrig utplånas och den fostran de gett förblir genom hela evigheten. Vad som har försumrats på detta område tycks förbli ogjort. Vem vill åta sig detta arbete?

Vi önskar att det skulle finnas starka unga människor, rotade och grundade i tron, med en sådan levande förbindelse med Gud, att de kunde, om våra ledare räddade dem till det, börja sina studier vid någon av landets högre skolor, där de skulle ha ett vidare fält för studier och observationer. Umgänget med olika klasser av människor, med olika tankar, de populära metoderna inom utbildningen -' - dess verkan och resultat - samt den teologiska undervisningen, som den meddelas vid de förnämsta läroanstalterna” skulle vara dem till stor nytta. De blir därigenom beredda att arbeta bland de bildade klasserna och bemöta vår tids villfarelser. Den metoden användes av waldenserna i gången tid. Och om vår ungdom, liksom en gång deras, är Gud trogen kan den utföra ett gott verk redan under sin studietid, genom att så den goda säden i andras sinnen.

”Fatten dock mod och varen män.” Fråga honom som för er skull utstod hån och smädelse: ”Herre, vad vill du att jag skall göra?” Ingen har för hög utbildning för att bli en öde mjuk Kristi lärjunge. De som har upplevt det som en förmån att få ge det bästa av sitt liv och sin kunskap till honom, som gett dem allt, kommer inte att rygga tillbaka för något arbete eller något offer, när det gäller att i Guds tjänst använda de pund som han anförtrott dem. I livets hårda strid har många av våra förkunnare förlorat ur sikte högheten och heligheten i sitt uppdrag. Syndens förbannelse fortsätter att skymma och utplåna Guds avbild i dem, därför att de inte arbetar såsom Kristus arbetade.

Högre utbildning

Vi skall understödja tanken på en högre utbildning, och vi skall anställa bättre utbildade predikanter. De som saknar lämplig utbildning, innan de går in i Guds verk är inte kompetenta att ta mot det heliga förtroendet och fora reformationens verk vidare. Dock borde alla som är engagerade I Guds verk fortsätta sin utbildning. Guds ord måste förbli i dem. Våra arbetare behöver mera bildning, omdömesförmåga och själslig förfining. ”Jag har skrivit till eder, I fäder, ty I haven lärt känna honom som är från begynnelsen. Jag har skrivit till eder, I ynglingar, ty I äten starka, och Guds ord forbliver i eder, och I haven’ övervunnit den onde.” (1 Joh. 2: 14.) Aposteln sammanbinder här fädernas erfarenhet med de unga männens. På samma sätt är det en förbindelselänk mellan de gamla lärjungarna i vårt verk och de yngre som inte har någon erfarenhet från den tid då budskapet började förkunnas. De som då var unga måste utbildas av de gamla fanbärarna. Lärarna måste inse att ingen möda är för stor när det gäller att utbilda människor för deras heliga uppdrag, medan ännu de gamla

kämparna kan hålla baneret högt. Och de som redan har utkämpat så många drabbningar, fortsätter att vinna segrar. De känner så väl till Satans listiga anslag att de inte så lätt viker av från de gamla stigarna. De minns den gamla tiden. De känner honom som är från begynnelsen. De kommer alltid att vara ljusbärare, trogna vittnen för Gud, levande brev, kända och lästa av alla människor.

Låt oss då tacka Gud att ännu några få är kvar - liksom Johannes på sin tid - som kan berätta sina erfarenheter från den tid då budskapet började förkunnas, och hur det som vi nu håller så kärt, först togs emot. Men en efter en stupar de på sin post, och det är klokt att andra utbildas som kan ta vid där de gamla slutade.

Ansträngningar måste ske för att göra ungdomar passande för detta arbete. De måste sändas ut till "fronten", bära bördor och ansvar. De som är unga nu måste bli starka. De måste kunna lägga planer och ge råd. Guds ord måste förbli i dem, och fylla dem med tro, hopp, mod och hängivenhet. Verket är i hög grad försenat därför att många som nu bär ansvar, inte, är lämpliga för det. Skall detta stora behov fortsätta att öka. Skall det stora ansvaret som burits av gamla och erfarna läggas i sådana händer, som inte kan bära det? För summer vi inte en stor uppgift, när vi inte utbildar vår ungdom att fylla ansvarsfulla poster? Predikanterna måste få utbildning, men samtidigt förbli ödmjuka och saktmodiga av hjärtat. Låt oss hålla verket högt i ära och komma ihåg, att om vi gör var del, skall Gud göra sin. (Band 5, sid. 580-586, 1889.)

Kapitel 35

“Avhåll er från allt ont”

Jag känner mig manad att vända mig till dem som förkunnar det sista varningsbudskapet till världen. Om de som de verkar för, ser och tar emot adventbudskapet beror i hög grad på den enskilde förkunnaren. Guds befallning är: ”Renen eder, I som bären Herrens käril.” (Jes. 52: 11.) Och Paulus förmanar Timoteus: ”Hav akt på dig själv och på din undervisning.” (1 Tim. 4: 16.) Verket måste ta sin början hos förkunnaren. Han måste vara förenad med Kristus såsom grenen med vinträdet. Jesus sade: ”Jag är vinträdet, I ären grenarna.” (Joh. 15: 5.) Här framställs den mest tänkbara intima förening. Inympa den bladlösa kvisten i den blommande vinstocken, och den blir en levande gren som suger sav och näring från vinträdet. Med fiber efter fiber klänger sig den späda telningen fast, till dess den knoppas, blommar och bär frukt. Den torra grenen är en bild av syndaren. När människan förenas med Kristus, förenas människa med människa, det svaga och förgängliga med det heliga och oförgängliga och hon blir ett med Kristus.

”Mig förutan kunnen I intet göra”, säger Kristus. Är vi, som påstår oss vara Kristi medarbetare, förenade med honom? Förblir vi i Kristus och är vi ett med honom? Budskapet vi förkunnar skall gå ut till hela världen. Herren kräver inte att någon skall gå ut med budskapet utan att först ha fått nåd och kraft att framställa det i enlighet med dess betydelse. Den stora fråga som gäller oss idag är: Frambär vi evangelium och dess allvarliga budskap så att dess vikt och betydelse klart framstår? Gud vill samverka med förkunnarna om de helt förtröstar på Kristus, Han menade aldrig att hans sändebud skulle arbeta utan hans nåd och i avsaknad av hans kraft.

Kristus har kallat oss ut ur världen till att vara ett utvalt och heligt folk. Han ”har utgivit sig själv för oss, till att förlossa oss från all orättfärdighet, och till att rena åt sig ett egendomsfolk, som beflitar sig om att göra vad gott är.” (Tit. 2: 14.) Guds arbetare skulle vara bönemänniskor. De skulle ivrigt studera Bibeln, hungra och törsta efter rättfärdighet, så att de kunde vara till ljus och kraft för andra. Han fordrar att vi skall tillbedja honom i ande och sanning, i helig skrud.

Psalmisten skriver: ”Om jag hade förehaft något orätt i mitt hjärta,. så skulle

Herren icke höra mig.” (Ps. 66: 18.) Som kristna måste vi ge akt på hur vi vandrar. Om psalmistens böner inte kunde bli hörda, om han hade orätt i sitt’ hjärta, hur kan människors böner bli hörda nu, om orätt finns hos dem?

Avsky minsta antydning till vad ont är

Efter 1844 smög sig fanatism in i adventisternas led. Gud sände oss varnande budskap om att stå emot det onda. En del män och kvinnor var alltför förtroliga med varandra. Jag framhöll för dem att vi skulle leva upp till evangeliets höga och heliga måttstock’ och vara rena i ord och handling, för att vinna Guds bifall och stå fram ”utan fläck och skrynka och annat sådant.. Gud gav många allvarliga varningar till dessa vilkas tankar var orena, under det att de påstod sig vara särskilt gynnade av Gud. Men de budskap’ Gud sände dem förkastades. De vände sig mot mig och sade: ”Talar Gud bara till dig och inte till oss? De ändrade inte sitt sätt att vara, och Herren tillät dem att fortsätta, tills orenhet ’var det utmärkande för deras liv.

Faran är inte över för oss nu. Var och en som förkunnar det sista varningsbudskapet skall bli svårt frestad att såå in på en sådan väg i livet, att han förnekar sin tro. På grund av de karaktärsfel som finns hos förkunnarna är det Satans utstuderade plan att göra dem svaga i bön, svaga i kraft, svaga i sitt inflytande. Såsom Guds medarbetare måste vi i vårt umgänge vara förenade i strävan att avsky och fördöma allt som bär den minsta antydning av vad ont är. Vår tro är helig. Vår uppgift är att försvara Guds lags ära, och inte att i något avseende leda någon till att i tanke eller handling missrepresentera Gud.

Vi har höga principer. Vi måste tro och undervisa om sanningen såsom den är uppenbarad i Jesus Kristus. Hjärtats helighet skyddar oss från orena handlingar. Om någon som påstår sig förkunna evangelium ofta uppsöker unga, ja, även gifta kvinnors sällskap, lägger sin hand förtroligt på dem och samtalar med dem i en familjär ton, var rädd ,för en sådan! Sanningens rena principer finns inte hos honom. Sådana män är inte i Kristus, och Kristus är inte i dem. De behöver en allt förvandlande omvändelse, innan Gud kan godta deras arbete. Den sanning som är av himmelskt ursprung, degraderar inte dess mottagare och leder honom aldrig till opassande förtroligt umgänge. Sanningen helgar tvärtom den kristne, förfinar hans smak, höjer och förädlar honom och for honom nära Jesus. Den leder honom till att lyda. Paulus’ uppmaning att avhålla sig från allt vad ont är, så att ”icke det goda, . . . blir utsatt för smädelse”.

Detta är något som vi måste ge noga akt på. Vi måste skydda oss mot vår tids synder och förfall. Vi måste ta avstånd från allt, som har en smak av otillbörlig förtrolighet. Gud fördömer det. Det är förbjuden mark, på vilken det är farligt att sätta sina fötter. Alla våra ord och handlingar skulle syfta till att höja, förfina och stärka våra karaktärer. Tanklöshet i sådana fall är synd. Aposteln Paulus uppmanade Timoteus att visa iver och grundlighet i sin tjänst för Gud, och han vädjade till honom att meditera över ting som är rena och upphöjda, så att hans föredöme skulle bli uppenbart för alla. Samma råd behöver i hög grad vår tids unga män. Eftertänksam besinning är nödvändig. Om människor endast ville tänka mera och handla mindre impulsivt, 'Skulle de ha mycket större framgång i sitt arbete. Vi behandlar ämnen av oändlig betydelse, och vi kan inte tillåta att våra karaktärsvagheter vävs in i vårt arbete. Vi önskar representera Guds karaktär.

Upphöjda tankar och handlingar

Vi har en stor uppgift, nämligen att vinna människor för Kristus och leda dem till att söka bli delaktiga av gudomlig natur och så undkomma det i världen rådande fördärvet med dess lusta. Våra tankar, ord och handlingar skulle vara av den upphöjda karaktär, som är i harmoni med den heliga sanning som vi förkunnar.

Det kan hända att män och kvinnor är tvungna att samarbeta mer eller mindre ute på missionsfälten. Om så är fallet, kan de aldrig vara nog försiktiga. De gifta männen måste vara reserverade och på sin vakt, så att inget ont skall kunna sägas om dem. Vi lever i en tid, då orättfärdighet överflödar, och ett obetänksamt ord eller en olämplig handling kan i hög grad skada den som visar en sådan svaghet. Guds barn måste vara försiktiga och förbehållsamma och inte låta någonting inträffa som Satan kan utnyttja. Om de börjar visa varandra tillgivenhet och särskilt uppmärksammar sina favoriter och smickrar varandra drar Gud tillbaka sin Ande.

Om gifta män går ut i verksamheten och lämnar sina hustrur att ta vård om barnen och hemmet, utför hustrun ett lika stort och betydelsefullt verk som sin man. Fast den ene arbetar på missionsfältet, är den andre missionär i hemmet, och hennes omsorger, ord och bördor överträffar ofta de som maken och fadern bär. Hennes arbete är av stor betydelse. Det är hon som formar barnens karaktärer och fostrar dem att bli till nytta här på jorden och passande för det kommande, oförgängliga livet. Maken som deltar i det

offentliga arbetet på missionsfältet kanske äras av människor, under det att hon som arbetar i hemmet, inte får något erkännande här på jorden för sitt arbete. Men om hon arbetar för sin familjs bästa, söker forma barnens karaktärer efter det himmelska mönstret, antecknar änglarna henne såsom en av världens största missionärer.

Hur noga skulle inte maken vara med att hålla sina äktenskapslöften. Hur försiktig skulle han inte vara, så att han inte hos unga flickor, ja, t.o.m. hos gifta kvinnor, uppväcker tankar som inte är i överensstämmelse med den höga moral som Guds bud företräder. Kristus visar att dessa bud omfattar oändligt mycket, även hjärtats tankar och avsikter. Det är här som många bryter Guds bud. Vår fantasi är inte av den rena och heliga karaktär, som Gud kräver. Hur hög vår kallelse än är, hur begåvade vi än är, skall Gud ställa oss till svars för vår synd och han kommer att räkna oss långt mer skyldiga och värda hans vrede än dem som är mindre begåvade, har mindre ljus och mindre inflytande.

Beröm och smicker

Jag lider när jag ser hur människor prisas, smickras och blir bortskämda. Gud har visat mig att många som erhåller denna uppmärksamhet inte är värdiga att ta hans namn på sina läppar, men trots detta höjs de till skyarna av dödliga människor som dömer endast efter det yttre. Mina systrar, skäm inte bort och smickra inte svaga felande män, vare sig de är unga eller gamla, gifta eller ogifta. Ni känner inte deras svaga punkter, och ni vet inte om inte just er uppmärksamhet och ert slösande beröm kan betyda deras undergång. Jag är skakad när jag ser den kortsynthet och den brist på förstånd som många visar i detta avseende.

Män som utför Guds verk och som har Kristus inneboende i sina hjärtan prutar inte av på de höga idealen utan försöker i stället att höja dem. De uppskattar inte kvinnors smicker eller deras försök att skämma bort dem. Må män, både gifta och ogifta, säga: ”Bort med händerna! Jag vill inte att det skall finnas minsta orsak till att man talar illa om mig. Mitt goda rykte är av större värde för mig än guld och silver. Låt mig bevara det fläckfritt. Om människor angriper mig, skall det inte vara för att jag gett dem orsak till det, utan av samma grund som de talade illa om Jesus, nämligen för att de hatade honom för hans rena och heliga karaktär, som var en ständig anklagelse mot dem.”

Jag önskar att jag kunde inskräpa hos varje arbetare i Guds verk det stora behovet av oavbruten och allvarlig bön. De kan inte ständigt vara på sina knän, men de kan upplyfta sina hjärtan till Gud. På det sättet vandrade Enok med Gud. Var försiktiga så att inte självbelåtenheten kommer in och ni släpper Jesus och arbetar i er egen kraft. Använd inte de gyllene ögonblicken till ytliga samtal. Prisa inte er själva när ni lyckas med ert missionsarbete, utan upphöj Jesus.' Lyft Golgata kors högt! Tillåt inte någon att berömma och smickra dig eller att klänga sig fast vid dig som om han inte ville släppa din hand. Var rädd för vatje sådan yttring! Var på din vakt när unga eller t.o.m. gifta personer visar benägenhet att berätta familjehemligheter för dig. Om de uttrycker sitt behov av sympati är det tid för dig att vara på din vakt. De som har Kristi Ande och som vandrar med Gud har inget sådant behov av sympati. De har en vän som tillfredsställer sinnets och hjärtats längtan. Gifta män som tar emot kvinnors uppmärksamhet, beröm och särskilda vänskapsyttringar skulle vara förvissade om att det slaget av kärlek och sympati inte är värt att ta emot.

Josefs ståndaktighet

Kvinnor är ofta frestare. Under en eller annan förevändning drar de till sig både ogifta och gifta mäns uppmärksamhet, och lockar dem till att överträda Guds lag, tills deras lämplighet i Guds verk är ödelagd och deras andliga liv i fara. Berättelsen om Josef är nedtecknad till gagn för dem som frestas på liknande sätt som han. Han var fast som klippan när det gällde principer, och han svarade frestaren: "Huru skulle jag då kunna göra så mycket ont och synda mot Gud?" (1 Mos. 39: 9.) En sådan moralisk styrka behöver också vi.

Om kvinnorna ville leva ett moraliskt rent liv och bli Kristi medarbetare, skulle deras inflytande vara till mindre skada, men med deras nuvarande likgiltighet för sitt ansvar i hemmet och för Guds krav på dem, utövar de ett skadligt inflytande. Deras krafter begränsas och deras arbete bär inte den gudomliga stämpeln. De är inte missionärer i hemmet, inte heller utanför hemmet, och inte sällan överger de hemmet, denna underbara institution.

Var och en som bekänner Kristus borde försöka övervinna all svaghet och dårskap. En del människor växer aldrig upp till full mognad i Kristus Jesus. De är barnliga och självsvåldiga. Ödmjuk fromhet skulle helt förändra detta tillstånd. I sann kristendom finns inte något barnligt självsvåld. Den är i högsta grad ärbar. Måtte ingen

som tillhör Kristi arme svika sin post på prövningens dag. Alla borde känna det stora ansvaret att rädda sina medmänniskor. Ingen har rätt att lägga ned vapnen i kampen att göra dygden åtråvärd och omoralen hatad. Det finns ingen vila för en kristen på denna sida om evigheten. Att lyda Guds bud innebär att göra det rätta och endast det rätta. Detta är kristlig mognad.

Vi behöver ständigt lära av Kristi liv, han som är vår tros hövding och fullkomnare. ”Ja, på honom som har utstått så mycken gensägelse av syndare, på honom mån I tänka, så att I icke tröttnen och uppgivens i edra själar. Ännu haven I icke stått emot ända till blods i eder kamp mot synden.” (Hebr. 12: 3, 4.) Ni måste tillväxa i de andliga nådegåvorna. Genom att visa saktmod i motgången och genom att övervinna det världsliga sinnelaget visar ni att Frälsaren bor i era hjärtan. Varje tanke, ord och handling skulle snarare dra människors sinnen till Kristus än till er själva. Oändligt mycket arbete återstår att göra, men vi har bara en kort tid kvar. Låt det bli er livsuppgift att lära alla att inse att de har en uppgift i Kristi verk. Utför de plikter som borde utföras, men som andra inte ser eller förstår, därför att de inte vill se vad som är deras livsuppgift.

Män med oförvitligt anséende

Den moraliska standarden är inte ’så hög som den skulle vara bland Guds folk. Många som bekänner sig hålla Guds bud och försvara dem, bryter dem. Frestelserna kommer på ett sådant sätt att de frestade menar sig ha en ursäkt för att de överträder buden. De som reser ut till missionsfälten borde vara människor som vandrar med Gud och talar med Gud. De som står i talar stolen som förkunnare, skulle vara människor med oförvitligt anséende. Deras liv skulle vara felfritt, höjt över allting som inte är fullkomlig renhet. Sätt inte ditt anséende i fara genom att följa frestelsens väg.

Om en kvinna håller din hand onödigt länge, dra kvickt tillbaka den och rädda henne från att begå synd. Om hon visar otillbörlig tillgivenhet och klagar över att hennes make inte älskar henne eller förstår henne, försök inte att ersätta denna brist. Din enda räddning i ett sådant fall är att behålla din sympati för dig själv. Det finns otaliga sådana fall.

Visa sådana människor till Honom som bar vara bördor och som är den ende sanne rådgivaren. Om hon valt Jesus som sitt sällskap, skall han ge henne nåd och kraft

att utvärda försummelsen utan att knota. Under tiden skulle hon göra allt som står i hennes makt att binda sin make vid sig, genom absolut trohet mot honom och genom att troget söka göra deras hem så trevligt och tilldragande som möjligt. Om alla hennes ansträngningar är förgäves och inte blir uppskattade, får hon dock förståelse och hjälp av sin Frälsare. Han vill lätta hennes bördor och trösta henne i besvikelsen. Hon visar misstroende för Jesus, när hon räcker ut handen efter mänsklig hjälp för att fylla den plats som Kristus är redo att fylla.

Hennes missnöje är synd mot Gud. Hon gjorde väl i att rannsaka sitt eget hjärta för att se, om inte synden ligger på lur där. Det hjärta som söker mänsklig sympati och tar emot förbjuden uppmärksamhet, är inte rent och felfritt inför Gud.

Bibeln ger oss många slående illustrationer av ondskefulla kvinnors starka inflytande. När Bileam kallades att förbanna Israel tilläts han inte att göra det, för Herren sade att ”ofärd är icke att skåda i Jakob och olycka är icke att se i Israel”. (4 Mos. 23: 21.) Men Bileam som redan gett efter för frestelsen blev helt och fullt Satans verktyg. Han beslöt att indirekt utföra det som inte tillåts honom att göra direkt. Han lade med sig en snara, i vilken Israels män skulle bli fångade av de vackra moabitiska kvinnorna, som skulle få dem att överträda Guds lag. Denna synd fanns bland dem, och Guds välsignelse kunde inte vila över dem. Deras stridskrafter försvagades i hög grad, och deras fiende fruktade inte längre för deras makt, emedan härskarornas Herre inte längre var med deras arméer.

Detta är nedtecknat till en varning för Guds folk, som lever i de sista dagarna. Om de söker rättfärdighet och sann helgelse, och om de helgar alla Guds bud, skall inte Satan och hans tjänare tillåtas övervinna dem. Allt motstånd från deras bittraste fiende visar sig då maktlöst, när det gäller att förstöra och rycka upp plantorna i Guds egen vingård. Satan förstår vad Bileam lärde genom bitter erfarenhet, nämligen att ingen trolldom kan utövas mot Jakob och ingen spådom när det gäller Israel, därför att orättfärdighet inte finns hos dem. Därför kommer han alltid att använda sin makt och sitt inflytande för att splittra deras enighet och befläcka deras rena karaktärer. Han lägger sina snaror på tusende sätt för att försvaga deras makt, när det gäller det goda.

Var sällskapliga med en viss avsikt

Återigen vädjar jag till er angående nödvändigheten av renhet i varje tanke, ord

och handling. Vi skall personligen avlägga räkenskap inför Gud. Vi har ett personligt uppdrag som ingen kan utföra i vårt ställe. Det är att göra världen bättre genom föreskrifter, personlig strävan och genom vårt föredöme. Vi skulle inte uppöva sällskaplighet bara för nöjes skull utan med en viss avsikt. Vi skall rädda människor. Närma dig dem med allvarligt menat personligt intresse. Öppna dina dörrar för unga människor som frestas. Det onda lockar dem från alla sidor. Försök att få dem intresserade och hjälp dem med att rätta till sina felsteg. Låt dem få komma in i ditt hem, inbjud dem att vara med vid familjeandakten. Tusentals behöver sådan hjälp. Varje träd i Satans lustgård är fullt med lockande, giftiga frukter och var och en som äter av dem drabbas av olycka. Vi måste komma ihåg, att Gud önskar att VI skall göra vägen till himmelen tydlig, ljus och inbjudande, så att vi kan få människor med oss undan Satans fördärvliga lockelser.

Gud har gett oss ett ädelt uppdrag! Vi är aspiranter på ett kommande liv. Det är en alltför allvarlig tid för oss att vara sorglösa eller ge oss ut i det ovissa. Vårt umgänge med varandra skulle utmärkas av lugn och av ett kristligt sinnelag. Våra samtal skulle röra sig om de himmelska tingen. ”Men därunder hava också de som frukta Herren talat med varandra; och Herren har aktat på dem och hört dem, och en minnesbok har blivit skriven inför hans ansikte till åminnelse av dessa som frukta Herren och tänka på hans namn. Och dessa, säger Herren Sebaot, skall jag hava såsom min egendom på den dag då jag utför mitt verk; och jag skall skon; dem, såsom en fader skonar sin son som tjänar honom.” (Mal. 3: 16, 17.)

Vad är mera värt att fångsla sinnet än frälsningsplanen? Det är ett outtömligt ämne. Jesu kärlek, frälsningen erbjuden den fallna människan genom hans oändliga kärlek, den frälsande sanningen för de sista dagarna, Kristi nåd - allt detta är ämnen som upplivar och låter de renhjärtade uppleva den glädje som lärjungarna kände när Jesus kom till dem och vandrade med dem på vägen till Emmaus. Den som har Kristus som centrum för sina känslor och sin tillgivenhet, älskar denna heliga gemenskap och hämtar gudomlig kraft från den. Men den som inte uppskattar detta slags samtal utan tycker bäst om att prata sentimentalt nonsens, har vandrat bort från Gud och känner ingen längtan efter höga och ädla ting. Det sinnliga och jordiska tolkas av sådana såsom något himmelskt. Lättsinniga samtal med en bismak av besvikelse över bristande mänsklig förståelse och uppskattning, springer fram ur kärlekskrank sentimentalitet, och varken ungdom eller gråhårmän går säkra. När Guds sanning såsom en förblivande princip bor i hjärtat, blir den som en levande källa. Om man försöker att täppa till dess

flöden bryter de fram på någon annan plats, källan är där och dess strömmar kan inte hejdas. Sanningen i hjärtat är livets källsprng. Den vederkvicker den trötte, och den håller tillbaka onda tankar och yttranden.

Händer det inte tillräckligt mycket ont omkring oss, för att vi skall se farorna på våt väg? Överallt finner man mänskliga vrak, försummade familjealtaren, brutna familjeband. Det förekommer en ovanlig frigjordhet från principer, en sänkning av den moraliska standarden. De synder som orsakade att Gud sände den stora floden över jorden och förstörde Sodom i eld ökar allt mer och mer. Vi närmar oss tidens slut. Gud har länge haft fördrag med mänsklighetens fördärv, men dess straffdomar är inte desto mindre bestämda. Måtte alla som bekänner sig vara världens ljus, ta avstånd från all orättfärdighet. Vi ser samma anda av motstånd mot Sanningen åda i våra dagar som på Kristi tid. De som upphäver Guds lag och inte kan finna argument för detta i Bibeln sprider falska rykten för att fläcka och smutskasta arbetarna. Så gjorde de med världens Återlösare, och så skall de göra med hans efterföljare. Rykten som saknar all grund, påstås vara sanna.

Hemligheten till kraften

Gud har välsignat sitt folk som helgar hans bud, och allt det motstånd och alla de falska rykten de utsatts för skall endast styrka dem som med fasthet försvarar den tro som en gång gavs de heliga. Men om de som bekänner sig vara hans lags försvarare, överträder den, undandrar han dem sitt beskydd, och många bringas på fall genom ogudaktighet och utsvävningar. Om detta sker, kan vi inte stå emot vår fiende. Men om hans folk håller sig avskilt från världen, såsom en nation som gör vad rättfärdigt är, skall Gud försvara dem och inget vapen som höjs mot dem skall ha framgång.

Borde vi inte, såsom det folk som följer Guds bud - med ranke på farorna i vår tid - lägga bort all synd, all orättfärdighet, allt fördärv? Borde inte de kvinnor som bekänner adventbudskapet strikt vaka över sig själva, så att de inte ger den minsta anledning till ansvarslös förtrolighet? De skulle stänga mången dörr för frestelsen, om de alltid var tillbakadragna och höviska. Männerna skulle ha Josef till sitt föredöme och så vara principfasta, hur hårt de än frestas. Vi önskar vara starka män och kvinnor som försvarar det rätta. Runt omkring oss finns sådana som är moraliskt svaga. De behöver umgås med dem som är moraliskt starka och som är nära förbundna med Kristi hjärta. Var och en av oss kommer att sättas på prov när det gäller troheten mot våra principer. Men det

finns de som går in i frestelsen på samma sätt som en dåre tar emot sitt straff i stocken. De inbjuder fienden att fresta dem. De förslappas och försvagas moraliskt och skam och förvirring blir följden.

Församlingen och världen

Hur föraktliga i Guds heliga åsyn är inte de som bekänner sig försvara hans lag men ändå överträder den! De drar vanära över Guds rikssak och ger adventbudskapets motståndare orsak att triumfera. Gränslinjen mellan Jesu lärjungar och Satans efterföljare skulle aldrig plånas ut. Gud själv har dragit en klar linje mellan världen och församlingen, mellan dem som följer budorden och dem som bryter dem. Dessa två grupper kan inte förenas. De är så olika varandra som middagen är olik midnatten. De har olika smak, olika mål, olika strävan, olika karaktärer. Om vi odlar kärlek och gudsfruktan, kommer vi att avsky minsta ansats till orenhet.

Måtte Herren låta dra människor till sig och ingjuta i dem känslan av heligt ansvar att forma sådana karaktärer, att Kristus inte behöver skämmas för att kalla dem sina bröder. Om ni upphöjer Guds lag, skall himmelens välsignelse tillfalla er på den dag, då var och en får vedergällning för sina gärningar. De som arbetar för Gud måste leva i hans åsyn och utveckla sina karaktärer i sann dygd och gudsfruktan. Deras sinnen och hjärtan måste så helt fyllas av Kristi Ande och vara så allvarligt stämnda av det heliga budskapet, att varje tanke, handling och motiv höjs över det sinnliga och jordiska. Deras lycka består inte av att de på ett förbjudet sätt tillfredsställer sitt eget själviska jag, utan de finner den i Jesus Kristus och hans kärlek.

Min bön är: ”O, Herre, smörj ditt folks ögon så att de må kunna skilja mellan synd och helighet, mellan fördärv och rättfärdighet, och till sist stå som segrare.”

I striden mellan den medfödda syndiga naturen och frestelsen utifrån led även den vise och kraftfulle Salomo nederlag. Det minsta avsteg från den striktaste redbarhet är farlig. ”Avhållen eder från allt ont.” (1 Tess. 5: 22.) När en kvinna berättar om sina familjebekymmer och klagar över sin make för en annan man bryter hon sitt äktenskapslöfte. Hon drar vanära över sin man och river ner den mur, som byggts upp för att skydda äktenskapets helgd. Hon slår upp dörren på vid gavel och bjuder Satan att komma in med sina lömska frestelser. Det är så Satan vill ha det. Om en kvinna kommer till en kristen broder och berättar för honom om sina bekymmer, sina besvikelser och

svårigheter, skulle han råda henne, att om hon behöver anförtro sig åt någon, skulle hon välja någon av systrarna till sin förtrogna. Då sker inte något ont, genom vilket Guds sak kan lida skada.

Kapitel 36

Kärlek till de vilsegångna

Kristus kom för att ge frälsning till alla. På Golgata kors betalade han det oändligt höga priset för frälsningen Även förlorad värld., Hans, självförnekelse och självförsakelse, hans oegennyttiga arbete, hans förnedring och framför allt offrandet av sitt eget liv, vittnar om hans djupa kärlek till en fallen värld. Det var för att söka och frälsa det förlorade som han kom till jorden. Hans mission gällde syndare av alla slag, av varje tungomål och av varje, nation. Han betalade priset för dem alla för att återlösa dem, och förena dem med sig själv. Den längst bort vilsegångne, den mest syndfulle var inte förbigången. Han arbetade särskilt för dem som bäst behövde hans frälsning. Ju större behov av förändring, desto djupare hans intresse, desto större hans sympati och desto ivrigare hans arbete. Hans älskande hjärta upprördes när han så, dem som tycktes mest hopplösa och som bäst behövde hans förvandlande nåd.

I liknelsen om det förlorade fåret framställs Kristi underbara kärlek till de vilsegångna. Han väljer inte att stanna hos dem som tagit emot hans frälsning, i det att han utger sig helt för dem och mottar deras tacksamhet och kärlek. Den sanne herden lämnar flocken som älskar honom, och går ut i vildmarken, där han får uthärda vedermöda och möta faror och död, i det att han söker rädda fåret som har lämnat fållan och som skulle gå under, om inte någon förde det tillbaka. När herden efter ivrigt sökande funnit det förlorade, lämnar han det inte för att i sin svaghet följa honom. Nej, trots sin egen trötthet, smärta och hunger, tar han det ömt i sina armar, lyfter upp det på sina skuldror och bär det tillbaka till fållan. Sedan kallar han på sina grannar för att de skall glädja sig med honom över att det förlorade är återfunnet.

Liknelsen om den förlorade sonen och den borttappade silverpenningen ger oss samma undervisning. Varje människa som lätt faller för frestelserna orsakar Jesu hjärta sorg och framkallar hans ömmaste medlidande och ivrigaste bemödanden. Hans glädje är större över en enda syndare som bättrar sig, än över de nittionio som ingen bättring behöver.

Dessa liknelser är för vårt bästa. Kristus vill hos sina lärjungar inskräpa betydelsen av att de samverkar med honom och älskar varandra såsom han älskat dem.

Den ångest han utstod på korset vittnar om vilket värde han sätter på en människa. Alla som tar emot hans dyrbara frälsning förbinder sig att vara hans medarbetare. Ingen skulle betrakta sig själv som en himmelens favorit och dra intresset och uppmärksamheten till sig själv. Alla som har tagit värvning i Kristi arme måste arbeta som han arbetade och älska dem som lever i okunnighet och synd såsom han älskade dem.

Medkänsla med de vilsegångna

Men hos oss som ett folk saknas djup, allvarlig och hjärtebevekande sympati och kärlek, när det gäller de frestade och vilsegångna. Många har visat känslökyla och syndfull försummelse. Kristus liknade dessa vid dem som går förbi på andra sidan av vägen och på så långt avstånd som möjligt från dem som bäst behöver hjälp. Den människa som nyss blivit omvänd har ofta svåra strider med sina gamla vanor eller en viss frestelse, och om hon besegras av någon förhärskande lidelse eller tendens, så beror det på att hon varit oförsiktig eller handlat orätt. Det är då som det är så viktigt att hennes medsyskon visar den rätta sortens iver, hänsyn och visdom för att hon skall kunna återfå sin andliga hälsa. Det är vid sådana tillfällen som Guds ord ger följande råd: ”Mina bröder, om så händer att någon ertappas med att begå en försyndelse, då mån I, som ären andliga människor, upprätta honom i saktmods ande. Och du å hava akt på dig själv, att icke också du bliver frestad.” (Gal. 6: 1.) Och vidare: ”Vi som äro starka äro pliktiga att bära de svagas skröpligheter och att icke leva oss själva till behag.” (Rom. 15: 1.)

Men ack, hur litet av Kristi medlidande och ömhet visar inte de som bekänner sig vara hans lärjungar! Om någon gör ett misstag känner andra ofta sig fria att få detta att te sig så hemskt som möjligt. De som kanske är skyldiga till lika grova synder, fast på ett annat område, behandlar sin felande broder eller syster grymt. Synder som begåtts på grund av okunnighet, tanklöshet eller svaghet förstoras upp till medvetna, överlagda synder. När de ser människor gå vilse, knäpper en del sina händer och säger: ”Det var ju vad jag sade. Jag visste att man inte kunde lita på dem.” på så sätt intar de samma attityd som Satan, i det att de gläder sig över att deras onda påstående visade sig vara rätt.

Vi måste vara beredda på att möta och överse med många ofullkomligheter hos de unga och oerfarna. Kristus har lärt oss att söka upprätta sådana i saktmods ande, och han håller oss ansvariga, om vi behandlar dem på ett sådant sätt, att de drivs till

missmod, förtvivlan och undergång. Om vi inte varje dag vårdar kärlekens dyrbara planta, är det fara för att vi blir trångsynta, osympatiska, fanatiska, kritiska och anser oss själva vara rättfärdiga, medan vi långtifrån är godkända av Gud. Några är ovänliga, tvära och hårda. De liknar kastanjens frukter: de sticks när man rör vid dem. De åstadkommer oräkneliga skador genom att missrepresentera vår älskade Frälsare.

Vårt liv måste ha en högre standard om vi skall bli värda det kristna namnet. Vi skulle ha samma anda som Kristus hade i sitt arbete för att rädda de förlorade. De är honom lika kära som vi är. De har samma möjligheter att av nåd bli hans segerbyten och arvingar till riket. Men den lömske fienden lägger snaror för dem och de är utsatta för faror och frestelser och utan Kristi frälsande nåd hotas de av säker undergång. Om vi betraktade denna sak i det rätta ljuset, skulle vi säkert bli mera ivriga och villiga att uppoffra oss själva, för att kunna bistå dem som behöver vår hjälp, våra förböner, vår sympati och vår kärlek.

Osjälviskt arbete för andra

Måtte alla som varit försumliga inom detta område inse sin plikt i ljuset av det höga kravet: "Du skall älska din nästa såsom dig själv." (Matt. 19: 19.) Det är varje kristens plikt. Vi skulle alla arbeta för att minska andras olyckor och öka deras välsignelser. Om vi är starka nog att motstå frestelsen, har vi ännu större plikt att hjälpa dem som är svaga och eftergivna. Har vi kunskap, skall vi undervisa den okunnige. Har Gud välsignat oss med denna världens goda är det vår plikt att hjälpa den fattige. Vi måste arbeta för andras bästa. Alla som berörs av vårt inflytande skulle få del av allt gott vi äger. Ingen skulle låta sig nöja med att själv äta av Livets bröd utan att dela med sig till andra.

Endast de som är trogna mot sin Mästare, när det gäller att rädda de förlorade, lever i sanning för Kristus och ärar hans namn. Äkta andlighet uppenbarar Frälsarens djupa längtan och allvarliga arbete att frälsa dem för vilka han led döden. Om vi genom Kristi nåd blivit milda och ödmjuka och utstrålar Guds godhet och kärlek, blir det naturligt för oss att ge kärlek, sympati och ömhet. Sanningen kommer, omsatt i det dagliga livet, liksom den dolda surdegen att uppenbara sin makt på alla som kommer i kontakt med den. Gud har visat oss, att om människorna skall tillväxa i nåd och kunskap om Jesus Kristus, måste de följa hans exempel och arbeta såsom han arbetade. Vi måste ofta kämpa för att behärska våra egna känslor och avstå från att tala på ett sådant sätt att

vi gör dem som arbetar under trycket av frestelsen missmodiga. Ett liv i daglig bön och lovsägelse, ett liv som sprider ljus på andras väg, kan inte erhållas annat än genom allvarliga bemödanden. Men en sådan ansträngning kommer att bära dyrbar frukt och bringa välsignelse inte endast över mottagaren utan också över givaren.

En anda av osjälvisk tjänst för andra ger åt karaktären djup, fasthet och Kristuslikhet och ger dess utövare frid och lycka. Deras önskningar är av ädel natur. Det finns inget rum för lättja och själviskhet. De som gör ett rätt bruk av de kristna nådegåvorna tillväxer och blir starka i arbetet för Gud. De får en klar andlig uppfattning, en fast växande tro och uthållighet i bönen. De som söker människor och som helt viger sig till Guds tjänst för att rädda de förlorade, arbetar förvisso på sin egen frälsning.

Men hur har inte detta verk försumrats! Tror ni att människor som håller på att gå vilse, skulle släppas så lättvindigt och känslolöst som har skett om våra tankar och känslor helt tillhörde Gud? Skulle inte större ansträngningar ha gjorts i kristlig kärlek och anspråkslöshet för att rädda dessa vilsefarande? Alla som verkligen är helgade åt Gud kommer att med största iver engagera sig i det arbete som Kristus utförde, och för vilket han offrade sig själv, nämligen människors frälsning. Detta är det särskilda arbete som skulle älskas och stödjas och som aldrig skulle tillåtas att läggas ned.

Att leva i himmelsk atmosfär

Gud kallar sitt folk att stå upp och komma ut ur den kyliga och frostiga atmosfär som de levt i och att skaka av sig de intryck och tankar som frusit kärlekens impulser till is och håller dem i självisk överksamhet. Han bjuder sitt folk att höja sig över det låga och jordiska och i stället andas himmelens klara och soliga luft.

Våra gudstjänster skulle vara heliga, dyrbara stunder. Bönemötet är inte en plats där syskonen skall kritisera och fördöma varandra, eller där man skall hysa ovänliga känslor eller tala hårda ord. Man driver bort Kristus från mötena, om en sådan anda tillåts och Satan tar ledningen. Ingenting som liknar en okristlig, kärlekslös anda skulle få komma in bland oss, för samlas vi inte för att söka nåd och förlåtelse hos Herren? Och vår Herre har sagt: ”Med den dom varmed Idömen skolen I bliva dömda, och med det mått som I mäten med skall ock mätas åt eder.” (Matt. 7: 2.) Vem kan träda fram inför Gud och påstå sig äga en felfri karaktär och ett fläckfritt liv? Och hur kan någon då våga kritisera och döma sina syskon? De vars enda hopp om frälsning finns i Kristi

förtjänst och som måste söka förlåtelse genom hans blod, har den största skyldighet att visa kärlek, barmhärtighet och ett förlåtande sinnelag mot andra syndare.

Syskon, med mindre ni uppfostrar er själva att visa vördnad för den plats där ni samlas för tillbedjan, får ni ingen välsignelse från Gud. Ni kan dyrka honom i yttre måtto, men någon andlig tillbedjan blir det inte. Jesus säger: ”Var två eller tre är församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem.” (Matt. 18: 20.) Alla skulle känna att de är i Guds närvaro, och i stället för att tänka på andras fel och synder skulle de ivrigt rannsaka sina egna hjärtan. Om ni har synder att bekänna, gör då er plikt och överlåt åt andra att göra sin.

När ni ger efter för er karaktärs hårdhet genom att visa en hård och okänslig anda, stöter ni bort dem som ni borde vinna. Er hårdhet förtar deras lust att komma tillsammans, och ofta resulterar detta i att de drivs bort från sanningen. Ni måste inse att ni själva står under Guds dom. Då ni dömer andra, dömer Gud er. Det är er plikt att bekänna ert okristliga uppförande. Må Herren röra vid varje församlingsmedlems hjärta, tills hans förvandlande makt uppenbaras i liv och karaktär. När ni då kommer tillsammans, kritiserar ni inte varandra, utan ni talar om Jesus och hans kärlek.

Våra möten skulle göras intressanta. De skulle vara Jyllda med en himmelsk atmosfär. Tillåt inte långa, torra föredrag och formella böner bara för att fylla ut tiden. Alla skulle beredvilligt utföra _in del, och när de har utfört sina uppgifter, avslutas mötet. På så sätt uppehåller man intresset ända in i det sista. Detta är en Gud välbehaglig gudstjänst. Den skulle alltid vara intressant och lockande och aldrig tillåtas att bli torr och formell. Vi måste leva för Kristus varje minut och dag för dag. Då bor Kristus i oss, och när vi kommer samman, är hans kärlek i våra hjärtan likt en källa i öknen som vederkvicker alla, och får dem som är nära att duka under, att ivrigt dricka av Livets vatten.

Vi skall inte vara beroende av två eller tre medlemmar som utför allt arbete i församlingen. Vi måste personligen ha en stark, aktiv tro och föra Guds verk framåt. Vi borde ha ett intensivt, levande intresse och fråga Gud: ”Vad vill du att jag skall göra? Hur skall jag utföra mitt arbete för detta liv och för evigheten?” Vi måste personligen inrikta alla våra krafter på att söka Sanningen och använda alla medel som står till vårt förfogande och som kan hjälpa oss att under bön rannsaka Bibeln. Vi måste helgas genom sanningen så att vi kan rädda människor.

Lägg bort allt förtal!

Ett allvarligt försök skulle göras att i varje församling lägga bort allt förtal och kritik som bland alla synder är den som orsakar de svåraste missförhållandena i församlingen. Hårdhet och felfinnande skulle fördömas såsom ett verk av Satan. Inbördes kärlek och förtroende skulle uppmuntras och stärkas bland medlemmarna. Måtte alla, i fruktan för Gud och i kärlek till sina syskon, sluta sina öron för allt skvaller och all kritik. Visa skvallerbäraren till Guds ord! Uppmana honom att lyda Bibeln och gå med sina klagomål direkt till den som han menar har syndat. En gemensam aktion skulle föra en flod av ljus in i församlingen och stänga dörren för mycket ont. Gud skulle då också bli förhärligad och många människor bli frälsta.

Det sanna Vittnets förmaning till församlingen i Sardes lyder: ”Jag känner dina gärningar; du har det namnet om dig, att du lever, men du är död. Vakna upp och håll dig vaken, och styrk det som ännu är kvar, det som har varit nära att dö. Ty jag har icke funnit dina gärningar vara fullkomliga inför min Gud. Tänk nu på huru du undfick ordet och hörde det, och tag vara därpå och gör bättring.” (Upp. 3: 1-3.) Den synd som denna församling särskilt anklagas för, är att den inte har tagit vara på vad den hade och att den är nära att dö. Passar denna varning in på oss? Låt oss personligen rannsaka våra hjärtan i Guds ords ljus, och må vi först av allt försöka att med Kristi hjälp få sådana hjärtan som Gud vill ha.

Församlingsmedlemmar såsom Guds medarbetare

Gud har gjort sin del i frälsningsverket, och nu kallar han församlingen att samverka med honom. På ena sidan finner du Kristi blod, evangelium, den helige Ande, och på den andra sidan människorna som håller på att gå förlorade. Varje Jesu lärjunge har som sin uppgift att förmå människor att ta emot himmelens välsignelser. Låt oss rannsaka oss själva om vi verkligen utfört detta arbete. Låt oss undersöka våra motiv och våra handlingar. Vårt minne rymmer många obehagliga bilder. Ofta har du behövt Jesu förlåtelse. Du har ständigt .van.: beroende av hans medlidande och kärlek. Men har du inte anda misslyckats i att visa samma anda mot andra, som Jesus har visat dig? Har du visat medkänsla för den du såg gå in på förbjudna vägar? Har du vänligt varnat honom? Har du gråtit för hans skull och bett med och för honom? Har du med ömma ord och vänliga handlingar visat att du alskar honom och vill rädda honom? Har du när

du umgåtts med dem som stapplar och vacklar under bördan av sina dåliga anlag och dåliga vanor, lämnat dem att kämpa ensamma när du kunde ha hjälpt dem? Har du inte gått förbi dessa svårt frestade medan världen stod beredd att ge dem sympati och locka dem in i Satans snaror? Har du likt Kain varit kvick att fråga: ”Skall jag taga vara på min broder?” (1 Mos. 4: 9) Hur tror du Jesus ser på ditt liv? Hur tror du han som friköpt varje människa med sitt blod, ser på din likgiltighet för dem som viker av från den rätta vägen? Är du inte rädd att han lämnar dig såsom du lämnat dem? Var säker på att han som är den store Väktaren i Herrens hus har antecknat varje försummelse.

Har inte Kristus och hans kärlek utestängts från ditt hjärta, så att du slutligen tjänat honom helt formellt men inte av hjärtat? Var är nu den själens låga som förr tändes, när Jesusnamnet nämndes? Hur brinnande var inte din kärlek till människor när du var nyomvänd! Med vilket allvar sökte du inte framställa Kristi kärlek för dem? Frånvaron av denna kärlek har nu gjort dig kall, kritisk och fordrande. Sök att vinna den igen, och arbeta sedan för att föra människor til! Kristus. Om du vägrar att göra detta, skall andra, som har mindre ljus och erfarenhet och färre tillfällen, ta din plats och utföra vad du har försummat, eftersom arbetet att rädda de frestade, de prövade och förlorade måste utföras. Kristus erbjuder sin församling denna tjänst. Vem vill ta emot den?

Gud har inte glömt de goda och osjälviska gärningar som församlingen tidigare gjort. Allt är antecknat därovan. Men dessa gärningar kan inte frälsa församlingen, om den upphör att fylla sin mission. Om inte försummelse och likgiltighet upphör, kommer församlingen, i stället för att gå från kraft till kraft, att gå tillbaka och hamna i formalism och svaghet. Skall vi låta detta ske? Har slöheten och den sorgliga bristen på kärlek och andlig iver kommit för att stanna? Är det i ett sådant tillstånd Jesus önskar finna sin församling? Syskon, med mindre ni gör bättring kommer era lampors ljus att flämta och slutligen slockna i mörkret. ”Betänk då varifrån du har fallit, och bättra dig, och gör åter sådana gärningar som du gjorde under din första tid.” (Upp. 2: 5.) Det tillfälle ni nu har, kan bli kortvarigt. Om ni inte tar vara på denna tid av nåd och bättring, ljuder följande varning: ”Jag skall komma över dig och skall flytta din ljusstake från dess plats.” (Upp. 2: 5.) Dessa ord har uttalats av Honom som är långmodig och förlåtande. De innebär en allvarlig varning till församlingar och individer, att Väktaren som aldrig ,slumrar, ger akt på deras handlingssätt. Det är endast på grund av hans oändliga tålmod som de inte har röjts ur vägen. Men hans Ande kommer inte alltid att vara verksam. Han dröjer ännu i sitt tålmod, men inte så länge

till.

Ett återupplivande av den första kärleken

Er tro måste bli någonting mer än vad den har varit, eller ni kommer att vägas på en våg och befinnas vara för lätta. På den sista dagen skall all världens domare låta avgörandet bero på det intresse ni visat och vad ni gjort för de nödställda, de förtryckta och de frestade. Ni kan inte gå förbi dessa vid sidan om vägen och sedan som frälsta syndare få ingång i Guds rike. Kristus sade: ”Vadhelst I icke haven gjort mot en av dessa minsta, det haven I ej heller gjort mot mig.” (Matt. 25: 45.)

Det är ännu inte för sent att sona vad ni försummat. Låt den första kärleken, den första glöden återupplivas! Sök upp dem som ni drivit bort! Förbind de sår ni vållat! Kom nära Guds förbarmande, älskande hjärta och låt er genomströmmas av gudomligt medlidande som sedan går från er till andra. Låt den ömhet och nåd som Jesus uppenbarade i sitt eget liv bli ett exempel för oss, hur vi skulle behandla vår nästa, särskilt de som är våra trossyskon i Kristus. Många som blivit svaga i tron och missmodiga i livets kamp skulle ha fått ny kraft till seger, om de fått ett vänligt ord av tröst och uppmuntran. Låt oss aldrig, aldrig vara hjärtlösa, kalla, osympatiska och dömande. Försumma aldrig ett tillfälle att säga ord av uppmuntran, hopp och inspiration. Vi vet inte hur långt vår vänlighet, våra Kristus-lik försök att lätta bördor, kan nå. Det enda sättet att hjälpa den vilsegångne är i en anda av saktmod, mildhet och öm kärlek. (Band 5, sid. 603-613, 1889.)

Gud har dyrköpta människor i sin församling, men där finns också sådana som är ogräs bland vetet. Men Herren har inte gett varken dig eller någon annan i uppdrag att skilja mellan ogräset och vetet. Vi kan se och fördöma andras fel, under det att vi själva har större fel, som vi inte har sett, men som andra tydligt ser. (Band 5, sid. 333, 334, 1885.)

Gud anser inte alla synder vara av samma betydelse och storlek. På samma sätt som den dödliga människan bedömer han synden efter olika grader av skuld. Men hur bagatellartad den orätta handlingen än må tyckas i människors ögon, är ingen synd liten i Guds ögon. De synder som människor vanligen betraktar som små, kanske är just de som Gud räknar som stora. Man föraktar drinkaren och säger till honom att hans synd kommer att utestänga honom från himmelen, under det att stolthet, själviskhet och

girighet inte påtalas. Men dessa synder är på ett särskilt sätt angrepp mot Gud. Han ”står emot den högmodige” och Paulus säger att girighet är avgudadyrkan. De som känner till Bibelns förkastelsedom över avgudadyrkan inser genast vilken grov överträdelse den synden är. (Band 5, sid. 337, 1885.)

Kapitel 37

Församlingens framgång

Där Herrens Ande är, där är saktmod, tålmod, mildhet och långmodighet. En sann lärjunge vill söka efterlikna den förebilden. Han vill studera för att finna hur Guds vilja skall kunna göras här på jorden såsom den blir gjord i himmelen. De som fortfarande är besudlade av synd, kan inte vara nitiska i vad gott är. De misslyckas när det gäller att följa de fyra bud i dekalogen, som tydliggör vår plikt mot Gud. Inte heller följer de de sista sex, som bestämmer människans plikt mot sin nästa. Deras hjärtan är fyllda med själviskhet, och de söker ständigt att finna fel hos andra, som är bättre än de själva. De gör ett arbete, som Gud aldrig gett dem, men lämnar ogjort det arbete som han gett dem i uppdrag, nämligen att ta vård om sig själva, så att ingen rot av bitterhet växer upp, skapar bekymmer i församlingen och besudlar den. De vänder sina blickar utåt för att finna fel hos andra, när de i stället skulle riktas inåt för att pröva och kritisera sina egna handlingar. När de frigjort sig från det egna jaget, från avund, ont förtal och elskhet, har de ingen lust att bestiga domarsätet för att döma andra som i Guds ögon är bättre än de.

Den som vill reformera andra, måste först reformera sig själv. Han måste erhålla Kristi Ande och vara villig att likt honom lida förakt och utöva självförsakelse. I jämförelse med värdet Även enda människa är hela världen en obetydlighet. Eftergivenhet för en önskan att utöva auktoritet och härska över Guds arvedel, kommer att resultera i förlust av människor. De som verkligen älskar Jesus vill försöka efterlikna den stora Förebilden och sedan arbeta i hans anda för att rädda andra.

För att försäkra sig om människan och trygga hennes eviga frälsning lämnade Kristus himmelen och kom till denna jord, utstod syndens ångest och skam i människans ställe och dog för att frigöra henne. Hur vågar någon som bekänner Kristi namn, med tanke på det oändliga pris som betalats för människans återlösning likgiltigt behandla någon av hans små? Hur noggrant skulle inte varje församlingsmedlem vaka över varje handling och ord, så att de inte skadar "oljan och vinet"! Hur tålmodigt, vänligt och tillgivet skulle de inte behandla dem som friköpts genom Jesu blod!

Hur troget och allvarligt skulle de inte arbeta för att uppmuntra de förtvivlade och

missmodiga! Hur ömt skulle de inte behandla dem som försöker lyda sanningen, men inte har någon uppmuntran i hemmet, utan ständigt lever i en atmosfär av otro och mörker!

Hur vi bemöter syndare

Om någon har syndat, skall inte hans bröder och systrar tissla och tassla om det och göra sina kommentarer; därmed förstoras de synder och fel som man tror har begåtts. Ofta sker så, och följderna därav är att Guds misshag vilar över dem som handlar så, och Satan jublar över att han kan försvaga och plåga dem som borde vara starka i Herren. Världen ser deras svaghet och dömer denna klass och den sanning som de bekänner sig älska, ty de bär inte dess frukt. ”Herre, vem får bo i din hydda? Vem får dväljas på ditt heliga berg? Den som vandrar ostraffligt och gör vad rätt är och talar sanning av hjärtat, den som icke bär förtal på sin tunga, den som icke gör sin broder något ont och icke drager smälek över sin nästa, den som aktar den förkastlige för intet, men ärar dem som frukta Herren; den som svär sig till skada, men ej bryter sin ed; den som icke driver ocker med sina penningar och icke tager mutor för att fälla den oskyldige. Den som så handlar, han skall icke vackla till evig tid.” (Ps. 15.) Här är baktalaren utestängd från Guds tabernakel och boningarna på Sions heliga berg. Den som klandrar sin nästa, kan inte få Guds erkännande.

Hur många predikanter som är upptagna av ett själavinnande arbete har inte då människor sökt Gud och sanningen, kallats från detta arbete för att reda ut problem bland för samlingsmedlemmar som själva har helt fel och som har en stridslysten och högmodig anda?

Upprepade gånger har det hänt att man tagit män från deras arbetsfält, just när deras verk hade framgång. Det är fiendens list att på så sätt hindra Guds verk. När människor är färdiga att ta emot adventbudskapet lämnas de åt dessa ogynnsamma inflytanden, de förlorar intresset, och mycket sällan händer det att deras intresse kan väckas på nytt. Satan söker alltid att genom list kalla predikanten från arbetsfältet vid en kritisk tidpunkt, så att resultatet av hans arbete skall gå förlorat.

Det finns i församlingen oomvända, ohelgade människor som tänker mer på att genomdriva sina egna planer och uppehålla sin egen värdighet än de tänker på sina medmänniskors frälsning. Och Satan påverkar dem så att de skall ställa till svårigheter

som upptar predikantens tid och arbete, och många människor går som ett resultat därav förlorade.

På grund av att församlingens medlemmar är splittrade blir de hårda och oemottagliga för intryck. Predikantens ansträngningar är som att försöka smida kallt järn. Varje parti i församlingen blir mer och mer övertygat om att just det har rätt. Predikanten blir den minst avundsvärda för hur visligt han än väljer, måste hans beslut misshaga någon och så växer parti andan.

Om predikanten t_r in hos en eller annan blir säkerligen många andra avundsjuka och rädda för att predikanten skall få ogynnsamma intryck av dem. Om han ger råd, säger några att ”den eller den har talat med honom”, och hans ord är utan betydelse för dem. På detta sätt omger de sig själva med misstro och onda tankar, och predikanten är prisgiven åt deras fördomar och avund. Alltför ofta är förhållandet värre när han lämnar platsen än när han kom dit. Hade han absolut vägrat att lyssna till de obekräftade, ensidiga påståendena, hade han gett råd i överensstämmelse med Bibelns regel och i likhet med Nehemja sagt: ”Jag har ett stort arbete för händer och kan icke komma ned” (Neh. 6: 3), skulle församlingens tillstånd ha vunnit på det.

Predikanter och lekmän misshagar Gud, när de tillåter en skilda församlingsmedlemmar att berätta för dem Om syskons synder och fel. De skulle inte lyssna till deras rapporter utan i stället fråga: ”Har du själv följt Frälsarens föreskrifter? Har du gått till den felande och talat med honom i enrum? Och har han vägrat att lyssna på dig? Har du då med omtanke och unddr bön tagit två eller tre andra med dig, och så i ömhet, ödmjukhet och mildhet, med ditt hjärta fyllt av kärlek till honom, sökt påverka honom?”

Efter det att vi följt vår Ledares råd beträffande felande syskon, följer ett andra steg: berätta det inträffade för församlingen och behandla saken i överensstämmelse med Bibeln. Himmelen skall då godkänna församlingens beslut, nämligen att utesluta den felande medlemmen om han inte vill ångra och bättra sig. Stäng ditt öra för klagomål och vägra att föra fram en anklagelse mot din nästa om dessa steg inte har tagits. Om alla församlingsmedlemmar handlade så, skulle skvallret snart upphöra, för de skulle inte finna något lämpligt område dar de kunde bitas och äta upp varandra.

Val av ledare

Aposteln Paulus skriver till Titus: ”När jag lämnade dig kvar. . . var det för att du skulle ordna vad som ännu återstod att ordna, och för att du, på det sätt som jag har ålagt dig, skulle i var särskild stad tillsätta äldste, varhelst någon oförvitlig man finnes, en enda kvinnas man, en som hade troende barn, vilka icke vore i vanrykte för oskickligt leverne eller vore uppstudsiga. Ty en församlingsföreståndare bör vara oförvitlig, såsom det höves en Guds förvaltare.” (Tit. 1: 5-7.) Det skulle vara väl, om alla våra predikanter gav akt på dessa ord och inte var för kvicka att installera någon i ett ämbete utan grundlig eftertanke och mycken bön, att Gud skulle klargöra genom sin helige A'nde vem han utvalt.

Den inspirerade aposteln sade: ”Förhasta dig icke med hand påläggning.” (1 Tim. 5: 22.) I några av våra församlingar har organisation och ordination av de äldste varit förhastad. Bibelns regler har inte följts och som en följd härav har stora bekymmer uppstått i församlingen. Man skulle inte vara så snabb när det gäller att välja ledare och att ordinera män, som i intet avseende är passande för det ansvarsfulla arbetet - män som behöver bli omvända, förfinade och renade, innan de på något område kan tjäna i Guds verk.

Evangelii nät fångar både goda och onda. Det tar tid för en karaktär att utvecklas. Det tar också tid att verkligen lära känna människor. Man skall tänka på den föreslagnes familj. Omhändertas den med fast hand? Förestår mannen sitt hus med heder? Vad slags karaktär har hans barn? Är de en heder för sin fars inflytande? Om han inte visar hänsyn, visdom och gudsfuktan i sin egen familj, kan man med säkerhet dra slut satsen att samma svagheter följer honom in i församlingen och samma ohelgade sätt att leda visar sig där. Det är långt bättre att kritisera mannen, innan han träder in i sitt ämbete, än efteråt. Det är bättre att ge råd och bedja innan man tar det avgörande steget än att sedan söka rätta till följderna av sitt felsteg.

I en del församlingar saknar ledarna de rätta kvalifikationerna för att fostra församlingsmedlemmarna att bli arbetare. Takt och omdöme har inte använts för att uppehålla ett levande intresse i Guds verk. Ledaren är sjö och långsam. Han talar för mycket och beder för långa offentliga böner. Han har ingen levande förbindelse med Gud som kan ge honom nya erfarenheter.

Ledarna i församlingarna på varje plats skulle vara fulla av iver och osjälviskt intresse, Guds-män som rätt kan leda verket. De skulle frambära sina önsknings i tro till Gud. De skulle ägna all tänkbar tid åt bön i enrum, men offentligt skulle de göra sina vittnesbörd och böner korta och rakt på sak. Långa, torra böner och långa utläggningar skulle undvikas. De trossyskon som vill uppmuntra och uppbygga andra måste först själva ha upplevt det de önskar delge andra. De måste ha daglig kontakt med Gud, de måste dagligen hämta vad de behöver från hans outtömliga förrådshus, både nytt och gammalt. Om de själva blivit upplivade genom Guds Ande kan de trösta, styrka och ge andra nytt mod. Men om de inte själva har druckit ur frälsningens levande källa, vet de inte hur de skall leda andra dit.

För dem som tagit emot Sanningens teori måste man betona nödvändigheten av andliga erfarenheter. Predikanterna måste förbli i Guds kärlek, och sedan klargöra för folket behovet av en personlig helgelse, en personlig förvandling. Alla behöver en levande erfarenhet. För dem som inte har Kristus i hjärtat och later hans Ande kontrollera sina känslor blir deras trosbekännelse av intet värde, och deras ställning blir sämre än om de aldrig hört evangelium.

För de små grupper som tar emot adventbudskapet skulle sådana arrangemang göras att församlingens framgång säkras. En person väljs för att leda under en vecka eller en månad. På så sätt kan olika personer delta i arbetet, och efter lämplig provtid kunde någon genom röstning i församlingen bli erkänd som ledare, men skulle aldrig väljas för mer än ett år. Då kan någon annan väljas, eller samma person - om hans tjänst visat sig vara en välsignelse för församlingen - kan bli omvald. Samma princip skulle följas, när det gäller att välja personer till andra ansvarsfulla poster, t.ex. ämbeten inom konferensen. Män som man inte först ”prövat” skulle aldrig väljas till föreståndare för en konferens. Många visar inte den rätta urskiljningen i de viktiga frågor som innefattar eviga ting.

Inflytandet Även enig, själavinnande församling

Vi bekänner oss var_ Guds lags försvarare. Vi påstår oss äga ett större ljus och en högre standard för våra liv än andra folk på jorden. Vi skulle därför visa en fullkomligare karaktär och en allvarligare gudsfuktan. Det mest allvarliga budskap har anförtrotts dem som har mottagit adventbudskapets ljus. Vart ljus skulle lysa upp stigen för dem som vandrar i mörker. Såsom medlemmar av församlingen på jorden och såsom

”arbetare i vingården”, skulle alla bekännande kristna göra sitt yttersta för att bevara frid harmoni och kärlek i församlingen. Lägg märke till Jesu bön; ”. . . att de alla må vara ett och att, såsom du, Fader, är i mig och jag är i dig, också de må vara i oss, för att världen skall tro, att du har sänt mig.” (Joh. 17: 21.) Församlingens enhet är det mest övertygande beviset för att Gud har sänt Jesus i världen såsom Frälsare. Detta är ett argument som världsmänniskorna inte kan motsäga. Därför är Satan oavbrutet i verksamhet för att hindra denna förening och harmoni så att de icke-troende, när de bevittnar avfall, splittring och gräl mellan bekännande kristna, skall få motvilja mot kristendomen och bli befastade i sin obotfärdighet. Gud vanäras av dem som bekänner evangelium, men som är oeniga och lever i fiendskap med varandra. Satan är ”brödernas åklagare” och alla som tar del i dessa anklagelser, står i hans tjänst.

Vi bekänner oss ha mer sanning än de andra samfunden, men om inte detta förhållande leder till större helgelse, till renare och heligare liv - vartill gagnar det då? Det hade varit bättre för oss att aldrig ha sett adventbudskapets ljus än att bekänna att vi har tagit emot det men inte har blivit helgade.

För att kunna sätta oss in i vilka stora intressen som är förknippade med en människas omvändelse från villolära till sanning, måste vi förstå innebörden av odödligheten. Vi måste inse hur fruktansvärda den andra dödens plågor är. Vi måste förstå vilken ära och härlighet som väntar de återlösta och förstå vad det betyder att leva i hans närhet som dog, för att upphöja och förädla människan och skänka segt aren ett kungligt diadem.

Värdet av en människosjäl kan inte till fullo förstås av ett dödligt sinne. Hur tacksamma skall inte de återlösta och förhärligade vara, när de kommer ihåg dem som varit redskap i Guds hand till deras frälsning! Ingen skall då ångra sina självförsakande ansträngningar och sitt uthålliga arbete, tålmod, överséende och sitt hjärtas medkänsla för människor, som kanske hade gått förlorade om man försummat sin plikt eller tröttnat.

Nu är den stora vita skaran samlad i den store Herdens fålla. Den trogna tjänaren och den person som blivit frälst genom hans arbete, hälsas nu av Lammet framför tronen, och de förs till Livets träd och till Källan med levande vatten. Med vilken glädje betraktar inte Herrens tjänare .dessa återlösta som nu får dela Frälsarens härlighet! Hur mycket mer betyder inte himmelen för dem som har varit trogna när det gällt att rädda

människor för Guds rike! ”De förståndiga skola då lysa, såsom fästet lyser, och de som hava fört de många till rättfärdighet såsom stjärnor, alltid och evinnerligen.” (Dan. 12: 3.)

Kapitel 38

Synd mot den helige Ande

Broder X, du frågar om du har begått den synd, för vilken ingen förlåtelse ges varken i detta liv eller i det tillkommande. Jag svarar: Jag kan inte se det minsta bevis för att så är fallet. Vad är synd mot den helige Ande? Det är att medvetet tillskriva Satan den helige Andes verk. Ta som ett exempel en man, som bevittnat Guds Andes särskilda verk. Han har övertygande bevis på att verket är i harmoni med Guds ord och Anden vittnar med hans ande att det är av Gud. Men senare faller han för en frestelse: stolthet, självtillräcklighet eller någon annan dålig egenskap får överhanden i honom. Han förklarar nu att vad han tidigare erkänt vara Guds Andes makt var Satans kraft. Det är genom sin helige Ande som Gud verkar på människors hjärtan, och när människorna medvetet förkastar Anden och förklarar den komma från Satan, skär de av den kanal genom vilken Gud kan umgås med dem. Genom att förneka vad Gud hade gett dem, utestänger de ljuset i sina hjärtan, och som en följd därav lämnas de i mörker. Följande Jesu ord bekräftas: ”Är det nu så, att ljuset, som du har i dig, är mörker, huru djupt bliver då icke mörkret!” (Matt. 6: 23.) Personer som har begått denna synd, fortsätter kanhända en tid att uppträda som Guds barn, men när förhållanden uppstår för att utveckla karaktären och visa vad slags andas barn de är, kommer det att visa sig att de står på fiendens mark och under hans svarta baner.

Min broder, Anden kallar dig i dag. Kom med hela ditt hjärta till Jesus. Ångra dina synder, bekänn dem för Gud, överge all orättfärdighet, och du kan ta emot alla hans löften. ”Vänden eder till mig, så varden I frälsta” är hans nåderika inbjudan. (Jes. 45: 22.)

Den dag kommer då Guds förskräckliga vredesdom avkunnas över alla dem som framhärdat i olydnad mot honom. Detta sker, när Gud måste tala och utföra förskräckliga ting i rättfärdighet mot dem som överträtt hans lag. Men du behöver inte vara bland dem, som drabbas av Guds vrede. Nu är frälsningens dag. Ljuset från Golgata kors lyser nu med klara strålar och uppenbarar Jesus, offret för vår synd. När du läser de löften som jag här påmint dig om, kom ihåg att de är uttryck för obeskrivlig kärlek och medkänsla. Den gudomliga kärlekens stora hjärta dras i obegränsat medlidande till syndaren. ”I honom hava vi förlossning genom hans blod, förlåtelse för

våra synder, efter hans nåds rikedom.” (Ef. 1: 7.) Ja, tro blott att Gud är din hjälpare. Han önskar återställa sin moraliska avbild i människan. När du söker dig till honom med bekännelse och ånger, kommer han att dra nära till dig med nåd och förlåtelse. Han är vår frälsnings upphovsman. När du under fruktan och bävan arbetar på din frälsning, är Gud ”den som verkar i eder håde vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske”. (Fil. 2: 13.) (Band 5, sid. 634, 635, 1889.)

Kapitel 39

Guds närvaro en verklighet

Käre broder X Jag är glad, att du i dag är i och om du lyckas bra ?ned ditt förtroendeuppdrag, så kommer du att vara rätt man på rätt plats. Håll jaget utanför, ååt det inte, fast detta vore naturligt, fördärva ditt arbete! Vandra ödmjukt med Gud. Låt oss verka för Mästaren med odelat intresse, i en känsla av att vara i Guds ständiga närvaro. Tänk på vilken uthållighet och vilket tålamod som utmärkte Mose liv! Paulus säger i sitt brev till hebréerna: ”Ty därigenom att han likasom såg den Osynlige kunde han härda ut.” (Hebr. 11: 27.) Den karaktär som Paulus på så sätt tillskriver Moses innebär inte att han endast visade passivt motstånd mot det onda, utan uthållighet i att göra det rätta. Han hade alltid Herren för ögonen, och Herren var alltid vid hans högra sida för att hjälpa honom.

Moses hade en djup känsla av Guds personliga närvaro. Han inte endast blickade ned genom tidsåldrarna och såg Jesus komma i köttet, utan han såg också Kristus på ett särskilt sätt följa Israels barn på alla dess färder. Gud var verklig för honom, alltid närvarande i hans tankar. När han blev missförstått, när han stod ansikte mot ansikte med fara och fick bära smädelse för Kristi skull, uthärdade han utan att hämnas. Moses trodde att Gud var den han behövde och som kunde hjälpa honom på grund av hans behov. Gud var för honom den alltid tillgängliga hjälpen.

Mycket av den tro vi ser, är -bara en tro till namnet. Verklig, förtröstansfull, uthållig tro är sällsynt. Moses upplevde i sin egen erfarenhet löftet om att Gud belönar dem som ivrigt söker honom. Han såg framåt mot lönen. Här är en annan punkt i samband med tron, som vi vill betona: Gud skall löna den människa som visar tro och lydnad. Om denna tro blir en livserfarenhet, skall den hjälpa alla som fruktar och älskar Gud att uthärda prövningar. Moses hade fullt förtroende för Gud, därför att han hade en fast och säker tro. Han behövde hjälp, han bad om den, han tog emot -bönhörelsen i tro och vävde in i sin erfarenhet tron på att Gud sörjde för honom. Han trodde att Gud ledde hans liv på ett alldeles särskilt sätt. Han såg och kände igen Gud i varje detalj av sitt liv och kände att han var under den Allséendes öga han som väger våra motiv och prövar hjärtan. Moses såg upp till Gud och förtröstade på att han skulle ge honom kraft som skulle bära honom ofördärvad genom varje form av frestelse. Han visste att ett speciellt

uppdrag blivit honom betrott, och han önskade att så långt det var möjligt utföra detta alltigenom framgångsrikt.

Tro som uthärdar provet

Moses tänkte inte endast på Gud, han såg honom. Gud var ständigt fram för honom. Han förlorade aldrig hans ansikte ur sikte. Han såg Jesus som sin Frälsare och han var övertygad om att Frälsarens förtjänster skulle tillräknas honom. Tron var inte för Moses en gissning, den var en verklighet. Det är detta slags tro vi behöver, en tro som består provet. O, hur ofta ger vi inte efter för frestelsen, därför att vi inte håller vår blick på Jesus! Vår tro är inte uthållig, då vi på grund av självsvåld begår synd, och därför härdar vi inte ut som om vi ”såg den Osynlige”.

Min broder, gör Kristus till ditt sällskap för varje dag, varje timme, och du kommer inte att klaga över att du inte har någon tro. Betrakta Kristus! Se på hans karaktär! Tala om honom! Ju mindre du upphöjer dig själv, desto mera skall du finna vårt att upphöja hos Jesus. Gud har ett verk för dig. Hall alltid Herren framför dig. Broder och syster X, sträck er allt högre och högre för att klarare kunna se Kristi karaktär. När Moses bad: ”Låt mig alltså se din härlighet”, förebrådde inte Herren honom, utan uppfyllde hans bön. Gud förklarade för sin tjänare: ”Jag skall låta all min skönhet gå förbi dig där du står, och jag skall utropa namnet ’Herren’ inför dig.” (2 Mos. 33: 19.) Vi följer Gud på avstånd och detta är orsaken till att vi inte ser hans makt uppenbarad. (Band 5, sid. 651-653, 1889.)

Kapitel 40

“Vittnesbördens” natur och inflytande

Allt eftersom ändens tid närmar sig och förkunnelsen av det sista varningsbudskapet till världen utvidgas, blir det av allt större betydelse för dem som tagit emot sanningen för denna tid att ha en klar uppfattning av Vittnesbördens natur och inflytande, vilka Gud i sitt förutséende har förbundet med den tredje ängelns budskap, alltifrån dess början. På följande sidor följer utdrag från vad jag har skrivit under de senaste fyrtio åren i samband med min tidiga erfarenhet i denna uppgift, samt vad Gud har visat mig angående Vittnesbördens natur och betydelse, det sätt på vilket de getts och hur de skulle tolkas.

Inte långt efter år 1844 fick jag min första syn. Jag var på besök hos kär syster i Kristus, och hennes hjärta var knutet till mitt. Fem av oss, alla kvinnor, knäböjde stilla vid familjealtaret. Medan vi bad, kom Guds kraft över mig på ett sätt som jag aldrig tidigare känt. Jag tycktes vara omgiven av ljus, och lyftes högre och högre från jorden. I en syn såg jag de adventtroendes erfarenhet, Kristi tillkommelse och den lön som väntar den trogne.

I min andra syn, som följde inte långt efter den första, såg jag de prövningar jag måste genomgå, och att det var 'min plikt att berätta för andra vad Gud hade uppenbarat för mig.

Det visades mig att mitt arbete skulle mötas med stark opposition och att mitt hjärta skulle slitas sönder av ångest, men att Guds nåd skulle vara tillräcklig för att uppehålla mig under allt. Undervisningen i denna vision oroade mig i högsta grad, för den klargjorde för mig min plikt att gå ut till folket och förkunna sanningen. En stor fruktan som tyngde mig var, att när jag uppfyllde min plikt och gick ut och förklarade, att jag var en av den Högstes utvalda som mottog syner och uppenbarelser för folket, kunde jag ge efter för 'syndfull självupphöjelse och lyfta mig själv upp till ett högre plan än jag hade rätt till, och därmed dra Guds missnöje över mig och förlora min egen själ. Jag hade sett flera sådana fall och mitt hjärta fruktade för detta svåra prov.

Jag bad nu innerligt att om jag måste gå och berätta vad Herren visat mig, så

skulle jag bli bevarad från sådan otillbörlig upphöjelse. Angeln sade då till mig: ”Dina böner är Hörda och skall besvaras. Om det onda som du fruktar hotar dig, skall Gud räcka ut sin hand för att rädda dig. Genom smärta kommer han att dra dig närmare till sig och så bevara din ödmjukhet. Frambär troget budskapet. Var ståndaktig intill änden och du skall få äta frukten från livets träd och dricka livets vatten.”

Vid denna tid rådde det mycken fanatism bland några av dem som hade trott på det första budskapet. Allvarliga villfarelser i lära och liv hade omhuldats, och några var färdiga att fördöma allt som inte överensstämde med deras uppfattning. Gud uppenbarade för mig i en syn dessa villoläror och sände mig till sina vilseledda barn, men när jag utförde denna min plikt möttes jag av bitter opposition och förebråelser.

Det var ett tungt kors för mig att återge till de felande vad som hade visats mig angående dem. Det orsakade mig stort betryck att se andra vara bekymrade och sorgsna. Och när jag var tvungen att förklara budskapet, förmildrade jag det ofta och fick det att verka mer fördelaktigt för den det gällde och sedan gick jag för mig själv och grät i mitt hjärtas ångest. Jag såg på dem som hade bara sig själv att sörja för, och jag tänkte att om jag vore i deras ställe skulle jag aldrig klaga. Det var svårt att återge de enkla, men träffande vittnesbörd som Gud gav mig. Ängsligt vaktade jag över resultatet, och om personen ifråga opponerade sig mot tillrättavisningen och efteråt vände sig emot budskapet frågade jag mig själv: Frambar jag budskapet på det sätt jag skulle? Kunde det inte ha funnits något sätt att rädda dem? Och då fick jag en sådan själsnöd att jag ofta tyckte att döden skulle ha varit en välkommen budbärare och graven en ljuvlig viloplats.

Jag insåg inte faran och synden i ett sådant tänkesätt förrän jag i en syn blev förd i Jesu närhet. Han såg på mig med en ogillande blick och vände sedan bort sitt ansikte från mig. Det är omöjligt att beskriva den fasa och ångest jag då kände. Jag föll på mitt ansikte inför honom, men jag hade ingen kraft att yttra ett ord. O, hur jag önskade att kunna gömma mig och bli skyld för denna ogillande blick! Nu förstod jag delvis de förlorades känslor, när de ropar till bergen och klipporna: ”Fallen över oss, och dölj en oss för dens ansikte, som sitter på tronen, och för Lammets vrede.” (Upp. 6: 16.)

Just då bad en ängel mig att resa mig upp, och den syn som mötte mig kan knappast beskrivas. Framför mig stod en grupp, vars har och kläder var sonder slitna, och vars ansikten var den verkliga bilden av förtvivlan och skräck. De kom närmare mig

och deras kläder rörde vid mina. Och när jag såg på mina kläder märkte jag att de hade fläckar av blod. Åter föll jag som död ned för min ängels fötter. Jag kunde inte be en enda bön om förlåtelse och längtade långt bort från denna heliga plats. Ängeln reste mig upp på mina fötter och sade: ”Detta gäller inte dig nu, men du har fått se denna scen för att du skall veta, vilken din situation blir om du försummar att förklara för andra vad Gud har uppenbarat för dig.” Med denna allvarliga varning ljudande inom mig gick jag ut för att tala till folket de ord av tillrättavisning och undervisning, som getts mig av Gud.

Vittnesbörd till vissa personer

De budskap som gällde olika personer, skrev jag ofta ned till dem, i många fall på deras egen enträgna begäran. Allt eftersom mitt arbete växte, blev detta en betydande och tidskrävande del av mitt arbete. Före utgivandet av Vittnesbörden 1868 (nr 15) hade många av dem som jag tillrättaviserat eller gett råd till, bett att jag skulle skriva ned dessa vittnesbörd, men jag var så trött av allt det tunga arbetet att jag ryggade tillbaka för att göra det, särskilt som jag visste att många av dessa personer var ovärdiga och att det fanns litet hopp att dessa varningar skulle åstadkomma någon förändring hos dem. Men vid den tiden blev jag i hög grad uppmuntrad av följande dröm:

En person gav mig en packe vitt tyg, och bad mig klippa till klädnader för personer av alla storlekar, för olika karaktärer och omständigheter i livet. Jag tillsades att klippa till dem och hänga upp dem, färdiga att sys när så befalldes. Jag hade intrycket att många av dem, för vilka dessa klädnader var ämnade, var ovärdiga att bära dem. Jag frågade om detta var det sista tygstycket jag skulle klippa till, men fick svaret att det var det inte, utan så snart jag var färdig med en klädnad, skulle jag börja med nästa. Jag kände mig missmodig över denna mängd arbete och sade att jag under mer än tjugo år hållit på att klippa till kläder åt andra, och att mitt arbete inte hade uppskattats och inte heller hade jag sett att det utförts mycket gott. Jag talade med den person som hade gett mig vävnaden, särskilt om en kvinna, som jag skulle klippa till en dräkt åt. Jag fastslog att hon inte alls skulle värdesätta klädnaden, och att det betydde förlust av både tid och material att ge henne den. Hon var mycket fattig, undedägsen i begåvning och hade vårdslösa vanor, och skulle snart solka ned den.

Personen svarade: ”Klipp du till dräkterna. Det är din plikt. Förlusten är min, inte din. Gud ser inte såsom människan ser. Han planlägger arbetet som han vill ha det gjort,

och du vet inte vilket som skall lyckas, det eller det.”

Jag höll upp mina händer, valkiga som de var efter långvarigt bruk av saxen, och framhöll att jag inte kunde annat än rygga tillbaka vid tanken på att fullfölja detta arbete. Personen upprepade: ”Klipp till kläderna! Din befrielse har ännu inte kommit.”

Med känslor av pinande trötthet reste jag mig för att börja arbetet igen. Framför mig låg en ny, blank sax som jag började använda. Med ens var mina känslor av trötthet och missmod borta. Saxen tycktes klippa nästan utan någon ansträngning från min sida, och jag klippte den ena dräkten efter den andra jämförelsevis lätt.

Många drömmar uppstår på grund av dagliga händelser och Guds Ande har ingenting med dem att göra. Det finns också falska drömmar, liksom falska syner, som är inspirerade av Satan. Men drömmar från Herren jämförs i Guds ord med syner och är lika säkert frukter av Profetians Ande som synerna är det. Sådana drömmar är sina egna bevis på sin äkthet om man tar i betraktande vilka personer som har haft dem, och de omständigheter under vilka de gavs.

Sedan den varning och lärdom som getts i vittnesbörd till vissa personer, i motsvarande grad gällde många andra som inte särskilt utpekats, tycktes det mig vara min plikt att publicera dessa personliga vittnesbörd till gagn för församlingen. I Vittnesbörd 15 skrev jag om detta: ”Jag vet inte något bättre sätt att framställa mina åsikter om allmänna faror och villoläror, och den plikt som gäller alla som älskar Gud och håller hans bud, än att ge ut dessa vittnesbörd. Kanske finns det inte något mer direkt och verkningsfullt sätt att framställa vad Herren har visat mig.”

I en syn som gavs mig den 12 juni 1868 såg jag vad som helt försvarar mitt sätt att publicera vittnesbörd gällande vissa personer. När Herren väljer ut vissa människor och påpekar deras orätta handlingar, händer det att andra, som inte avslöjades i min syn, vanligen tar för givet att allting är bra med dem, eller åtminstone nästan bra. Om någon tillrättavisas för något orätt han gjort skulle församlingsmedlemmarna omsorgsfullt rannsaka sig själva för att finna i vilket avseende de felat och på vad sätt de har gjort sig skyldiga till samma synd. De skulle bekänna sina synder i en ödmjuk anda. Även om andra anser att allt är bra med dem, är det inte något bevis för att så är fallet. Gud ser till hjärtat. Han prövar människorna på sitt sätt. Då han strängt tillrättavisar ett av sina barn, är hans avsikt att tillrättavisa många andra. Men om de inte tar emot denna

tillrättavisning utan smickrar sig med att Gud har överséende med deras synder, då han inte särskilt pekat ut dem, bedrar de sig själva och kommer att stängas ute i mörkret och lämnas att gå sina egna vägar efter eget gottfinnande.

Många handlar fel beträffande sitt eget andliga liv, och de har hamnat i stor villfarelse vad angår deras verkliga ställning inför Gud. Han väljer sätt och medel som bäst kan tjäna hans avsikt och visa vad som finns i hans lärjungars hjärtan. Han visar tydligt det onda hos några, för att andra skall bli varnade och frukta och avsky dessa villfarelser. Under självrannsakan kan de finna, att de gör samma saker, vilka Gud fördömer hos andra. Om de verkligen önskar tjäna Gud och fruktar att såra honom, kommer de inte att vänta att deras synder särskilt skall utpekats innan de bekänner och i ödmjuk ånger vänder åter till Gud. De skall då försaka sådant som har misshagat Gud, i enlighet med det ljus han gett till andra. Men om däremot de som inte har det rätt ställt med Gud, ser att de är skyldiga till samma synder som andra tillrättavisats för och ändå fortsätter på samma ohelgade väg därför att de inte namngetts, kommer de i fara och blir ledda som fångar enligt Satans vilja.

Det visades mig att det 'är Guds visdom, att inte allas synder och felsteg uppenbaras. Men dessa personliga vittnesbörd gäller alla som är 'Skyldiga, även om inte deras namn nämns i samband med något särskilt vittnesbörd. Men de som låter vittnesbörden gå obeaktade förbi, och döljer sina synder på grund av att inte deras namn särskilt nämnts, kommer inte Gud att välsigna. De kan inte gå framåt i det andliga livet, utan det kommer att bli mörkare och mörkare, tills himmelens ljus helt tagits ifrån dem.

I en syn jag hade för tjugo år sedan (1871) blev jag tillsagd att förkunna våra allmänna principer i tal och skrift, och att samtidigt påpeka de faror, villfarelser och synder, som gällde vissa personer, så att alla skulle bli varnade, tillrättavisade och få råd. Jag såg att alla grundligt skulle rannsaka sina hjärtan och liv för att finna, om inte de hade begått samma misstag som andra tillrättavisats för och om de varningar som de fått, inte passade in också på deras falt Om de fann att så var fallet, skulle de känna att råden och tillrättavisningarna hade getts 'Särskilt till dem, och de skulle göra en så praktisk tillämpning av dem, som om de var särskilt avsedda för dem. Gud har för avsikt att pröva tron hos alla som gör anspråk på att vara Kristi efterföljare. Han kommer att pröva ärligheten i deras böner, som gör anspråk på att allvarligt vilja veta vad som är deras plikt. Han vill ge dem rikliga tillfällen att utveckla vad som finns i deras hjärtan.

Avsikten med ”Vittnesbörden”

I gamla tider talade Gud till människorna genom profeter och apostlar. I dessa dagar talar han till dem genom sin Andes Vittnesbörd. Det har aldrig funnits en tid, då Gud mer allvarligt undervisat sitt folk än vad han nu gör angående sin vilja och den väg han vill att de skall följa.

Herren har ansett det lämpligt att i en syn visa mig hans folks behov och synder. Fast det har varit smärtsamt för mig, har jag troget påpekat för syndarna deras fel och hur dessa skulle kunna avhjälpas. På så sätt har Guds Ande uttalat varningar och domar, men heller aldrig hållit tillbaka sitt löfte om nåd.

Ångerfulla syndare behöver inte förtvivla därför att de blir påmindas om sina överträdelser och de faror som hotar. Det Gud gör för dem i just detta avseende, visar hur mycket han älskar dem och vill frälsa dem. För att ärva det eviga livet behöver de endast följa hans råd och göra hans vilja. Gud påvisar för sitt vilsefarande folk deras synd för att de i ljuset av den gudomliga sanningen skall se den i all dess avskyvärdhet. Det är då deras plikt att överge dem för alltid. Om Guds folk ville förstå hans handlande med dem och ta emot hans undervisning, skulle de finna en rak stig att gå på och ett ljus som skulle leda dem genom mörker och missmod.

Felande sjundedagsadventister blir inte varnade och tillrättavisade därför att deras liv är mer klandervärda än andra bekännande kristnas liv, inte heller därför att deras föredöme eller handlingar är värre än de adventisters som inte lyder Guds lag, utan därför att de har ett stort ljus och genom sin beaktelse blivit Guds särskilda, utvalda folk som har hans lag skriven i sina hjärtan. De visar sin lojalitet mot himmelens Gud genom att visa lydnad för hans rikes lagar. De är Guds representanter på jorden. Vilken synd som helst i deras liv skiljer dem från Gud och på ett särskilt sätt vanärar den hans namn, genom att ge hans heliga lags motståndare tillfälle att förebrå hans sak och hans folk, dem som han har kallat ”ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk” (1 Petr. 2: 9), de som skulle förkunna hans lov och som han har kallat; ut ur mörkret in i sitt underbara ljus.

Herren leder och tillrättavisar det folk, som bekänner sig helga hans lag. Han påvisar deras synder och döljer inte deras orättfärdighet, för han vill skilja all synd och

ondska från dem, så att deras helgelse kan fullkomnas i 'hans fruktan. Gud förebrår, klandrar och tillrättavisar dem, så att de skall bli renade, helgade, upphöjda och slutligen få stå inför hans tron.

Jag har sett igenom Vittnesbörden som getts till dem som helgar sabbaten och jag är förvånad över Guds nåd och omsorg om sitt folk, i det att han gett dem så många varningar, pekat ut faror och visat dem den upphöjda ställning som han önskar se dem inta. Om de förblev i hans kärlek och skilde sig från världen, skulle hans särskilda välsignelse vila över dem och hans ljus omge dem. Deras inflytande i det godas tjänst skulle märkas inom varje gren av vårt verk och inom varje del av evangelii fält. Men om de sviker samarbetet med Gud, om de fortsätter att känna så litet för verkets stora betydelse som de tidigare gjort, kommer deras inflytande och föredöme att visa sig vara en förbannelse. De kommer att göra skada och endast skada. Dyrbara människors blod kommer att finnas på deras klädnad. Varnande vittnesbörd har upprepats. Jag frågar: Vem har aktat på dem? Vem har varit ivrig att bekänna sina synder och sin avgudadyrkan och allvarligt strävat att nå det höga mål Gud satt oss före i Jesus Kristus? Jag har ängsligt väntat och hoppats att Gud skulle utgjuta sin Ande över några och använda dem som rättfärdighetens instrument för att väcka och reformera hans församling. Jag har varit nära förtvivlan när jag sett, hur det år efter år blivit ett allt större avsteg från den enkelhet som Gud visat mig skulle utmärka hans efterföljare. Det har blivit mindre och mindre intresse och hängivenhet för Guds sak. Jag frågar: På vad sätt har de som säger sig ha förtroende för Vittnesbörden sökt leva upp till det ljus som getts i dem? På vilket område har de följt varningarna? På vad sätt har de praktiserat den undervisning de fått?

Skall inte ersätta Bibeln

Att Vittnesbörden inte har getts för att inta Bibelns plats visar följande citat från ett vittnesbörd, offentliggjort 1876: ”Broder X förvirrar sinnena genom att söka klargöra att det ljus Gud gett genom Vittnesbörden är ett tillägg till Guds ord. Han framställer denna sak i falskt ljus. Gud har ansett det vara lämpligt att på detta sätt leda sitt folks uppmärksamhet till hans ord för att ge dem en klarare förståelse av det.” (Band 4, sid. 246.) Guds ord är tillräckligt för att upplysa det mest förmörkade sinne och kan förstås av dem som vill förstå det. Men trots allt detta finner vi några som påstår sig -studera Guds ord, leva i direkt motsats till dess klaraste undervisning. För att inte lämna människor utan ursäkt gav Gud dem enkla och klagörande vittnesbörd, som visade dem

tillbaka till Ordet som de försummat att följa. Guds ord överflödar av allmänna principer om hur man skall grundlägga de rätta livsvanorna, och vittnesbörden, både de allmänna och de personliga, avser att rikta människans uppmärksamhet på dessa principer.

Den 3 april 1871 framställdes denna sak för mig i en dröm. Jag tycktes vara på ett viktigt möte där många var församlade. De var böjda inför Gud i allvarlig bön och tycktes tyngas av bördor. De bad Gud enträget om mera ljus. Ett fåtal syntes vara i andlig ångest, deras känslor var intensiva och de grät högt och bad om hjälp och ljus. Våra mest framstående bröder deltog i denna mycket intrycksfulla scen. Broder X låg utsträckt på golvet, tydligen i djup nöd. Hans hustru var med i en grupp som visade likgiltighet och kallt förakt. Hon såg ut som om hon önskade, att alla skulle förstå, att hon såg ned på dessa som så förödmjukade sig själva.

Jag drömde att Herrens Ande kom över mig och att jag reste mig mitt ibland dem och sade: ”Herrens Ande är över mig. Jag känner mig tvingad att säga till er, att ni måste börja arbeta för er själva. Ni ser upp till Gud och önskar att han skall göra der verk för er, som han har lämnat åt er att själva göra. Om ni gör det som ni vet ankommer på er, kommer Gud att hjälpa er när ni behöver hjälp. Ni har inte fullgjort de uppdrag som Gud lämnat åt er. Ni har kallat på Gud, för att han skulle utföra arbetet. Hade ni följt det ljus som han gett skulle han ha gett er ännu mera ljus. Men då ni försummat Guds råd, varningar och tillrättavisningar kan ni inte vänta att Gud ,skall ge er mer ljus och välsignelse att försumma och förkasta. Gud är inte en människa, han låter inte leka med sig.”

Jag tog Bibeln och omgav den med flera av Vittnesbörd för församlingen, givna till Guds folk. Här, sade jag, herörs nästan alla olika fall. De synder som de särskilt skall ta avstånd ifrån finns utpekade här. De råd Guds folk önskar, kan de finna här, givna för andra fall, liknande deras egna. Gud har funnit det lämpligt att ge mig rad efter rad, föreskrift efter föreskrift. Men det är inte många av er, som verkligen vet vad Vittnesbörden innehåller. Ni är inte förtrogna med Bibeln. Om ni hade gjort Guds ord till föremål för ert studium, med en önskan att nå upp till Bibelns måttstock och nå kristlig fullkomlighet, skulle ni aldrig ha behövt Vittnesbörden. Det är på grund av att ni försummat att lära känna Guds inspirerade bok, som han har sökt att nå er genom enkla, direkta vittnesbörd. Han vill kalla er uppmärksamhet till det inspirationens ord, som ni försummat att lyssna till och vädjar enträget till er att leva i överensstämmelse med

Ordets rena och upphöjda undervisning.

Inte för att ge nytt ljus

Genom dessa vittnesbörd avser Herren att varna och tillrättavisa, att ge råd och att inskräpa i era sinnen betydelsen av hans ords sanning. De skrivna vittnesbörden är inte ämnade att ge nytt ljus, utan att ge hjärtat ett levande intryck av de inspirationens sanningar som redan uppenbarats. Människans plikt mot Gud och hennes nästa är detaljerat beskrivna i Bibeln, men endast få av er följer det ljus ni fått. Ingen sanning har lagts till, men Gud har genom Vittnesbörden förenklat de stora sanningarna och på det sätt han själv valt, lagt fram dem för folket för att väcka och påverka deras sinnen, så att alla skall vara utan ursäkt.

Stolthet, egenkärlek, själviskhet, hat, avund och svartsjuka har avtrubbat uppfattningsförmågan, och sanningen som kunde ha gjort er visa till frälsning, har förlorat sin makt att hänföra och kontrollera sinnet. Man förstår inte gudsfruktans principer, som är av så stor betydelse, därför att det inte finns någon hunger och törst efter kunskap i Bibeln, efter hjärtats renhet och ett helgat liv. Vittnesbörden förringar inte Bibeln, utan upphöjer den och leder tankarna till den, så att sanningen i sin sköna enkelhet skall kunna göra intryck på alla.

Jag sade vidare: Såsom Bibeln på alla 'sidor är omgivna av dessa böcker och traktater, så har Gud omgett er med tillrädda visningar, råd, varningar och uppmuntran. Här gråter ni ångestfullt inför Gud och ber om mera ljus. Jag har uppdrag från Gud att säga till er alla, att inte något som helst ljus genom Vittnesbörden skall lysa på er väg, förrän ni i praktiken omsatt det ljus ni redan fått. Herren har försett er med ljus, men ni har inte uppskattat det. Ni har trampat på det. Medan en del har förkastat ljuset, har andra försummat det eller följt det helt likgiltigt. Endast några få har följt det ljus som Gud gett dem.

Några som genom vittnesbörd fått särskilda varningar har inom några veckor glömt dem. Vittnesbörden till en del syskon har upprepats flera gånger, men man har inte ansett dem vara tillräckligt betydelsefulla att fästa avseende vid. De har ansetts vara tomt tal. Om de aktat på det ljus de fått hade många hårda och kännbara förluster och prövningar undvikits. De har sig själva att skylla. De har själva lagt ett ok på sig, som de finner svårt att bära. Det är inte Kristi ok. Gud visade dem omsorg och kärlek, men

deras själviska, onda, tvivlande sinnen kunde inte urskilja hans godhet och nåd. De rusar vidare i sin egen visdom, till dess de, överhopade av svårigheter och förvirrade, fastnar i Satans snaror. När ni tillvaratar allt det ljus som Gud har gett er i det förflutna, skall han ge er ännu mera ljus.

Jag hänvisade dem till det gamla Israel. Gud gav dem sin lag men de ville inte åtlöda den. Han gav dem ceremonier och stadgar för att de, när de utförde dem och följde dem, skulle ha Gud i åminnelse. De var så benägna att glömma honom och hans krav, att det var nödvändigt att hålla dem uppmärksamma på deras skyldigheter att lyda och ära Skaparen. Hade de varit lydiga och älskat att följa Guds bud, skulle denna mängd av stadgar och ceremonier aldrig ha behövts.

Om det folk, som nu bekänner sig vara Guds särskilda egendom, uppfyllde hans krav som de framställts i hans ord, skulle särskilda vittnesbörd inte behövts för att väcka dem att inse sin plikt och påvisa deras 'syndfullhet och den fara som ligger i att försumma att lyda Guds ord. Samvetet har blivit avtrubbats, därför att ljuset satts åt sidan, försumrats och föraktats.

Någon stod vid min sida och sade: "Gud har kallat dig och gett dig ord att tala till folket och att nå hjärtan såsom han inte gjort med någon annan. Han har format dina vittnesbörd för att möta de fall som är i behov av hjälp. Du måste förbli oberörd av hån, åtlöje, förebråelse och kritik. För att kunna vara Guds särskilda redskap får du inte lita på någon annan, förtrösta endast på honom och kläng dig som vinrankan fast vid honom. Han vill göra dig till den kanal, genom vilken han skall meddela ljuset till folket. Du måste dagligen samla kraft från Gud för att vara stark nog, så att inte din omgivning fördunklar eller ställer i skuggan det ljus, som han har tillåtit lysa för sitt folk genom dig. Det är Satans ständiga mål att hindra detta ljus att nå Guds folk, vilket de i så hög grad behöver under denna sista tids faror.

Din framgång ligger i din enkelhet. Så snart du avviker från den och formar dina vittnesbörd för att behaga någon annan, har du förlorat kraften. Nästan allting i denna tidsålder är bura fagert sken och överklighet, Världen är full av vittnesbörd som getts för att behaga och tjusa för stunden och för att upphöja jaget. Ditt vittnesbörd är av ett annat slag. Det skall beröra livets detaljer, och bevara den svaga tron från att dö och förklara för de troende nödvändigheten av att lysa som ljus i denna värld.

Gud har gett dig ditt vittnesbörd för att frambära det till dem som håller på att glida tillbaka och till syndaren, för att påvisa deras verkliga situation och den omätliga förlust de kommer att lida genom att fortsätta ett liv i synd. Gud har inpräntat detta i ditt hjärta genom de syner han gett dig, vilket han inte gjort för någon annan nu levande, och han kommer att hålla dig ansvarig för det. 'Icke genom någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot.' (Sak. 4: 6.) 'Häv upp din röst såsom en basun och förkunna för mitt folk deras överträdelse, för Jakobs hus deras synder!'" (Jes. 58: 1.)

Felaktigt bruk av "Vittnesbörden"

Några som tror på Vittnesbörden har begått fel genom att tvinga dem på andra på ett opassande sätt. I första årgången, nummer 8, är det ett vittnesbörd, som berör denna punkt. "Det fanns några i ..., som var Guds barn men tvivlade på synerna. Andra opponerade sig inte, men de vågade inte heller ta en avgjord ståndpunkt för dem. Några tvivlade, och de hade tillräcklig orsak att göra det. Falska syner och fanatiskt betéende med det elände som följde, hade ett inflytande på verket i och uppväckte avundsjuka och misstänksamhet beträffande allting som hade med syn eller vision att göra. Man skulle ha tagit alla dessa ting i beräkning och handlat vist. Det skulle inte ha hållits någon undersökning med dem som aldrig sett en person ha en syn, och som inte hade någon personlig erfarenhet av synernas inflytande. Sådana människor skulle inte berövas församlingem välsignelser och förmåner om de i övrigt lever ett sant kristet liv. . .

Det visades mig, att några kunde ta emot de i tryck offentliggjorda synerna och döma trädet efter frukten. Andra tvivlar likt Tomas. De kan inte tro de i tryck utgivna Vittnesbörden, inte heller ta andras vittnesbörd som bevis för deras sanning, utan de måste själva se och själva få bevis. Sådana skall man inte skjuta åt sidan, utan visa dem tålmod och broderlig kärlek till dess att de tar ställning för eller emot. Om de kämpar mot synerna som de inte har någon kännedom om, om de går så långt i sin opposition att de motsätter sig der som de aldrig haft någon erfarenhet av . . . kan församlingen inse att de är på fel väg. (Band 1, sid. 328, 1862.)

Några av våra bröder hade haft lång erfarenhet i adventrörelsen och hade under årtal känt mig och mitt arbete. De hade prövat sanningshalten i Vittnesbörden och hade försäkrat sig tro på dem. De hade känt Guds Andes mäktiga kraft vila över dem för att

vittna om deras trovärdighet. Det visades mig, att om sådana, då de tillrättavisades genom Vittnesbörden, skulle motsätta sig dem och i hemlighet söka minska deras inflytande, skulle man handla bestämt med dem därför att deras exempel negativt kunde påverka dem som saknar erfarenhet.

Det första numret som trycktes av Vittnesbörden innehåller en varning mot omdömeslöst bruk av det ljus, som Gud gett sitt folk. Jag fastslog att några hade handlat ovist, när de hade talat om sin tro med oomvända, och då dessa bad om bevis hade de läst för dem vad jag skrivit i stället för att finna bevisen i Bibeln. Det visades mig, att detta sätt var inkonsekvent och skulle ge de icke-troende fördomar mot adventbudskapet. Vittnesbörden kan inte ha någon betydelse för dem som inte känner till någonting av dess anda. Man skulle inte hänvisa till dem i sådana fall.

Andra varningar angående tillämpandet av Vittnesbörden har getts gång på gång, såsom t.ex. följande: ”Några av predikanterna är långt efter sin tid. De bekänner sig tro de vittnesbörd som framburits, och en del av dem vållar skada genom att göra dem till järnhårda regler för sådana, som inte har någon erfarenhet med hänsyn till dem, men dessa predikanter misslyckas i att själva efterleva dem. De har upprepade gånger fått ta emot vittnesbörd, men de har i högsta grad ringaktat dem. Att göra så är inkonsekvent.” (Band 1, sid. 369, 1863.)

”Jag såg att många har utnyttjat det som Gud visat beträffande andras synder och orättfärdighet. De har gått till ytterlighet i sin tolkning av synen och sedan framhållit den med en sådan styrka att det bidrog till att försvaga tron hos många på vad Gud uppenbarar, och också till att göra församlingen missmodig och nedslagen.” (Band 1, sid. 166, 1857.)

Fienden tillvaratar varje möjlighet han uppräcker för att fördärva människor. Ibland har vittnesbörd framburits till förmån för män i ansvarsfulla ställningar. De började väl, bar bördor och utförde sin del i samband med Guds verk. Men Satan förföljde dem med sina frestelser, tills han slutligen besegrade dem. När andra såg deras felaktiga livsstil, ledde Satan dem till att tro att det måste ha varit något misstag i det vittnesbörd dessa personer fått, annars skulle de inte ha visat sig ovärdiga att utföra sin del av Guds verk.

Så uppstår tvivel på det ljus som Gud har gett. Vad som kan sägas om människor

under vissa omständigheter kan inte sägas om dem under andra. Människor är moraliskt svaga och i högsta grad själviska, så självtilräckliga att de lätt blir uppblåsta av tom fåfänga, så att Gud inte kan samarbeta med dem. De lämnas att famla i sin blindhet och visar sådan svaghet och sådant oförstånd, att många förvånas över att sådana människor någonsin antagits och godkänts såsom värdiga att arbeta i Guds verk. Det är just vad Satan önskar. Det var hans mål ända från den stund han först särskilt frestade dem att anklaga Guds sak och kasta skuggor över Vittnesbörden. Hade de stannat kvar där deras inflytande på Guds sak inte hade märkts så mycket skulle inte Satan så ivrigt ha anfäktat dem, för han kunde då inte ha nått sitt mål genom att använda dem som verktyg för ett särskilt uppdrag.

Att dömas efter sin frukt

Låt Vittnesbörden dömas efter deras frukt! Vilken anda finns i deras undervisning? Vad har blivit resultatet av deras inflytande? Alla som så önskar kan underrätta sig om frukterna av dessa syner. Under sjutton år (skrivet 1862) har Gud låtit dem överleva och gett kraft i kampen mot Satan och inflytandet av de mänskliga verktyg som varit Satan behjälpliga i hans arbete.

Antingen undervisar Gud sin församling, tillrättavisar henne för det onda och styrker hennes tro, eller gör han der inte. Detta verk är antingen av Gud eller inte. Gud arbetar aldrig i kompanjonskap med Satan. Mitt arbete bär antingen Guds eller fiendens stämpel. Det finns ingen medelväg i denna sak. Vittnesbörden är antingen inspirerade av Gud eller av djävulen.

När Herren uppenbarat sig själv genom profetians Ande har det förflutna, det närvarande och framtiden passerat revy för mig. Ansikten har visats mig som jag aldrig förr sett, och årtal efteråt kände jag igen dem, när jag såg dem. Jag har blivit väckt ur min sömn och tydligt känt igen vad som tidigare framställts för mig. Och jag har vid midnatt skrivit brev, som gått tvärs över kontinenten, och anlänt vid tiden för en kris och därmed räddat Guds sak från stora olyckor. Detta har varit mitt arbete under många år. En makt har drivit mig att påpeka och tillrättavisa orätta ting och förhållanden som jag inte ens hade tänkt på. Är dessa trettios ex års arbete (skrivet 1882) inspirerade ovanifrån eller nerifrån?

Kristus varnade sina lärjungar: ”Tagen eder till vara för falska profeter, som

komma till eder i fårakläder, men invärtes äro glupande ulvar. Av deras frukt skolen I känna dem. Icke hämtar man väl vindruvor från törnen eller fikon från tistlar? Så bär vart och ett gott träd god frukt, men ett dåligt träd bär ond frukt. Ett gott träd kan icke bära ond frukt, ej heller kan ett dåligt träd bära god frukt. Vart träd, som icke bär frukt, bliver avhugget och kastat i elden. Alltså skolen I känna dem av deras frukt.” (Matt. 7: 15-20.) Här är ett prov som var och en som önskar kan tillämpa. Den som verkligen önskar lära känna sanningen kan finna tillräckliga bevis för sin tro.

Tvivel på ”Vittnesbörden”

Det är Satans plan att försvaga Guds folks tro på Vittnesbörden. Satan vet hur han skall göra sina anfall. Han påverkar sinnena att bli avundsjuka på och missbelåtna med dem som leder verket. Därefter ifrågasätter han gåvorna, och dessa anses ha ringa betydelse, och den undervisning som ges genom en syn ringaktas. Därefter följer tvivel på våra viktigaste trosläror, själva pelarna i vår byggnad, sedan tvivel på Bibeln, och så går det vidare ned mot den eviga fördömsen. När Vittnesbörden som man en gång trodde på, betvivlas och man ger upp tron på dem, vet Satan att de bedragna inte kommer att sluta här och han fördubblar sina ansträngningar, tills han fått dem till öppet uppror, vilket inte kan hejdas utan slutar i undergång. De bereder sig själva för fullständig villfarelse genom att hysa tvivel och otro beträffande Guds verk, och genom att nära tankar av misstroende och grym avundsjuka. De reser sig upp med bittra känslor mot dem som vågat tala om deras felsteg och förebrå dem deras synder.

Ett vittnesbörd till vissa unga män, offentliggjort först 1880, talar om detta: ”En överlägsen skepticism för Guds Andes vittnesbörd växer oavbrutet. Och dessa ungdomar underblåser frågor och tvivel i stället för att röja undan dem, därför att de är okunniga om anden, makten och kraften i Vittnesbörden.” (Band 4, sid. 437.)

Jag såg att många hade så litet andlighet att de inte förstod värdet av Vittnesbörden eller deras verkliga avsikt. De talade respektlöst om Vittnesbörden, givna av Gud till hans folks upp byggelse. De dömde och kritiserade både det ena och det andra när de i stället borde ha lagt sin hand övet sin mun och kasta; sig själva i ’stoffet, för de kunde inte uppskatta Vittnesbördens anda, därför att de kände till så litet om Guds Ande. . .

Om du förlorar ditt förtroende för Vittnesbörden, leds du bort från Bibelns

sanning. Jag har fruktat att många skulle inta en frågande och tvivlande hållning, och i min nöd för er vill jag varna er. Hur många skall åtlyda varningen? Om något av Vittnesbörden skulle passa in på dig, tillrättavisa dig för dina fel skulle då du känna dig fullständigt fri att ta emot eller förkasta någon dej eller det hela? Det du minst känner dig böjd att ta emot är just den dej som du bäst behöver.

Mina trossyskon, ta er till vara för det onda otroshjärtat. Guds ord är enkelt och fast i sina restriktioner. Det inkräktar på dina själviska njutningar. Därför vill du inte lyda det. Hans Andes vittnesbörd kallar din uppmärksamhet till Bibeln, på pekar dina karaktärsfel och förebrår dig dina synder - därför tar du dem inte i akt. Och till försvar för ditt köttsliga, lättjefulla liv börjar du tvivla på att Vittnesbörden är från Gud. Om du följde dess undervisning, skulle du övertygas om dess gudomliga ursprung. Kom ihåg att din otro inte påverkar deras trovärdighet. Om de är från Gud, kommer de att bestå.

Det har visats mig att tvivel på vittnesbördens varning, uppmuntran och tillrättavisning utestänger ljuset för Guds folk. Otron tillsluter deras ögon, så att de förblir okunniga om sin verkliga ställning. De tror att Guds Andes vittnesbörd såsom tillrättavisning antingen är opåkallad eller inte åsyftar dem. Sådana är i största behov av Guds nåd och andlig urskiljning, så att de upptäcker sin brist på andlig kunskap.

Många som avfallit från sanningen har angett som orsak att de inte trodde på Vittnesbörden. Frågan är nu: Vill de lämna den avgud som Gud fördömer, eller vill de fortsätta på sin egen orätta väg och förkasta det ljus som Gud gett dem och som förhåller dem just det som de finner i lust i? De måste avgöra saken: Skall jag försaka mig själv och såsom från Gud ta emot Vittnesbörden som tillrättavisar mig för mina syndet, eller skall jag förkasta Vittnesbörden därför att de tillrättaviserat mig?

I många fall har Vittnesbörden mottagits helt och fullt, syndens och syndiga vanors makt har brutits och reformationen har genast börjat enligt det ljus som Gud har gett. I andra fall har man levt i syndfull njutning och förkastat Vittnesbörden, och gett många falska ursäkter för att man vägrat ta emot dem. Den verkliga orsaken har inte angetts. Man saknar motaliskt mod, och en vilja styrkt och kontrollerad av Guds Ande, villig att överge skadliga vanor.

Satan har förmåga att inge tvivel och komma med invändningar mot just Guds vittnesbörd. Många tror att det är en dygd, ett tecken på deras intelligens, att inte tro, att

ställa frågor och vara tvetydig. De som vill tvivla kommer att ha rika tillfällen. Gud har inte för avsikt att undanröja varje tillfälle till otro. Han ger bevis, som omsorgsfullt måste undersökas av ett ödmjukt och läraktigt sinne, och allt skulle avgöras i enlighet med bevisens tyngd. Gud ger tillräckligt med bevis för att ett uppriktigt hjärta skall kunna tro. Men den som vänder sig bort från bevisen, därför att det är några få ting han inte kan fatta med sitt begränsade förstånd, lämnas kvar i den kalla, kyliga atmosfären av otro, frågor och tvivel, och kommer att lida skeppsbrott i tron. . .

Försummelse av "Vittnesbörden"

Det är inte endast de som öppet förkastar Vittnesbörden eller om tvivlar på dem, som lever på farlig mark. Att ignorera ljuset är att förkasta det. Några av er erkänner muntligt till rättavisningen, men tar inte emot den med hjärtat. Ni fortsätter som förut, nu endast mindre känsliga för Guds Andes inflytande. Ni blir mer och mer förblindade, har mindre visdom självkontroll och moralisk styrka, mindre nit och intresse för andlig verksamhet, och om ni inte blir omvända kommer ni att slutligen helt släppa greppet om Gud. Era liv har inte nämn värt förändrats efter det att ni blev tillrättavisade emedan ni inte har insett era karaktärsfel och den stora kontrasten mellan ert liv och Kristi liv. Vad betyder era böner, när ni förehar orätt i era hjärtan? Med mindre ni genomgår en grundlig omvändelse, kommer ni inte långt härefter att, liksom Israels barn, tröttna på tillrättavisningarna och avfalla från Gud.

Många handlar i direkt motsats till det ljus som Gud har gett sitt folk därför att de inte läser de böcker, som ger dem ljus och kunskap i form av tillrättavisningar, råd och varningar. Världsliga omsorger, kärlek till modet och bristfällig gudsfruktan har vänt deras uppmärksamhet från det ljus, som Gud i sin kärlek gett dem, under det att böcker och tidskrifter som innehåller villfarelse sprids över hela landet. Tvivel och otro ökar överallt. Det dyrbara ljuset från Guds tron gömmas under skäppan. Gud kommer att ställa sitt folk till ansvar för denna försummelse. Räkenskap måste avläggas inför honom för varje stråle av ljus som han har låtit lysa på vår väg, vare sig det lett till en förbättring i vårt andliga liv, eller vi förkastat det, därför att vi ville följa våra böjelser.

Serien Profetians Ande*) och likaså Vittnesbörden skulle finnas i varje sabbatsfirande familj. Syskonen skulle känna till deras värde och enträget uppmanas att läsa dem. Det var inte det förståndigaste att sätta ett lågt pris på dessa böcker och att ha bara en uppsättning av dem i en församling. De skulle finnas i varje familjebibliotek och

läsas om och om igen. Låt dem vara på en plats där de kan bli lästa av många.

Många predikanter och lekmän skulle komma ihåg att evangeliets sanningar förhärskar, när de inte frälsas. När människor förkastar ljuset, blir de fångar, bundna av mörkrets och otrons kedjor. Den människa som dag efter dag vägrar att lyssna till nådens inbjudan, kommer snart att kunna lyssna till den mest enträgna vädjan utan att hennes sinne på minsta sätt berörs. Som Guds medarbetare behöver vi en mer brinnande gudsfuktan och mindre självpupphöjelse. Allt eftersom jaget upphöjs, minskar tron på Guds Andes Vittnesbörd. De som förtröstar på sig själva kommer att se allt mindre och mindre av Gud i hans Andes Vittnesbörd.

Hur man skall ta emot tillrättavisning

De som tillrättavisas av Guds Ande skulle inte resa sig upp mot det enkla redskapet. Det är Gud, och inte en felande dödlig, som har talat till dem för att rädda dem från undergång. Det är inte behagligt för den mänskliga naturen att ta emot tillrättavisningar, inte heller är det möjligt för det mänskliga sinne som inte upplysts av Guds Ande, att inse behovet av tillrättavisning eller att förstå den välsignelse som den är avsedd att skänka. Allt eftersom en människa ger efter för frestelsen och hänger sig åt synden, förmörkas hennes sinne. Hennes moraliska känsla är förvänd. Samvetets varningar ringaktas, och dess röst hörs inte längre så klart. Småningom mister hon förmågan att skilja mellan ont och gott, tills hon inte längre har någon rätt uppfattning av sin ställning till Gud. Hon kan iakttä kristendomens yttre former och ivrigt försvara dess tros läror men sakna dess anda. Hennes ställning har beskrivits av det sannfärdiga Vittnet: ”Du säger ju: ’Jag är rik, ja, jag har vunnit rikedomar och behöver intet’; och du vet icke att du just är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken.” När Guds Ande genom ett budskap av tillrättavisning förklarar detta vara hennes ställning, kan hon inte inse att detta budskap är sant. Skall hon därför förkasta det? Nej.

Gud har gett tillräckligt bevis för att alla som så önskar skall kunna få ett tillfredsställande svar vad angår Vittnesbördens karaktär, och när de har erkänt dessa vara från Gud, är det deras plikt att ta emot tillrättavisningen, även om de inte själva ser sin syndfulla väg. Om de helt insåg sin ställning, vartill behövdes då tillrättavisningen? Men eftersom de inte inser den, påvisar Gud den, så att de skall kunna ångra och bättra sig, innan det är för sent. De som förkastar varningen lämnas i blindhet och blir självbedragna, men de som lyssnar till den och helhjärtat tar avstånd från synden för att

få de nådegåvor de behöver, skall öppna sina hjärtan för Frälsaren, så att han kan komma in och bo hos dem. De som är närmast förenade med Gud känner igen hans röst, när han talar till dem. De som är andliga, förstår bäst de andliga tingen; De känner sig också tacksamma till Herren, för att han har påpekat deras fel.

David lärde visdom från Guds handlande med honom och böjde sig i ödmjukhet inför den Högstes fostran. Den sanna bild av Davids verkliga tillstånd, som gavs av profeten Natan, lärde David att känna sina synder och hjälpte honom att överge dem. Undergivet mottog han rådet och ödmjukade sig själv inför Herren. ”Herrens lag är utan brist och vederkvicker själen; Herrens vittnesbörd är fast och gör den enfaldige vis.” (Ps. 19:8.)

”Om I lämnadens utan aga, medan alla andra finge sin del därav, så varen I . . . icke äkta söner.” (Hebr. 12: 8.). Vår Herre har sagt: ”Alla som jag älskar, den tuktar och agar jag.” (upp. 3: 19.) ”Väl synes all aga för tillfället vara icke till glädje utan till sorg; men efteråt bär den, för dem som hava blivit fostrade därmed, en fridsfrukt som är rättfärdighet.” (Hebr. 12: 11.) Hur bitter tuktan än må vara är den, förordnad av vår Faders ömma kärlek, ”för att vi skola få del av hans helighet”. (Band 5, sid. 654-683, 1889.)

Kapitel 41

En omotiverad skillnad

Några har ansett att varningar och tillrättavisningar som getts genom Herrens tjänare, inte skulle vara av större vikt än råd och varningar från någon annan, förutsatt att de inte förmedlats i någon särskild syn, för varje särskilt fall. I några fall har det påståtts, att jag gett ett vittnesbörd till en församling eller till enskilda personer, influerad av brev som jag mottagit från församlingsmedlemmar. Det finns de som har påstått att vittnesbörd som uppgetts ha varit från Gud endast är uttryck för mina egna domar, grundade på informationer från mänskliga källor. Detta påstående är till ytterlighet falskt.

Om emellertid ett vittnesbörd skrivits i samband med ett svar på någon fråga, påstående eller vädjan från församlingar eller personer, framhållande det ljus som Gud gett angående dem, så minskar inte detta på något sätt dess tillförlitlighet och betydelse. Jag citerar i detta sammanhang direkt från Vittnesbörd nr 31 ett fåtal paragrafer: ”Hur var det med aposteln Paulus? De nyheter han mottog från Kloes husfolk angående tillståndet i församlingen i Korint var det, som orsakade honom att skriva till denna församling. Han hade fått privata brev som berättat om de förhållanden som rådde och i sitt svar framhöll han allmänna principer som, om de följdes, ’skulle rätta till situationen. Med stor ömhet och visdom uppmanar han dem alla att vara eniga i sitt tal, så att det inte skulle bli någon splittring bland dem.

Trots att Paulus var en inspirerad apostel, uppenbarade inte Herren alltid sitt folks ställning för honom. De som var intresserade av församlingens tillväxt och såg det onda smyga sig in, framlade denna sak för honom, och på grund av det ljus han tidigare fått, var han beredd att bedöma den sanna karaktären av dessa tendenser. Därför att Herren inte gett honom en ny uppenbarelse för just detta särskilda tillfälle, förkastade. inte de som verkligen sökte ljus hans budskap som om det vant ett vanligt brev. Herren hade visat honom de svårigheter och faror, som skulle uppstå i församlingen, så att han skulle veta hur han skulle bemöta dem, när de började utvecklas.

”Han var satt till att värna om församlingen. Han skulle vaka över dess medlemmar såsom en som måste avlägga räkenskap inför Gud, och skulle han inte då ta

notis om det som sades om deras tillstånd av anarki och splittring? Den tillrättavisning han sände dem var skriven lika mycket under Guds Andes inspiration som något annat av hans brev. Men när dessa anmärkningar kom, ville inte alla acceptera dem. De menade att det inte var Gud som talat till dem genom Paulus, utan han hade bara gett dem sin egen uppfattning som människa, och de ansåg sig ha lika god omdömesförmåga som Paulus. Ett liknande förhållande gäller ibland många av vårt folk som har lämnat de gamla råmärkena och följt sitt eget förstånd.” (Band 5, sid. 65, 66.).

När vårt folk intar denna position, kan de varningar och råd som Gud ger genom Profetians Ande, inte utöva något inflytande till bättring i liv och karaktär. Herren sänder inte en syn för att möta varje olyckstillbud, som kan uppstå på grund av de olika attityder hans folk intar under verkets utveckling. Men han har visat mig hur han handlat med sitt folk i gångna tider: Han har påverkat sina utvalda tjänares sinnen med intryck av sitt verks och enskilda människors behov och faror och pålagt dem ansvaret att ge råd och varning.

Så har Gud i många fall gett mig ljus med avseende på särskilda karaktärsfel hos församlingsmedlemmar och den fara dessa fel kommer att vara för den enskilde och verket om de inte avlägsnas. Under vissa omständigheter har onda tendenser en benägenhet att utvecklas och rotas, skada Guds verk och ödelägga den enskilde. När ibland särskilda faror hotar Guds verk eller vissa personer kommer ett budskap till mig från Gud, antingen i en dröm eller i en syn under natten, och dessa fall framställs mycket levande för mig. Jag hör en röst säga till mig: ”Stig upp och skriv! Dessa människor är i fara.” Jag lyder Guds Andes maning och min penna skildrar det verkliga förhållandet. När jag reser och står inför folket på olika platser, visar Herrens Ande åter klart för mig de fall jag tidigare sett.

Under de senaste fyrtiofem åren (skrivet 1889) har Herren visat mig de stora behoven i hans verk och personers situationer i olika erfarenheter - var och hur de misslyckats i att fullkomna en kristen karaktär. Hundratals människors liv har framställts för mig, och det som Gud godkänner och det han fördömer har tydligt visats mig. Gud har visat mig att om man följer en särskild väg eller söker utveckla särskilda karaktärsdrag kommer detta att ha vissa resultat till följd. Han har på detta sätt lärt och fostrat mig så att jag skulle kunna se de faror som hotar hans folk och att jag så skulle undervisa och varna dem - rad efter rad, föreskrift efter föreskrift så att de inte skulle vara okunniga om Satans bedrägerier utan kunna undgå hans snaror.

Det verk som Gud särskilt har betrott mig är att vädja till unga och gamla, lärda och olärda, att själva rannsaka Bibeln, att tydliggöra för alla att Guds ord utvecklar ,sinnet och alla förmågor, skärper intellektet till att brottas med sanningens problem, djupa och omfattande, att försäkra alla om att en klar kännedom om Bibeln överträffar all annan kunskap, när det gäller att göra människan till vad Gud ämnat henne att bli. ”När dina ord upplåtas, giva de ljus och skänka förstånd åt de enfaldiga.” (Ps. 119: 130.)

Kan jag nu, med det ljus som jag erhållit genom studiet av Bibeln, med den särskilda personkännedom jag fått om vissa bland hans folk, under alla omständigheter och under olika erfarenheter vara lika okunnig, lika själsligt osäker, lika andligt blind, som jag var vid denna erfarenhets början? Vill mina trossyskon påstå, att Ellen White har varit en så slö elev, att hennes omdöme i detta avseende inte är bättre än det var innan hon började i Kristi skola, för att utbildas för ett särskilt arbete? Har jag inte större förståelse för Guds folks plikter och faror än de som dessa ting aldrig framställts för? Jag skulle inte vilja vanära min Skapare genom att medge att allt detta ljus, all hans mäktiga kraft i mitt arbete och min erfarenhet har varit värdelöst, att det inte har utvecklat mitt omdöme och gjort mig bättre passande för hans verk.

Hur kan jag bli annat än upprörd när jag ser människor välja just den kurs eller hålla fast vid just sådana karaktärsdrag, som har försatt andra i fara och skadat Guds verk, och som Herren gång på gång har varnat för? När jag ser blyga personer, tyngda av känsla av ofullkomlighet, men som samvetsgrant strävar efter att göra Guds vilja, och jag vet att Herren léende ser ned på deras trofasta försök, bör jag då inte tala ett uppmuntrans ord till dessa stackars osäkra människor? Skall jag vara tyst därför att varje personligt fall inte visats mig i en direkt syn?

”Men om väktaren ser svärdet komma och icke stöter i basunen och folket så icke bliver varnat, och svärdet sedan kommer och tager bort någon bland dem, då bliver visserligen denne borttagen genom sin egen missgärning, men hans blod skall jag utkräva av väktarens hand. Dig, du människobarn, har jag satt till en väktare för Israels hus, för att du å mina vägnar skall varna dem, när du hör ett ord från min mun. Om jag säger till den ogudaktige: ’Du ogudaktige, du måste dö’, och du då icke säger något till att varna den ogudaktige för hans väg, så skall väl den ogudaktige dö genom sin missgärning, men hans blod skall jag utkräva av din hand. Men om du varnar den ogudaktige för hans väg, på det att han må vända om ifrån den, och han likväl icke

vänder om ifrån sin väg, då skall visserligen han dö genom sin missgärning, men du själv !är räddat din själ.” (Hes. 33: 6-9.)

I en dröm helt nyligen, stod jag framför en samling människor, av vilka en del försökte avlägsna intrycket av den mest allvarliga varning jag gett dem. De sade: ”Vi tror på Ellen Whites vittnesbörd, men när hon berättar om saker och ting som hon inte har sett direkt i en syn i det särskilda fall det gäller, räknar vi inte mer med hennes ord än med någon annans.” Herrens Ande kom över mig och jag stod upp och tillrättavisade dem i Herrens namn. Jag upprepade i huvudsak vad jag ovan sagt angående väktaren. ”Detta är tillämpligt på ert fall och på mitt”, sade jag.

Om nu de som fått dessa allvarliga varningar säger: ”Det är endast Ellen Whites personliga uppfattning, jag följer fortfarande mitt eget omdöme” och om de fortsätter att göra just de ting, för vilka de varnats, visar de att de förkastar Guds råd, och resultatet blir det som Guds Ande visade mig: Guds verk lider skada och de går själva under. En del som vill stärka sin egen position, hämtar från Vittnesbörden citat som de tror stöder deras uppfattning och de lägger den allra största vikt vid dessa. Men de delar av Vittnesbörden, som ifrågasätter deras eget handlingsätt, eller inte överensstämmer med deras åsikter, förklarar de vara Ellen Whites egen uppfattning, förnekar dess himmelska ursprung och jämför dem med sina egna åsikter.

Om ni, mina trossyskon, som har känt mig och mitt arbete under många år anser att mina råd inte är av större värde än deras som inte särskilt utbildats för detta uppdrag, be mig då inte att samarbeta med er, för då ni har den inställningen kommer ni oundvikligen att motverka inflytandet av mitt arbete. Om ni känner det lika tryggt att följa era egna impulser, som att följa ljuset från Guds utvalda tjänarinna, gör ni det på er egen risk. Ni kommer att bli fördömda därför att ni förkastade det ljus som himmelen sänt er.

Guds vägar att nå hjärtat

När jag var i, kom Herren till mig under natten och talade dyrbara ord av uppmuntran angående mitt arbete, och upprepade samma budskap som han gett mig flera gånger förut. Med avseende på dem som vänt sig bort från det ljus de fått sade han: ”När de ringaktat och förkastat det budskap jag gett dig att frambära, är det inte dig, utan mig, din Herre, som de har ringaktat.”

Vad kommer att ske med församlingen om dessa envisa och självsäkra ohämmat får fortsätta? Hur skall man kunna rätta till felet hos dessa viljestarka, ambitiösa människor? På vad sätt skall Gud nå dem? Hur skall han få ordning i sin församling? Olika uppfattningar utformas ständigt, och avfall drabbar ofta församlingen. När det blir strider och splittring, påstår sig alla parter ha rätt och ett rent samvete. De vill inte undervisas av dem som länge burit bördorna i Guds verk och som de har orsak att veta, har varit ledda av Gud. Ljus har sänts för att skingra deras mörker, men de är för stolta för att ta emot det, och de väljer mörkret. De försmår Guds råd, därför att de inte överensstämmer med deras åsikter och planer, och inte gynnar deras karaktärsfel. Guds Andes verk som, om de velat acceptera det, kunde ha fört dem in på rätt väg, försiggick inte på det sätt som behagade dem eller smickrade deras självrättfärdighet. Ljuset från Gud är inte ljus för dem, och de vandrar i mörkret. De påstår att man inte kan ha mer förtroende för omdömet hos den som haft en lång erfarenhet och som Herren fostrat och använt för att utföra ett särskilt arbete, än för vilken annan person som helst. Kr det Guds plan att de skall handla så? Eller är det ett verk av fienden till all rättfärdighet för att hålla människor kvar i synden och binda dem i så stark villfarelse, att de inte kan frigöra sig från den, därför att de ställt sig själva utom räckhåll för dem som Gud har förordnat att de skall ta sig an och vårda hans församling?

Herren har gett sin församling förmaningar, varningar och tillrättavisningar under alla tider i världshistorien. Dessa varningar försmåddes och förkastades på Kristi tid av de självrättfärdiga fariséerna, som påstod att de inte behövde sådana anmärkningar och att de behandlades orättvist. De ville inte ta emot Herrens ord genom hans tjänare, emedan det inte tilltalade deras böjelser. Om Herren idag skulle ge en syn direkt till denna klass av människor och utpeka deras misstag, förebrå dem deras självrättfärdighet och fördöma deras synder, skulle de göra uppror liksom invånarna i Nasaret, när Kristus påvisade deras tillstånd.

Om dessa personer inte ödmjukar sina hjärtan inför Gud, om de i sina hjärtan ger rum för Satans förslag, kommer tvivel och otro att helt inta deras sinnen, och de ser allt i ett falskt sken. Om tvivlets säd sås endast en gång i deras hjärtan, får de ändå bärga en riklig skörd. De kommer att misstro och betvivla sanningar, som är enkla och fulla av skönhet för andra människor, som inte har uppfostrat sig själva i otro.

De som övar sitt sinne att gripa fatt i allting, som de kan använda som en pinne

att hänga upp ett tvivel på, och sedan föra dessa tankar vidare till andra skall alltid finna orsak till tvivel. De kommer att ifrågasätta och kritisera allting som sker medan sanningen framställs, de kritiserar andras verk och ställning, ja, de kritiserar varje gren av verksamheten som de själva inte har någon del i. De lever på andras misstag och fel ”ända tills”, enligt ängeln, ”Herren Jesus skall resa sig från sin medlångärning i den himmelska helgedomen och ikläda sig hämndens dräkt och överraska dem vid deras oheliga fest, och de skall finna, att de inte är redo för Lammets bröllopsmåltid”. Deras smak har blivit så förvänd, att de t.o.m. skulle vara benägna att kritisera Herrens bord i hans rike.

Har Gud någonsin uppenbarat för dessa själv bedragna att inga förebråelser och inga tillrättavisningar har någon betydelse med mindre de har getts genom en direkt uppenbarelse? Jag uppehåller mig vid denna fråga därför att den ställning många tar till den, är en list från Satans sida för att fördärva människor. När han har fångat dem och försvagat dem genom sin spetsfundighet, så att de, när de tillrättavisas; fortsätter att stå emot Guds Andes påverkan, är hans seger över dem fullständig. Några som bekänner sig vara rättfärdiga kommer att likt Judas förråda sin Herre i händerna på hans bittraste fiende. De självsäkra som beslutat att gå sin egen väg och försvara sina egna idéer, kommer att gå allt längre, tills de hellre slår in på vilken väg som helst, än att ge upp sin egen vilja. De fortsätter i blindo på ondskans väg, men liksom de vilseledda fariséerna är de så självbedragna, att de tror sig utföra Guds tjänst. Kristus talade om den väg som en viss klass tar när den har en chans att utveckla sin sanna karaktär: ”I skolen bliva förrådda till och med av föräldrar och bröder och fränder och vänner; och somliga av eder skall man döda.” (Luk. 21: 16.)

Gud har gett mig en mycket tydlig och allvarlig erfarenhet i samband med hans verk, och jag kan försäkra er, att så länge jag lever skall jag inte upphöra att höja varningens röst, när Guds Ande manar mig, vare sig människorna vill lyssna eller inte. Jag har ingen särskild visdom i mig själv. Jag är endast redskapet i Herrens hand att utföra det verk som han bestämt för mig. De instruktioner som jag har gett genom penna eller röst, har varit uttryck för det ljus jag fått från Gud. Jag har försökt att lägga fram för er de principer, som Guds Ande under årtal har inpräntat i mitt sinne och skrivit på mitt hjärta.

Och nu, trossyskon, vädjar jag till er, att inte ställa er mellan mig och folket och ta avstånd från det ljus som Gud vill sända dem. Låt inte er kritik ta bott all kraft,

mening och värde från Vittnesbörden. Tro inte, att ni kan analysera dem, så att de passar era egna idéer, i det ni påstår att Gud gett er förmåga att skilja mellan vad som är ljus från himmelen och vad som endast är uttryck för mänsklig visdom. Förkasta Vittnesbörden om de inte talar i överensstämmelse med Guds ord! Kristus och Beliar kan inte förenas. Förvirra inte - för Kristi skull folkets sinnen med mänskliga spetsfundigheter och tvivel, så att ni omintetgör det verk Herren ville ha utfört! Gör inte, genom ert bristande andliga omdöme, denna Guds verkande kraft till en stötsten, varigenom många skall snava och komma på fall, ”snirjas och varda fångade”. (Jes. 8: 15.) (Band 5, sid. 683-691, 1889.)

Kapitel 42

Bibelns hemligheter bevisar dess inspiration

”Men kan väl du utrannsaka Guds djuphet eller fatta den Allsmäktiges fullkomlighet? Hög såsom himmelen är den vad kan du göra?, djupare än dödsriket - vad kan du förstå?” (Job. 11: 7, 8.) ”Mina tankar äro icke edra tankar, och edra vägar äro icke mina vägar, säger Herren. Nej, så mycket som himmelen är högre än jorden, så mycket äro ock mina vägar högre än edra vägar, och mina tankar högre än edra tankar.” (Jes. 55: 8,9.) ”Jag är Gud och eljest ingen, en Gud vilkens like icke finnes; jag som i förväg förkunnar vad komma skall, och långt förut vad ännu ej har skett.” (Jes. 46: 9, 10.) Det är omöjligt för det begränsade människosinnet att helt fatta den Oändliges karaktär och verk. För det största intellekt, det starkaste och högst utbildade förstånd, kommer den Helige alltid att förbli höljd i mysterium.

Aposteln Paulus utropar: ”O, vilket djup av rikedom och vishet och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke hans domar, och huru outrannsakliga hans vägar!” (Rom. 11: 33.) Men trots att ”moln och töcken omgiva honom”, säger psalmisten att ”rättfärdighet och rätt äro hans trons fäste”. (Ps. 97: 2.) Vi kan så långt förstå hans handlingssätt med oss och motiven för detta, att vi kan skönja en gränslös kärlek och nåd förenad med en oändlig makt. Vi kan förstå så mycket av hans avsikter som är till vårt bästa att förstå, och för övrigt får vi lita på den Allsmäktiges makt, på kärleken och visdomen hos honom som är allas Fader och härskare.

Bibeln, såväl som dess gudomliga författares karaktär, inrymmer mysterier, som vi aldrig helt kan fatta. Den leder vår uppmärksamhet till Skaparen, som ”bor i ett ljus dit ingen kan komma”. (1 Tim. 6: 16.) Den framställer för oss hans avsikter, som omfattar den mänskliga historiens alla tidsåldrar och som skall nå sin fullbordan först i evighetens oändlighet. Den drar vår uppmärksamhet till ämnen av oändligt djup och stor betydelse beträffande Guds styrelse och människans öde.

Syndens inträde i världen, Kristi liv som människa, pånyttfödelsen, uppståndelsen och många andra ämnen som framställs i Bibeln, är hemligheter alltför djupa för det mänskliga förståndet att förklara eller ens helt fatta. Men Gud har i Bibeln gett oss tillräckligt bevis för dessa ämnens gudomliga karaktär, och vi skall inte tvivla på hans

ord även om vi inte kan fatta Försynens alla hemligheter.

De delar av Bibeln som framställer dessa stora ämnen, skall vi inte gå förbi som om de inte vore till någon nytta för människan. Allt som Gud har ansett lämpligt att meddela, skall vi ta emot på grund av hans ords auktoritet. Kanhända endast en redogörelse för fakta ges utan någon förklaring varför eller hur, men även om vi inte kan förstå det kan vi nöja oss med att det är sant därför att Gud har sagt det. Svårigheten ligger i det mänskliga sinnets svaghet och kortsynthet.

De gudomliga uppenbarelsernas enkelhet och majestät

Aposteln Petrus säger att i Bibeln ”finnes ett och annat som är svårt att förstå, och som okunniga och obefästa människor vrängt uttyda... sig själva till fördärv”. (2 Petr. 3: 16.) Skeptiker har använt sig av Bibelns svårförklarliga avsnitt som argument mot Bibeln, men dessa utgör tvärrimstarka bevis för dess gudomliga inspiration. Om vi med lätthet kunde förstå allt den berättar om Gud, om det mänskliga sinnet lätt kunde fatta hans storhet och majestät skulle inte Bibeln vara det orubbliga vittnesbördet om gudomlig auktoritet. Själva storheten och hemligheten i dessa ämnen borde inspirera vår tro på Bibeln som Guds ord.

Bibeln uppenbarar sanningen med en sådan enkelhet och fullkomlig anpassning till människans behov och längtan, att den har förvånat och tjusat de högst bildade, samtidigt som den gör det möjligt för den som saknar boklig kunskap att upptäcka frälsningens väg. Och dock är dessa enkelt framställda ämnen så upphöjda, så vittfamnande, så oändligt bortom allt mänskligt förstånd, att vi kan erkänna dem endast på grund av att Gud har framlagt dem. Följaktligen har frälsningsplanen klarlagts för oss så att varje människa skall kunna se de steg hon har att ta för att bli omvänd till Gud och i tro nå fram till Jesus, för att bli frälst enligt den av Gud lagda planen. Ändå ligger under dessa sanningar - som är så lätta att fatta - mysterier som döljer hans härlighet - hemligheter som överväldigar tanken i dess sökande, men samtidigt inspirerar den uppriktige sanningssökaren och fyller honom med vördnad och tro. Ju mer han rannsakar Bibeln, desto djupare blir hans övertygelse att den är den levande Gudens ord, och mänskligt förnuft böjer sig för det gudomliga Majestätets uppenbarelse.

De som på detta sätt är villiga att godkänna dessa levande gudsord på grundval av Guds auktoritet välsignas med det klaraste ljuset. Om de blir ombedda att förklara vissa

påståenden kan de endast svara: ”Så säger Bibeln.” De är tvungna att erkänna, att de inte kan förklara den gudomliga maktens verksamhet eller uppenbarelsen av gudomlig visdom. Det är så Herren tänkt att det skulle vara - att vi skulle vara tvungna att acceptera vissa ting enbart genom tro. Att erkänna detta, är endast att erkänna att vårt begränsade sinne inte kan fatta det oändliga; att människan med sin begränsade, mänskliga kunskap inte kan förstå den Allsmäktiges planer.

Tvivelaren och förnekaren förkastar Guds ord därför att de inte kan utgrunda alla Bibelns hemligheter. Inte ens alla som bekänner sig tro på Bibeln, går fria från frestelse på denna punkt. Aposteln säger: ”Sen därför till, mina bröder, att icke hos någon bland eder finnes ett ont otroshjärta, så att han avfaller från den levande Guden.” (Hebr. 3: 12.) De som har gjort till vana att kritisera, tvivla och anmärka, därför att de inte kan utforska Guds planer, kommer att ”falla och bli ett varnande exempel på ohörsamhet”. (Hebr. 4: 11.) Det är rätt och riktigt att grundligt studera Bibelns undervisning och att utrannsaka ”Guds djuphet” (1 Kor. 2: 10) så långt som den är uppenbarad. ”Vad som ännu är fördolt hör Herren, vår Gud, till; men vad som är uppenbarad, det gäller för oss och våra barn till evig tid.” (5 Mos. 29: 29.)

Det är Satans verk att förleda och fördärva sinnets förmåga att granska och söka. En viss stolthet smyger sig in med studiet av de bibliska sanningarna, så att människor känner sig misslyckade och blir otåligen, om de inte tillfredsställda kan förklara allt i Bibeln. Det är alltför förödmjukande för dem att erkänna att de inte förstår det inspirerade Ordet. De är inte villiga att vänta tåligen, tills Gud finner tiden vara inne att uppenbara sanningen för dem. De anser att enbart deras egen mänskliga visdom är tillräcklig för att de skall förstå Bibeln; och då de misslyckas att göra det, förnekar de helt enkelt dess auktoritet.

Det är sant att många teorier och trosläror som allmänt förmodas vara Bibelns undervisning, inte har någon grund i Bibeln och tvärtom motsäger hela inspirationens andemening. Detta har orsakat tvivel och förvirring hos många. Men Guds ord kan emellertid inte läggas till last härför, utan det är människor som förvrängt et. Men det svårförståeliga i Bibeln kastar inte någon skugga på Guds visdom, och det kommer inte att orsaka någons undergång, som inte skulle ha gått under, även om dessa svårförstådda ställen inte funnits. Hade det inte funnits några hemligheter i Bibeln att grubbla över, så skulle dessa samma personer, på grund av bristande andligt omdöme, ha funnit orsak att snava på det enklaste uttalande. av Gud.

Människor som inbillar sig vara så rikt begåvade att de kan finna en förklaring till alla Guds vägar och verk, söker upphöja mänsklig visdom till jämlikhet med den gudomliga och att förhärliga människan i samma grad som Gud. Detta är endast ett upprepanande av vad Satan förklarade för Eva i Eden: "I bliven såsom Gud." Satan föll på grund av sin begärelse att bli likställd med Gud. Han önskade få delta i de gudomliga rådslagen och planerna; från vilka han var utestängd på grund av sin oförmåga såsom en skapad varelse att förstå Gudomens visdom. Det var hans äregirighet och stolthet, som ledde honom till att göra uppror, och genom samma medel söker han orsaka människans undergång.

Sanningens omätliga djup

Det är hemligheterna i frälsningsplanen - Guds Sons förnedring för att han skulle befinnas vara såsom en människa, Faderns starka kärlek när han utgav sin Son - som ständigt är föremål för de himmelska änglarnas förvåning. När aposteln Petrus talar om de uppenbarelser som getts till profeterna när de "förebådade de lidanden som skulle vederfaras Kristus", säger han att "i de tingen åstunda jämväl änglar att skåda in". Och dessa ämnen kommer att bli föremål för de frälstas studium genom hela evigheten. När de begrundar Guds skaparverk och återlösningsplan, skall ständigt nya sanningar uppenbaras för deras förvånade och hänförda sinnen. Allteftersom de lär mer och mer om Guds visdom, kärlek och makt, skall deras sinnen ständigt utvecklas och deras glädje oavbrutet öka.

Om det vore möjligt för människor att uppnå full förståelse av Gud och hans verk, skulle de inte längre ha möjligheter att upptäcka mer sanning, ingen tillväxt i kunskap, ingen vidare utveckling av sinne och hjärta. Gud skulle inte längre vara den Högste och sedan människan nått gränsen för kunskap och insikter, skulle hon upphöra att utvecklas. Låt oss tacka Gud att det inte är så. Gud är oändlig. I honom finns alla "visdomens och kunskapens skatter". Och genom hela evigheten kan människan fortsätta att forska och studera och ändå skall hon aldrig kunna tömma Guds visdoms, godhets och allmakts skattkammare.

Guds plan är att även i detta livet sanningen skall uppenbaras alltmer för hans folk. Det finns bara ett sätt, på vilket denna kunskap kan erhållas. Vi kan förstå Guds ord, endast genom att bli upplysta av samma Ande, genom vilken Ordet gavs. "Likaså

känner ingen vad som är i Gud, utom Guds Ande.” - ”Anden utransakar ju allt, ja, ock Guds djuphet.” (1 Kor. 2: 11, 10.) Frälsarens löfte till sina lärjungar var: ”När han kommer, som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen. . . ty av mitt skall han taga och skall förkunna det för eder.” (Joh. 16: 13, 14.)

Gud önskar att människan skall uppöva sina intellektuella förmågor, och studiet av Bibeln stärker och upphöjer sinnet så som inga andra studier kan göra. Det är den bästa såväl intellektuella som andliga övningen för mänskligt sinne. Men vi måste ta oss i akt för att dyrka förnuftet, som är underkastat mänsklig svaghet och ofullkomlighet. Om vi önskar att Bibelns ord inte skall förmörkas för vårt förstånd, så att vi inte ens kan förstå de enklaste sanningar, måste vi äga ett litet barns enkelhet och tro, villiga att lära och söka den helige Andes hjälp. Medvetandet om Guds kraft och visdom och vår egen oförmåga att förstå hans storhet, skulle fylla oss med ödmjukhet, och vi skulle öppna hans bok med helig vördnad, såsom om vi trädde in i hans närvaro. När det gäller Bibeln, måste förnuftet erkänna en överlägsen auktoritet, och hjärta och intellekt böja sig för den store JAG ÄR.

Gudomlig upplysning utlovad

Vi skall tillväxa i sann andlig kunskap, endast om vi inser vår egen litenhet och vårt fullständiga beroende av Gud. Men alla som närmar sig Bibeln med en lärankig och bedjande anda, för att studera dess innehåll såsom Guds ord, skall erhålla gudomlig upplysning. Det är många ting som tycks svåra eller otydliga, men som Gud vill göra klara och enkla för dem som, på detta sätt söker förstå dem.

Det förekommer att människor med hög intelligens, bildade och kulturella, misslyckas att förstå vissa delar av Bibeln, under det att andra, som saknar skolutbildning och tycks vara intellektuellt underlägsna förstår dess mening, finner styrka och tröst i det som de förra förklarar vara mystiskt eller förbigått och betraktat som av mindre betydelse. Varför är det så? Det har förklarats för mig, att den senare klassen inte litar på sitt eget förnuft. De går till Ljusets källa, till honom som har inspirerat Ordet och med ödmjukt hjärta ber de Gud om visdom och får den. Det finns outtömliga sanningsförråd att upptäckas av den allvarliga sökaren. Kristus framställde sanningen som en skatt gömd i en åker. Skatten ligger inte direkt på ytan, vi måste gräva efter den. Men hur vi lyckas med att finna den, beror inte så mycket på vår intellektuella förmåga som på vårt hjärtas ödmjukhet och den tro som tar emot gudomlig hjälp.

Utan den helige Andes hjälp riskerar vi att oavbrutet få brottas med Bibeln och misstolka den. Det finns en viss sorts bibelläsning som är värdelös och som i många fall är till avgörande skada. När Guds ord läses utan vördnad och utan bön, när tankar och känslor inte är inriktade på Gud eller överensstämmer med hans vilja, är sinnet höljt i tvivel och under själva bibelstudiet tilltar tvivlet. Fienden tar kontroll över tankarna, och han föreslår förklaringar som inte är korrekta.

Närhelst människor inte söker att i ord och handling vara i samklang med Gud, ligger det nära till hands för dem - hur lärda de än _å vara - att ta miste i sin bibeltolkning, och deras förklaringar är inte tillförlitliga. När vi verkligen söker att göra Guds vilja, tar den helige Ande Ordets föreskrifter och gör dem till principer för livet, inristade på själens tavlor. Och endast de som följer det ljus som redan getts kan hoppas på att få vidare upplysning av Anden. Detta framgår klart av Jesu ord: "Om någon vill göra hans vilja, så skall han förstå om denna lära är från Gud." (Joh. 7: 17.)

De som letar i Bibeln efter motsägelser saknar andlig insikt. Med sin förvrängda syn kommer de att finna många orsaker till tvivel och otro angående ting som i själva verket är mycket enkla och tydliga. Men för dem som tar emot Guds ord med vördnad och söker lära känna hans vilja för att kunna lyda den, är allt helt annorlunda. De fylls av vördnad och förundran när de begrundar de uppenbarade Sanningarnas renhet och upphöjdhet. Lika attrahera lika. Lika uppskattar lika. Helighet förenar sig med helig et, tro med tro. För den ödmjuke och den som har ett allvarligt, öppet, mottagligt sinne är Bibeln full av ljus och kunskap. De som studerar Bibeln i denna anda får sällskap 11) d profeter och apostlar. Deras ande förenar sig med Kristi Ande, och de längtar efter att bli ett med honom.

Många känner att det vilar ett ansvar på dem att kunna förklara allt till synes svårtolkat i Bibeln, för att bemöta tvivlares och förnekares kritik. Men i sitt försök att förklara vad de endast ofullkomligt förstår, riskerar de att förvirra andras sinnen ifråga om trosläror som är klara och lätta att förstå. Detta är inte vår uppgift. Inte heller skulle vi klaga över att dessa svårigheter finns, utan ta emot dem såsom tillåtna genom Guds visdom. Det är vår plikt att ta emot hans ord vilket är lättförståeligt på varje punkt som gäller vår själs' frälsning, och vi skulle praktisera dess principer i våra liv och därmed lära andra både genom föreskrift och exempel. Därav kan världen se att vi har förbindelse med Gud och obetingat förtroende för hans ord. Ett liv i fromhet, ett dagligt

föredöme i redbarhet, saktmod och osjälvisk kärlek, blir en levande illustration på Guds ords undervisning, och ett argument till Bibelns favör, vilket endast få kan stå emot. Detta skall visa sig bli det mest effektiva hindret för den rådande tendensen' till tvivel och otro.

Genom tron skulle vi se det som ligger framför oss, och gripa om Guds löfte att intellektet skall tillväxa, de mänskliga förmågorna förenas med de gudomliga, och varje själskraft bringas i direkt kontakt med honom, som är ljusets källa. Vi kan jubla över att allt det 'som förut förvirrat oss, genom Guds försyn kommer att bli klart; det som var svårt att förstå finner nu sin förklaring, och där våra begränsade sinnen upptäckte endast förvirring och svikna föresatser, skall vi nu se den skönaste och mest fullkomliga harmoni. Aposteln Paulus säger: "Nu ser vi ju på ett dunkelt sätt, såsom i en spegel, men då skola vi se ansikte mot ansikte. Nu är min kunskap ett styckverk, men då skall jag känna till fullo, såsom jag själv har blivit till fullo känd." (1 Kor. 13: 12.)

Petrus uppmanar 'sina medtroende: "Växnen i stället till i nåd och i kunskap om vår Herre och Frälsare, Jesus Kristus." (2 Petr. 3: 18.) Närhelst Guds folk växer till i nåd, erhåller de ständigt en klarare förståelse av hans ord. De upptäcker nytt ljus och ny skönhet i dess heliga 'sanningar. Detta har varit förhållandet i församlingens historia under alla tider, och det kommer att så förbli intill änden. Men när det andliga livet avtar, har tendensen varit den att man upphör att gå framåt i sanningens kunskap. Människan nöjer sig med det ljus hon redan mottagit från Guds ord och bryr sig inte om att vidare forska i Bibeln. Hon blir konservativ och undviker diskussion.

En kallelse till flitigt studium

Det faktum att det inte förekommer några stridigheter eller någon agitation bland Guds folk skulle inte betraktas som ett absolut bevis på att de håller fast vid den sunda läran. Man har orsak att frukta, att de inte klart skiljer mellan sanning och villfarelse. När inga nya frågor uppstår genom studium av Bibeln, när ingen åsiktsbrytning uppstår som gör att människor beslutar sig för att själva studera Bibeln för att finna att de har rätt, blir det många, nu liksom i forna tider, som följer traditionen och tillber vad de inte känner.

Det har visats mig, att många som bekänner sig ha kunskap om sanningen inte vet vad de tror. De känner inte till bevisen för sin tro. De uppskattar inte verket för vår tid

på rätt sätt. När nödens tid kommer, skall det finnas sådana som nu predikar för andra, som när de undersöker sin egen ställning, finner att det finns mycket som de inte kan förklara tillfredsställande. Intill dess att de så provats, känner de inte till sin egen stora okunnighet. Och många i församlingen tar för givet att de förstår vad de tror, och inte förrän stridigheter uppstår ser de sin egen svaghet. När de är skilda från sina trosförvanter och tvingas att ensamma stå för sin tro och förklara den, blir de förvånade över hur tilltrasslade deras idéer är av vad de har tagit emot som sanningen. Förvisso har det bland oss varit ett avståndstagande från Gud och ett närmande till människor, i det vi bytt ut gudomlig visdom mot mänsklig visdom.

Gud vill väcka sitt folk. Om andra medel misslyckas, kommer villfarelser in bland dem, vilket kommer att sålla dem, att skilja agnarna från vetet. Herren kallar alla som tror hans ord att vakna upp ur sin sömn. Ett dyrbart ljus har kommit, avsett för denna tid. Det är den bibliska sanningen som talar om de kommande farorna. Detta ljus skulle få oss till att flitigt studera Bibeln och kritiskt undersöka vår egen ställning. Gud önskar att sanningen i alla sammanhang undersöks grundligt och uthålligt under bön och fasta. De troende skall inte slå sig till ro med förmodanden och oklara idéer om vad adventbudskapet är. Deras tro måste vara fast grundad på Guds ord, så att när provets tid kommer och de förs fram inför domstolar för att svara för sin tro, de i ödmjukhet och under fruktan må kunna ge skäl för det hopp som bor i dem.

Förkunna ivrigt, ivrigt, ivrigt det du tror på! Det budskap som vi förkunnar för världen måste vara levande verklighet för oss. Då vi försvarar de lärosatser 'som vi själva betraktar som fundamentala trosläror, är det viktigt att vi aldrig tillåter oss att använda argument som inte är välgrundade och hållbara. De kanske kan tysta en opposition, men de upphöjer inte sanningen. Vi skall framlägga solida argument, som inte endast tystar våra opponenter utan också håller för en noggrann och grundlig undersökning. De som har utbildat sig själva till debattörer löper risk att inte handha Guds ord på rätt sätt. När vi möter en motståndare skulle vi allvarligt försöka att framställa budskapet på ett sådant sätt att denne blir övertygad i . sitt sinne i stället för att endast söka bygga upp den troendes självkänsla.

Vilken en människas intellektuella framgång än må vara, får hon aldrig för ett ögonblick tänka, att hon inte har behov av grundligt och fortsatt studium av Bibeln för att finna större ljus. Såsom ett folk är vi kallade att studera profetiorna. Vi måste allvarligt vara på vakt så att vi upptäcker varje stråle av ljus som Gud skall ge oss. Vi

skall fånga de första strålarna av sanningens ljus och genom 'studium under bön erhålla klarare ljus, som vi sedan kan föra vidare till andra.

Om Guds folk slår sig till ro och är nöjda med det ljus de har, kan vi vara säkra på att han inte bevisar dem sin ynnest. Det är Guds vilja att vi ständigt går framåt och tar emot det ständigt växande ljus som lyser för oss. Församlingens nuvarande attityd behagar inte Gud. Det har kommit in bland dem en självförtröstan som har lett dem till att de inte känner något behov av mera sanning och större ljus. Vi lever i en rid då Satan arbetar både på höger och vänster sida, framför och bakom oss. Och som ett folk sover vi. Gud vill att en röst skall höras som väcker hans folk till handling.

Följderna av att kritisera Bibeln

I stället för att öppna sinnet för att ta emot ljusets strålar från himmelen, har en del handlat i motsatt riktning. Både genom pressen och från predikstolen har framlagts åsikter angående Bibelns inspiration, som inte godtagits varken av Anden eller Guds ord. Säkert är att ingen enskild eller grupp av människor skulle framlägga teorier om ett ämne av så stor vikt, utan att understödjas av ett klart „Så säger Herren”. Och när människor med mänskliga svagheter mer eller mindre påverkade av omgivningens inflytanden, med ärvda och förvärvade tendenser som långtifrån gör dem förståndiga eller himmelskt sinnade, börjar klandra Guds ord, och bedöma vad som är gudomligt och vad som är mänskligt, arbetar de utan Guds vägledning. Gud ger inte framgång åt ett sådant verk. Dess verkan blir förödande, både på dem som deltar i verket och på dem som tar emot det som ett verk från Gud. Tvivel har uppstått i mångas sinnen på grund av teorier som framlagts angående inspirationens natur. Begränsade människor med sina trånga, kortsynta uppfattningar, anser sig kompetenta att kritisera Bibeln och säger: ”Det här avsnittet behövs, men det här behövs inte och är inte inspirerat.”

Kristus gav inte någon sådan instruktion med avseende på Gamla testamentet, som var den enda del av Bibeln folket på hans tid ägde. Hans undervisning var avsedd att leda deras sinnen till Gamla testamentet och sprida ett klarare ljus över de ämnen som där behandlades. Under långa tider hade Israels folk skilt sig själva från Gud och de hade förlorat ur sikte de dyrbara sanningar som Gud anförtrott dem. Dessa sanningar hade gömts under vidskepliga former och ceremonier, som dolde deras verkliga innebörd.

Kristus kom för att rensa bort allt det skräp som fördunklat sanningens glans. Likt dyrbara ädelstenar satte han dem i en ny infattning. Han visade att långt ifrån att förakta ett upplivande av de gamla, kända sanningarna, kom han för att visa dem i all deras kraft och skönhet, en härlighet som hans samtida inte hade upptäckt. Han som själv var upphovet till dessa uppenbarade sanningar, kunde klargöra för folket deras verkliga innebörd, avlägsna feltolkningar och falska teorier, som ledarna antagit för att de passade deras eget oandliga tillstånd, deras avsaknad av helgelse och kärlek till Gud. Han undanröjde allt som hade berövat dessa sanningar liv och vital kraft, och gav dem tillbaka till världen i all dess ursprungliga friskhet och styrka.

Om vi har Kristi Ande och är hans medarbetare, är det vår uppgift att föra det verk vidare som han kom för att utföra. Bibelns sanningar har åter fördunklats av seder, traditioner och falska läror. Den populära teologins vilseledande läror har gjort tusenden och åter tusenden till tvivlare och förnekare. Det finns villoläror och motsägelser som många stämplat som Bibelns lära, men som i själva verket är falska tolkningar av Bibeln, antagna under påvedömetts mörka tidsålder. Skaror har letts till en felaktig uppfattning av Gud, såsom judarna, missledda av villoläror och traditioner på deras tid, hade en falsk bild av Jesus. ”Om de hade känt den, så hade de icke korsfäst härlighetens Herre.” (1 Kor. 2: 8.) Det är vår uppgift att uppenbara Guds sanna karaktär för världen. Låt oss i stället förr att kritisera Bibeln, i ord och exempel visa världen på de heliga, livgivande sanningarna, att vi förkunnar ”hans härliga gärningar, hans som har kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus”. (1 Petr. 2: 9.)

Det onda som gradvis smugit sig in bland oss, har omärkligt lett enskilda och församlingar bort från vördnaden för Gud och utestängt den kraft som han önskar ge dem.

Mina tros syskon, låt Guds ord gälla för vad det är. Låt inte mänsklig visdom ta sig friheten att minska kraften i ett enda påstående i Bibeln. Den allvarliga förkastelsesdomen i Uppenbarelsboken skulle varna oss för att göra något sådant. I min Mästares namn ber jag er: ”Drag skorna av edra fötter, för platsen där ni står, är helig mark.” (Band 5, sid. 698-711, 1889.)

Bibeln med dess dyrbara ädelstenar av sanning skrevs inte enbart för den lärde. Tvärtom är den avsedd för folket i allmänhet. Och den tolkning som ges av folket, med hjälp av den helige Ande, är den som bäst överensstämmer med sanningen sådan den är

i Jesus Kristus. De stora sanningar som är nödvändiga för vår frälsning, .är klara som middagens sken, och ingen behöver gå vilse eller förlora sin väg utom de som följer sitt eget omdöme i stället för Guds klart uppenbarade vilja. (Band 5, sid. 331, 1885.)

Jag såg att de som så önskar har stora möjligheter att betvivla inspirationen och sanningen i Guds ord. Gud tvingar inte någon att tro. De kan själva välja mellan att lita på de bevis han har behagat att ge dem, eller tvivla - och gå under. - (band 1, sid. 427, 1864.)

Judarna väntade Messias, men han kom inte såsom de hade förutsagt att han skulle, och om han skulle ha mottagits såsom den Utlovade, måste deras kloka lärare tvingas erkänna att de haft fel. Dessa ledare hade själva skilt sig från Gud, och Satan påverkade dem för att få dem att förkasta Frälsaren. Hellre än att pruta av på sin stolthet angående deras uppfattning, slöt de sina ögon för alla bevis för att han var Messias. Och de inte endast själva förkastade frälsningens budskap, utan de förhårdade människornas hjärtan mot Jesus. Deras historia borde vara en allvarlig varning för oss.

Vi skall aldrig tro att Satan - när Gud ger ljus åt sitt folk - står passiv utan att försöka att hindra dem från att ta emot det. Han försöker påverka sinnena för att utså misstro, avund och otro. Låt oss ta oss til! vara för att vägra ta emot ljuset Gud sänder därför att det inte kommer på det sätt som behagat oss. Må inte Guds välsignelse tas ifrån oss, därför att vi inte känner vår sökningstid. Om det finns några, som inte själva ser och tar emot ljuset, skall de inte stå hindrande i vägen för andra. Må det inte sägas om detta högt gynnade folk, såsom det sades om judarna, när evangelium om riket förkunnades för dem: ”Själva haven I icke kommit ditin, och för dem som ville komma dit haven I lagt hinder.” (Luk. 11: 52.) (Band 5, sid. 728, 1889.)

Kapitel 43

Den nära förestående krisen

En allvarlig kris väntar Guds folk. En kris väntar världen. Den mest betydelsefulla strid, som någonsin utkämpats ligger alldeles framför oss. Händelser som vi för fyrtio år sedan, på grund av det profetiska ordets auktoritet, förklarade vara mycket nära, äger nu rum inför våra ögon. Redan har frågan om en förändring i vår (USA:s) konstitution om begränsad samvetsfrihet enträget framförts till våra lagstiftare. Frågan om genomdrivandet av söndagens helighållande har blivit av intresse och betydelse för hela nationen. Vi vet mycket väl vad resultatet av denna rörelse kommer att bli. Men är vi redo att möta följderna därav? Har vi troget utfört din plikt som Gud överlåtit åt oss, nämligen att varna folk för en fara som hotar?

Även många som deltar i rörelsen för söndagsfirandets genomdrivande, är blinda för resultatet av denna aktion. De ser inte att de riktar ett direkt slag mot den religiösa friheten. Många har aldrig förstått det berättigade i den bibliska sabbaten och den falska grund söndagen vilar på. Allt som sker för att gynna en religiös lagstiftning, är i verkligheten en eftergift åt påvedömet, som under många århundraden kämpat mot samvetsfriheten. Firandet av söndagen har fått sin existens som s.k. kristen institution av "laglöshetens hemlighet", och söndags lagens införande kommer att bli ett verkligt erkännande av de principer, som är själva hörnstenen i den romerska kyrkan. När vår nation (USA) avsvärjer sig sin regerings principer, så att den antar söndagslagen, kommer protestantismen att räcka påvedömet handen, vilket inte innebär något mindre än att ge nytt liv åt det tyranni, som länge önskat och vakat över ett tillfälle att på nytt utöva sin aktiva despotism.

Faran av religiös lagstiftning

Då organisationer som verkar för att genomdriva religiös lagstiftning, är helt utvecklade, kall de visa samma intolerans och förtryck som de gjorde i gångna tider. Mänskliga domstolar iklädde sig gudomlig förmånsrätt och krossade samvetsfriheten med sin tyranniska makt. Fängelse, landsförvisning och död blev följderna för dem som opponerade sig. Om påvedömet och dess principer återigen skulle bli lagligen erkända, kommer förföljelsens eld åter att tändas för dem som inte vill offra sitt samvete och

sanningen för populära villfarelser. Detta är nära sitt förverkligande.

Hur kan vi stå rena i Guds åsyn när han har gett oss ljus som visar oss farorna om vi försummar att göra vårt yttersta för att föra detta ljus till människor? Kan vi nöja oss med att låta dem ställas inför denna allvarliga fråga utan att varna dem?

För att försvara Guds lag, som gjorts ogiltig av mänskliga lagar, väntar oss en oavbruten kamp med risk för fängelse, förlust av egendom, ja, av själva livet. I denna situation kommer man från samhällets sida att yrka på eftergift för landets lag, för att bevara fred och ordning. Och några skall t.o.m. yrka på detta genom att hänvisa till Bibeln: ”Var och en vare underdånig den överhet som han har över sig. . . all överhet som finnes är förordnad av Gud.” (Rom. 13: 1.)

Men vilken väg valde Guds tjänare i gångna tider? När lärjungarna efter Kristi uppståndelse började predika Kristus och honom korsfäst, förbjöd myndigheterna dem att predika eller undervisa i det namnet. ”Men Petrus och Johannes svarade och sade till dem: om det är rätt inför Gud att vi hörsamma eder mer än Gud, därom mån I själva döma; vi för vår del kunna icke underlåta att tala vad vi hava sett och hört.” (Apg. 4: 19, 20.) De fortsatte att predika evangelium om frälsning genom Jesus Kristus, och Guds kraft vittnade med budskapet. De sjuka blev friska och församlingen förökades med tusenden. ”Då stod översteprästen upp och alla som höllo med honom - de som hörde till sadducéernas parti - och de uppfylldes av nitälskan och läto gripa apostlarna och sätta dem i allmänt häkte.” (Apg. 5: 17, 18.)

Men himmelens Gud, universums mäktige regent, tog saken i sina egna händer, för människor stred mot hans verk. Han visade helt enkelt, att det finns En som regerar över människor, och vars auktoritet måste respekteras. Herren sände sin ängel att under natten öppna fängelsets portar, och han förde ut de män som Gud gett i uppdrag att utföra hans verk. Ledarna ”förbjödo dem helt och hållet att tala eller undervisa i Jesu namn”. Men den himmelska budbäraren sänd av Gud sade: ”Gån åstad och träden upp i helgedomen, och talen till folket alla det sanna livets ord.” (Apg. 4: 18; 5: 20.)

De som söker tvinga människor att följa påvedömetts förordningar, och ringaktar Guds föreskrifter utför ett liknande verk som de judiska ledarna på apostlarnas tid. De som är Guds lojala undersåtar, kommer att vara Gud trogna när jordiska regenters lagar strider mot de lagar, som utfärdats av universums högste ledare.

Tecken på den kommande faran

Vi har inte som ett folk utfört det verk som Gud anförtrott oss. Vi är inte redo att möta de problem, som söndagslagens införande kommer att ställa oss inför. Det är vår plikt att när vi ser den kommande faran resa oss upp till handling. Måtte ingen sitta och lugnt vänta på det onda i det att han förtröstar på tanken att detta verk måste fortsätta därför att profetiorna förutsagt det och att Herren skall skydda sitt folk. Vi gör inte Guds vilja om vi sitter i lugn utan att göra något för att försvara samvetsfriheten. Ivrig, effektiv bön skulle stiga upp till himmelen, om att detta onda måtte bli uppskjutet, tills vi fullgjort det verk som vi så länge försummat. Låt oss uppriktigt bedja och sedan arbeta i överensstämmelse med våra böner. Det kan tyckas att Satan triumferar och att sanningen är undertryckt av falskhet och villfarelse, att det folk som Gud beskyddat, och det land som varit en fristad för Guds förtryckta tjänare och hans sannings försvarare, är i fara. Men Gud vill att vi då skall minnas hur han ledde sitt folk i forna tider för att rädda dem från deras fiender. Han har alltid valt yttersta nödläge, när det inte tycktes finnas någon möjlighet att frigöra sig från Satans verk, för att visa sin makt. Människans nöd är Guds tillfälle. Det kan hända att Guds folk får ett uppskov för att de skall vakna upp och låta sitt ljus lysa. Om närvaron av tio rättfärdigt kunde ha räddat de ogudaktiga städerna på slätten, är det då inte möjligt att Gud som svar på sitt folks böner begränsar det onda verk som utförs av dem som förkastar hans lag? Skall vi inte ödmjuka våra hjärtan inför Gud, fly till nådens tron och bönfälla honom om att uppenbara sin mäktiga kraft?

Om vårt folk fortsätter att vara lika ointresserat som hittills, kan inte Gud utgjuta sin Ande över dem. De är inte beredda att samarbeta med honom. De är inte vakna över situationen och inser inte den hotande faran. De skulle såsom aldrig förr känna sitt behov av vaksamhet och gemensam aktion.

Den tredje ängelns verk har ännu inte uppenbarats i all sin betydelse. Gud hade tänkt, att hans folk skulle ha kommit mycket längre på vägen än vad de är idag. Nu när tiden har kommit för dem att handla, måste de först göra sin förberedelse. När den Nationella Reformrörelsen*) började verka för att begränsa den religiösa friheten, skulle våra ledande män ha varit vakna för situationen och arbetat målmedvetet för att motarbeta dessa försök. Det är inte enligt Guds plan att ljuset undanhålls Vårt folk - just den sanning som de behöver i denna tid. Inte alla våra predikanter som förkunnar den

tredje ängelns budskap, förstår vad som egentligen utgör detta budskap. Den omnämnda reformrörelsen har Även del ansetts vara av så liten betydelse, att de menat att det inte var nödvändigt att ge den så mycken uppmärksamhet, och de har även känt att genom att göra så kunde de ge tid till frågor, som inte hör samman med den tredje ängelns budskap. Må Herren förlåta dem som på detta sätt tolkat budskapet just för vår tid.

Tid för handling

Människor behöver väckas med hänsyn till vår tids faror. Vaktarna sover. Vi är år efter vår tid. Måtte de ansvariga väktarna känna en absolut nödvändighet att ta sig själva i akt, så att de inte förlorar de tillfällen som ges dem a se farorna.

Om de ledande männen i våra konferenser inte nu är emot budskapet från Gud, och träder in i ledet för att handla kommer församlingarna att lida stora förluster. När väktaren ser svärdet komma, blåser han i trumpeten, och folket längs hela linjen upprepar varningen, och så får alla möjlighet att bereda sig för striden. Men alltför ofta har våra ledare stått där tvekande, som om de ville säga: ”Låt oss inte förhast oss. Det kan vara ett misstag. Vi måste vara försiktiga så att vi inte ger falskt larm.” Just denna tvekan och osäkerhet är detsamma som om de sade: ”Fred och säkerhet. Var inte orolig! Bli inte upprörd! Man förstorar upp denna fråga om den religiösa lagförändringen. Den här upphetsningen kommer att dö av sig själv.” på detta sätt förnekar de i själva verket det budskap Gud sänt och den varning som skulle väcka församlingarna går om intet. Väktarens trumpet ljuder inte tydligt, och folket bereder sig inte för drabbningen. Måtte väktaren ta sig till vara, så att han inte genom villrådighet och dröjsmål blir orsak till att människor förgås, och deras blod utkrävs av hans hand.

Vi har under många år varit beredda på att söndagslagen skulle genomföras i vårt land (USA), och nu när rörelsen är alldeles inpå oss, frågar vi: Kommer vårt folk att göra sin plikt i detta avseende? Kan vi inte hjälpa till genom att höja standaret och kalla till fronten alla de som värnar om sina religiösa rättigheter och förmåner? Den tid närmar sig snabbt, när de som väljer att hellre lyda Gud än människor kommer att känna förtryckets hand. Skall vi då vanära Gud genom att vara tysta när hans heliga bud förtrampas?

Medan den protestantiska världen genom sin attityd går Rom till mötes, måste vi vakna upp och förstå situationen och se den strid som utvecklas och dess rätta

sammanhang. Nu skulle väktaren höja sin röst och förkunna budskapet för denna tid. Låt oss visa människorna var vi står i den profetiska historien, låt oss söka väcka den sanna protestantismens anda och få världen att inse värdet av den religiösa frihet som vi så länge åtnjutit.

Gud kallar oss att vakna för änden är nära. Varje timme som går, är 'en timme av aktivitet i de himmelska boningarna för att bereda ett folk på jorden, som skall ta del i de stora scener som är så nära förestående. Dessa flyende ögonblick, som tycks ha 'så litet värde för oss, är mättade med eviga intressen. De formar människors öde för evigt liv eller för evig död. De ord vi idag säger till andra, det vi gör, den budskapets anda vi bär med oss, kommer att vara en lukt av liv till liv, eller av död till död.

Förberedelse för krisen

Mina trossyskon, inser ni att er egen såväl som andras frälsning beror på den förberedelse ni nu gör för den prövning som ligger framför oss? Har ni den intensiva iver, den fromhet och hängivenhet, som skall göra det möjligt för er att hålla ut när motståndet möter er? Så visst som Gud har talat genom mig - den tid kommer då ni skall ställas inför domstolar, och varje del av den sanning ni bekänner er till skall bli allvarligt kritiserad. Den tid som så många nu låter gå till spillo, skulle ägnas åt den uppgift Gud gett oss att bereda oss för den kommande krisen.

Guds lag skulle älskas och äras av hans trogna folk nu mera än någonsin. Det mest nödvändiga är att hos alla troende, män och kvinnor, ungdomar och barn, inpränta Kristi uppmaning: "Rannsaka skrifterna." (Joh. 5: 39.) Studera din bibel såsom du aldrig förr har studerat den. Med mindre du når högre i ditt andliga liv och en större helighet, kommer du inte att vara redo vid Herrens tillkomst. Då Gud gett ett stort ljus väntar han motsvarande iver, trohet och hängivenhet från sitt folk. Det måste bli mera andlighet, djupare helgelse, och ett nit i hans verk som man inte tidigare haft. Mycket tid skulle tillbringas i bön, så att vår karaktärs klädnad blir ren och vit i Lammets blod.

Det är särskilt nu som vi med osviklig tro skulle söka Gud om nåd och kraft för hans folk. Vi tror inte att den tiden ännu är här, när vår frihet skall begränsas. Profeten såg "fyra änglar stå vid jordens fyra hörn. och hålla tillbaka jordens fyra vindar, för att ingen vind skulle blåsa över jorden eller över havet eller mot något träd". En annan ängel trädde fram från öster, ropade till dem och sade: "Gören icke jorden eller havet

eller träden någon skada, förrän vi hava tecknat vår Guds tjänare med insegel på deras pannor.” (Upp. 7: 1, 3.) Detta påvisar det verk ’Som vi har att göra nu. Ett väldigt ansvar vilar på bönens människor över hela landet, att anropa Gud om att han skall jaga bort onskans moln och ge oss ännu några år av nåd att arbeta för vår Mästare. Låt oss ropa till Gud, att änglarna håller de fyra vindarna tillbaka, tills missionärer har sänts till alla delar av världen för att varna för olydnad mot Herrens lag.

Kapitel 44

Den oskattbara gåvan

Välsignad vare vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader, som i Kristus har välsignat oss med all den himmelska världens andliga välsignelse, såsom han ju, förrän världens grund var lagd, har utvalt oss i honom till att vara heliga och ostraffliga inför sig. Ty i sin kärlek förutbestämde han oss till barnskap hos sig, genom Jesus Kristus... den nådeshärlighet till pris, varmed han har benådat oss i den älskade. I honom hava vi förlossning genom hans blod, förlåtelse för våra synder efter hans nåds rikedom.” (Ef. 1: 3-7.)

”Gud, som är rik på barmhärtighet, bar, för den stora kärleks skull, varmed han har älskat oss, gjort oss levande med Kristus, . . . han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus, för att i de kommande tidsåldrarna bevisa sin nåds översvinnliga rike om, genom godhet mot oss i Kristus Jesus.” (Ef. 2: 4-7.)

Sådana är de ord med vilka ”den gamle Paulus”, ”Jesu Kristi fånge” från sitt fängelse i Rom försökte att för sina bröder framställa det som han saknat uttryck för att beskriva Kristi outrannsakliga rikedomar”, nådens gåva fritt och för intet erbjuden den fallna människan. Frälsningsplanen grundlades genom ett offer, en gåva. Aposteln säger: ”I känna ju vår Herres, Jesu Kristi, nåd, huru han, Som var rik, likväl blev fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen bliva rika.” (2 Kor. 8: 9.) ”Så älskade Gud, att han utgav sin enfödde Son.” (Joh. 3: 16.) Kristus ”har utgivit sig själv för oss, till att förlossa oss från all orättfärdighet”. (Tit. 2: 14.) Och såsom kronan på återlösningens välsignelse, ”den gåva som Gud av nåd giver är evigt liv, i Kristus Jesus, vår Herre”. (Rom. 6: 23.).

”Vad intet öga har sett och intet öra har hört, och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka, vad Gud har berett åt dem, som älska honom.” (1 Kor. 2: 9.) Säkerligen finns det inte någon som betraktar hans nåds rikedomar, som kan underlåta att utropa med aposteln: ”Gud vare tack för hans utesägligt rika gåva!” (2 Kor. 9: 15.)

Återspegla Guds härlighet

Såsom frälsningsplanen börjar och slutar med en gåva, skall den också genomföras. Samma anda av offer som skänkte oss frälsning, skall bo i hjärtat hos dem som bar del i den himmelska gåvan. Aposteln Petrus säger: ”Tjänen varandra, var och en med den nådegåva han har undfått, såsom goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd.” (1 Petr. 4: 10.) När Jesus sände ut sina lärjungar sade han till dem: ”I haven fått för intet. så givna ock för intet.” (Matt. 10: 8.) Hos den person som helt sympatiserar med Kristus, kan det inte finnas något själviskt eller avvisande. Den som dricker av det levande vattnet skall i honom finna ”en källa vars vatten springer upp med evigt liv”. (Joh. 4: 14.) Kristi Ande i honom är lik en källa som springer upp i öknen, för att vederkvicka alla: och förmå dem som håller på att förgås, att ivrigt dricka av livets vatten. Det var samma anda av kärlek och självupppoffring som bodde i Kristus som inspirerade Paulus till hans mångsidiga arbete. ”Både mot greker och mot andra folk, både mot visa och mot ovisa har jag förpliktelser” (Rom. 1: 14), säger han. ”Åt mig, den ringaste bland alla heliga, blev den nåden given att för hedningarna förkunna evangelium om Kristi outrannsaktiga rikedom.” (Ef. 3: 8.)

Vår Herre avsåg att hans församling för världen skulle återspegla den källa av rikedom som vi äger i honom. Vi tar ständigt emot av Guds rika håvor, och genom att dela med oss av dessa representerar vi för världen Kristi kärlek och godhet. Medan hela himmelen är engagerad i att sända budbärare till alla delar av jorden för att föra frälsningens verk vidare, skall också församlingen vara Kristi medarbetare. Vi är medlemmar i hans andliga kropp. Han är huvudet som kontrollerar kroppens alla lemmar. I sin oändliga nåd verkar Jesus själv på mänskliga hjärtan och genomför en så märklig andlig förvandling, att änglar betraktar den med förundran och glädje.

Samma osjälviska kärlek som utmärker Mästaren, finns i hans sanna efterföljares liv och karaktärer. Kristus väntar att människor skall få del av hans gudomliga natur medan de är i denna värld, för att därmed återspegla hans härlighet inte endast till Guds ära utan även upplysa denna världens mörker med himmelens strålgans. Därmed bekräftas Kristi ord: ”I ären världens ljus.” (Matt. 5: 14.)

”Vi äro Guds medarbetare”, ”goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd”. (1 Kor. 3: 9; 1 Petr. 4: 10.) Kunskapen om Guds nåd, hans ords sanningar såväl som timliga gåvor - tid och medel, begåvning och inflytande - är allt ett förtroende från Gud som vi

skall använda till hans ära och människors frälsning. Ingenting kan vara mera sårande för Gud, som oavbrutet skänker människan sina gåvor, än att se henne själviskt ta emot dessa gåvor men aldrig ge Givaren något tillbaka. Jesus är idag i himmelen för att bereda boningar åt dem som älskar honom; ja, mer än boningar, ett rike som skall bli vårt. Men alla som skall ärva dessa välsignelser måste dela Kristi självförnekelse och självuppgifring för andras goda.

Det makedoniska ropet

Aldrig har det varit ett större behov av allvarligt, självuppgifrande arbete i Kristi verk än nu, när prövningstiden snabbt närmar sig sitt slut och det sista budskapet av nåd förkunnas för världen. Jag blir upprörd när jag hör det makedoniska ropet från alla håll, från städer och byar i vårt eget land, från andra sidan Atlanten och det stora Stilla havet och från havets öar: ”Kom över. . . och hjälp oss!” Bröder och systrar, vill ni besvara detta rop och säga: ”Vi vill göra vårt bästa, både när det gäller att sända ut missionärer och pengar. Vi vill göra uppgifringar när det gäller inredningen av våra hem, våra egna personer och vår aptit. De medel som vi fått oss anförtrodda, vill vi ge till Guds verk, och vi vill också ge oss själva oreserverat i hans tjänst.” Verkets behov är klargjort för oss. De tomma skattkamrarna vädjar intensivt om hjälp. En femma är av större värde nu än femtio kronor kommer att vara i framtiden.

Arbeta syskon, arbeta medan ni har tillfälle, medan dagen ännu varar. Arbeta, ty natten kommer, då ingen mer kan göra något. Hur snart natten kommer är omöjligt för någon att säga. Nu är ditt tillfälle, ta vara på det! Om det finns några som inte personligen kan ta del i missionsarbetet, kan de leva sparsamt och i stället ge avsina inkomster. På detta sätt kan de bidra med pengar för att sända tidningar och böcker till dem som inte har sanningens ljus. De kan hjälpa till att betala utgifter för elever som är lämpliga som missionärer. Låt varje krona ni kan spara investeras i himmelens bank.

”Samlen eder icke skatter på jorden, där mott och mal förstöra, och där tjuvar bryta sig in och stjäla, utan samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra, och där inga tjuvar bryta sig in och stjäla. Ty där din skatt är, där kommer ock ditt hjärta att vara.” (Matt. 6: 19-21.)

Detta är ord av Jesus, som älskade er så mycket att han gav sitt eget liv, för att ni skulle få ett hem med honom i hans rike. Vanära inte er Herre genom att ringakta hans

fastställda lag.

Gud uppmanar dem som har lantegendomar och hus, att sälja dessa och investera pengarna, där de kan avhjälpa de stora behoven på missionsfälten. När de en gång har upplevt den verkliga 'tillfredsställelsen av att handla så, kommer de att hålla kanalen öppen, och de medel Herren betrott dem skall oavbrutet flöda in i skattkammaren, så att människor blir omvända. Dessa skall sedan i sin tur praktisera samma självförsakelse, samma sparsamhet och enkelhet för Kristi skull, och därmed ge Gud sina offer. Genom dessa gåvor, visligen använda, kommer åter andra människor att bli omvända och såfortsätter verket och bevisar att Guds gåvor uppskattas. Givaren är erkänd, och härlighet tillfaller honom genom hans förvaltares trohet.

När vi allvarligt vädjar för Guds sak och framlägger missionens finansiella behov, blir de ansvarsmedvetna människor som tror på sanningen, djupt rörda. Liksom den fattiga änkan, som gav sina två skärvar i skattkistan och som Jesus lovordade, ger några i sin fattigdom till det yttersta av sin förmåga. Sådana nekar ofta sig själva t.o.m. livets nödort medan det finns människor med hus och land som med självisk orubblighet håller fast vid sin jordiska egendom och har inte tillräcklig tro på budskapet eller på Gud för att satsa sina medel i hans verk. På dessa är Kristi ord särskilt 'tillämpliga: "Säljen vad I ägen och given allmosor." (Luk. 12: 33.)

Fattiga människor skriver till mig och ber om råd, om de skall sälja sina hem och ge pengarna till verket. De säger sig vara gripna av den vädjan för missionen som når dem och de önskar göra någonting för sin Mästare, som har gjort allting för dem. Jag vill säga till sådana: "Det är kanske inte din plikt att sälja ditt lilla hem just nu, men gå själv med din fråga' till Gud. Han skall säkert höra dina allvarliga böner om visdom att förstå din plikt." Om man oftare sökte Gud om himmelsk visdom och mer sällan människors visdom så skulle himmelens ljus lysa ännu klarare och Gud skulle välsigna den ödmjuka sökaren..

Men jag kan säga till dem som Gud har betrott med Jorda gods och hus: "Börja nu att sälja och ge till dem som ingenting har. Dröj inte! Gud begär mer av er än ni har vant villiga att göra." Vi vädjar till er som har pengar att under" allvarlig bön fråga: "I vilken utsträckning ställer Gud krav på mig och mina ägodelar?" Vi har ett verk att utföra nu för att göra ett folk redo för Herrens dag. Medel måste investeras i arbetet för att rädda människor som i sin tur skall arbeta för andra. Var villig att ge till Gud vad

honom tillhör. En av orsakerna till att det finns så litet av Guds Ande Ibland oss, är att sa många rövar från Gud.

Det finns en lärdom för oss i den erfarenhet församlingarna i Makedonien hade såsom Paulus beskriver den. Han säger att ”de gävo icke allenast vad vi hade hoppats, utan sig själva gävo de, först och främst åt Herren”. (2 Kor. 8: 5.) Sedan visade de sig ivriga att ge av sina medel för Kristi skull. ”Fastän de hava varit prövade av svår nöd, har deras överflödande glädje, mitt under deras djupa fattigdom, så flödat över, at de av gott hjärta hava givit rikliga gävor. Ty de hava givit efter sin förmåga, ja, över sin förmåga, och det självmant; därom kan jag vittna. Mycket enträget bådo de oss om den ynnesten att få vara med om understödet åt de heliga.” (2 Kor. 8:2-4.)

Regeln för att ge

Paulus har satt upp en regel när det gäller att ge till Guds sak, och han säger också vad resultatet kommer att bli både med hänsyn till oss själva och till Gud. ”Var och en give efter som han har känt sig manad i sitt hjärta, icke med olust eller av tvång, ty ’Gud älskar en glad givare’.” - ”Besinnen detta: den som sår sparsamt, han skall ock skörda sparsamt; men den som sår rikligt, han skall ock skörda riklig välsignelse.” ”Men Gud är mäktig att i överflödande mått låta all nåd komma eder till del, så att I alltid i allo haven allt till fyllest och i överflöd kunnen giva till allt gott verk. . . . Han som giver såningsmannen ’säd till att så och bröd till att äta han skall ock giva eder utsädet och låta det föröka sig och skall bereda växt åt eder rättfärdighets frukt. I skolen bliva så rika på allt, att I av gott hjärta kunnen giva allahanda gävor, vilka, när de överlämnas genom oss, skola framkalla tacksägelse till Gud.” (2 Kor. 9:6-11.)

Vi skall inte tro att vi kan göra eller ge någonting, som berättigar oss till Guds ynnest. Aposteln säger: ”Vad äger du, som du icke har fått dig givet? Men har du nu fått dig givet vad du har, huru kan du då berömma dig, såsom om du icke hade fått det dig givet?” (1 Kor. 4: 7.) När David och Israels folk hade samlat det material som de berett för templets byggande, och David överlämnade skatterna åt furstarna i församlingen, jublade han och tackade Gud i ord, som för alltid skall stanna kvar i Guds folks hjärtan.

”David lovade Herren inför hela församlingen; David sade: ’Lovad vare du, Herre, vår fader Israels Gud, från evighet till evighet! Dig, Herre, tillhör storhet och makt och härlighet och glans och majestät, ja, allt vad i himmelen och på jorden är. Ditt,

o Herre, är riket, och du har upphöjt dig till ett huvud över allt. Rikedom och ära komma från dig, du råder över allt, och i din hand är kraft och makt; det står i din hand att göra vad som helst stort och starkt. Så tacka vi dig nu, vår Gud, och lova ditt härliga namn. Ty vad är väl jag, och vad är mitt folk, att vi själva skulle förmå att giva sådana frivilliga gåvor? Nej, från dig kommer allt, och ur din hand hava vi givit det åt dig. Ty vi äro främlingar hos dig och gäster såsom alla våra fäder; såsom en skugga äro våra dagar på jorden, och intet är här att lita på. Herre, vår Gud, alla dessa gåvor som vi hava anskaffat för att bygga dig ett hus åt ditt heliga namn - från din hand hava de kommit, och ditt är alltsammans. Och jag vet, min Gud, att du prövar hjärtat och har behag till vad rätt är. Med rättsinnigt hjärta har jag burit fram alla dessa frivilliga gåvor; och nu har jag ock sett med glädje huru ditt folk, som står här, har burit fram åt dig sina frivilliga gåvor!” (1 Krön. 29: 10-17.)

Det var Gud som hade försett folket med jordiska rikedomar, och hans Ande hade gjort dem villiga att skänka sina dyrbarheter till templet. Det kom allt från Herren. Om hans gudomliga kraft inte hade påverkat folket skulle konungens ansträngningar ha varit förgäves, och templet skulle aldrig ha byggts.

Allt som människan får av Guds rikedomar, tillhör fortfarande Gud. Vad än han har bestått oss med av värdefulla och vackra ting på denna jord, är oss anförtrott för att pröva oss och mäta djupet av vår kärlek till honom och vår uppskattning av hans ynnest. Vare sig det är rikedomens eller intellektets skatter skall de läggas som ett villigt offer vid Jesu fötter.

Ingen av oss kan undvara Guds välsignelse, men Gud kan utföra sitt verk utan hjälp av människor, om han så väljer att göra. Men han har gett en uppgift åt varje människa och han betror människor i egenskap av hans förvaltare med välstånd och intellekt. Vad vi gör för Gud blir genom hans nåd uppfört på vårt konto såsom goda förvaltare. Men vi måste alltid ha klart för oss att människan inte förtjänat detta. Hur skicklig en människa än är, äger hon ingenting som inte Gud har gett henne och som han inte kan ta ifrån henne, om de dyrbara tecknen på hans ynnest inte uppskattas eller används rätt. Guds änglar, vilkas uppfattningsförmåga inte förminskats av synden, vet att himmelens gåvor har getts för att de skall skänkas tillbaka till Gud på ett sådant sätt att de äro Givaren.

Människans välbefinnande är nära förbundet med Guds överhöghet. Guds

hädighet är alla skapade varelsers glädje och välsignelse. När vi söker främja hans ära, söker vi för oss själva det högsta goda som det är möjligt för oss att ta emot. Bröder och systrar i Kristus, Gud kallar oss att helga till hans tjänst varje förmåga, varje gåva som vi fått av honom. Han önskar att ni skall säga med David: ”Från dig kommer allt, och ur din hand hava vi givit det åt dig.” (Band 5, sid. 729-737, 1889.)

Kapitel 45

Guds karaktär uppenbarad i Kristus

Frälsaren sade: ”Detta är evigt liv, att de känna dig, den ende sanne Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus.” (Joh. 17: 3.) Och Gud förklarade genom profeten: ”Den vise berömme sig icke av sin vishet, den starke berömme sig icke av sin styrka, den rike berömme sig icke av sin rikedom. Nej, den som vill berömma sig, han berömme sig därav att han har förstånd till att känna mig: att jag är Herren, som gör nåd, rätt och rättfärdighet på jorden. Ty till sådana har jag behag, säger Herren.” (Jer. 9: 23, 24.)

Ingen människa kan utan Guds hjälp få denna kännedom om Gud. Aposteln säger, att ”världen icke genom sin visdom lärde känna Gud”. (1 Kor. 1: 21.) Kristus var i världen, och genom honom hade världen blivit till, men världen ville icke veta av honom”. (Joh. 1: 10.) Jesus förklarade för sina lärjungar: ”Ingen känner Sonen utom Fadern, ej heller känner någon Fadern utom Sonen och den för vilken Sonen vill göra honom känd.” (Matt. 11: 27.) I sin sista bön för sina efterföljare, innan han trädde in i Getsemanes skuggor, lyfte Frälsaren sina ögon mot himmelen, och i sorg över den fallna människans likgiltighet sade han: ”Rättfärdige Fader, världen har icke lärt känna dig, men jag känner dig.” - ”Jag har uppenbarat ditt namn för de människor som du har tagit ut ur världen.” (Joh. 17: 25, 6.)

Från begynnelsen har det varit Satans utstuderade plan att få människorna att glömma Gud, så att han själv skulle kunna vinna dem. Därför har han sökt misrepresentera Guds karaktär och ge människorna en felaktig uppfattning om honom. Skaparen har framställts för dem med samma kännetecken som beskriver mörkrets furste - såsom tyrannisk, hård och oförlåtande - så att han skulle bli fruktad, avskydd, ja, t.o.m. hatad av människan. Satan hoppades att så förvirra de människor som han bedragit, att de skulle utesluta Gud ur sin tankevärld. Sedan skulle han utplåna Guds avbild hos människan och i stället forma henne efter sitt sinne, genomsyra henne med sin egen anda och göra henne till fånge under sin vilja.

Det var genom att ge ett falskt intryck av Guds karaktär och ingjuta misstroende till honom, som Satan lockade Eva till överträdelse. Genom synden förmörkades våra första föräldrars sinnen, deras natur urartade, och deras uppfattning om Gud formades

av deras egen trångsynthet och själviskhet. Och när människan gick allt längre i synd, utplånades kunskapen om Gud och hans kärlek från deras sinnen och hjärtan. ”Ty fastän de hade lärt känna Gud, prisade och tackade de honom dock icke såsom Gud, utan förföllo till fåfängliga tankar; och så blevo deras oförståndiga hjärtan förmörkade.” (Rom. 1: 21.)

Tidvis verkade det som om Satans kamp för att vinna kontroll över den mänskliga familjen skulle krönas med framgång. Under århundradena före Kristi första ankomst tycktes världen nästan helt domineras av mörkrets furste, och han härskade med en så fruktansvärd makt att det tycktes som om alla världens riken på grund av våra första föräldrars synd, tillfallit honom med all rätt. Även förbundets folk, som Gud hade utvalt att bevara kunskapen om honom i världen, hade avlägsnat sig så långt från honom, att de hade förlorat det verkliga begreppet om hans karaktär.

Kristus kom för att uppenbara Gud för världen såsom en Gud av kärlek, full av nåd, ömhet och medlidande. Det tjocka mörker som Satan sökt omge Gudomens tron med, drevs bort av världens Återlösare, och Fadern uppenbarade sig åter för människorna som livets ljus.

När Filippus kom till Jesus och bad: ”Herre, låt oss se Fadern, så hava vi nog”, svarade Frälsaren honom: ”Så lång tid har jag varit hos eder, och du har icke lärt känna mig, Filippus? Den som har sett mig, han har sett Fadern. Huru kan du da säga: ’Låt oss se Fadern?’” (Joh. 14: 8, 9.) Kristus förklarar sig vara sänd som Faderns representant till världen. I sin ädla karaktär, i sin nåd och i sitt ömma medlidande, i sin kärlek och godhet står han framför oss som förkroppsligandet av den gudomliga fullkomligheten, avbilden av den osynlige Guden.

Gud i frälsningsplanen

Aposteln säger: ”Det var Gud som i Kristus försonade världen med sig själv.” (2 Kor. 5: 19.) Endast när vi begrundar den stora återlösningsplanen, kan vi rätt uppskatta Guds karaktär. Skapelsen var en uppenbarelse av hans kärlek; men enbart Guds gåva att frälsa det skuldtyngda och fördärvade släktet uppenbarar de oändliga djupen av gudomlig kärlek och medkänsla. ”Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv.” (Joh. 3: 16.) Emedan Guds lag gäller och dess rätt är bevisad, kan syndaren få förlåtelse.

Den dyrbaraste gåva som himmelen hade att ge, gavs också för att Gud själv skulle ”befinnas vara rättfärdig och göra den rättfärdig, som låter det bero på tro på Jesus”. (Rom. 3: 26.) Genom den gåvan lyftes människan upp ur det fördärv och den degradering som synden försatt henne i, och hon blir Guds barn. Paulus säger: ”I haven fått en barnskapets ande, i vilken vi ropa: ’Abba! Fader!’” (Rom. 8: 15.)

Trossyskon, i likhet med den älskade Johannes uppmanar jag er att se ”vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi .få kallas Guds barn”. (1 Joh. 3: 1.) Vilken kärlek, vilken oförliknelig kärlek, att syndare och fiender som vi är, vi får komma tillbaka till Gud och bli barn av hans familj! Vi får tilltala honom med det dyrbara namnet ”Vår Fader”, vilket är ett tecken på vår tillgivenhet för honom och ett löfte om hans ömma hänsyn och förhållande till oss. Och när Guds Son ser nådens arvingar, blygs han inte för att kalla oss bröder. Vi har t.o.m. ett heligare förhållande till Gud än änglarna som aldrig har syndat.

All den faderliga kärlek som generation efter generation har strömmat genom människors hjärtan, alla de ömhetens källor som sprungit upp i människors inre är, jämförd med Guds gränslösa, outtömliga kärlek, bara en liten rännil mot den oändliga oceanen. Ingen tunga kan beskriva den, ingen penna teckna den. Du må meditera över den dagligen hela ditt liv; du må flitigt studera Bibeln för att fatta den; du må använda varje kraft och förmåga som Gud gett dig, i försöket att förstå din himmelske Faders kärlek och medlidande, men ändå är det en oändlighet därbortom. Du må studera denna kärlek under tids åldrar, ändå kan du inte helt förstå längden och bredden, höjden och djupet av Guds kärlek, när han gav sin Son att dö för denna värld. Inte ens själva evigheten kan helt uppenbara den. Dock, när vi studerar Bibeln och mediterar över Kristi liv och frälsningsplanen blir dessa ämnen allt klarare för oss. Och vi kommer att få den välsignelse som Paulus tillönskade församlingen i Efesus, när han bad, att Gud ”må upplysa edra hjärtans ögon, så att I förstå hurudant det hopp är, vartill han har kallat eder, huru rikt på härlighet hans arv är bland de heliga, och huru översvinnligt stor hans makt är på oss som tro”. (Ef. 1: 18-19.)

Satan söker ständigt nya vägar för att hålla människors sinnen sysselsatta med sådant som hindrar dem från att lära känna Gud. Han söker få dem att uppehålla sig vid sådant som förmörkar deras sinnen och gör dem missmodiga. Vi lever i en värld av synd och fördärv, omgivna av inflytanden som syftar till att locka Kristi lärjungar att göra orätt och göra dem modlösa. Frälsaren sade: ”Däri genom att laglösheten förökas, skall

kärleken hos de flesta kallna.” (Matt. 24: 12.)

Tänk på Guds kärlek och makt

Många fäster sina ögon på den fruktansvärda ondska som existerar runt omkring dem. De ser avfall och svaghet på alla områden, och de talar om dessa ting tills deras hjärtan fylls med sorg och tvivel. Främst tänker de på ärkebedragarens mästerliga arbete och deras egna nedslående erfarenheter, under det att de tycks förlora ur sikte Faderns makt och oförlitliga kärlek. Det är så Satan vill ha det. Det är ett misstag att tillskriva rättfärdighetens fiende så stor makt, under det att vi sålitet tänker på Guds kärlek och hans kraft. Vi måste tala om Kristi makt. Vi är till ytterlighet hjälplösa när det gäller att rädda oss själva ur Satans grepp, men Gud har visat oss en utväg. Den Högstes Son har styrka att kämpa striden för oss, och ”i allt detta vinna vi en härlig seger genom honom som har älskat oss”. (Rom. 8: 37.)

Vi får inte någon andlig kraft genom att ständigt grubbla över vår svaghet och tillbakagång, och jämra oss över Satans makt. Den stora sanningen måste grundas som en levande princip i våra sinnen och hjärtan - sanningen om verkan av det offer som Gud gav för oss - att Gud kan, och att han frälsar till det yttersta alla som kommer till honom, enligt de villkor han gett i sitt ord. Vi måste låta vår vilja gå upp i hans vilja. Genom försoningens blod blir vi delaktiga av gudomlig natur, genom Kristus är vi Guds barn och vi har försäkran om att Gud älskar oss såsom han älskade sin Son. Vi är ett med Jesus. Vi vandrar den stig där Jesus leder oss. Han har makt att förjaga de mörka skuggor som Satan kastar över vår väg, och i stället för mörker och missmod skiner ljuset av hans härlighet in i våra hjärtan. Vårt hopp är att ständigt på nytt bli styrka i vetskapen om att Kristus är vår rättfärdighet. Låt vår tro vila på denna grund, för den står fast till evig tid. I stället för att tänka på Satans mörker och frukta hans kraft, skulle vi öppna våra hjärtan för ljuset från Kristus och låta det lysa för världen och förklara att han står över all Satans makt och att hans uppehållande arm skall stödja alla som förtröstar på honom.

Jesus sade: ”Fadern själv älskar eder.” Om vår tro är fäst vid Gud, genom Kristus, blir den ”ett säkert och fast själens ankare, som når innanför förlåten, dit Jesus, såsom vår förelöpare, har gått in för oss”. (Hebr. 6: 19, 20.) Det är sant att misräkningar kommer. Vi måste vänta prövningar, men vi skall överlämna allt, stort och smått, åt Gud. Han blir inte rädlös på grund av våra bedrävelser eller nedtyngd av våra bördor.

Han vakar över varje hem och över varje människa. Han är intresserad av allt som angår oss och av våra sorger. Han märker varje tår, han rörs av vår hjälplöshet. Alla de smärtor och prövningar som drabbar oss här, sker för att hans avsikter med oss skall förverkligas, för att vi skall ”få del av hans helighet”, (Hebr. 12: 10) och så bli delaktiga i fullheten av den glädje som finns i hans närvaro.

Se och bli förvandlad

”Ty de otrognas sinnen har denna tidsålders gud så förblindat, att de icke se det sken som utgår från evangelium om Kristi, Guds egen avbilds, härlighet.” (2 Kor. 4: 4.) Men Bibeln betygar för oss i de strängaste ordalag vikten av att lära känna Gud. Petrus ’Säger: ”Nåd och frid föröke sig hos eder, i kunskap om Gud och vår Herre Jesus Kristus. Allt det som leder till liv och gudsfruktan har hans gudomliga. makt skänkt oss, genom kunskapen om honom som har kallat oss medelst sin härlighet och underkraft.” (2 Petr. 1: 2, 3.) .Och Bibelns inbjudan lyder: ”Sök nu förlikning och frid med honom.” (Job 22: 21.)

Gud har bjudit oss: ”I skolen vara heliga, ty jag är helig” (1 Petr. 1: 16) och en inspirerad apostel förklarar, att ”utan helgelse får ingen se Herren”. (Hebr. 12: 14.) Helgelse är en överenskommelse med Gud. Genom synden har Guds avbild i människan blivit vanställd och nästan utplånad. Det är evangeliets verk att återställa vad som gått förlorat, och vi skall samarbeta med de gudomliga krafterna i detta verk. Och hur kan vi bli i samförstånd med Gud, hur kan vi likbildas med honom om vi inte lär känna honom? Det är denna kunskap som Kristus kom till ,världen för att uppenbara för oss.

Den torftiga bild som många har av Kristi upphöjda karaktär och tjänst, har begränsat deras religiösa erfarenhet och avsevärt hindrat .deras andliga tillväxt. Den personliga andligheten hos oss som ett folk står på låg. nivå. Det är så mycken formalism, så många ceremonier, så mycket av läpparnas bekännelse, men någonting djupare och fastare måste föras in i vår andliga erfarenhet. Med all vår utrustning, våra bokförlag, våra skolor, våra sanatorier och många, många andra tillgångar, skulle vi ha hunnit mycket längre än vad vi nu gjort.

Det är den kristnes livsuppgift att representera Kristus för världen, att i liv och karaktär uppenbara Jesus. Om Gud har gett oss ljus, är det för att vi skall förkunna det för andra. Men i jämförelse med det ljus vi mottagit, och de tillfällen och förmåner vi

haft att nå andra människors hjärtan, har resultaten av vårt arbete hitintills varit alltför små. Guds vilja är att den sanning han låtit oss få kunskap om, 'Skall bära mer frukt än vad som hittills skett. Men när våra sinnen är fyllda med svårmod och sorg, upptagna med tankar på mörkret och det onda omkring oss, hur skall vi då kunna representera Kristus för världen? Hur kan vårt vittnesbörd ha kraft att vinna människor? Vad vi behöver är att lära känna Gud och hans kärleks makt genom egen erfarenhet såsom den uppenbaras i Kristus. Vi måste flitigt och under bön studera Bibeln. Vårt förstånd måste upplysas av den helige Ande, och våra hjärtan upplyftas till Gud i tro och hopp och oavbruten tacksägelse.

Genom Kristi förtjänst, genom hans rättfärdighet, som genom tro tillräknas oss erhåller vi den kristna karaktärens fullkomlighet. Vad vi skall göra varje dag och varje timme beskrivs i apostelns ord: "Må vi därvid se på Jesus, trons hövding och fullkomnare." (Hebr. 12: 2.) Medan vi gör detta blir våra sinnen klarare, vår tro starkare och vårt hopp befast. Vi är så helt upptagna med att betrakta hans renhet och älskvärdhet och det offer han gav för att försona oss med Gud, att vi har inget intresse att tala om tvivel och besvikelser.

Uppenbarelsen av Guds kärlek, hans nåd och godhet, och den helige Andes upplysande och förnyande verk på hjärtat för oss genom tron i så nära förbindelse med Kristus, att vi klart förstår hans karaktär och kan urskilja Satans mäterliga bedrägerier. Då vi ser på Jesus och förtröstar på hans förtjänst, tillägnar vi oss de välsignelser som ljus, frid och fröjd i den helige Ande för med sig. Och när vi ser vilka stora ting Kristus har gjort för oss, kan vi utbrista: "Sen, vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi få kallas Guds barn." (1 Joh. 3: 1.)

Bröder och systrar, det är genom att se som vi förvandlas. Genom att tänka på Guds kärlek och vår Frälsare, genom att begrunda den gudomliga karaktärens fullkomning och när vi genom tro gör anspråk på Kristi rättfärdighet förvandlas vi till hans avbild. Låt oss därför inte sammanföra alla obehagliga bilder - ondska, fördärv och besvikelser, tecken på Satans makt - och hänga upp dem i vårt minnesgalleri för att tala om och klaga över tills missmod får övertaget. En missmodig människa hamnar i mörker och sviker inte endast sig själv, då hon inte tar emot ljuset från Gud utan hindrar också andra från att få det. Satan tycker om att se vad hans framgångar kan åstadkomma, hur de gör människor tvivlande och modfällda.

Glädjande upplevelser

Det finns, lyckligtvis, ljusare och mer glädjande bilder som Herren har visat oss. Låt oss samla alla hans kärleks löften såsom dyrbara skatter, och ständigt ha dem i tankarna. Guds Son lämnade sin tron och iklädde sig mänsklig natur för att rädda människan från Satans makt. Han vann seger i vårt ställe och öppnade himmelen för oss och visade oss den plats där Gudomen avslöjar sin härlighet. Han lyfte mänskligheten ur den fördärvets grop i vilken synden kastat oss och återförenade oss med den oändlige Guden. Genom tron på Frälsaren kan vi uthärda den gudomliga granskningen och bli iklädda Kristi rättfärdighet. Det är dessa bilder som Gud erbjuder oss att glädja oss över. Och eftersom vi inte har ”till ögonmärke de ting som synas, utan dem som icke synas”, skall vi finna att det är sant att ”vår bedrövelse, som varar ett ögonblick och väger föga, bereder åt oss, i översvinnligen rikt mått, en härlighet som väger översvinnligen tungt och varar i evighet”. (2 Kor. 4: 18, 17.)

I himmelen är Gud allt i alla. Där helighet råder finns ingenting som stör den fullkomliga enheten med Gud. Om vi är på resa dit, har vi redan nu den himmelska anden i våra hjärtan. Men om vi inte nu finner någon glädje i att meditera över himmelska ting, inte något intresse av att lära känna Gud bättre, ingen fröjd i att betrakta Kristi karaktär, om helgelsen inte utövar någon dragningskraft på oss - då kan vi vara säkra på att vårt hopp om himmelen är fåfängt. Fullkomlig likhet med Guds vilja är det höga mål som en kristen alltid skulle ha framför sig. Han älskar att tala om Jesus, om Gud, om det fridens och sällhetens hem som Kristus har berett för dem som älskar honom. Att begrunda dessa ämnen medan själen gläder sig över Guds välsignade löften, jämställer aposteln med att smaka ”den tillkommande tidsålderns kraften,. (Hebr. 6: 5.)

Framför oss har vi just nu den avslutande kampen i den stora striden, då Satan kommer att missrepresentera Gud med lögnens alla kraftgärningar och ”tecken och under för att, om möjligt, förvillade utvalda”. (Mark. 13: 22.) Om det någonsin har funnits ett folk som varit i behov av ständigt större ljus från himmelen, så är det folket som Gud i denna farans tid kallat att försvara hans lag och hans karaktär inför världen. De som har fått ett så stort ansvar måste vara andliga, upphöjda, fyllda av livskraft genom den tro som de be känner.

Aldrig förr har församlingen varit i så stort behov att få göra den erfarenhet som Paulus beskriver i brevet till kolosserna, och aldrig var Gud mera angelägen om att så

skulle ske. Aposteln skriver: ”. . . hava vi därför, å vår sida, icke upphört att bedja för eder och bönfälla om att I mån bliva uppfyllda av kunskap om Guds vilja, i allt slags andlig vishet och andligt förstånd. Så skolen I kunna föra en vandel som är värdig Herren, honom i allt till behag, och genom kunskapen om Gud bära frukt och växa till i allt gott verk.” (Kol. 1: 9, 10.) (Band 5, sid. 737-746, 1889.)

Kapitel 46

Och ordet vart kött

Den gudomliga naturens förening med den mänskliga är en av de dyrbaraste och mest oförklarliga av frälsningsplanens sanningar. Det är om detta Paulus talar när han säger: ”Erkänt stor är gudaktighetens hemlighet: Han som blev uppenbarad i köttet...” (1 Tim. 3: 16.)

Denna sanning har hos många orsakat tvivel och otro. När Kristus kom till denna värld - Son av Gud och son av människa - blev han inte förstådd av sina samtida. Kristus ödmjukade sig själv och iklädde sig mänsklig natur, för att han skulle kunna nå det fallna släktet och resa det. Men människornas sinnen hade förmörkats genom synden, deras själsförmögenheter avtrubbades och deras uppfattningsförmåga begränsades så de kunde inte urskilja hans gudomliga karaktär i dess mänskliga dräkt. Denna brist på uppskattning från dem var ett hinder för det arbete som han önskade utföra för dem. Och för att ge kraft åt sin undervisning var han ofta tvungen att klart markera och försvara sin ställning. Genom att hänvisa till sin oförklarliga och gudomliga karaktär, försökte han leda deras sinnen in i en tankebana som skulle gagna Sanningens förvandlande kraft.

För att illustrera den gudomliga sanningen använde han bilder som de kände till från naturen. Hjärtats mark bereddes därigenom för den goda säden. Han lät sina åhörare känna att han delade deras intressen, att hans hjärta slog i takt med deras i sorg och glädje. Samtidigt såg de i honom en uppenbarelse av makt och myndighet som vida överträffade deras högst ansedda rabbiners. Kristi undervisning utmärktes Även enkelhet, värdighet och kraft som hittills varit dem okända, och deras spontana utrop var: ”Aldrig har någon människa så talat, som den mannen talar.” (Joh. 7: 46.) Folket lyssnade till honom med glädje, men prästerna och ledarna - som själva svikit sitt förtroende att slå vakt om sanningen - hatade Kristus just för den nåd han uppenbarade, och som drog massorna från dem, då dessa hellre följde livets Ljus. Genom deras inflytande förkastade den judiska nationen Återlösaren, då de inte kunde förstå hans gudomliga natur.

Föreningen av det gudomliga och det mänskliga

Föreningen av det gudomliga och det mänskliga, uppenbarat i Kristus, finns också i Bibeln. Alla dess sanningar är givna genom inspiration av Gud, men ändå uttrycks de på mänskligt sätt och anpassas efter mänskliga behov. Därför kan det sägas om Guds Bok såsom det sades om Kristus, att "Ordet vart kött och tog 'Sin boning ibland oss". (Joh. 1: 14.) Och detta faktum skulle i stället för att vara ett argument mot Bibeln, stärka vår tro på den såsom Guds ord. De som uttalar sig om Bibelns inspiration och accepterar vissa delar såsom gudomliga, medan de förkastar andra delar såsom mänskliga, förbiser att Kristus, den gudomlige, tog på sig vår mänskliga natur, för att nå mänskligheten. I Guds verk för människans återlösning förenades gudomlighet och mänsklighet.

Det är många avsnitt i Bibeln som tvivlande kritiker har förklarat inte vara inspirerade, men vilka i sin omsorgsfulla anpassning till människornas behov är Guds eget budskap av tröst till hans tillitsfulla barn. En underbar illustration av detta visar sig i berättelsen om aposteln Petrus. Denne var i fängelse i avvaktan på att nästa dag dömas till döden. Under natten sov han mellan två soldater, fängslad med två kedjor; och utanför dörren var väktare utsatta till att bevaka fängelset. "Då stod plötsligt en Herrens ängel där, och ett sken lyste i rummet. Och han stötte Petrus i sidan och väckte honom och sade: 'Stå nu strax upp', och kedjorna föllo från hans händer." (Apg. 12: 6, 7.) Petrus vaknade plötsligt och överväldigades av det ljus som lyste upp fängelsehålan och den himmelska budbärarens överjordiska skönhet. Han förstod inte vad han såg, men han visste att han var fri, och i sin häpenhet och glädje skulle han ha lämnat fängelset, oskyddad mot den kalla nattluften. Guds ängel som lade märke till alla omständigheter, sade med omtanke om Petrus' behov: "Omgjorda dig och tag på dig dina sandaler." Petrus lydde mekaniskt, men så hänförd var han av den uppenbarade himmelska härligheten, att han inte tänkte på att ta på sig sin mantel. Men ängeln sade: "Tag din mantel på dig och följ mig."

"Och Petrus gick ut och följde honom; men han förstod icke att det som skedde genom ängeln var något verkligt, utan trodde att det var en syn han såg. När de så hade gått genom första och andra vakten, kommo de till järnporten som ledde ut till staden. Den öppnade sig för dem av sig själv, och de trädde ut och gingo en gata fram; och i detsamma försvann ängeln ifrån honom." (Apg. 12: 8-10.) Aposteln faun sig ensam på Jerusalems gator. "När sedan Petrus kom till sig igen, sade han: 'Nu vet jag och är

förvissad om' - det var inte en dröm eller syn, utan en verklig händelse - 'att Herren har utsänt sin ängel och räddat mig ur Herodes' hand och undan allt det som det judiska folket hade väntat sig'." (Vers 11.)

Skeptiker må hänle åt tanken att en ängel från himmelen skulle ägna uppmärksamhet åt något så vardagligt som att sörja för dessa enkla mänskliga behov, och därmed ifrågasätta inspirationen av denna berättelse. Men i gudomlig visdom har dessa ting nedtecknats, inte för änglarnas bästa, men för människornas, så att de, när de hamnar i prövande situationer, kan finna tröst i tanken att himmelen känner till allt.

Jesus förklarade för sina lärjungar, att inte en sparv faller till marken utan att den himmelske Fadern lägger märke till det, och om Gud kan minnas alla de små fåglarnas behov, kan han ha ännu större omsorg om dem som kan bli medborgare i hans rike och genom tron på honom ärva odödlighet. Ack, om det mänskliga sinnet endast kunde fatta - i den mån som frälsningsplanen nu kan fattas av mänskligt begränsade sinnen Jesu verk då han iklädde sig mänsklig natur, och vad som utfördes för oss genom denna underbara handling av förnedring! Då skulle människornas hjärtan smälta av tacksamhet till Gud för hans stora kärlek, och de skulle i ödmjukhet dyrka den gudomliga visdom som utformat detta nådens mysterium! (Band 5, sid. 746-749, 1889.)

Kapitel 47

Guds omsorg om sitt verk

Det var under svåra och nedslående omständigheter som Jesaja, ännu en helt ung man, blev kallad till profet. Olycka hotade landet. Genom sina överträdelser av Guds lag hade Juda folk förlorat hans beskydd, och de assyriska trupperna hotade Juda rike. Men deras fienders hot var inte den största svårigheten. Det var folkets synder som framför allt gjort Herrens tjänare nedslagen. Genom sitt avfall och uppror hade de ådragit sig Guds straffdomar. Den unga profeten hade kallats att varna dem och han visste att han skulle mötas av envist motstånd. Han darrade när han såg på sig själv och tänkte på den envishet och den otro, som utmärkte det folk, för vilket han var kallad att arbeta. Hans uppdrag tycktes honom nästan hopplöst. Skulle han i förtvivlan överge sin mission och lämna Israel ostört i sitt avgudereri? Skulle Nineves gudar få regera jorden och håna himmelens Gud?

Sådana tankar rörde sig i hans sinne, när han stod i det heliga templets pelargång. Plötsligt tycktes porten och den inre förlåten lyftas upp eller dras åt sidan, och han kunde se in i det allraheligaste, dit inte ens profeten fick gå in. Framför sig såg han en syn: Jehova sittande på en hög tron, medan släpet på hans mantel uppfyllde templet. På båda sidor om tronen svävade seraferna, med två vingar flög de, med två betäckte de i vördnad sina ansikten och med två betäckte de sina fötter. Dessa tjänande änglar höjde sina röster i högtidlig åkallan: ”Helig, helig, helig är Herren Sebaot, hela jorden är full av hans härlighet”, ända tills dörrposterna, pelarna, och cederportarna tycktes darra av ljudet och huset fylldes med deras lovsång.

Aldrig förr hade Jesaja så helt insett Jehovas storhet och fullkomliga helighet; och han kände att han i sin mänskliga svaghet och ovärdighet måste förgås i gudomens närvaro. ”Ve mig, jag förgås!” rapade han, ”Ty jag har orena läppar, och jag bor ibland ett folk som har orena läppar, och mina ögon hava sett Konungen, Herren Sebaot.” Men en seraf kom till honom för att göra honom passande för hans stora uppdrag. Med ett glödande kol från altaret rorde han vid profetens mun och sade: ”Se, då nu detta har rört vid dina läppar, har din missgärning blivit tagen ifrån dig, och din synd är försonad.” Och när han hörde Guds röst säga: ”Vem skall jag sända, och vem vill vara vår budbärare?”, svarade Jesaja med helig förtröstan: ”Se, här är jag, sänd mig.” (Jes. 6: 5,

7, 8.)

Vad skulle nu hända, om jordiska trupper skulle samla sig till strid mot Juda? Om Jesaja skulle mötas av opposition och motstånd i sin mission? Han hade sett Konungen, härskarornas Herre, han hade hört serafernas sång: ”Hela jorden är full av hans härlighet” och profeten hade fått kraft för den uppgift som låg framför honom. Minnet av synen han sett, kom att bära honom genom hans långa och svåra mission.

Hesekiels syn

Hesekiel, den sörjande profeten i landsflykt i kaldéernas land, fick en syn som lärde honom samma trons läxa om Israels mäktige Gud. När han var på stranden av floden Kebar, tycktes en stormvind komma norrifrån, ”ett stort moln med flammande eld, och ett sken omgav det; och mitt däri, mitt i elden, syntes något som var såsom glänsande malm.” Och ett antal hjul av egendomligt utseende, sammanfogade med varandra, sattes i rörelse av fyra väsenden. Högt över allt detta syntes något som såg ut att vara av safirs ten, och som liknade en tron ”och ovanpå det som liknade en tron satt en som till utseendet liknade en människa”. - ”Väsendena vore till sitt utseende lika elds glöd, som brunno likasom bloss, under det att elden for omkring mellan väsendena; och den gav ett sken ifrån sig, och ljungeldar foro ut ur elden.” - ”Och de hade människohänder under sina vingar på alla fyra sidorna.” (Hes. 1 kap.)

Det var hjul efter hjul i ett arrangemang så komplicerat, att det föreföll Hesekiel vara en enda oreda. Men när de rörde sig, skedde detta med fullkomlig precision och i perfekt harmoni. Himmelska väsenden drev dessa hjul, och skönast av allt, på den härliga tronen av safir satt den Evige, medan tronen omgavs Även regnbåge, symbolen för nåd och kärlek. Överväldigad av scenens obeskrivliga härlighet föll Hesekiel på sitt ansikte, när en röst befallde honom att resa sig och höra Herrens ord och han fick ett varningens budskap till Israel.

Synen gavs till Hesekiel vid en tid då hans sinne var fyllt med onda aningar. Han såg sina fäders land ligga övergivet. Staden som förut hade varit fylld med människor, hade inte längre några invånare. Muntra röster och lovsånger hördes inte längre inom dess murar. Profeten själv var främling i ett främmande land, där gränslös ambition och vild grymhet härskade. Vad han såg och hörde av mänskligt tyranni och ondska pinade hans själ och han sörjde bittert både dag och natt. Men de underbara symboler som

visades honom vid floden Kebar, uppenbarade en makt som var starkare än all jordisk makt. Högre än de stolta och grymma monarkerna i Assyrien och Babylonien tronade nådens och sanningens Gud.

De egendomligt kombinerade hjulen, som för profeten tycktes vara en sådan oreda, stod under ledning Även gudomlig hand. Guds Ande, som enligt det som uppenbarades för honom, rörde och styrde dessa hjul, vände förvirring till enhet så att hela världen stod under hans kontroll. Myriader av förhärligade väsenden stod reda att på hans ord betvinga onda människors makt och beräkning och verka till det bästa för de trogna.

Samma löfte till den sista församlingen

På samma sätt fick den älskade Johannes Guds försäkran om Frälsarens intresse och omsorg för sitt folk, då han stod i begrepp att för honom avslöja församlingens framtid. Gud lät honom nämligen se någon som liknade en människoson” vandrande bland ljusstakarna som symboliserade de sju församlingarna. När Johannes såg församlingens sista strider med jordiska makter, fick han även se de trognas slutliga seger och befrielse. Han såg församlingen i dödlig strid med vilddjuret och dess bild, och hur människorna tvingades tillbedja vilddjuret under dödshot. Men bortom stridens rök och larm såg han en skara på Sions berg tillsammans med Lammet, och i stället för vilddjurets märke hade de ”Faderns namn på sina pannor”. Åter såg han ”dem som hade vunnit seger över vilddjuret, med dess bild och dess namns tal, stå vid glashavet, med Guds harpor i sina händer>, (Upp. 15: 2) sjungande Moses och Lammets sång.

Detta är lärdomar till vår nytta. Vi behöver ha vår tro grundad på Gud, för den tid som ligger framför oss kommer att bli en prövningens tid. När Kristus satt på Oljeberget, upprepade han de fruktansvärda straffdomar som skulle föregå hans andra tillkommelse: ”I skolen få höra krigslarm och rykten om krig. Ja, folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike, och det skall bliva hungersnöd och jordbävningar på den ena orten efter den andra, men allt detta är allenast begynnelsen till ’födslavåndorna’.” (Matt. 24: 6, 7.) Under det att dessa profetior delvis uppfylldes under Jerusalems förstörelse, kommer de att få en mera direkt tillämpning i de sista dagarna.

På tröskeln till allvarliga händelser

Vi står på tröskeln till stora och allvarliga händelser. Profetian uppfylls ,snabbt. Herren står för dörren. Snart går vi in i en tid av överväldigande intresse för allt levande. Gångna tidens sammandrabbningar återupprepas, och nya strider uppstår. De scener som kommer att utspelas på vår jord, har vi ännu inte ens drömt om. Satan är i verksamhet genom sina mänskliga tjänare. De som arbetar på att ändra vår konstitution och grunda en lag som genomdriver söndagens helighållande anar litet vilken följd detta får. En kris är nära förestående.

Men Guds tjänare skall inte förtrösta på sig själva i denna stora katastrof. I synerna, som gavs till Jesaja, Hesekiel och Johannes, ser vi hur nära himmelen är förenad med de händelser, som sker på jorden, och hur stor Guds omsorg är om dem som är lojala mot honom. Världen är inte utan ledare. Programmet för kammande händelser ligger i hans händer. Himmels Majestät har nationernas öden, såväl som omtanken om sin församling, i sin hand.

Vi tillåter oss själva att känna alltför mycket omsorg, bekymmer och ängslan i Herrens verk. Begränsade människor är inte ämnade att bära ansvarets börda. Vi behöver lita på Gud, tro på honom och gå framåt. De himmelska sändebudens outtröttliga styrka och deras oupphörliga tjänst i förening med jordens invånare, visar oss hur Guds hand styr det ena hjulet i det andra. Den gudomlige Anföraren säger till var och en som tar del i hans verk, såsom han i gången tid sade till Cyrus: ”... innan du kände mig, omgjordade jag dig.” (Jes. 45: 5.)

I Hesekiels syn hade Gud sin hand under kerubernas vingar. Detta vill lära hans tjänare att det är gudomlig kraft som ger framgång. Han vill samarbeta med dem, om de vill lägga bort all orenhet och bli rena i hjärta och liv.

Det strålande ljus som kom från väsendena med blixstens hastighet, representerar den snabbhet med vilken verket går framåt till dess avslutning. Han som aldrig slumrar, som ständigt är i verksamhet för att utföra sina planer, kan leda sitt verk framåt på ett harmoniskt sätt. Vad som för mänskliga sinnen ter sig tilltrasslat och komplicerat, kan Guds hand hålla i perfekt ordning. Han kan uttänka vägar och sätt för att omintetgöra onda människors planer och han kan bringa oreda hos dem som planerar att skada hans folk.

Trossyskon, nu är inte tid för klagan och förtvivlan, ingen tid att ge efter för tvivel och otro. Kristus vilar inte nu i Josefs nya grav, stängd med en stor sten och förseglad med det romerska sigillet. Vi har en uppstånden Frälsare. Han är Konungen, härskarornas Herre. Han sitter mellan keruberna. Och mitt i nationernas kamp och tumult leder han fortfarande sitt folk. Han som regerar i himlarnas himmel är vår Frälsare. Han mäter varje prövning. Han vaktar den renande eld som måste pröva var och en. När konungarnas fästen störtas, när Guds vredespilar skall genomborra hans fienders hjärtan, är hans folk tryggt i hans hand. (Band 5, sid. 749-754, 1889.)

Under Guds tillsyn

På grund av ohelgade tjänare i Guds församling kommer en del misstag att ske. Du kanske gråter över följderna av au dras orätta väg, men var inte orolig! Verket står under vår gudomlige Mästares tillsyn. Allt han fordrar är att hans tjänare kommer till honom för att få sina order och följer hans instruktioner. Allt inom vårt verk - våra församlingar, missionsstationer, sabbatsskolor, institutioner - bär han i sitt hjärta. Varför oroa dig? Vår intensiva längtan att se församlingen fylld med liv måste förenas med full förtröstan på Gud, för Jesus sade: "Mig förutan kunnen I intet göra." (Joh. 15: 5.) "Följ mig!" Han visar vägen, vi skall följa honom. Överskatta inte din av Gud givna kraft så att du försöker påskynda Guds verk. Mänsklig kraft kan inte påskynda verket, men vår kraft måste förenas med de himmelska krafterna. Endast på så sätt kan Guds verk föras till fullkomning. Människan kan inte utföra Guds del av verket. En Paulus må plantera och en Apollos vattna, men Gud ger växten. I enkelhet och saktmod bör människan samarbeta med de himmelska krafterna, vid varje tillfälle göra sitt bästa, men ändå alltid vara klart medveten om att Gud är den store Mästaren i allt arbete. Människan skall inte känna sig självsäker, för då blir hennes reservkrafter uttömda och hennes själsliga och fysiska krafter förstörs. Även om alla de inom församlingen som nu bär de tyngsta bördorna, skulle upphöra med sitt arbete, skulle ändå Guds verk fortsätta. Låt arbetsiver förenas med förstånd låt oss upphöra med att försöka göra det som endast Gud kan utföra. (Band 7, sid. 298, 1902.)

Kapitel 48

Den sista församlingen är inte Babylon

Under åratal har jag i mina vittnesbörd framhållit att om någon framträder och säger sig ha stort ljus, men samtidigt förordar att det som Herren genom sina tjänare byggt upp skall rivas ned, är denne storligen bedragen och arbetar inte enligt den linje som Kristus följer. Det vore bättre att de som påstår att sjundedagsadventistförsamlingen utgör Babylon, eller en del av Babylon, stannade hemma. Må de stanna och tänka efter vilket slags budskap som skall förkunnas i denna tid. I stället för att samverka med gudomliga krafter för att bereda folk för Herrens dag, har de ställt sig på samma sida som "brödernas åklagare" som anklagar dem inför Gud dag och natt. . .

Trots att synd och missförhållanden förekommer i församlingen, och kommer att så göra till tidens slut, skall församlingen dessa sista dagar vara ljuset i en värld som är nersmutsad och demoraliserad av synd. Församlingen, som är svag och felande, i behov av tillrättavisningar, varningar och råd, är det enda på jorden som är föremål för all Kristi uppmärksamhet. Världen är en verkstad där Jesus i samarbete med mänskliga och gudomliga krafter, genom sin nåd och gudomliga barmhärtighet, utför under med människohjärtan.

Änglarna förvånas, när de ser den karaktärens förvandling som sker hos dem som överlåter sig åt Gud, och de uttrycker hänfört sin glädje i lovsånger till Gud och Lammet. De ser dem som av naturen är vredens barn, omvända sig och bli Kristi medarbetare för att leda människor till Gud. De ser dem som var i mörker, bli ljus som lyser i detta onda och förvända släktes moraliska natt. De ser hur de genom en andlig erfarenhet blir beredda att lida med sin Herre, för att därefter få dela hans härlighet i himmelen.

Gud har en församling på jorden, som upphöjer den förtrampade lagen och visar världen Guds Lamm som borttager världens synder. Församlingen är försvararen av Kristi nåds rikedom och genom församlingen skall Gud slutligen helt och fullt uppenbara sin kärlek till världen som då skall upplysas av dess härlighet. Kristi bön om att hans församling skall bli ett med honom, som är ett med Fadern, kommer slutligen

att bli besvarad. Den helige Andes rika gåva skall ges och därigenom att Guds folk har ständig tillgång till denna kraft blir de vittnen för världen om Guds kraft till frälsning.

Det finns endast en församling i världen, som f.n. står vid ”bräckan i muren” och åter upprättar ”grundvalar ifrån forntida släkten. . .” Den som riktar denna världs och andra kyrkosamfundets uppmärksamhet på denna församling och utpekar den som Babylon, samarbetar med ”brödernas åklagare”, Är det möjligt att det skall finnas sådana i våra egna led, som skall tala förvända ting och ge uttryck för samma uppfattning som Satan skulle vilja sprida i världen om dem som håller Guds bud och bevarar tron på Jesus? Skulle det inte finnas tillräckligt med arbete för att tillfredsställa er iver att förkunna sanningen för dem som lever i villfarelsens mörker?

Som utvalda förvaltare av medel och förmågor har ni missbrukat Herrens egendom genom att sprida villoläror. Hela världen är fylld av hat mot dem, som förkunnar Guds lags bindande krav, och den församling som är lojal mot Gud kämpar en kamp utanför det vardagliga. ”Ty den kamp vi hava att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod, utan mot furstar och världshärskare, som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna.” (Ef. 6: 12.) De som har någon verklig förståelse av vad denna kamp innebär, vänder inte sina vapen mot församlingen, utan skall med alla sina krafter kämpa tillsammans med Guds folk mot ondskans förbund.

De som under eget ansvar börjar offentliggöra ett budskap och, som samtidigt som de påstår sig vara undervisade och ledda av Gud, fortfarande koncentrerar sig på att riva ned det som Gud under årtal har byggt upp, Utför inte Guds verk. Låt oss förstå att dessa människor står på den store bedragarens sida. Tro dem inte! De har förenat sig med Guds och sanningens fiender. De förlöjligar predikantämbetet som ett organiserat ”prästhantverk”. Ta avstånd från sådana och från deras budskap, hur mycket de än citerar Vittnesbörden och försöker att förskansa sig bakom dem. Ta inte emot dem, för Gud har inte gett dem detta arbete. Resultatet av deras verksamhet bli tvivel på Vittnesbörden, och, så långt det är dem möjligt, kommer de att omintetgöra det verk som jag har utfört under många år.

Nästan hela min livstid har jag ägnat åt detta arbete, men min börda har ofta gjorts tyngre genom att det funnits sådana som förkunnat ett budskap, som inte varit från Gud. Denna sorts ”onda tjänare” har tagit valda delar av Vittnesbörden och inramat

dem i villfarelse, för att genom denna framställning ge inflytande åt deras falska virtnesbörd. När det har blivit klart att deras budskap är villolära, drabbas Vittnesbörden, som dragits in i sammanhanget, av samma fördömelse. Och de människor som inte känner till att de citerade ”Vittnesbörden” är utdrag från privata brev, använda utan mitt tillstånd, använder dem som bevis för att mitt verk inte är av Gud eller av sanningen, utan ett falskt budskap. De som på detta sätt drar vanrykte över Guds verk, kommer en dag att få svara inför Gud för sina gärningar.

Gud har en församling, och denna har en gudomligt tilldelad tjänst. ”Och han gav oss somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare. Ty han ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarvärv, att uppbygga Kristi kropp, till dess att vi allasammans komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad, och så bli fullvuxna, intill Kristi fullhet. Så skulle vi icke mer vara barn, icke såsom havets vågor drivas omkring av vart vindkast i läran, vid människornas bedrägliga spel, när de illfundigt söka främja villfarelsens listiga anslag. Nej, vi skulle då hålla oss till sanningen, och i alla stycken i kärlek växa upp till honom som är huvudet, Kristus.” (Ef. 4: 11-15.)

Herren har sina utvalda tjänare, och en församling som har genomlevt förföljelse, kamp och mörker. Jesus älskade församlingen och gav sig själv för den, och han vill fylla, förfina, förädla och upphöja den, så att den skall kunna stå fast mitt i världens fördärvliga inflytande. Gud har kallat människor till att med svartsjuk omsorg och stark uthållighet vaka över att församlingen inte besegras av Satans onda bedrägerier, utan att den står fast och främjar Guds ära bland människor. Det kommer alltid att råda en våldsam konflikt mellan församlingen och världen. Tänkesätt konfronteras med tänkesätt, princip med princip, sanning med villfarelse, men i den kris som snart skall kulminera och som redan börjat, skall erfarna människor utföra det uppdrag Gud gett dem och visa en sådan omsorg om sina medmänniskors andliga väl som sådana som måste avlägga räkenskap. . .

Måtte alla förstå de ord jag nu skriver. De som samarbetar med Gud är hans verktyg, och i sig själva äger de inte någon särskild nåd och helighet. Det är endast när de samarbetar med de himmelska makterna, som de har framgång. De är endast lerkärl i vilka Gud förvarar sin sannings rikedomar. Paulus må plantera och Apollos vattna, men endast Gud är den som ger växten.

Gud talar genom sina utvalda tjänare, och må inte någon människa eller någon sammanslutning av människor såra Guds Ande genom att vägra att lyssna till Guds ords budskap från hans utvalda budbärare. Människorna stänger in sig i ett mörkt rum där de vägrar att lyssna till Guds budskap. De utestänger sig själva från oändliga välsignelser och den härlighet som skulle tillfalla Kristus, berövar de honom genom att visa ringaktning för hans utvalda tjänare.

Gud skapar inte förvirring, utan frid. Men Satan är en vaksam fiende som aldrig sover och alltid påverkar människosinnet, för att finna en jordmån där han kan så sitt ogräs. Om han finner några som han kan värva i sin tjänst, kommer han att föreslå idéer och falska teorier och göra dem ivriga att förkunna villoläror. Sanningen inte endast omvänder, utan renar dess mottagare. Jesus har varnat oss för falska lärare.

Ända från vårt verks början har det gång på gång funnits sådana som kommit med nya och uppseendeväckande teorier. Men om de som säger sig tro sanningen ville gå till dem som har erfarenhet och vända sig till Guds ord i en läraaktig, ödmjuk anda, undersöka sina teorier i sanningens ljus och med hjälp av trossyskon som flitigt studerat Bibeln, samtidigt fråga Gud: ”Är detta Herrens väg, eller är det en falsk stig som Satan försöker leda in mig på? skulle de få ljus och undslippa fågelfångarens nät.

Måtte alla församlingsmedlemmar ta sig till vara för sådana som bestämmer en tid då Herren skall uppfylla löftet om sin tillkommelse eller vilket annat särskilt löfte som han gett. ”Det tillkommer icke eder att få veta tider eller stunder som Fadern i sin makt har fastställt.” (Apg. 1: 7.) Falska lärare kan tyckas vara mycket nitiska för Guds verk och ge ekonomiska bidrag för att förkunna sina teorier för världen och församlingen, men eftersom de blandar villolära med sanning, är deras budskap bedrägligt och leder människor in på villovägar. De måste bemötas med motstånd, inte därför att de är onda människor, utan därför att de är falska lärare och försöker att sätta sanningens stämpel på en falsk lära.

Vilken skada att människor vill göra sig sådan möda för att upptäcka lögnaktiga teorier när det finns ett helt förrådshus av sanningens dyrbara klenoder, genom vilka folket skulle kunna berikas i sin heligaste tro. I stället för att undervisa om sanningen, låter de sin fantasi uppehålla sig vid det som är nytt och ovanligt, och drar sig själva från gemenskap med dem som Gud använder för att föra människor upp på sanningens plattform. De förbiser allt som sagts om enighet i tankar och känslor, de ringaktar Kristi

bön om enhet, som om den enhet om vilken han bad var oväsentlig och att det inte var nödvändigt för hans lärjungar att vara ett, såsom han är ett med Fadern. De avviker från ämnet, och kallar sina bröder att följa deras exempel av nit för Herren liksom Jehu fordom.

Om detta nit fick dem till att samarbeta med deras trossyskon som burit dagens tunga hetta, och om de var lika uthålliga som de i att övervinna besvikelser och hinder skulle deras exempel vara värt att följa och Gud skulle ta emot dem. Men det är förkastligt när människor börjar med att proklamera ett underbart ljus, och ändå drar sig ifrån de tjänare som Gud leder. Det var så Koran, Datan och Abiram handlade, och deras gärningar är nedtecknade som en varning för alla andra. Vi skall inte göra som de - anklaga och fördöma dem som Gud har ålagt bördan av verket.

De som har påstått att sjundedagsadventist-samfundet var Babylon har använt Vittnesbörden för att till synes få dess stöd, men varför har de aldrig nämnt om det som under många år varit huvudämnet i mitt budskap - församlingens enhet? Varför citerade de inte ängelns ord: ”Slut er samman, slut er samman, slut er samman”? Varför upprepade de inte förmaningen och framhöll principen att ”i enighet är styrka, men i splittring är svaghet”?

Det är sådana budskap som har splittrat församlingen och dragit skam över oss inför sanningens fiender. I sådana budskap avslöjas tydligt den stora bedragarens förledande verksamhet som hindrar församlingen att uppnå fullkomlig enhet. Dessa lärare följer sina egna infall, handlar enligt sitt eget gottfinnande och belamrar sanningen med falska åsikter och teorier. De vägrar att ta råd av sina medtroende och fortsätter sin egen väg, tills de blir just vad Satan önskar att de skulle bli ur balans.

Jag varnar mina trossyskon för Satans verk i varje form. Guds och människans stora motståndare triumferar i dag över att han har lyckats bedra så många och att han förmått dem att använda sina medel och förmågor till att skada. Deras pengar kunde ha använts för att främja sanningen för vår tid, men i stället har de använts till att framhålla idéer som inte är grundade i sanningen.

Jag vädjar enträget till dem som säger sig tro sanningen att . leva i endräkt med sina medtroende. Låt inte världen få orsak att säga att vi går till ytterlighet, att vi är oeniga, att den ena lär si och den andra så. Undvik tvister. Må var och en vara på sin

vakt och se till att han står vid rämnan i muren för att laga den, i stället för att stå bredvid muren och försöka åstad komma en bräcka. Låt oss alla tänka på att inte för hårt antasta det enda folk som uppfyller beskrivningen av dem som håller Guds bud och har Jesu tro och som höjer rättfärdighetens principer i dessa sista dagar.

Gud har ett särskilt folk, en församling på jorden som inte står efter någon annan, utan har större förutsättningar än andra i sina möjligheter att framställa sanningen och försvara Guds lag. Gud har gudomligt Utvalda tjänare, människor som han leder, människor som har burit dagens tunga hetta och som samarbetar med de himmelska budbärarna för att utbreda Kristi rike i världen. Måtte alla förena sig med dessa utvalda tjänare, och till sist bli funna bland dem som har de heligas tålmod, håller Guds bud och bevarar tron på Jesus. . .

Gud har en församling på jorden som är hans utvalda folk och som helgar hans bud. Han leder, inte vilsegångna ”avläggare”, inte en här och en där, utan han leder ett folk. Sanningen är en helgande kraft. Men den stridande församlingen är inte den triumferande församlingen. Det finns ogräs bland vetet. ”Vill du alltså att vi skola gå åstad och samla det tillhoppa?” var tjänarens fråga, men Mästaren svarade: ”Nej, ty då kunden I rycka upp vetet jämte ogräset, när I samlen detta tillhoppa.” (Matt. 13: 28, 29.) Evangelii nät fångar inte endast god fisk, utan också dålig, och endast Herren känner vilka som tillhör honom.

Det är vår personliga plikt att vandra ödmjukt inför Gud. Vi skall inte söka något okänt, nytt budskap. Vi skall inte tro, att de som Gud utvalt och som försöker vandra i ljuset, utgör Babylon.

Det är de fallna kyrkosamfundet som utgör Babylon. Babylon har gett näring åt förgiftade trosförklaringar. Villfarelsens vin är sammansatt av falska förklaringar, som t.ex. själens naturliga odödlighet, de ogudaktigas eviga pina, förnekandet av Jesu existens innan han föddes i Betlehem, och försvaret och upphöjandet av veckans första dag över Guds heliga och avskilda dag. Dessa och närbesläktade villoläror framställs för världen av olika kyrkosamfund, och så uppfylls Bibelns ord: ”Ty av hennes otukts vredesvin hava alla folk druckit.” (Första utgåvan 1893, Testimonies to Ministers, sid. 36-62.)

Svag och felande, i ständigt behov av varning och råd, är församlingen inte desto mindre föremålet för hans största intresse. Han gör sådana nådens under i

människohjärtan, och åstadkommer sådan karaktärsförvandling att änglarna förvånas och uttrycker sin glädje i lovsånger. De fröjdades då de tänker på att en syndfull, vilsegången människa kan bli så förvandlad. (Band 7, sid. 16, 1902.)

Gud har ett folk, av vilket hela himmelen är intresserad, och de är de enda på jorden som är så älskade av Gud. Må var och en som läser dessa ord grundligt tänka igenom dem, för i Jesu namn skulle jag vilja inpränta dem hos alla. När någon, antingen bland oss eller utanför oss, förkunnar ett budskap som säger att Guds folk räknas till Babylon, och hävdar att det höga ropet är en kallelse att gå ut ifrån henne, skall ni veta att han inte frambär sanningens budskap. Ta inte emot honom och önska honom inte ”lycka till”, för Gud har inte talat till honom och inte heller gett honom ett budskap, utan denna person har gått ut innan han blev sänd. (Testimonies to Ministers, sid. 41.)

Herren har förklarat att forntidens historia skall upprepas, när vi närmar oss verkets avslutning. Varje sanning som han har gett för dessa sista dagar skall förkunnas för hela världen. Varje pelare som han har upprest skall stärkas. Vi kan inte nu avvika från den grund som Gud har lagt. Vi kan inte nu gå in i en ny organisation, för det skulle betyda avfall från sanningen. (1905, Notebook Leans, ”Församlingen”, nr 1.)

Vi behöver inte tvivla eller frukta att inte verket skall ha framgång. Gud är dess ledare, och han skall ordna allt. Om det i verkets ledning råder förhållanden som behöver ändras skall Herren ta hand om det och ställa allt till rätta. Låt oss tro att Gud skall föra den härliga farkost, som bär Guds folk, tryggt i hamn. (Review and Herald, den 20 sept. 1892.)

Kapitel 49

Guds avsikt med församlingen

Det är Guds avsikt att genom sitt folk uppenbara sitt rikets principer. För att de i liv och karaktär skall uppenbara dessa principer önskar han skilja dem från denna världens synder, vanor och bruk. Han söker föra dem nära honom så, så att de skall lära känna hans vilja.

Detta var hans avsikt med Israels befrielse ur Egypten. Vid den brinnande busken mottog Moses budskapet från Gud till Egyptens konung: ”Släpp mitt folk, så att de kunna hålla guds tjänst.” (2 Mos. 7: 16.) Med mäktig hand och utsträckt arm förde Gud hebréernas skaror ut ur fångenskapens land. Underbar var den befrielse han vann åt dem. Deras fiender straffade han med total förstörelse, därför att de vägrade att lyssna till hans ord.

Gud ville skilja sitt folk från världen och bereda dem för att ta emot hans ord. Från Egypten ledde han dem till Sinai berg, där han för dem uppenbarade sin härlighet. Här var inte någonting som fångade deras intresse eller avledde deras tankar från Gud. Och när den stora skaran av människor såg upp mot de höga bergen som reste sig över dem, kände de sin egen litenhet i Guds ögon. Bredvid dessa klippor, orubbliga utom genom Guds viljas makt, talade Gud till människorna. Och för att hans ord alltid skulle stå klart och distinkt i deras smilen, proklamerade han under blixtnad och doner och med fruktansvärt majestät den lag som han gett redan i Eden och som var ett uttryck av hans egen karaktär. Och orden var skrivna på tavlor av sten med Guds eget finger. Därmed uppenbarades den evige Gudens vilja för ett folk som kallats till att för varje folk, folkslag och tungomål göra principerna för hans styrelse i himmel och på jord kända.

Till samma verk har han kallat sitt folk i denna generation. För dem har han uppenbarat sin vilja och av dem kräver han lydnad. I de sista dagarna av denna tids historia skall den röst som talade från Sinai fortfarande säga till människorna: ”Du skall inga andra gudar hava jämte mig.” (2 Mos. 20: 3.) Människan har satt sin vilja mot Gud, men hon har inte kunnat tysta denna befallning. Det mänskliga sinnet kan aldrig fullt förstå sin förpliktelse mot den högre Makten, men det kan heller aldrig undandra sig

denna förpliktelse. Djupsinniga teorier och spekulationer må finnas i överflöd, människor må försöka sätta vetenskapen i opposition mot uppenbarelsen, och på så sätt avskaffa Guds lag; men då skall den helige Ande starkare och än starkare påminna dem om befallningen: ”Herren, din Gud, skall du tillbedja, och honom allena skall du tjäna.” (Matt. 4: 10.)

Hur behandlar världen Guds lag? Överallt motarbetar människorna de gudomliga föreskrifterna. I sin önskan att slippa bära det kors som åtföljer lydnaden, ställer sig även de kristna samfunden på den stora motståndarens sida och framhåller att Guds lag har blivit ändrad eller upphävd. I sin blindhet skryter människor om underbar framgång och upplysning. Men de himmelska väktarna ser jorden uppfylld av sedefördärv och våld. På grund av synden har vår världs atmosfär blivit densamma som atmosfären i ett förpestat hus. Ett stort verk skall utföras för att förkunna evangeliets frälsande sanningar för människorna. Det är det medel Gud föreskrivit för att hejda det moraliska sedefördärvets tidvatten. Det är hans sätt att återställa sin moraliska avbild i människan, att förhindra en universell upplösning. Det är den makt som enar människor. Att framställa dessa sanningar är den tredje ängels budskap. Herrens tanke är, att förkunnandet av detta budskap skall vara det mäktigaste och största verk som utförs på jorden vid denna tid.

Satan vädjar ständigt till människorna att anta hans principer. På det sättet söker han motverka Guds verk. Oavbrutet framställer han Guds utvalda folk som ett vilselett folk. Han är ”brödernas åklagare” och sin åklagarmakt använder han ständigt mot dem som gör rättfärdighetens gärningar. Herren önskar genom sitt folk besvara Satans anklagelser genom att visa resultatet av lydnad för rätta principer.

Att representera Guds karaktär

Allt ljus i det förgångna, allt ljus som lyser i nutiden och når in i framtiden såsom det är uppenbart i Bibeln är avsett för var och en som vill ta emot det. Härligheten av detta ljus, som är själva härligheten av Kristi karaktär, skall uppenbaras hos den enskilda, i familjen, i församlingen, i den evangeliska verksamheten och i varje institution som upprättas av Guds folk. Allt detta skulle enligt Guds önskan vara symboler för vad som kan göras för världen. De skall vara förebilder för evangeliets frälsande kraft. De är medel till att fullborda Guds stora avsikt med människosläktet.

Guds folk skall vara redskap genom vilka universums högsta inflytande förmedlas. I Sakarja syn ger de två olivträd som stod inför Gud ut sin gyllene olja genom gyllene rör i helgedomens skål. Från denna får helgedomens lampor sitt ljus, för att de skall ge ett oavbrutet klart och skinande ljus. Från de smorda som står i Guds närhet, förmedlas på detta sätt fullheten av gudomligt ljus, kärlek och kraft till hans folk för att de skall kunna ge ljus, glädje och uppmuntran till andra. De skall vara kanaler, genom vilka himmelska redskap skall låta Guds kärleks ström flyta ut till världen.

Den avsikt som Gud söker genomföra genom sitt folk idag är densamma som han önskade utföra genom Israel, när han förde dem ut ur Egypten. Genom att se godheten, nåden, rättvisan och Guds kärlek uppenbarad i församlingen, får världen en bild av hans karaktär. Och när Guds hg på detta sätt kommer till uttryck i vårt Ev, skall även världen inse att de som älskar, fruktar och tjänar Gud, är långt överlägsna alla andra folk på jorden.

Herren har sina ögon på sitt folk. Han har sina planer angående var och en av dem. Det är hans avsikt att de som efterföljer hans bud skall bli ett avskilt folk. De ord som Moses, genom inspirationens Ande, skrev till det forna Israel, gäller Guds folk även idag: ”Ty du är ett folk som är helgat åt Herren, din Gud; dig har Herren, din Gud, utvalt till att vara hans egendomsfolk framför alla andra folk på jorden.” (5 Mos. 7: 6.) ”Se, jag har lärt eder stadgar och rätter, såsom Herren, min Gud, har bjudit mig, på det att I mån göra efter dem i det land dit I nu kommen, för att taga det i besittning. I skolen hålla dem och göra efter dem, ty det skall tillräknas eder såsom vishet och förstånd av andra folk. När de får höra alla dessa stadgar, skola de säga: ’I sanning, ett vist och förståndigt folk är detta stora folk.’ Ty vilket annat stort folk finnes, vars gudar äro det så nära som Herren; vår Gud, är oss, ’så ofta vi åkalla honom? Och vilket annat stort folk finnes, som har stadgar och rätter så rättfärdiga som hela denna lag, vilken jag i dag förelägger eder?’” (5 Mos. 4: 5-8.)

Inte ens dessa ord kan fullständigt uttrycka storheten och härligheten i Guds avsikt som skall utföras av hans folk. Inte endast för denna värld utan för universum skall vi uppenbara hans rikes principer. Aposteln Paulus, ledd av den helige Ande, skriver: ”At mig, den ringaste bland alla heliga, blev den nåden given att för hedningarna förkunna evangelium om Kristi outrannsakliga rikedom och att lägga i dagen, huru det rådslut har blivit utfört, som tidsåldrarna igenom hade såsom en

hemlighet varit fördolt i Gud, alltings skapare. Ty Gud ville, att hans mångfaldiga visdom nu, i och genom församlingen, skulle bliva kunnig för furstarna och väldigheterna i den himmelska världen.” (Ef. 3: 8-10.)

Syskon, ”ett skådespel hava vi ju blivit för världen, för både änglar och människor”. ”Hurudana bören icke I då vara i helig vandel och gudsfruktan, medan I förbiden och påskynden Guds dags tillkommelse!” (1 Kor. 4: 9; 2 Petr. 3: 11, 12.)

För att uppenbara Guds karaktär, och så att vi inte skall bedra oss själva, församlingen och världen med en förfalskad kristendom, måste vi bli personligen bekanta med Gud. Om vi har g’emenskap med Gud är vi hans tjänare, även om vi aldrig predikar för en församling. Vi är Guds medarbetare i att framställa hans karaktärs fullkomning i mänsklig gestalt. (Band 6, sid. 9-13, 1900.)

Kapitel 50

Arbetet för denna tid

Vi står på tröskeln till stora och allvarliga händelser. Profetior går i uppfyllelse. En ovanlig, händelserik historia nedtecknas i himmelens böcker. Det jäser i hela världen. Det är krig och rykten om krig. Natianerna vredgas, och den tid hat lämnit då de döda skall dömas. Händelserna växlar för att påskynda Guds dag som är mycket nära. Det är så att säga endast ett ögonblick av tiden som återstår. Men fastän redan falk reser sig mot falk, och rike mot rike, är det ännu inte ett allmänt deltagande. Ännu hålles de fyra vindarna tillbaka, tills Herrens tjänare har blivit tecknade på sina pannor. Sedan kommer jordens makter att samla sina trupper för den sista stora drabbningen.

Satan är ivrigt upptagen med att planera för den sista väldiga striden, då alla skall välja sida. Efter det att evangelium har förkunnats i världen under nära tvåtusen år, framställer Satan fartfarande samma scen för människarna som han framställde för Kristus. På ett tilltalande sätt låter han världens alla riken i deras härlighet passera förbi dem, och så lavar han allt detta till dem som faller ned och tillber honom. På detta sätt söker han få människan under sitt herravälde.

Satan anstränger sig till det yttersta att göra sig lik Gud och förgöra alla som matsätter sig hans makt. Och idag böjer sig världen för honom. Hans makt tas emot som Guds makt. Profetian i Uppenbarelseboken är uppfylld: ”Hela jorden såg med förundran efter vilddjuret.” (Upp. 13: 3.)

I sin blindhet skryter människor över sin underbara framgång och upplysning, men den Allseendes öga ser deras invärtes skuld och lastbarhet. De himmelska väktarna ser jorden fylld av våld och brott. Rikedomar erhålls genom varje tänkbar form av röveri man rövar inte endast från människor, utan också från Gud. Människor begagnar hans medel för att tillfredsställa sin själviskhet. Allt de kan kamma åt utnyttjas för att tillfredsställa deras ha-begär. Girighet och sensualism är allmänt rådande. Människor omhuldar samma egenskaper som den förste store bedragaren har. De har accepterat honom som gud och de har präglats av hans anda.

Men damens vredesmoln hänger över dem, och innehåller samma komponenter

sam ödelade Sodom. I sin vision av kammande händelser, såg profeten Johannes denna scen. Denna djävulsdyrkan visades honom, och det tycktes honom sam om hela världen stad på randen av evig fördömelse. Men medan han betraktade dessa scener med intensivt intresse såg han det falk sam helgade Guds bud. De hade på sina pannor den levande Gudens insegel och ängeln sade: ”Här gäller det för de heliga att hava ståndaktighet, för dem sam hålla Guds bud och bevara tran på Jesus. Och jag hörde en röst från himmelen säga: ’Skriv: Saliga ära de döda sam dö i Herren härefter. Ja, säger Anden, de skala få vila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem.’ Och jag fick se en vit sky, och på skyn satt en som liknade en människoson; och han hade på sitt huvud en gyllene krans, och i sin hand en vass lie. Och en annan ängel kam ut ur templet och ropade med hög röst till den som satt på skyn: ’Låt din lie gå, och inbärga skörden; ty skördetiden är kammen, och säden på jorden är fullt magen till skörd.’ Den sam satt på skyn högg då till med sin lie på jorden, och jorden blev avbärgad. Och en annan ängel kam ut ur templet i himmelen, och jämväl han hade en vass lie. Och ännu en ängel kom fram ifrån altaret, den som hade makt över elden. Denne ropade med hög röst till den som hade den vassa lien; han sade: ’Låt din vassa lie gå, och skär av druvklasarna från vinträden på jorden, ty deras druvor äro fullmogna.’ Och ängeln högg till med sin lie på jorden och skar av frukten ifrån vinträden på jorden och kastade den i Guds vredes stora vinpress.” (Upp. 14: 12-19.)

Innan det är för sent

När Guds vredesstorm bryter lös över jorden, blir det en fruktansvärd upptäckt för människor att finna att ”deras hus sopas bort, därför att de var byggda på sanden”. Varna dem innan det är för sent! Vi skulle nu känna ansvaret och med intensivt allvar verka för att delge andra de sanningar som Gud har gett för denna tid. Vi kan inte ägna för mycket allvar åt denna fråga.

Guds hjärta rörs. Människor är mycket dyrbara i hans ögon. Det var för denna värld som Jesus grät i ångest, för denna värld korsfästes han. Gud gav sin enfödde Son för att frälsa syndare, och han önskar att vi skall älska andra såsom han har älskat oss. Han önskar få se att de som har kunskap om sanningen skall delge den till sin nästa.

Nu är det tid att ge den sista varningen. Det är en särskild kraft i förkunnelsen av sanningen just nu - men hur länge skall det fortsätta att vara så? Bara en kort liten tid. Om det någonsin varit en kris, så är det nu.

Alla avgör nu sitt eviga öde. Människor behöver väckas för att inse tidens allvar, att den dag är nära när mänsklighetens tid är slut. Bestämda ansträngningar skulle göras för att förkunna budskapet för denna tid på ett sätt som väcker uppmärksamhet. Den tredje ängels budskap skulle förkunnas med stor makt. Ingen skall ignorera detta verk eller behandla det som om det var av liten betydelse.

Det ljus vi fått angående den tredje ängels budskap är det sanna ,ljuset. Vilddjurets märke är just det som vi förkunnat att det är. Inte allt i samband med detta ämne är ännu fullt förstått och kommer inte heller att så bli: förrän bokrullen öppnas, men en mycket allvarlig uppgift ska,)! slutföras i vår värld. Herrens befallning till hans tjänare är: ”Ropa med full hals, utan uppehåll; häv upp din rost såsom en basun och förkunna för mitt folk deras överträdelse, för Jakobs hus deras synder.” (Jes. 58: 1.)

Det kommer inte att bli någon förändring i de allmänna grunddragen a” vårt verk. Det skall stå fram så klart och distinkt som profetian har förutsagt det. Vi skall inte ingå något fördrag med världen och tro att vi därmed skulle kunna utföra mer. Om någon står i vägen för att hindra att Guds verk fullföljes enligt de riktlinjer som Gud har visat, ’kommer den som så gör att misshaga Gud. Inte någonting av den sanning som har gjort sjundedagsadventisterna till vad de är, skall försvagas. Vi har sanningens gamla råmärken, erfarenhet och plikt och vi skall, bestämt och öppet så att världen kan se det, försvara våra principer.

Det är väsentligt att det finns människor som kan förklara Guds levande hemligheter för alla folk. Människor av alla socialgrupper och med olika förmågor och möjligheter skall samarbeta i enighet för ett gemensamt resultat. De skall vara förenade i uppgiften att förmedla sanningen, men var och en enligt sin egen särskilda kallelse.

De tre änglarnas budskap

De tre änglarna i Uppenbarelsebokens 14:e kapitel framställs som flygande mitt på himmelen, och de symboliserar det arbete som skall utföras av dem som förkunnar första, andra och tredje ängels budskap. Alla tre hör ihop. Bevisen för dessa stora budskaps alltid förblivande sanning, som betyder så mycket för församlingen, och som har väckt sådant intensivt motstånd från den religiösa världen, är inte utdöda. Satan söker oavbrutet kasta en skugga på dessa budskap, så att Guds folk inte så klart skall

urskilja deras betydelse, deras tid och plats; men de lever och de skall med sin kraft påverka vår religiösa erfarenhet, så länge tiden varar.

Inflytandet av dessa budskap har fördjupats och vidgats och satt handlingskraften i rörelse hos tusentals människor och därmed har läroanstalter, bokförlag och hälsoinstitutioner grundats. Alla dessa är redskap i Guds hand för att samverka i det stora verk som representeras av den första, andra och tredje ängeln, verket att varna världens invånare för Kristi andra ankomst i makt och härlighet.

Bröder och systrar, jag önskar att jag kunde säga något för att väcka er att inse denna tids betydelse och vikten av de händelser som nu äger rum. Jag vill rikta er uppmärksamhet på de aggressiva rörelser, som nu verkar för en begränsning av religionsfriheten. Guds helgade minnesmärke har rivits ned, och på dess plats står en falsk sabbat, utan helgd, fram inför världen. Och medan mörkrets makter upprör de lägre elementen, sänder himmelens Gud kraft från ovan för att möta katastrofen genom att förmå sina levande tjänare att upphöja himmelens lag. Nu, just nu, är den tid då vi skall arbeta i främmande länder. När Amerika, den religiösa frihetens land, förenar sig med påvedömet i att tvinga samveten och driva människor till att helga den falska vilodagen, kommer varje nation på hela jorden att tvingas följa Amerikas exempel. Vårt folk är inte ens halvvaket för att göra allt vad som står i deras makt, med de möjligheter de har inom räckhåll, för att utbreda varningens budskap.

Nådens sista budskap

Herren Gud vill inte döma världen för olydnad och överträdelser, förrän han sänt sina väktare att varna den. Han vill inte göra slut på nådens tid förrän budskapet tydligt framställts. Guds lag skall förhärligas, dess krav måste framställas i sin sanna, heliga karaktär, så att människorna kommer till ett avgörande för eller emot sanningen. Och ändå avslutas verket ”med hast”. Budskapet om Kristi rättfärdighet kommer att ljuda från jordens ena ända till den andra för att bereda väg för Herren. Detta är Guds härlighet, som avslutar den tredje ängelns verk.

Det finns inget arbete i vår värld som är så stort, så heligt, så härligt, inget verk som så ärar Gud som evangeliets verk. Det budskap som förkunnas vid denna tid är det sista budskapet av nåd för en fallen värld. De som har förmånen att lyssna till budskapet, men som envist vägrar att lyda varningen, kastar bort sitt sista hopp om

frälsning. Det kommer inte att ges någon mer tid av nåd.

Sanningens ord ”det är skrivet”, är det evangelium vi skall predika. Inget flammande svärd är placerat framför detta livets träd. Alla som vill kan få del av det. Det finns ingen makt, som kan förbjuda någon enda jatt ta av dess frukt. Alla kan få äta och leva för evigt.

Hemligheter som änglar önskade lära känna och som profeter, konungar och rättfärdiga män önskat förstå, skall den sista församlingen i budskap från Gud förkunna för världen. Profeterna förutsade dessa ting, och de längtade efter att förstå vad de förutsade, men hade inte den förmånen. De längtade efter att se vad vi ser och att höra vad vi hör, men de kunde inte. De skall förstå allt när Kristus kommer tillbaka för andra gången, när han, omgiven Även skara som ingen människa kan räkna, skall förklara befrielsen som vanns genom det stora offer han gjorde. . .

Alla skall varnas

Medan änglarna håller tillbaka de fyra vindarna, skall vi arbeta med alla våra förmågor. Vi skall utan dröjsmål förkunna budskapet. Vi måste bevisa inför det himmelska universum och för människor i denna degenererade tidsålder, att vår lära är en tro och en kraft vars ursprung är Kristus och hans ord är en gudomlig hemlighet. Människor håller på att vägas. Antingen blir de medborgare i Guds rike eller slavar under Satans makro Alla skall ha förmånen att förlita sig på evangeliets hopp, men hur skall de höra om det, om ingen förkunnare finns? Den mänskliga familjen behöver en moralisk förnyelse, en beredelse av karaktären så att de skall kunna stå inför Gud. Människor håller på att gå under på grund av de teoretiska feltolkningar av läran som gjorts och som var avsedd att motarbeta evangeliets budskap. Vem vill nu fullständigt helga sig för att samverka med Gud?

När du ser farorna och eländet på jorden som en följd av Satans verk, förbruka då inte den energi du fått av Gud till jämmer och klagan, men arbeta för dig själv och för andra. Vakna upp och känn en hörda för dem som håller på att gå under. Om de inte vinnes för Kristus, går de miste om en evighet av lycka. Tänk på vad de har möjlighet att vinna. Den människa som Gud har skapat och Kristus återlöst, är av stort värde på grund av de möjligheter som ligger framför henne, de andliga företräden hon har, de förmågor hon kan äga genom Guds ords kraft, och den odödlighet som Livgivaren ger

om hon lär sig lydnad. En människa är av mera värde för himmelen än en hel värld av hus, jordegendomar och pengar. För att vinna en enda människa för Gud skulle vi utnyttja våra resurser till det yttersta. En människa som vunnits för Kristus kommer att utstråla himmelskt ljus som genomtränger det moraliska mörkret och räddar andra.

Om Kristus lämnade de nittionio för att söka ett enda förlorat får - kan vi urskuldats om vi gör mindre? Att inte arbeta som Kristus arbetade och offra som han offrade, är väl detsamma som att svika ett heligt förtroende, en skymf mot Gud?

Stöt i basunen överallt på jorden, över hela dess längd och bredd! Berätta för folket att Herrens dag är nära och närmar sig med hast. Lämna inte någon utan varning! Vi kunde ha varit i de stackars människornas ställe som lever i villfarelse. Vi kunde ha tillhört de sämre lottade. I enlighet med den sanning vi fått del av framför andra, är vi skyldiga att förmedla den till dem.

Vi har ingen tid att förlora. Anden är nära. Resor från plats till plats för att förkunna sanningen kommer snart att försvåras genom faror både till höger och vänster. Allting kommer att göras för att spärra vägen för Herrens sändebud, så att de inte skall kunna utföra, vad de nu kan göra. Vi måste möta vår uppgift med öppna ögon och gå framåt så snabbt som möjligt i aggressivt angrepp. Genom det ljus som Gud gett mig, vet jag att mörkrets makter arbetar med intensiv energi, och med smygande steg går Satan fram för att, som en varg griper sitt byte, fånga dem som nu sover. Vi bar varningar som vi kan ge just nu, ett arbete som vi nu kan göra, men snart kommer det att bli svårare än vi kan föreställa oss. Gud hjälpe oss att förbli på ljusets väg, att verka med våra ögon fästade på Jesus, vår Ledare, och tåligt, uthålligt kämpa oss fram till seger. (Band 6, sid. 14-22, 1900.)

Guds folk har en mäktig uppgift framför sig, ett verk som ständigt måste få större betydelse. Våra ansträngningar i missionsverksamheten måste bli mer omfattande. Ett bättre avvägt, bestämt arbete än vad som hittills utförts, måste göras innan Jesus Kristus uppenbaras för andra gången. Guds folk skall inre upphöra med sitt verk, förrän de har omslutit hela världen. (Band 6, sid. 23, 24, 1900.)

Vårt liv måste ha två sidor - en av tanke och handling, en av stilla bön och ivrigt arbete. Alla som har tagit emot sanningens ljus skulle känna det som sin plikt att sprida strålar av ljus över de obotfärdigas stig. De skulle vittna för Kristus såväl i vardagslivet

som i församlingen. Gud väntar av oss att vi skall vara levande brev, kända och lästa av alla människor. Den människa som vänder sig till Gud för att få styrka, stöd och kraft genom daglig, allvarlig bön, kommer att ha ädla mål, klar uppfattning av sanning och plikt, höga avsikter för sina handlingar och en ständig hunger och törst efter rättfärdighet. Genom att uppehålla kontakt med Gud kan vi genom vårt umgänge med andra delge dem av det ljus, den frid, den stillhet som finns i våra hjärtan, och för dem vara ett föredöme i en aldrig sviktande trohet mot det verk som vi deltar i. (Band 4, sid. 459, 460, 1880.)

Det är för den törstige som källan med levande vatten är öppen. ”Ty jag skall utgjuta vatten över de törstiga och strömmar över det torra.” (Jes. 44: 3.) Endast de som uppriktigt söker efter ljus och som med glädje tar emot varje stråle av gudomlig upplysning från hans heliga ord, skall finna detta ljus. Genom dessa skall Gud uppenbara det ljus och den makt som skall upplysa hela jorden med hans härlighet. (Band 5, sid. 729, 1889.)

Kapitel 51

Lägermötet

Det är viktigt att våra församlingsmedlemmar besöker våra lägermöten (motsvarar ungefär våra missionsmöten). Sanningens fiender är många, och då vi till antalet är få, skulle vi visa upp en så stark front som möjligt. Personligen behöver du nyttan av mötet, och Gud kallar dig att inta din plats i sanningens led.

Några säger kanske: ”Det är så dyrt att resa, och det är bättre att vi sparar pengarna och ger dem till verkets påskyndande, där de så väl behövs.” Resonera inte på det sättet. Gud kallar er att ta plats i hans folks led. Stärk mötet. så mycket ni kan genom att vara närvarande med era familjer. Gör en extra ansträngning för att vara med när Guds folk samlas.

Trossyskon, det skulle vara mycket bättre för er att ert arbete blev lidande än att ni försummar tillfället att höra Guds budskap till er. Kom inte med någon ursäkt som förhindrar er att vinna varje tillgänglig välsignelse. Ni behöver varje stråle av ljus. Ni behöver lära er att ödmjukt och i en sann kristen anda kunna förklara det hopp som bor i er. Ni har inte råd att förlora någon enda sådan förmån.

Tidigare brukade Herren instruera sitt folk att samlas tre gånger årligen för att tillbedja honom. Till dessa samlingar kom Israels barn med sin tionde, sitt synd- och tacksägelseoffer till Guds hus. De möttes för att berätta om Guds nåde gärningar, göra hans underbara verk känt och för att ge pris c.ch tack åt hans namn. Och de förenades i offergudstjänsten som pekade framåt till Kristus såsom Guds Lamm som tar bort världens synd. På så sätt bevarades de från världslighetens nedbrytande makt och avgudereri. Tro, kärlek och tacksamhet hölls levande i deras hjärtan, och gemenskapen i denna heliga gudstjänst förde dem närmare Gud och varandra.

På Kristi tid besöktes dessa högtider av stora skaror från alla länder. Och hade de, såsom Gud avsett, hållits i en anda av sann tillbedjan, skulle sanningens ljus genom dem ha getts åt alla världens nationer.

De som bodde långt ifrån tabernaklet måste ha tillbringat minst en månad varje år

av sin tid för att närvara vid dessa heliga sammankomster. Herren såg att dessa samlingar var nödvändiga för hans folks andliga liv. De behövde vila sig från sina världsliga omsorger, umgås med Gud och begrunda osynliga verkligheter.

Om Israels barn på sin tid behövde välsignelsen av dessa heliga samlingar, hur mycket mera behöver inte vi dem i dessa sista dagar av fara och kamp! Och om människorna i världen då behövde det ljus som Gud anförtrott sin församling, hur mycket mera behöver de det inte nu!

Nu är det tid för var och en att stå upp och ”hjälpa Herren”, hjälpa Herren mot de mäktiga. (Se Dom. 5: 23.) Fiendens trupper blir allt starkare, och som ett folk blir vi framställda i en oriktig dager. Vi önskar att människorna skall lära känna våra trosläror och vårt arbete, att de skall veta vilka vi är och vad vi tror. Vi måste finna vår väg till deras hjärtan. Herrens arme måste stå redo att representera Guds sak och verk. Hitta inte på någon ursäkt! Herren behöver er. Han utför inte sitt verk utan att samarbeta med mänskliga redskap. Res till lägermötet, även om det är en uppoffring för er. Res dit, villig att göra en insats! Och gör allt ni kan för att uppmuntra era vänner att resa, inte i ert ställe, men att resa samman med er, att stå på Herrens sida och lyda hans bud. Hjälp dem som är intresserade av att vara med, om nödvändigt, med mat och logi. Änglar som utsänts för att tjäna frälsningens arvingar kommer att följa er. Gud skall göra stora ting för sitt folk. Han skall välsigna varje ansträngning att ära och påskynda hans verk.

Hjärtats beredelse

Vid dessa samlingar måste vi alltid komma ihåg att två krafter är aktiva. En för människor osynlig kamp pågår. Herrens arme är på plats för att rädda människor. Satan och hans härsmakt är också i full verksamhet för att på alla tänkbara sätt försöka förleda och fördärva. Herren bjuder oss: ”Ikläden eder hela Guds vapenrustning, så att I kunnen hålla stånd emot djävulens listiga angrepp. Ty den kamp vi hava att utkämpa är en kamp icke mot kött och blod, utan mot furstar och väldigheter och världshärskare, som råda här i mörkret, mot ondskans andemakter i himlarymderna.” (Ef. 6: 11, 12.) Dag efter dag pågår striden. Om våra ögon kunde öppnas att se de goda och de onda makterna i aktion, skulle ingen lättsinnighet eller flärd, inget gyckel och skämt förekomma. Om alla tog på sig hela Guds vapenrustning och troget kämpade Herrens strid, skulle segrar vinnas som skulle få mörkrets makter att darra.

Ingen av oss skulle resa till lägermötet i förlitande på att predikanterna eller missionsarbetarna skall göra mötet till en välsignelse för oss. Gud vill inte att hans folk skall betunga predikanten. Han vill inte att de skall försvagas genom att förtrösta på människor för att få hjälp. De skall inte som hjälplösa barn luta sig mot någon annan för att få stöd. Som förvaltare av Guds nåd, skulle varje församlingsmedlem känna ansvar för att ha liv och rot i sig själv. Var och en skulle känna, att till en viss grad beror mötets utgång på honom. Säg inte: ”Jag har inget ansvar. Jag skall inte göra något på detta möte.” Om ni känner det så ger ni Satan tillfälle att verka genom er. Han skall påverka er med sina tankar och se till att ni gör något enligt hans planer. I stället för att församla med Kristus, förskingrar ni.

Mötets framgång beror på den helige Andes närvaro och makt. Var och en som älskar sanningens sak skulle bedja om att Anden skulle utgjas. Och vi måste göra allt som ligger i vår makt för att avlägsna allt som hindrar hans verk. Den helige Ande kan aldrig utgjas, så länge oenighet och bitterhet råder mellan medlemmarna i församlingarna. Avund, svartsjuka, elaka förmodanden och förtal är allt av Satan och spärrar effektivt vägen för den helige Andes verk. Ingenting i världen är så dyrbart för Gud som hans församling. Ingenting vakar han över med sådan ”svartsjuk” omsorg. Ingenting sårar Gud så som när hans tjänares inflytande skadas. Han skall hålla räkenskap med alla som hjälper Satan med att kritisera och nedslå modet.

De som inte kan visa sympati, ömhet och kärlek kan inte utföra Guds verk. Innan profetian kan uppfyllas, skall den svage ”vara såsom David, och Davids hus skall vara såsom ett gudaväsen, såsom Herrens ängel”. (Sak. 12: 8.) Guds barn måste lägga bort alla misstankar mot sina syskon. Hjärta måste slå i takt med hjärta. Kristlig godhet och kärlek skulle praktiseras mera spontant. Orden ringer i mina öron: ”Håll samman, håll samman!” Denna tids allvarliga, heliga sannings budskap skulle förena Guds folk. Önskan om överlägsenhet måste dö. Ett enda tävlingsobjekt skulle dominera: Vem är till sin karaktär mest lik Jesus? Vem har mest helhjärtat gömt jaget i Jesus?

”Därigenom bliver min Fader förhärligad, att I bären mycken frukt”, säger Kristus. (Joh. 15: 8.) Om det någonsin finns en plats, där de troende skulle bära mycken frukt, så är det på våra lägermöten. Vid dessa möten lägger man märke till våra handlingar, våra ord, vår anda; och vårt inflytande sträcker sig in i evigheten.

Karaktärens förvandling måste för världen bli beviset på Kristi inneboende

kärlek. Herren väntar att hans folk skall visa att nådens frälsande kraft kan påverka den ofullkomliga karaktären så att den utvecklas harmoniskt och bär frukt i överflöd.

Men för att vi skall kunna fullfölja Guds avsikt, måste ett förberedelsens verk utföras. Herren uppmanar oss att tömma våra hjärtan på all själviskhet, som är roten till främlingskapet. Han längtar efter att få utgjuta sin helige Ande i rikt mått, och han bjuder oss att öppna vägen genom självförnekelse. När "jaget" överläts åt Gud, öppnas våra ögon så att vi kan se de stöttestenar som vi i vår bristande Kristus-likhet lagt i andras vag. Alla dessa vill Gud att vi skall röja undan. Han säger: "Bekänner alltså edra synder för varandra och bedjen för varandra, på det att I mån bli va botade." (Jak. 5: 16.) Sedan kan vi känna samma förvissning som David kände då han bekänt sin synd. Han bad: "Låt mig åter få fröjdas över din frälsning, och uppehåll mig med villighetens ande. Då skall jag lära överträdarna dina vägar, och syndarna skola omvända sig till dig." (Ps. 51:14, 15.)

När Guds nåd fyller vårt inre, omges själen Även atmosfär av tro och mod och Kristus-lik kärlek, en atmosfär som verkar andligt stärkande på alla som inandas den. Då kan vi resa till lägermötet, inte endast för att ta emot, utan för att dela med oss. Var och en 'som tagit emot Kristi förlåtande kärlek, som blivit upplyst av Guds Ande och omvänd till sanningen, kommet att känna att för dessa dyrbara välsignelser står han i skuld till varje människa som han kommer i kontakt med. De som är ödmjuka i hjärtat vill Herren använda för att nå sådana som inte ordinerade predikanter kan närma sig. De inspireras till att tala ord, som uppenbarar Kristi frälsande nåd.

Och när de är till välsignelse, blir de själva välsignade. Gud ger oss tillfälle att dela med oss av nåden, så att han kan ge oss ännu mera nåd. Hopp och tro tillväxer allt eftersom Herrens tjänare arbetar med ,de gåvor och förmågor som Herren skänkt honom. En gudomlig kraft samarbetar då med honom. . . .

Predikanternas uppgift

Distriktsföreståndare och predikanter skulle ägna sin tid åt folkets andliga behov, och skulle därför inte behöva befatta sig med de praktiska arrangemangen för mötet. Predikanterna skulle vara redo att vara lärare och ledare på lägermötet, när tillfänet så kräver, men de skulle inte uttrötas. De måste vara utvilade och på gott humör, för det är nödvändigt för mötets bästa. De måste kunna tala ord av vänlighet och mod, och så

sanningens andJjga sådd i ärliga människors sinnen, för att växa upp och bära frukt.

Predikanterna skulle undervisa folket om hur man kommer till Herren och om hur man leder andra till honom. Man skulle tillämpa sådana metoder och lägga sådana planer att standarden kunde höjas, och folket lära sig hur de kan renas från orättfärdighet genom att praktisera rena och heliga principer.

Man måste ta tid till hjärteransakan, till vård av själen. Då vi helt ägnar oss åt praktiska uppgifter, blir resultatet helt naturligt en brist på andlig kraft. Personlig gudsfruktan, sann tro och hjärtats helgelse måste framhållas, till dess att folket inser dess betydelse.

Vi, måste ha Guds kraft på våra lägermöten, annars kan vi inte stå emot själafienden. Kristus säger: ”Mig förutan kunnen I intet göra.”

De som samlas till lägermöten måste vara medvetna om det faktum, att ändamålet med mötena är att vi skall erhålla en djupare andlig erfarenhet, gå framåt i kunskap om Gud och fyllas med andlig kraft. Om vi inte inser detta blir mötena för vår del helt meningslösa. (Band 6, sid. 38-46, 1900.)

Det finns inget inflytande som kan bli till sådan skada för ett lägermöte eller vilken som helst annan religiös samling, som mycket och tomt prat. Ofta samlas män och kvinnor i grupper och pratar om allmänna saker, som inte har något samband med mötena. Några har tagit tankar och bekymmer för små gårdar, hus eller byggnadsplaner med sig. Några granskar andras karaktärer och har varken tid eller lust till att genom självprovning upptäcka sina egna karaktärsfel så att de ’kan rätta felen och fullborda sin helgelse i gudsfruktan.

Om alla som bekänner sig följa Kristus tog vara på tiden mellan mötena för samtal om sanningen och det kristna hoppet, samt under hjärteransakan och i uppriktighet bad om Guds välsignelse, skulle ett mycket större verk än vi hittills sett kunna utföras. Icke-kristna som orätt anklagar de som tror adventbudskapet, skulle övertygas av deras ”goda vandel i Kristus”. Våra ord och handlingar är den frukt vi bär. ”Alltså skolen I känna dem av deras frukt.” (Matt. 7: 20.) (Band 2, sid. 597, 598, 1871.)

Avsikten med ett lägermöte är att alla lämnar sina dagliga omsorger och bördor,

och ägnar några få dagar åt att helt söka Herren. Vi skulle använda tiden till självprövning, grundig rannsakan av våra hjärtan, uppriktig bekännelse av våra syn. der och förnyande av våra löften till den Högste. Om några kommer till mötena av mindre värdiga orsaker, hoppas vi att mötets karaktär blir sådan, att de förstår den rätta avsikten med mötet.

Tron hos de flesta kristna försvagas, om de ständigt försummar att mötas till konferens och bön. Om det vore omöjligt för dem att åtnjuta sådana kristna förmåner, skulle Gud sända ljus direkt från himmelen genom sina änglar för att uppliva, trösta och välsigna sitt skingrade folk. Men han ämnar inte utföra ett under för att vidmakthålla sina heligas tro. Han väntar av dem att de skall älska sanningen tillräckligt för att göra sig intet extra besvär för att få del av de förmåner och välsignelser som Gud erbjuder dem. Det minsta de kan göra är att ägna några få dagar varje år till en gemensam ansträngning att befrämja Kristi sak och till vänligt utbyte av råd och sympati. (Band 4, sid. 106, 107, 1876.)

Kapitel 52

Arbete för de högre samhällsklasserna

Vi har ett verk att utföra för andra samfundets predikanter. Gud önskar att de skall bli frälsta. De, såväl som vi, kan få odödlighet endast genom tro och lydnad. Vi måste arbeta nitiskt för att de skall få den. Gud önskar att de skall ta del i hans särskilda verk för denna tid. Han vill att de skall tillhöra den skara som ger hans husfolk mat i rätt tid. Varför skulle de inte vara engagerade i detta verk?

Våra predikanter borde söka komma nära andra samfundets predikanter. Bed för och med dessa män, för vilka Kristus beder. Ett stort ansvar vilar på dessa män. Som Kristi sändebud skulle vi visa ett djupt, allvadigt intresse för dessa församlingsherdar.

Kallelsen som skall höras ”på alla vägar”, gäller alla som har aktiv del i arbetet i världen, folkets lärare och ledare. De som har stort ansvar i det offentliga livet - läkare, lärare, advokater, domare, tjänstemän och affärsmän - måste få ett klart, tydligt budskap. ”Vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ? Och vad kan en människa ge till lösen för sin själ?” (Mark. 8: 36, 37.)

Vi talar och skriver så mycket om de försummade fattiga; skulle inte någon uppmärksamhet ges också till de försummade rika? Många betraktar denna klass som hopplös, och litet görs för att öppna ögonen på dem som förblindats och bländats av Satans makt så att de glömt att räkna med evigheten. Tusentals människor har lagts i sina gravar ovarnade, därför att man dömt dem efter det yttre och gått förbi dem som hopplösa fall. Men även om de kan synas vara likgiltiga, har jag blivit visad att de flesta av dessa människor har andliga problem. Tusentals rika människor svälter när det gäller andlig kost. Många i det offentliga livet känner att någonting saknas i deras liv. Endast ett fåtal av dem går i kyrkan, för de tycker inte att de har någon nytta av det. Den undervisning de hör där berör dem inte. Skall inte vi göra någon personlig ansträngning för deras skull?

Några kanske frågar: Kan vi inte nå dem med våra tryckalster? Många kan inte nås den vägen. De behöver en personlig kontakt. Skall de gå under ut'n en särskild varning? Det var inte så i gamla tider. Guds tjänare sändes till de högt uppsatta med

budskap om hur de kunde finna frid och vila i Herren Jesus Kristus.

Himmelens majestät kom till vår värld för att frälsa en förlorad, fallen mänsklighet. Hans uppoffring omfattar inte endast samhällets olycksbarn ut'n även dem som är högt uppsatta. På ett sinnrikt sätt såg han till att han fick kontakt med människor i de högre samhällsklasserna som inte kände Gud och inte höll hans bud.

Samma verk fortsattes efter Kristi himmelfärd. Mitt hjärta rörs, när jag läser om detintresse Herren visade, för Kornelius. Denne var en man i hög srällning, officer i romerska armen, men han vandrade i uppriktig lydnad för allt det ljns han mottagar. Herren sände ert särskilt budskap till honom från himmelen, och genom ett annat bndskap gav han Petrus i uppdrag att besöka honom och ge honom ljus. Det borde vara en stor uppmuntran för oss i vårt arbete när vi tänker på den medkänsla och ömma kärlek Gud har till dem som söker efter och beder om ljus.

Många har visats mig vara i samma ställning som Kornelius, människor som Gud önskar förena med sin församling. De sympatiserar med Guds folk som helgar buden. Men de band som binder dem vid världen är starka. De saknar moraliskt mod att förena sig med de ringa. Vi skall göra särskilda ansrrängningar för dessa människor, som på grund av sitt ansvar och sina frestelser behöver vår särskilda insats.

Enligt det ljus jag fått vet jag att ett enkelt "Så säger Herren" nu skulle sägas till de män som har inflytande och auktoritet i världen. De är förvaltare som Gud betrott med betydande ansvar. Om de tog emot Guds kallelse, skulle han använda dem i sitt verk.

Några är särskilt lämpade för arbetet bland de högre klasserna. De skulle söka Herren dagligen och göra det till ett studium hur de bäst kan nå dessa människor, inte i en flyktig bekantskap, utan genom personlig kontakt och med en levande tro visa en djup kärlek och en verklig omsorg att de skall lära känna sanningen såsom den uppenbaras i Bibeln. (Band 6, sid. 77-81, 1900.)

Kapitel 53

Dopet

Dopets och nattvardens förordningar är två monumentala pelare, en utanför och en innanför församlingen. På dessa förordningar har Kristus inskrivit den sanne Gudens namn.

Kristus har gjort dopet till tecken på inträde i hans andliga rike. Han har gjort detta till ett uttryckligt villkor för alla som önskar att det skall bli känt att de lyder under Faderns, Sonens och den helige Andes auktoritet. Innan en människa kan finna ett hem i församlingen, innan hon stiger över tröskeln till Guds andliga rike, stämplas hon med det gudomliga namnet ”Herren vår rättfärdighet”. (Jer. 23: 6.)

Dopet är en mycket allvarlig avsägelse av världen. De som döps i Faderns, Sonens och den helige Andes trefaldiga namn vid början av sitt kristna -liv, förklarar därmed offentligt att de har lämnat Satans tjänst och blivit medlemmar av den konungsliga familjen, barn till himmelens Konung. De har hörsammat uppmaningen: ”Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem. . . och kommen icke vid det orent är.” Och de får då löftet: ”Då skall jag taga emot eder och vara en Fader för eder; och I skolen vara mina söner och döttrar, säger Herren den Allsmäktige.” (2 Kor. 6: 17, 18.)

Förberedelse för dopet

Det är nödvändigt med en grundligare förberedelse av dem som skall döpas. De behöver en noggrannare undervisning än den de vanligen får. Det kristna livets principer skulle tydlig förklaras för dem som nyss kommit till tro. Ingen kan lita på sin trosbekännelse som ett bevis för att man har en frälsande förbindelse med Kristus. Vi skall inte bara säga: ”Jag tror”, utan vi skall omsätta tron i praktiken. Det är genom att likbildas med Gud enligt hans vilja i våra ord, vårt uppförande, vår karaktär, som vi bevisar vår förbindelse med honom. När helst någon överger sin synd, som är lagöverträdelse, blir hans liv i överensstämmelse med lagen, i fullkomlig lydnad för den. Detta är den helige Andes verk. Ljuset från Ordet, som flitigt studeras samvetets röst och den helige Andes påverkan, skapar i hjärtat en äkta kärlek till Kristus, som gav sig själv som ett heloffer för att återlösa hela människan, kropp, själ och ande. Och

kärleken bevisar sig i lydnad. Skiljelinjen kommer att vara klar och tydlig mellan dem som älskar Gud och håller hans bud och dem som inte älskar honom och inte följer hans föreskrifter.

Uppriktiga kristna skulle ha ett intensivt intresse av att lära känna rättfärdiggörelsen i Jesus Kristus. Om det finns sådana som har tillåtit begäret efter själviska njutningar att dominera sina liv, bör de troende vaka över dessa, då de ju en gång skall hållas ansvariga för dem. Det är mycket väsentligt att den nyomvändes undervisning präglas av trofasthet, ömhet och kärlek och att det inte blir ett halvhjärtat arbete. Den allra första erfarenheten skall vara den rätta.

Satan vill att inte någon skall inse behovet av full överlåtelse till Gud. Den som inte vill göra denna överlåtelse kan inte heller överge synden. Drifter och låga passioner vill ta överhand och frestelser förvirrar samvetet så att en sann omvändelse inte sker. Om alla verkligen förstod vilken kamp varje människa måste kämpa mot Satans makter, som försöker fånga, förleda och bedra, skulle man med större iver ta hand om dem som är nya i tron..

Om de lämnas åt sig själva, frestas de ofta, och de kan inte urskilja det förföriska i frestelsen. Låt dem känna att det är deras förmån att be om hjälp. Låt dem söka sig till sådana som kan hjälpa dem. Genom att umgås med dem som älskar och fruktar Gud, erhåller de kraft.

Våra samtal med dessa människor skulle vara av andlig och uppmuntrande karaktär. Herren lägger märke till varje svag, tvivlande och kämpande människa och han vill hjälpa alla som åkallar honom. De kommer att se himmelen öppen och änglar stiga upp och ned på den skinande stege som de själva försöker att klättra på.

Föräldrarnas arbete

Föräldrar, vars barn önskar döpa sig, har en stor uppgift, både när det gäller att rannsaka sig själva och ge barnen en noggrann undervisning. Dopet är den heligaste och mest betydande handling, och de som skall döpas bör äga en grundlig förståelse av dess betydelse. Det betyder att de ångrar sin synd och börjar ett nytt liv med Kristus Jesus. Det skulle inte vara någon överdriven brådska med dopet. Både föräldrar och barn skulle nog tänka sig för. När föräldrarna ger sitt samtycke till barnens dop, innebär

det för dem en helig förbindelse att vara trogna vårdare av dessa barn och att leda dem i deras karaktärsdaning. De lovar att med särskilt intresse vakta dessa lamm i hjorden, så att de inte vanäro den tro de bekänner.

Kristen undervisning skulle meddelas barnen från deras tidigaste år, och den skulle ges, inte dömande utan med vänlighet och glädje. Mödrar behöver ständigt vaka över att inte frestelsen kommer till barnen i en sådan form att de inte känner igen den. Föräldrarna skall slå vakt om sina barn med visa och vänliga råd. Såsom deras allra bästa vänner skulle de hjälpa dem att övervinna, för det betyder allt för dem att stå där som segervinnare. De skulle betänka att deras egna kära barn, som söker att handla rätt, är yngre medlemmar av Herrens familj, och föräldrarna skulle känna ett intensivt intresse av att hjälpa dem att vandra de rätta stigarna in på lydnadens kungsväg. Lär dem att lydnad för Gud innebär lydnad för föräldrar. Denna fostran måste vara ett verk som pågår varje dag, varje timme. Föräldrar, vaka, vaka och bed och bli era barns kamrater!

När den lyckligaste perioden i deras liv har kommit, och de i sina hjärtan önskar bli döpta, var då uppriktiga mot dem. Fråga dem innan de blir döpta om de först av allt vill verka för Gud. Berätta sedan för dem hur de skall börja. Det är den första undervisningen som betyder så mycket. Tala om för dem i all enkelhet, hur de skall göra sin första tjänst för Gud. Gör uppgiften så lättförstådd som möjligt. Förklara för dem vad det innebär att ge sig själv till Herren, att följa hans Ords föreskrift under kristna föräldrars råd.

Om ni efter att ha gjort ert bästa i att undervisa är övertygade om att barnen förstår omvändelsens och dopets betydelse och de är verkligt omvända, låt dem döpas. Men, jag upprepar, först av allt skall ni bereda er själva till att handla som trogna herdar och leda de oerfarna på lydnadens smala väg. Gud måste påverka föräldrarna, så att de ger sina barn rätt exempel i kärlek, hövlighet, kristen ödmjukhet och i full överlåtelse till Kristus. Om ni samtycker till barnens dop, men sedan lämnar dem att göra som de vill, utan någon känsla för att det är er plikt att leda dem in på den rätta vägen, är ni ansvariga för om de förlorar sin tro, sitt mod och sitt intresse för samringen.

Pastorns uppgift

Vuxna dopkandidater „skulle bättre förstå sin plikt än de yngre men

församlingens pastor har ansvar också för dessa människor. Har de orätta vanor och seder? Det är pastors plikt att ha särskilda möten med dem. Håll bibelstudier med dem, samtala och bed med dem, och visa dem klart de krav som Herren ställer på dem. Läs för dem vad Bibeln säger om omvändelsen. Visa dem vad som är omvändelsens frukt, beviset på att de älskar Gud. Visa dem att sann omvändelse är en förändring av hjärta, tankar och målsättning. Onda vanor måste överges. Förtalets, avundens och olydnadens synder måste upphöra. Krig måste förklaras mot varje dåligt karaktärsdrag. Då kan den troende förstå och ta till sig löftet: ”Bedjen och eder skall varda givet.” (Matt. 7: 7.)

Förhöret av kandidaterna

De som anmäler sig för dop blir inte så grundligt testade och förberedda som de borde bli. Man måste veta om de kanske helt enkelt endast antar namnet ”sjundedagsadventist” eller om de verkligen ställer sig på Herrens sida, lämnar världen och blir ”avskilda” samt avhåller sig från vad orent är. Före dopet skulle kandidaterna grundligt utfrågas om sin erfarenhet. Detta förhör får inte vara kallt och avlägset utan vänligt och taktfullt och skall hänvisa den nyomvända till Guds Lamm som tar bort världens synd. Visa dem som skall döpas vilka krav evangeliet ställer.

En sak som särskilt skulle påpekas för dem som nyligen kommit till tro, är hur de skall kläda sig. Behandla de nyomvända uppriktigt. Kr de fåfängliga beträffande kläder? Är de stolta? Modedyrkan är en moralisk svaghet och får inte överföras till det nya livet. I de flesta fall fordrar lydnad för evangeliets kraven avgjord förändring i sättet att kläda sig.

Vi skulle inte vara vårdslösa med vår klädsel. För Kristi skull, vars vittnen vi är, skulle vi söka göra det bästa av vårt yttre. När det gällde tjänsten i tabernaklet bestämde Gud varje detalj i den dräkt som skulle bäras av den som gjorde tjänst inför honom. Detta lär oss att han ställer särskilda krav när det gäller hans tjänares kläder. Särskilt tydliga var anvisningarna gällande Arons ämbetsdräkt, ty denna var symbolisk. På samma sätt skulle Jesu lärjungars kläder vara symboliska. Vi är i alla avseenden hans representanter. Vårt yttre skulle i varje hänseende utmärkas av prydlighet, anspråkslöshet och renhet. Men Guds ord godkänner inte att vi ändrar vårt yttre på grund av modets krav, för att vi skall likna världen. Kristna människor skall inte smycka sig med dyrbara kläder och kostbara prydnader.

Vi skulle noga överväga Bibelns råd angående vår klädedräkt. Vi behöver förstå vad himmelens Herre uppskattar även när det gäller vår kropps klädnad. Alla som allvarligt söker Kristi nåd vill följa de dyrbara instruktioner som inspirerats av Gud. Även stilen på de kläder vi bär, skall ge uttryck för evangelii sanning.

Alla som studerar Kristi liv och i praktiken omsätter hans undervisning, kommer att bli honom lika och utöva samma inflytande som han. De uppenbarar en karaktärens hälsa. När de vandrar på ödmjukhetens och lydnadens stig och gör Guds vilja, utövar de ett inflytande som befrämjar Guds verk. I dessa verkligt omvända människor bevittnar världen sanningens helgande makt på den mänskliga karaktären.

Kunskapen om Gud och Jesus Kristus såsom den kommer till uttryck i karaktären, är en upphöjelse över allting annat som uppskattas på jorden eller i himmelen. Den är de? allra högsta utbildningen, nyckeln som öppnar portarna till den himmelska staden. Det är Guds avsikt att alla som i dopet ikläder sig Kristus, skall äga denna kunskap. Och det är Guds tjänares plikt att för dessa människor framlägga den förmån som deras höga kallelse i Kristus Jesus utgör.

Dophögtiden

Dopet bör förrättas i en klar sjö eller i en rinnande flod närhelst så är möjligt. Denna akt bör omges med all värdighet och högtidlighet. Vid en sådan gudstjänst är alltid Guds änglar närvarande.

Den som har ansvaret för dophögtiden skulle söka göra den till ett tillfälle, som på alla närvarande utövar ett allvarligt och heligt inflytande. Alla församlingens sakrament skulle vara upplyftande i sitt inflytande. Ingenting i dessa sammanhang får göras vardagligt eller billigt, eller ställas på samma nivå som vanliga ting. Våra församlingar behöver uppfostras till större respekt och vördnad för den heliga gudstjänsten. Såsom predikanterna leder gudstjänsterna, så fostrar de sin församling. Små handlingar som fostrar; utbildar och förbereder människosinnet för evigheten har oerhörda konsekvenser för församlingens upplyftande och helgelse.

I varje församling skulle det finnas dopdräkter för kandidaterna. Detta får inte anses som en onödig utgift. Det är ett av de ting som kan inordnas under uppmaningen: ”Låten allt tillgå på höviskt sätt och med ordning.” (1 Kor. 14: 40.)

Det är inte bra att en församling skall behöva låna dopdräkter Även annan församling. Ofta när man behöver dessa dräkter kan man inte finna dem, någon som lånat dem har glömt att återlämna dem. Varje församling skulle. själv förse sig med vad den behöver på detta område. Bilda en fond för detta ändamål. Om 'hela församlingen enas om detta, blir det inte en tung börda.

Dopdräkterna skulle sys av gediget material, i någon ogenomskinlig, vattentålig färg och ha tyngder i nedre fällen. De ska sys efter en trevlig, välpassande och enhetlig modell, utan Utsmyckningar. Allt prål, vare sig av garneringar eller prydnader, är opassande. Om de som skall döpas förstår betydelsen av den heliga handlingen, har de ingen längtan efter personlig prydnad. Men samtidigt skall det givetvis inte heller ge ett sjaskigt eller billigt intryck för det verkar ovärdigt inför Gud. Allt som är förenat med detta heliga sakrament skulle uppenbara en så fullkomlig förberedelse som möjligt.

Efter dopet

De -löften vi avlägger vid dopet omfattar mycket. I Faderns, Sonens och den helige Andes namn begravs vi till en lika död med Kristus och uppstår med honom genom en lika uppståndelse. Vårt liv förenas med Jesu liv. Från och med nu skall den troende komma ihåg att han är invigd till Gud, till Kristus och till den helige Ande. Alla världsliga hänsyn måste nu komma i andra hand. Offentligt har han nu förklarat att han inte längre vill leva ett liv i stolthet och själviskhet. Han vill inte längre leva ett vårdslöst, likgiltigt liv. Han har ingått förbund med Gud. Han har dött från världen. Han lever för Herren, för att i hans tjänst begagna alla förmågor, som betrotts honom. Han glömmer inte heller att han nu bär Guds signatur, att han är medborgare i Kristi rike och delaktig av gudomlig natur. Han måste överlämna åt Gud allt han är och allt han har och bruka alla sina gåvor till hans namns förhärligande.

Skyldigheterna i den andliga överenskommelse, som ingicks genom dopet, är ömsesidiga. När människan å sin sida visar helhjärtad lydnad, har hon rätt att bedja: "Låt det bli känt, Herre att du är Israels Gud." Det faktum att du har blivit döpt i Faderns, Sonens och den helige Andes namn är en försäkran att, om du vill åberopa deras hjälp, dessa krafter skall bistå dig i alla nödsituationer. Herren vill höra och besvara alla ärliga lärjungars alla böner, alla som bär Kristi ok och ! hans skola lär saktmod och ödmjukhet.

”Om I alltså ären uppståndna med Kristus, så söken det som är därovan, där varest Kristus är och sitter på Guds högra sida. Ja, haven edert sinne vänt till det som är därovan, icke till det som är på jorden. Ty I haven dött, och edert hv är fördolt med Kristus i Gud.” (Kol. 3: 1-3.)

”Så kläden eder nu, såsom Guds utvalda, hans heliga och älskade, i hjärtlig barmhärtighet, godhet, ödmjukhet, saktmod, tålamod. Och haven fördrag med varandra och förlåten varandra, om någon har något att förebrå en annan. Såsom Herren har förlåtit eder, så skolen ock I förlåta. Men över allt detta skolen I ikläda eder kärleken, ty den är fullkomlighetens sammanhållande band. Och låten Kristi frid regera i edra hjärtan; ty till att äga den ären lock kallade såsom lemmar i en och samma kropp. Och varen tacksamma. . . . Och allt, vadhelst I företagen eder i ord eller gärning, gören det allt i Herren Jesu namn, och tacken Gud, Fadern, genom honom.” (Kol. 3: 12-17.) (Band 6, sid. 91-99, 1900.)

Kapitel 54

Nykterhetsarbetet

Vår samfundsverksamhet skulle ägna större uppmärksamhet åt nykterhetsarbetet. Varje plikt som kräver reformer, innebär ånger, tro och lydnad. Det betyder ett högre och ädlare liv. Därför har varje sann reform en plats i den tredje ängelns budskap. Nykterhetsreformen fordrar på ett särskilt sätt vår uppmärksamhet och vårt stöd. Vid våra lägermöten skulle vi uppmärksamma detta arbete och göra det till en viktig fråga. Vi skulle lägga fram inför folket den sanna nykterhetens principer och få de närvarande att underteckna nykterhetslöftet. De som är slavar under dåliga vanor skulle ägnas noggrann omtänksamhet. Vi måste leda dem till Kristi kors.

Vid våra lägermöten skulle medicinskt utbildade män arbeta. Det skulle vara män av visdom och sunt omdöme, män som respekterar Ordets tjänst och inte är otrons slavar. Dessa män skall vaka över folkets hälsa, och de bör erkännas och respekteras. De skulle undervisa folket om omåttlighetens och onykterhetens faror. Detta onda måste angripas med större mod i framtiden än vad hittills skett. Predikanter och läkare skulle framhålla allt det onda, som onykterheten drar med sig. Båda skulle arbeta i evangelii verk med kraft, fördöma synden och upphöja rättfärdigheten. De predikanter och läkare, som inte personligen vädjar till folket, försummar sin plikt. De utför inte det arbete, till vilket Gud har utsett dem.

I andra samfund finns det kristna, som försvarar nykterhetens principer. Vi skulle försöka närma oss dessa och göra det möjligt för dem att stå skuldra vid skuldra med oss. Vi skulle inbjuda inflytelserika och goda män att biträda oss i våra försök att rädda de förlorade.

Om vi hade fortsatt med nykterhetsarbetet såsom när vi började det för trettio år sedan, om vi vid våra lägermöten hade framställt för folket vådorna av omåttlighet i mat och dryck, särskilt faran av att dricka starka drycker - om dessa ting hade framställts i samband med förkunnelsen om händelserna vid Kristi tillkommelse, skulle människor ha blivit väckta. Om vi visade nit i förhållandet till betydelsen av de sanningar vi äger, kunde vi ha varit redskap till att rädda hundra den, ja, tusenden från undergång.

Endast evigheten kan uppenbara vad som kunde ha utförts genom detta slags tänkande - hur många människor, sjuka av tvivel och trötta på världslighet och oro som skulle ha förts till den store Läkaren som längtar att frälsa till det yttersta alla som kommer till honom. Kristus är en uppstånden Frälsare och det finns läkedom under hans vingar. (Band 6, sid. 110, 111, 1900.)

När vi ser människor gå dit, där den giftiga drycken serveras för att förstöra deras omdöme, och vi ser den fara som hotar dem - vad gör vi för att rädda dem? Vårt verk för de frestade och fallna får verklig framgång först när Kristi nåd omskapar karaktären och människan har en levande förbindelse med den evige Guden. Detta är avsikten med allt sant nykterhets arbete. Vi är kallade att arbeta inte endast med mänsklig energi, utan med den kraft som finns i Jesus Kristus. Denne Ende, som ödmjukade sig och iklädde sig mänsklig natur, är Den som vill lära oss hur vi skall förhålla oss i striden. Kristus har lämnat sitt verk i våra händer, och vi skall kämpa med Gud dag och natt för att erhålla den osynliga kraften. Det är genom att gripa fatt i Gud genom Jesus Kristus, som vi skall segra.

När vi närmar oss tidens slut, måste vi allt starkare och starkare betona vikten av hälsoreform och kristlig nykterhet och framhålla dessa ting på ett mera positivt och bestämt sätt. Vi måste alltid sträva efter att uppfostra människorna, inte endast genom våra ord, utan genom vårt levnadssätt. Princip och praktik förenade har ett talande inflytande. (Band 6, sid. 112, 1900.)

Kapitel 55

Kvinnor i evangelijs tjänst

Det verk som nu har börjat och som går ut på att hjälpa våra systrar att känna sitt ansvar inför Gud är ett gott och nödvändigt arbete. Herren vill att vi skall klargöra värdet av en människosjäl för alla dem som inte förstår dess värde. Och när detta arbete framställs klart, enkelt och bestämt kan vi vänta att plikterna i hemmet, i stället för att försummas, utföres på ett ännu bättre sätt.

Om vi kunde arrangera reguljära, organiserade grupper, som undervisades med avseende på den tjänst de skulle utföra för sin Mästare, skulle våra församlingar åt den vitalitet, som de så länge saknat. Värdet av det människoliv Kristus gick i döden för att frälsa, kommer att uppskattas. Våra systrar har i allmänhet svårigheter med sina växande familjer och sina obeaktade bekymmer. Jag har längtat så efter att vi skulle få kvinnor, som kunde utbildas för att hjälpa våra systrar att resa sig upp från sitt missmod och känna att de kan utföra en gärning för Gud. Detta skulle bringa stålar av solsken in i deras egna liv, som sedan skulle återspeglas i andras liv. Gud skall välsigna alla, som vill förena sig i detta stora verk.

Många skall yngre som äldre systrar verkar vara blyga för att samtala om religiösa ting. De tar inte vara på tillfällena därtill. De stänger fönstren som skulle öppnas mot himmelen och öppnar sina fönster mot jorden. Men när de inser vilket stort värde en människa har, kommer de att stänga fönstren mot jorden, där man är beroende av världsliga nöjen och sällskap i dårskap och synd, och i stället öppna fönstren mot himmelen för att se andliga ting. Guds ord måste bli deras försäkran, hopp och frid. Då kan de säga: ”Jag vill ta emot ljuset från Rättfärdighetens Sol, så att den kan lysa även för andra.”

De som blir mest framgångsrika är de som glatt utför de små tjänsterna för Gud. Varje människa måste arbeta med sitt livs tråd och väva in den i livsväven för att hjälpa till att fullborda mönstret.

Kristi liv ägnades till stor del åt personliga samtal. Han trodde på det enskilda samtalet. Det som en enda människa mottog med förståndet bars vidare till tusende

andra.

Att lära sig hjälpa andra

Vi skulle uppfostra ungdom till att hjälpa ungdom. Och medan de gör detta, får de erfarenheter, som gör dem lämpliga att verka i större sammanhang. Tusentals hjärtan kan nås på det enklaste, mest ödmjuka sätt. De mest intelligenta, de som prisas som världens mest begåvade människor stimuleras ofta genom enkla ord från ett hjärta som älskar Gud, och som kan tala om den kärleken lika naturligt som de världsliga talar om det som deras sinne begrundar och uppehåller sig vid. Ofta har ord, som är väl förberedda och instuderade, litet inflytande. Men de enkla, ärliga ord som talas Även Guds son eller dotter i naturlig enkelhet, öppnar dörrar till hjärtan som länge vant stängda.

Runt omkring oss hör vi sorg- och jämmerrop från världen. Synden kastar sin skugga över oss, och våra sinnen måste vara redo för varje gott ord och verk. Vi vet att Jesus är vid vår sida. Den helige Andes goda inflytande leder och fostrar våra tankar så att vi talar ord som tröstar andra och lyser upp deras stig. Om vi ofta talade till våra systrar och i stället för att säga ”gå”, ledde dem till att göra vad vi skulle göra och känna vad vi skulle känna, skulle en människas värde bättre uppskattas. Vi är lärjungar, för att vi skall kunna bli lärare. Denna tanke skulle inpräntas hos varje församlingsmedlem.

Vi tror fullt och fast på församlingsorganisationen, men det innebär inte en absolut föreskrift för vars och ens arbetssätt för inte alla sinnen nås genom samma metoder. Ingenting få; tillåtas att hålla Guds tjänare borta från hans nästa. Den troende skall som individ arbeta för syndaren som individ. Varje person har sitt eget ljus att håna brinnande. Om deras lampor genom de gyllene ledningarna fyllets av den himmelska oljan, och de tömts på det egna jaget och beretts att fyllas med den heliga oljan, kommer ljuset att lysa på syndarens väg med ett eller annat ändamål i sikte. Mer ljus faller på vandrarens stig genom ljuset från en enda sådan lampa än från en hel uppvisning av fackeltåg. Personlig helgelse och överlåtelse åt Gud ger bättre resultat än den mest imponerande uppvisning.

Lär våra systrar att deras fråga varje dag skulle vara: ”Herre, vad vill du att jag skall göra idag?” Varje helgat kärl skall dagligen fyllas med helig olja för att sedan tömmas i andra kärl.

Ett stort verk skall utföras

Om vi lever helt för Kristus i denna värld, är det ett liv av daglig överlåtelse. Tjänsten för honom är frivillig och varje själ är hans egen juvel. Om vi kan göra klart för våra systrar, hur mycket de kan göra genom Kristus, skulle vi se ett stort verk utfört. om vi kan väcka deras sinne och hjärta att samarbeta med den Gudomlige, skall vi genom deras verk vinna stora segrar. Men jaget måste döljas, Kristus skall framstå som den som utför arbetet.

Det måste vara ett utbyte av att ta och ge, att ta emot och dela ut. Detta gör oss till Guds medarbetare. Detta är den kristnes livsverk. Den som mister sitt liv, han skall finna det.

Förmågan att ta emot den heliga oljan från de två olivträden ökar i samma mån som mottagaren ger ut av oljan i ord och gärningar för att fylla andras behov. Vilket arbete, dyrbart och tillfredsställande, att oavbrutet få ta emot och oavbrutet ge ut!

Vi behöver och måste ha friskt tillflöde varje dag. Och hur många människor kan vi inte hjälpe genom att dela med oss! Hela himmelen väntar att finna kanaler, genom vilka den heliga oljan kan förmedlas, till glädje och välsignelse för andra. Jag är inte rädd för att någon skall vansköta sitt arbete, om han bara är ett med Kristus. Om han förblir i oss, arbetar vi oavbrutet och grundligt så att vårt verk blir bestående. Den gudomliga fullheten flödar då genom det helgade mänskliga redskapet för att ges åt andra.

Herren har ett verk att utföra för såväl kvinnor som män. De kan göra ett gott arbete för Gud, om de bara först ville lära sig den dyrbara, allt betydande läxan om ödmjukhet i Kristi skola. De skall inte endast bära Kristi namn, men äga hans Ande. De måste vandra som han vandrade och rena sina sinnen från allt som befläcker. Då blir det möjligt för dem att vara andra till gagn genom att för dem framställa Jesus, som har allt att ge.

Kvinnor har platser att fylla i detta verk under denna kris, och Herren skall arbeta genom dem. Om de är fullt medvetna om sin plikt och arbetar under Guds Andes inflytande, skall de få den självbehärskning som behövs just i denna tid. Genom dessa

självförsakande kvinnor återspeglar Frälsaren sitt ansiktes ljus, och detta ger dem en kraft som överträffar männens. I familjerna kan de utföra ett verk, som männen inte kan göra, ett arbete som når det inre livet. De kan komma nära de människohjärtan som männen inte kan nå. Vi behöver deras arbete.

Ett direkt behov fylls av det arbete som utförs av kvinnor som har gett sig själva åt Herren och som sträcker ut sina händer för att hjälpa ett behövande folk, belastat av synd. Personligt evangeliskt arbete måste utföras. De kvinnor som utför detta arbete, bär evangelium till människors hem på vägar och stigar. De läser och förklarar Ordet för familjerna, ber med dem, ser till de sjuka och lindrar deras timliga behov. De framställer för familjer och för enskilda personer det renande och förvandlande inflytande, som sanningen äger. De visar dem att vägen till frid och lycka innebär att följa Jesus.

Alla som arbetar för Gud skulle ha både Martas och Marias egenskaper: villighet att tjäna och allvarlig kärlek till sanningen. Jaget och själviskheten måste överges. Gud kallar allvarliga kvinnliga evangelister, tjänare som är kloka, varmhjärtade, ömsinta och principfasta. Han kallar kvinnor som är uthålliga, som kan glömma sig själva och sin egen personliga bekvämlig het och göra Kristus till sitt centrum, i det de talar sanningens ord, beder med de personer de får kontakt med och verkar för människors frälsning.

O, mina systrar, vad har vi för ursäkt för att vi inte ägnar all tid vi kan till att rannsaka Bibeln och så göra vårt sinne till en skattkammare, fylld av dyrbara ting, som vi kan hänvisa dem till, som inte är intresserade av sanningen? Kommer våra systrar att vakna i denna kristid? Vill de arbeta för Mästaren? (Band 6, sid. 114-118, 1900.)

Kapitel 56

Kristendomsundervisning i hemmet

De som förkunnar nådens sista budskap för världen skulle känna det som sin plikt att undervisa föräldrar angående den kristna standarden i hemmet. Den stora reformrörelsen måste börja med att framställa Guds lags principer till föräldrar och barn. När lagens krav har framställts, och människorna är övertygade om sin plikt att lyda dessa, visa dem då ansvaret som följer deras beslut, inte endast vad gäller dem själva utan också deras barn. Visa dem att lydnad för Guds ord är deras enda säkerhet mot allt det onda som nu drar fram över jorden och ödelägger den. Föräldrar ger sina barn ett föredöme antingen av lydnad eller av överträdelse. Genom deras exempel och undervisning avgörs i de flesta fall deras familjs eviga öde. I det tillkommande livet kommer barnen att vara vad föräldrarna har gjort dem till.

Om föräldrarna kunde förmås att inse resultatet av sina handlingar, och om de kunde se hur de genom sitt exempel och sin undervisning ökar och befäster antingen syndens eller rättfärdighetens makt, skulle säkerligen en förändring ske. Många skulle då bryta både med tradition och seder.

Predikanterna bör ofta framhålla denna sak för sina församlingar. Intryck på föräldrarnas samveten övertygelsen om deras stora ansvar, som så länge försummats. Det kommer såsom ingenting annat att bryta ned fariseismens anda och motstånd mot sanningen. Sann kristendom i hemmet är vårt stora hopp och ger oss god utsikt om att hela familjen omvänder sig och tar emot Guds sanning. (Band 6, sid. 119, 1900.)

Kapitel 57

Liknelsen om det vilsegångna fåret

Liknelsen om det vilsegångna fåret skulle få vara ett motto i varje hem. Den gudomliga Herden lämnar de nittionio och går ut i ödemarken för att söka det som är förlorat. Bland klipporna finns törnsnår, moras och farliga klyftor, och Herren vet att om fåret hamnat på någon av dessa platser, måste en vänlig hand hjälpa det bort därifrån. När han på avstånd hör dess bråkande trotsar han vilken svårighet som helst bara han kan rädda sitt förlorade får. När han finner det förlorade fåret förebrår han det inte. Han gläds över att han funnit det vid liv. Med fast och ändå varlig hand frigör han det från törnbusken eller lyfter det upp ur moraset. Kärleksfullt tar han det på sina skuldror och bär det tillbaka till fållan. Den rene, syndfrie Återlösaren bär det syndfulla och orena. Han som bar synden bär hem det nedsmutsade fåret, men så dyrbar är den bördan att han jublar och sjunger: ”Jag har funnit mitt får, som var förlorat.” (Luk. 15: 6.) Låt oss var och en betänka, att vi själva på detta sätt har burits på Kristi skuldror. Må ingen hysa en överlägsen, självrättfärdig och kritisk anda, för inte ett enda får skulle ha kommit in i fållan, om inte Herden utfört det smärtsamma sökandet i öknen. Det faktum att ett får var förlorat, var nog för att väcka Herdens sympati och få honom att börja sitt sökande.

Denna lilla fläck av universum var skådeplatsen för Guds Sons inkarnation och lidande. Kristus gick inte till de syndfria världarna, utan han korn till denna värld, som är alltigenom förhärdad och vanställd av förbannelsen. Utsikterna var inte lysande utan mest nedslående. Men ”hans kraft skall icke förtyna eller brytas, intill dess att han har grundat rätten på Jorden.” (Jes. 42: 4.) Vi måste komma ihåg den stora glädje som Herden visade, när han fann det förlorade. Han kallar på sina grannar: ”Glädjens med mig, ty jag har funnit mitt får, som var förlorat.” Och hela himmelen återljuder av denna glädje. Fadern själv sjunger med i glädjesången över att det förlorade är återfunnet. Vilken helig extas av glädje är inte uttryckt i denna liknelse! Denna glädje är det vår förmån att få dela.

Samverkar du, som har detta exempel framför dig, med honom när det gäller att söka de förlorade? Är du Kristi medarbetare? Kan du för hans skull uthärda lidande, offer och prövningar? Det finns tillfällen att göra gott för de unga och för de vilsegångna. Anklaga inte den som genom sina ord och sin attityd visar att han är skild

från Gud! Det är inte din uppgift att döma honom utan att närma dig honom och ge honom hjälp. Tänk på Jesu ödmjukhet och saktmod och verka såsom han verkade, med ett hjärta fyllt av helig ömhet. ”På den tiden, säger Herren, skall jag vara alla Israels släkters Gud, och de skola vara mitt folk. Så säger Herren: Det folk som undslipper svärdet finner nåd i öknen; Israel får draga åstad dit där det får ro. Fjärran ifrån uppenbarade sig Herren för mig: ’Ja, med evig kärlek har jag älskat dig; därför låter jag min nåd förbliva över dig.’” (Jer. 31: 1-3.)

För att vi skall kunna verka såsom Kristus verkade, måste jaget korsfästas. Det är en plågsam död, men det betyder liv, liv för själen. ”Ty så säger den höge och upphöjde, han som tronar till evig tid och heter ’den Helige’: Jag bor i helighet uppe i höjden, men ock hos den som är förkrossad och har en ödmjuk ande; ty jag vill giva liv åt de ödmjukas ande och liv åt de förkrossades hjärtan.” (Jes. 57: 15.) (Band 6, sid. 124, 125, 1900.)

Kapitel 58

Behovet av en utbildningsreform

”Och de skola bygga upp de gamla ruinerna och upprätta förfädernas ödeplatser; de skola återställa de förödda städerna, de platser som hava legat öde släkte efter släkte.” - ”Och du skall kallas ’han som murar igen revor, han som återställer stigar, så att man kan bo i landet’.” (Jes. 61: 4; 58: 12.) Dessa inspirationens ord framlägger för dem som tror sanningen för vår tid, det arbete som nu måste göras beträffande barnens och de ungas uppfostran. När sanningen för dessa sista dagar proklamerades för världen i den första, andra och tredje angelns budskap, förstod vi att det måste bli en ändring i våra barns utbildning. Men det har tagit lång tid för oss att förstå vilka förändringar som måste göras..

Vårt arbete är reformatoriskt, och det är Guds avsikt, att det utmärkta arbetet vid våra läroanstalter skall dra människornas uppmärksamhet till det sista stora försöket som görs för att rädda dem som håller på att gå under. Utbildningsstandarden får inte sänkas på våra skolor. Den måste hela tiden höjas, ständigt höjas, högt över vad den nu är. Men utbildningen skall inte begränsas enbart till den kunskap textböckerna ger. Enbart läroböckernas kunskap kan inte ge eleverna den fostran de behöver och inte heller sann visdom. Avsikten med våra skolor är att vara platser där de yngre medlemmarna av Herrens familj kan utbildas enligt hans plan för tillväxt och utveckling.

Satan har använt de mest sinnrika metoder för att väva in sina planer och principer i vårt utbildningssystem, och på så sätt vinna ett starkt grepp om barnens och de ungas sinnen. Det är den sanna uppfostrarens uppgift att omintetgöra hans anslag. Vi har slutit ett allvarligt och heligt förbund med Gud att uppfostra våra barn för honom och inte för världen, att lära dem att inte räkna världen sina händer utan älska och frukta Gud och helga hans bud. Tanken att de är danade till sin Skapares avbild och att Kristus är det mönster efter vilket de skall formast skulle inpräntas hos dem. Den utbildning som skall förmedla kunskapen om frälsningen, och som skall likbildast liv och karaktär med den gudomliga förebilden skulle ges den allvarligaste uppmärksamhet. Det är Guds kärlek och hjärtats renhet, vävda likt trådar av guld in i vår livsväv, som är av verkligt värde. Den andliga nivå människan på detta sätt kan uppnå, har man ännu inte helt

insett.

Skall detta verk kunna slutföras måste en bred grundval läggas. Ett nytt syfte måste tillämpas och eleverna ledas till att tillämpa Bibelns principer i allt de gör. Vadhelst som är skevt eller avviker från det rätta, skulle tydligt påpekas och undvikas, för det är synd och bör inte fortsätta. Det är viktigt att varje lärare älskar och omhuldar sunda principer och läropunkter, för detta är det ljus som skall återspeglas på ana elevers väg.

Den tredje ängelns budskap i våra skolor

I Uppenbarelseboken läser vi om ett särskilt arbete, som Gud önskar att hans folk skall göra dessa sista dagar. Han har uppenbarat sin lag och visat oss sanningen för denna tid. Denna sanning utvecklar sig ständigt, och Gud önskar att vi rätt skall inse värdet av den, så att vi kan skilja mellan rätt och orätt, mellan rättfärdighet och orättfärdighet.

Vid ana våra institutioner skall vi undervisa om den tredje ängelns budskap, den stora prövande sanningen för denna tid. Guds avsikt är att denna särskilda varning skall ges genom dem och strålar av ljus skall upplysa världen. Tiden är kort. De sista dagarnas faror är över oss, och vi skulle vaka och bedja och ägna uppmärksamhet åt Daniels boks och Uppenbarelsebokens undervisning.

Vi kommer att få stå till svars inför myndigheter för vår trohet mot Guds lag och få förklara grunderna för vår tro. Och de unga skulle förstå dessa ting. De borde känna till de händelser som skall äga rum vid slutet av denna vadds historia. Dessa händelser berör vår eviga salighet, och lärare och elever skulle ge mera akt på dem. Skriftligt och muntligt skulle de delges den kunskap, som är som mat i rätt tid; och detta gäller inte endast de unga, utan även dem som nått mogen ålder. Den stora, omfattande uppgiften att ställa fram människor som har Kristus-lik karaktärer och som kan bestå på Herrens dag, måste utföras. Så länge som vi följer med världens ström, behöver vi varken segel eller åror. Men det är när vi gör helt om och går mot strömmen, som vårt arbete börjar. Satan saker föra in ana slags teorier för att förvanda sanningen. Arbetat kommer att vara hårt, för allt sedan Adams fall har det varit världens sed att synda...

Låt oss därför inte ödsla mera tid på att uppehålla oss vid de många oväsentliga

ting, som inte har något, sammanhang med Guds folks behov. Låt oss inte längre spilla tid på att upphöja människor som inte känner sanningen, ty ”tiden är nära”. Nu är inte längre någon tid att fylla Sinnet med vad som populärt kanas ”högre bildning”. Den tid som ägnas åt sådant som inte syftar till att likbilda oss med Kristus, är evigt förlorad tid. Vi har inte råd med det, för varje ögonblick är fyllt med evighetsavgörande intressen. Skall vi nu, när domen över de levande skall börja, tillåta ärelystnad att ta hjärtat i besittning och leda oss att ringakta den utbildning, som krävs för att vi skall kunna möta behoven i denna farans tid?

Vi vet att det finns många skolor, som erbjuder vetenskapliga studier, men vi önskar något högre än detta. Den sanna utbildningens vetenskap är den sanning som gör ett så djupt intryck på människosinnet att den inte kan utplånas av de villoläror, som överallt finns i överflöd. Den tredje ängels budskap är sanning, ljus och makt, och att framställa det så, att det på rätt sätt påverkar hjärtana, är våra skolors såväl som våra församlingars uppgift, lärarnas såväl som predikanternas. De som är lärare skulle mer och mer uppskatta Guds vilja, såsom den klart och slående framställts i Daniels bok och Uppenbarelseboken.

Studiet av Bibeln

De trängande behov, som gör sig påmind i denna tid, kräver en fortsatt utbildning i Guds ord. Detta är sanningen för denna tid. Over hela världen skulle det ske en reform vad gäller studiet av Bibeln, och den behövs nu såsom aldrig förr. Allt eftersom denna reform fortgår, kommer ett mäktigt verk att ut föras, för när Gud förklarade att hans ord inte skulle ”återvända fåfängt”, så menade han vad han sade. Kunskapen om Gud och om den han har sänt, Jesus Kristus, är den högsta utbildningen, och den kommer att uppfylla jorden med sitt underbara ljus såsom vattnet uppfyller havet.

Studiet av Bibeln är särskilt nödvändigt i skolorna. Eleverna skulle bli rotade och grundade i den gudomliga sanningen. Deras uppmärksamhet skulle fästas inte vid människotankar utan vid Guds ord. Framför alla andra böcker skulle Guds ord vara föremål för vårt studium, ty det är den stora textboken, grunden för all utbildning. Och våra barn skall uppfostras i de sanningar som finns där, utan hänsyn till tidigare vanor och seder. När de gör detta skall lärare och elever finna den dolda skatten, den högre utbildningen.

Bibelns regler skulle leda oss i vårt dagliga liv. Kristi kors skulle vara ämnet, som för oss uppenbarar de lärdomar vi måste inhämta och praktisera. Kristus måste få plats i all undervisning så att eleverna får ”dricka in” kunskapen om Gud och kunna representera hans karaktär. Hans härlighet skall vara vårt studium både i denna tid och i evigheten. Guds ord, uttalat av Kristus både i Gamla och i Nya testamentet, är bröd från himmelen, men mycket av s.k. vetenskap är ”rätter” av mänskliga påfund, förfalskad kost - det är inte det sanna mannat.

I Bibeln finns den obestriddliga och outtömliga visdomen en visdom, som har sitt ursprung inte i det mänskliga men i det gudomliga. Men mycket av det som Gud har uppenbarat i sitt Ord, är mörker för människan, därför att sanningens juveler är begravnade under avskrädet från mänsklig visdom och tradition. För många förblir Ordets skatter dolda, eftersom de inte har sökt efter dem med allvar och uthållighet, tills de förstod de gyllene föreskrifterna. Ordet måste rannsakas för att de som tar emot det och blir barn till himmelens Konung, skall renas och beredas.

Bibelstudiet skulle inta den plats, som nu ges åt studium av de böcker som leder sinnet in i mysticism och bort från adventbudskapet. Dess levande principer, invävda i våra liv, skall vara vårt skydd i svårigheter och frestelser, och dess gudomliga föreskrifter är den enda vägen till framgång. När provets stund kommer till var och en sker många avfall. Några kommer att visa sig vara förrädare, besinningslösa, övermodiga och självtillräckliga, vända sig bort från sanningen och lida skeppsbroott i tron. Varför? Därför att de inte levde ”av allt det som utgår av Guds mun”. De hade inte grävt en djup och säker grund. När de nås av Herrens ord genom hans utvalda tjänare klagar de och tycker att vägen görs för smal. I Joh. 6 läser vi om några som ansågs vara Kristi lärjungar, men som när den tydliga sanningen framlades för dem, blev obehagligt berörda och slutade att vandra med honom. På samma sätt kommer dessa ytliga elever att vända sig bort från Kristus.

Var och en som har blivit omvänd till Gud, är kallad att till växa i duglighet genom att använda sina förmågor. Varje gren i det levande Vinträdet som inte växer, huggs av och kastas bort såsom avskräde. Vad skall då vara kännetecknet för den utbildning som ges i våra skolor? Skall den vara i överensstämmelse med denna världs visdom eller med visdomen från ovan? Skall inte lärarna vakna upp, när det gäller denna sak, och inse att Guds ord skall ha en större plats i undervisningen vid våra

skolor?

Utbildning för tjänst inom samfundet

En stor uppgift för våra skolor är utbildningen av ungdom för tjänst vid våra institutioner och inom olika grenar av evangelii verk. Vi skall öppna Bibeln för människorna överallt. Tiden har kommit, den betydelsefulla tid, när genom Guds budbärare bokrullen skall öppnas för världen. Sanningen, som omfattar första, andra och tredje ängelns budskap, måste gå till varje folk, folkslag och tungomål. Det skall lysa upp mörkret på varje kontinent och nå havets öar. Inga mänskliga påfund får fördröja detta verk. För att detta skall kunna utföras, behövs det utbildade och helgade förmågor, människor som med Kristi ödmjukhet kan utföra ett utmärkt ,arbete därför att de låtit sitt eget jag uppgå i Kristus. Nybörjare kan inte tillfredsställande utföra uppgiften att avslöja de dolda skatter som skall berika människor i andliga ting. ”Fatta rätt vad jag säger; Herren skall giva dig förstånd i allt.” ”Sträva med all flit efter att själv kunna träda fram inför Gud såsom en som håller provet, en arbetare som icke behöver blygas, utan rätt förvaltar sanningens ord.” (2 Tim. 2: 7, 15.) Denna uppmaning till Timoteus skulle vara en uppfostrande kraft i varje familj och i varje skola.

Det är nödvändigt att alla som har anknytning till våra institutioner inte endast vid våra skolor, utan även vid våra sanatorier och förlag, utbildas till att bli Guds medarbetare. Eleverna skall undervisas om hur de på ett intelligent sätt skall arbeta enligt Kristi metod och för dem som de umgås med visa en ädel, upphöjd kristen karaktär. De som har, ansvar för utbildningen av de unga inom någon gren av vårt verk, skulle vara personer med en djup känsla för en människas värde. Om de inte tar emot helig Ande i rikt mått, skall en ond vaktare komma att skapa prövande omständigheter. Uppfostraren skulle vara vis nog att inse, att medan trohet och vanlighet vinner människor vinnes aldrig någon med hårdhet. Hårda och egen mäktiga ord och handlingar väcker människohjärtats sämsta passioner. Hur kan bekännande kristna som inte lärt sig att tygla sitt eget onda och barnsliga temperament, vänta sig att bli aktade och respekterade?

Vilken omsorg skulle man därför inte visa, när det gäller att finna rätta personer för lärarkallet, sådana som inte endast är trogna i sitt arbete men som har det rätta temperamentet! Om man inte kan lita på dem, skulle de bli avskedade. Gud skall hålla varje institution ansvarig för varje försummelse att tillse att vänlighet och kärlek

praktiseras. Vi skulle aldrig glamma, att Kristus själv har uppsikten över våra institutioner.

De bäst begåvade predikanterna skulle anställas som bibellärare vid våra skolor. De som väljs till detta arbete skulle känna sin bibel grundligt, ha en djup kristen erfarenhet och deras lön skulle betalas av tionden. Guds vilja är att alla våra institutioner skulle vara instrument för att fostra och utbilda människor som han inte blygs för och som kan sändas ut som välkvalificerade missionärer för att tjäna Mästaren. Men detta mål har man förlorat ur sikte. I många avseenden är vi långt efter i denna uppgift, och Herren kräver att en långt större iver visas i detta hänseende än vad som hitintills skett. Han har kallat oss ut från världen, till att vara vittnen för hans sanning, och i alla våra led skulle unga människor utbildas för positioner med inflytande och för att bli till nytta.

Det är ett trängande behov av arbetare på evangelii fält. Unga människor behövs för detta arbete. Gud kallar dem. Deras utbildning är det viktigaste av allt vid våra skolor och i intet fall får den förbises och betraktas som en andrahands sak. Det är absolut fel av lärare att, genom att föreslå andra yrken, göra unga människor missmodiga, som annars skulle ha kvalifikationer för en tjänst inom evangelii verk. De som så hindrar unga människor från att göra sig dugliga för detta arbete, motverkar Guds planer, och de kommer att en gång få avlägga räkenskap för detta. Bland oss finns det mer än ett genomsnitt av dugliga män. Om deras kvalifikationer togs i bruk, skulle vi ha tjugo predikanter där vi nu har en.

Unga män, som planerar att gå in i predikogärningen, skulle inte använda flera år bara för att få utbildning. Lärarna skulle kunna bedöma situationen och anpassa sin undervisning till behoven hos denna klass, och de skulle få möjlighet att få en kort men innehållsrik kurs inom de områden, som gör dem bäst passande för deras arbete. Men denna plan har inte följts. Predikantutbildningen har fått allt för liten uppmärksamhet. Vi har inte många år kvar att verka, och lärarna skulle vara fyllda med Guds Ande och arbeta enligt hans uppenbarade vilja, i stället för att driva igenom sina egna planer. Vi förlorar mycket varje år därför att vi inte följer de råd Herren gett på denna punkt.

I våra skolor skulle sköterskor, som utbildas för missionsfälten, undervisas av välkvalificerade läkare, och som en del av sin utbildning skulle de lära sig, hur sjukdomar bekämpas och lära sig värdet av naturens egna läkemedel. Vi är i stort behov av detta arbete. Städer och samhällen är djupt sjunkna i synd och moraliskt fördärv, men

ändå finns det män sådana som Lot i varje Sodom. Syndens gift verkar i samhällets hjärta och Gud kallar på reformatorer, som vill stå fasta i försvaret av den lag, som han grundat för att råda över den fysiska organismen. De skulle samtidigt hålla en hög standard vad gäller sinnets utveckling och hjärtats bildning, så att den store Läkaren kan samarbeta med människan i barmhärtighetens verk i att lindra nöd och lidande.

Det är också Herrens vilja, att våra skolor skall ge de unga en sådan utbildning att de kan undervisa i sabbatskolans avdelningar eller ta på sig ansvaret för vilket som helst uppdrag där. Vi skulle se en stor skillnad i nuvarande förhållanden om ett antal helgade unga personer ville ägna sig åt arbetet i sabbatskolan, bemöda sig om att först utbilda sig själva för att sedan lära andra de bästa metoderna för att leda människor till Kristus. Detta är ett sätt att arbeta som ger resultat.

Lärare på missionsfälten

Lärare skulle utbildas för missionärskallet. Överallt öppnas dörrar för missionen, och det är inte möjligt att från endast två eller tre länder besvara alla värdjanden om hjälp. Förutom utbildningen av våra missionärer, skulle personer i olika delar av världen utbildas till att arbeta för sina egna landsmän och sina egna grannar. Och så långt som det är möjligt, är det bättre och tryggare för dem att erhålla sin utbildning på det fält där de skall arbeta. Det är sällan det bästa, varken för arbetaren själv eller för verkets framgång, att han eller hon reser till avlägsna länder för sin utbildning. Herren önskar att allt skulle göras för att möta dessa behov, och om församlingarna är vakna och ser sitt ansvar, kommer de att veta hur de skall handla i varje nödsituation.

För att fylla behovet av fältarbetare önskar Gud, att skolor skall upprättas i olika länder, där lovande elever kan utbildas på det praktiska området och undervisas i Bibelns sanningar. När dessa personer sedan kommer ut i arbetet, sätter de sin prägel på förkunnandet av adventbudskapet på de nya fälten. De kommer att väcka intresse bland de icke-troende och hjälpa till att rädda människor ur syndens bojar. De allra bästa lärarna skulle sändas till olika länder där skolor skall upprättas, för att där ansvara för utbildningen. (Band 6, sid. 126-137, 1900.) .

Kapitel 59

Hinder för reform

Till en viss grad har Bibeln förts in i våra skolor, och några försök i riktning mot en reform har gjorts, men det är mycket svårt att genomföra rätta principer efter att så länge ha varit van vid de populära metoderna. De första försöken att ändra de gamla vanorna förde med sig många bekymmer för dem som ville vandra den väg som Gud utstakat. Misstag har begåtts, och stora förluster har varit resultatet. Det har funnits hinder, som bidragit till att vi hållit oss till de vanliga, världsliga riktlinjerna och avhållit oss från att följa den sanna utbildningens principer. För den oomvända, som ser saker och ting från den mänskliga självskhetens och otrons lågländer, har de rätta principerna och metoderna framstått såsom felaktiga.

Några lärare och föreståndare, som inte är mer än till hälften omvända, är stötestenar för andra. De går med på vissa ting och gör halvhjärtade reformer. Men desto större kunskap kommer, vägrar de att gå vidare och föredrar att arbeta i överensstämmelse med sina egna idéer. Genom att handla så, plockar de och äter av det kunskapens träd, som sätter det mänskliga högre än det gudomliga. ”Så frukten nu Herren och tjäna honom ostraffligt och troget; skaffen bort de gudar som edra fäder tjänade på andra sidan floden och i Egypten, och tjäna Herren. Men om det misshagar eder att tjäna Herren, så utväljen åt eder i dag vem I viljen tjäna.” - ”Är det Herren som är Gud, så följ en efter honom; men om Baal är det, så följ en efter honom.” (Josua 24: 14, 15; 1 Kon. 18: 21.) Vi skulle ha nått mycket längre andligt sett om vi hade gått framåt allt eftersom vi fått ljus.

När nya metoder har rekommenderats; har så många tveksamma frågor framställts, så många sammanträden hållits för att varje svårighet skulle upptäckas, att reformatörerna hindrats och en del har slutat att ivra för reformer. Det tycktes vara omöjligt för dem att hejda strömmen av tvivel och kritik. Jämförelsevis få tog emot evangelium i Aten därför att folket yvdes över sin intelligens och världsliga visdom, och ansåg evangelium om Kristus vara en dårskap. Men ”Guds dårskap är visare än människor, och Guds svaghet är starkare än människan,. Därför predikar vi ”en korsfäst Kristus, en som för judarna är en stötesten och för hedningarna en dårskap, men som för de kallade, vare sig judar eller greker, är en Kristus som är Guds kraft och Guds

visdom". (1 Kor. 1: 25, 23, 24.)

Vi måste nu börja om på nytt. Reformerna måste genomföras med hjärta, själ och vilja. Villfarelsen har kanske gränat med åldern, men ålder förvandlar inte villfarelse till sanning och inte sanning till villfarelse. Alltför länge har gamla seder och bruk följts. Herren önskar nu att lärare och elever skall avlägsna varje falsk lära. Vi har inte frihet att undervisa i de ämnen som krävs enligt världens måttstock eller enligt församlingens, endast av den orsaken att så är brukligt. Den lära Kristus förkunnade, skall vara vår måttstock. Det Herren har sagt om undervisningen i våra skolor, måste noga efterföljas för om inte undervisningen i vissa avseenden blir annorlunda i några av våra skolor, skulle vi inte ha behövt bekosta inköp av landområden och upprättandet av skolbyggnader.

Popularitet genom sänkt standard

Några påstår att om kristendomsundervisningen skulle bli det viktigaste i våra skolor, skulle dessa bli impopulära, och de som inte är av vår tro, skulle inte längre söka sig till dem. Nåväl låt dem då gå till andra skolor med ett undervisningssystem som passar deras smak. Det är Satans avsikt att vi genom att ta hänsyn till dem hindrar våra skolor från att uppnå det mål, för vilket de upprättades. Hindrade genom hans bedrägeri resonerar föreståndarna efter denna världens sätt, kopierar dess planer och imiterar dess seder. Många har visat brist på visdom från ovan genom att förena sig med Guds och sanningens fiender, genom att de anordnat världslig. underhållning för eleverna. När de gör detta, drar de över Sig Guds misshag, för de vilseleder de unga och utför Satans verk. Detta arbete med dess resultat skall de en gång få avlägga räkenskap för inför Guds domstol.

De som väljer en sådan väg, visar därmed att de inte är till förlitliga. Efter det att det onda har utförts bekänner de må hända sitt misstag, men kan därmed det inflytande de utövat avlägsnas? Kommer de som så svikit förtroendet att få höra orden "väl gjort"? Dessa trolösa människor har inte byggt på den eviga Klippan, och deras grund skall visa sig vara byggd på lös sand. Hur kan vi vänta oss popularitet eller söka att efterfölja världens seder och bruk då Herren fordrar av oss att vara avskilda och heliga? "Veten I då icke att världens vänskap är Guds ovänskap? Den som vill vara världens vän, han bliver alltså Guds ovän." (Jak 4: 4.)

Att sänka skolans standard för att vinna popularitet och öka antalet elever, och att sedan glädja sig över denna ökning, visar stor blindhet. Om antalet är bevis på framgång, har Satan företrädare framför någon annan, för i denna värld är hans efterföljare i majoritet. Beviset för en skolas tillväxt är dess moraliska kraft. Det är dygden, intelligensen och fromheten hos de människor som utgör våra skolor, inte deras antal, som skulle vara källan till glädje och tacksamhet. Skall då våra skolor bli omvända till världen och följa dess seder och vanor? ”Så förmanar jag nu eder, mina bröder, . . . skicken eder icke efter denna tidsålders väsende, utan förvandlen eder genom edert sinnes förnyelse, så att I kunnen pröva vad som är Guds vilja, vad som är gott och välbehagligt och fullkomligt.” (Rom. 12: 1, 2.)

Människor kommer att på varje tänkbart sätt försöka göra skillnaden mellan sjundedagsadventisterna och de som firar den första dagen mindre framträdande. Ett sällskap som kallade sig sjundedagsadventister presenterades för mig; och de föreslog att vårt baner, vårt tecken, om gör oss till ett annorlunda folk, inte skulle visas upp så utmanande, för de ansåg att detta inte var bästa sättet att trygga framgången vid våra institutioner. Men detta är inte tiden för oss att sänka baneret och skämmas för vår tro. Detta särskiljande baner, beskrivet i orden: ”Här gäller det för de heliga att hava ståndaktighet, för dem som hålla Guds bud och bevara tron på Jesus”, skall bäras genom världen så länge nådatiden varar. Medan ansträngningar görs för att verket skall föras vidare på olika platser, får man inte dölja sanningen för att skaffa sig ynnest. Adventbudskapet måste förkunnas för människor som håller på att förgås, och om det på något sätt döljs, vanäras Gud, och dessa människors blod skall fläcka våra dräkter.

Himmelska krafter samarbetar med dem som är knutna till våra institutioner endast så länge som de vandrar i ödmjukhet med Gud. Låt oss alla lägga på minnet det faktum, att Gud har sagt: ”. . . de som ära mig vill jag ock ära.” (1 Sam. 2: 30.) Må ingen för ett ögonblick tro att det vore bättre för honom att dölja sin tro och lära för världsmänniskorna, av fruktan för att han inte skulle bli så högt uppskattad om hans principer blev kända. Kristus fordrar av alla sina lärjungar att de ärligt och öppet bekänner sin tro. Var och en måste inta sin ståndpunkt och bli vad Gud tänkt att han skall vara, nämligen ett skådespel för världen, för änglar och för människor. Hela universum ser med obeskrivligt intresse på den avslutande striden mellan Gud och Satan. Varje kristen skall vara ett ljus, inte dolt under en skäppa eller under en säng, utan placerat i ljusstaken, så att det lyser för alla som är i huset. Låt aldrig Guds sanning komma i bakgrunden på grund av feighet eller världslig beräkning.

Den uppfostran de unga får påverkar hela samhället. Over hela världen är det oreda, och en grundlig förvandling behövs. Många förmodar att bättre undervisningsmöjligheter, större skicklighet och modernare metoder skall ställa allt till rätta. De bekänner sig tro och ta emot det levande Ordet, och anda ger de Guds ord en underordnad plats i den väldiga ramen för utbildning. Det som skulle sättas högst, underordnas mänskliga påfund.

Det är så lätt att bli indragen i världsliga planer, metoder och vanor och att inte tänka mer på den tid i vilken vi lever, eller på det stora arbete som skall utföras, än vad folket på Noas tid gjorde. Det är en ständig fara att våra lärare skall gå samma väg som judarna och anpassa sig efter seder, bruk och traditioner som Gud inte har gett. Orubbligt och bestämt, som om deras frälsning vore beroende därav, klänger sig några fast vid gamla vanor och kärlek till olika ämnen, som inte är nödvändiga. När de handlar så, vänder de sig bort från Guds särskilda verk och ger eleverna en bristfällig och felaktig utbildning. Sinnena leds bort från ett tydligt ”så säger Herren”, vilket i sig innesluter eviga värden, till mänskliga teorier och läror. Gudomlig, evig sanning, det Gud uppenbarar, förklaras i ljuset av mänskliga tolkningar, fastän endast den helige Andes kraft kan klarlägga andliga ting. Mänsklig visdom är dårskap, ty den kan inte fatta helheten i Guds förutseende, som sträcker sig in i evigheten.

Reformatorer är inte förstörare. De försöker inte skada dem som inte är i harmoni med deras planer eller är överens med dem. Reformatorer måste gå framåt och inte bakåt. De måste vara avgjorda, bestämda, målmedvetna, oböjliga, men deras bestämdhet får inte urarta i en härsklysten anda. Gud önskar att alla som tjänar honom skall vara fasta som klippan beträttande principper, men milda och ödmjuka av hjärtat såsom Kristus var. Då kan de, om de förblir i Kristus, utföra den gärning han skulle utföra, om han vore i deras ställe. En hård för dömande anda hör inte ihop med hjältemod i vår tids reformverk. Alla själviska metoder i Guds tjänst är en styggelse i hans ögon. (Band 6, sid. 141-151, 1900.)

Kapitel 60

Lärarnas karaktär och arbete

Arbetet på våra skolor skulle inte likna det som utförs vid världens skolor och seminarier. De vetenskapliga studierna får inte betraktas som underordnade, men av största vikt måste den kunskap anses vara, som gör ett folk passande att bestå på Guds stora beredelsedag. Våra skolor skulle mera likna profetskolorna. De skulle vara läroanstalter, där eleverna leds in under Kristi disciplin och får undervisning av den store Läraren. De skulle vara familjeskolor, där varje elev skulle få särskild hjälp från sina lärare såsom medlemmarna i en familj får hjälp i sitt hem. Ömhet, medkänsla, enighet och kärlek skulle vårdas. Skolan skulle ha osjälviska, hängivna, trogna lärare, som drivna av Guds kärlek och med hjärtan fyllda av ömhet, sörjer för elevernas hälsa och lycka. Det skulle vara deras mål att hjälpa eleverna framåt i varje viktig kunskapsgrän.

Visa lärare skulle kallas till våra skolor, sådana som känner sitt ansvar inför Gud att inpräglade i sinnena nödvändigheten av att känna Kristus såsom sin personlige Frälsare. Från den högsta till den lägsta klassen skulle de visa särskild omsorg beträffande elevernas frälsning, och genom personlig ansträngning söka leda dem in på rätta vägar. De skulle visa medkänsla med sådana som inte fått rätt fostran under barnåren, och söka hjälp för defekter, som om de inte avlägsnas, fördärvar karaktären. Ingen kan utföra detta verk som inre först f-är gått i Kristi skola och där lärt, hur man skall undervisa.

Alla som undervisar i våra skolor borde leva i nära kontakt med Gud och känna sin bibel grundligt, så att de kan vidarebefordra gudomlig visdom och kunskap i uppgiften att utbilda ungdomar till gagn rik tjänst i detta livet och för det tillkommande, eviga livet. Det skulle vara män och kvinnor, som inte endast har kunskap om sanningen, men som lever därefter. ”Det är skrivet” skulle uttryckas i deras ord och i deras liv. Genom sitt eget handlingssätt skulle de lära eleverna enkelhet och rätta vanor på alla områden. Ingen skulle bli lärare i våra skolor som Inte har erfarenhet av lydnad för Guds ord.

Rektorer och lärare behöver vara döpta i den helige Ande. Ångerfulla människors

allvarliga böner förvaras vid Guds tron, och Gud skall besvara dessa böner i sin tid, om vi i tro håller oss fast vid hans arm. Låt jaget gå upp i Kristus, och Kristus i Gud, och det kommer att bli en sådan uppenbarelse av hans makt att hjärtan smälter och besegras. Kristus undervisade på ett sätt som var helt olika allmänna metoder och vi skall vara hans medarbetare.

Att undervisa innebär mycket mer än vad många tror. Det fordras stor skicklighet att göra sanningen förstådd. Av denna orsak skulle varje lärare sträva efter ökad kunskap om den andliga sanningen, men han kan inte erhålla denna kunskap, om han skiljer sig själv från Guds ord. Om han önskar utveckla sina krafter och sina förmågor, måste han studera dagligen, han måste "äta" Ordet och smälta det och arbeta som Kristus arbetade. Den människa som hämtar sin näring från Livets bröd får varje sin förmåga styrkt genom den helige Ande. Detta är den mat som ger evigt liv.

Lärare som låter sig undervisas av den store Läraren, skall få uppleva Guds hjälp på samma sätt som Daniel och hans kamrater fick göra. De behöver stiga uppåt mot himmelen i stället för att stanna kvar på slätten. Kristen erfarenhet skulle förenas med all sann utbildning. "Låten eder själva såsom levande stenar uppbyggas till ett andligt hus, så att I bliven ett 'heligt prästerskap', som skall frambära andliga offer, vilka genom Jesus Kristus äro välbehagliga för Gud." (1 Petr. 2: 5.) Lärare och elever borde studera dessa ord och se, om de tillhör dem som på grund av den överflödande nåd som ges, får göra den erfarenhet som varje Guds barn måste göra, innan det kan flyttas upp till en högre klass. I all sin undervisning skulle lärarna förmedla ljus från Guds tron, för utbildningen är ett verk, vars följder skall vara märkbara genom ändlösa evigheter.

Lärarna skulle leda eleverna till att tänka, och att själva klart förstå sanningen. Det är inte nog med att läraren förklarar och eleven tror. Lusten att få tåga och undersöka måste väckas, och eleven måste förmås att förklara sanningen med egna ord och därmed göra det klart, att han inser dess kraft och kan använda den. Genom oförtrutna ansträngningar skulle på detta sätt de livsviktiga sanningarna inpräntas i sinnena. Detta blir kanske en långsam process, men det är av större värde än att rusa igenom viktiga ämnen utan tillbörlig hänsyn. Gud väntar att hans institutioner skall överträffa världens, ty de representerar honom. Människor som i sanning är förenade med Gud skall visa världen, att det är Någon, förmer än en människa, som står vid rodret.

Våra lärare behöver ständigt lära sig mera. Reformatorerna behöver själva bli

reformerade, inte bara deras arbetsmetoder utan deras hjärtan. De behöver förvandlas genom Guds nåd. När Nikodemus, en stor lärare i Israel, kom till Jesus, framställde Mästaren för honom villkoren för det eviga livet och lärde honom själva omvändelsens alfabet. Nikodemus frågade: ”Huru kan detta ske?” Och Kristus svarade: ”Är du Israels lärare och förstår icke detta?” Denna fråga skulle kunna ställas till många, som är lärare, men som har försummat den beredelse som är nödvändig för att kvalificera dem för detta arbete. Om människohjärtat tog emot Jesu ord skulle det bli en mycket djupare andlig kännedom om och högre förståelse för vad det är som danar en lärjunge, en uppriktig Kristi efterföljare och en uppfostrare som han kan godkänna.

Lärarnas brister

Många av våra lärare har mycket som de måste glömma och mycket Även helt annan karaktär att lära. Om de inte är villiga att göra detta, om de inte blir grundligt förtrogna med Guds ord, och deras sinnen engageras i studium av de härliga sanningarna om den store Lärarens liv - kommer de att försvara just de misstag som Herren försöker rätta. Planer och åsikter som inte borde uppmuntras inpräntas i sinnet, och i all uppriktighet kommer dessa lärare att dra felaktiga och farliga slutsatser. Den säd som sås är inte sanningens säd. Många vanor och bruk, som är vanliga i skolarbetet och som kanske betraktas som obetydliga ting, kan inte tillåtas i våra skolor. Det är kanske svårt för lärarna att ge upp länge omhuldade idéer och metoder, men om de ärligt och ödmjukt frågar vid varje steg de tar: ”Är detta Guds väg?” och sedan följer hans ledning, skall han föra dem på trygga stigar och deras åsikter kommer att ändras genom erfarenhet.

Lärarna på våra skolor behöver rannsaka Bibeln tills de för sin personliga del förstår den och öppnar sina hjärtan för det underbara ljus som Gud har gett och vandrar i det. Gud skall då undervisa dem, och de i sin tur kommer att undervisa efter helt andra riktlinjer och i sin undervisning påverkas mindre av tankar och uppfattningar från människor, som aldrig haft någon förbindelse med Gud. Nu skattar de den mänskliga visdomen långt mindre och känner i stället en djup själslig hunger efter den visdom som kommer från Gud.

På Jesu fråga till de tolv: ”Icke viljen väl också I gå bort?” svarade Petrus: ”Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tro och förstå att du är Guds Helige.” (Joh. 6: 67-69.) När lärarna tar med sig dessa ord i sitt arbete i

klassrummet, kommer den helige Ande att vara närvarande och utföra sitt verk i sinnen och hjärtan. (Band 6, sid. 152-156, 1900.)

Kapitel 61

Ord från den himmelske läraren

En kväll var jag i ett stort sällskap, där alla dryftade ämnet ”Utbildning”. Många kom med invändningar mot förändring av det slags utbildning som en lång tid varit på modet. En som länge varit vår lärare sade till de andra: ”Frågan om utbildning skulle intressera varje sjundedagsadventist. Besluten angående vårt skolarbetes utformning och karaktär skulle inte lämnas helt och hållet till rektorer och lärare.”

Några framhöll ivrigt studium av icke-troende författares verk och rekommenderade just de böcker, som Herren har fördömt och som därför inte på något sätt skulle godkännas. Efter mycket allvarligt samtal och en livlig diskussion steg vår lärare fram, och medan han i sin hand höll de böcker, som allvarligt rekommenderats som nödvändiga vid en högre utbildning, sade han: ”Finner ni i dessa författares tankar och principer sådant, som gör att ni tryggt kan sätta dem i elevernas händer? Det mänskliga sinnet tjasas lätt av Satans lögn; och dessa verk framkallar en avsmak för Guds ord, som när det mottas och uppskattas, försäkrar mottagaren evigt liv. Ni är vanemänniskor och borde komma ihåg, att goda vanor är till välsignelse både vad gäller påverkan av er egen karaktär och det goda inflytandet över andra. Men sedan onda vanor en gång grundlagts, utövar de en tyrannisk makt och slår sinnen i bojor. Om ni aldrig hade läst ett enda ord i dessa böcker, skulle ni idag mycket bättre förstå Boken, som är värd att studeras framför alla andra böcker, och som ger de enda rätta idéerna angående högre utbildning.

Det faktum att det varit en sed att ta med dessa författares alster bland våra textböcker, och att det är en gammal, grånad vana, är inget argument till dess favör. Att man länge begagnat dessa böcker innebär inte, att de kan rekommenderas såsom tillförlitliga och nödvändiga. De har lett tusenden dit Satan förde Adam och Eva - till det kunskapens träd, av vilket Gud har förbjudit oss att äta. De har lett elever till att överge studiet av Bibeln för att studera sådant som inte är nödvändigt. Om elever som utbildats på detta sätt någonsin skall bli passande att arbeta för människor, måste de först glömma mycket som de har lärt. De kommer att finna det svårt att glömma, ty tvivelaktiga tankar har slagit rot i deras sinnen liksom ogräset i trädgården, och som ett resultat därav kommer en del att aldrig kunna skilja mellan rätt och orätt. Det goda och

det onda har blandats i deras utbildning. Bilden av människor och deras tankar har upphöjts för att de skulle se upp till dem, så att när de nu försöker undervisa andra, är det lilla de vet om sanningen sammanvävt med människors åsikter, ord och handlingar. Ord från människor som bevisar att de inte har någon praktisk erfarenhet av Kristus, skulle inte finna någon plats i våra skolor. De kommer att hindra en rätt utbildning.

Ni har Guds levande ord, och om ni endast ber om det, får ni den helige Andes gåva som gör Ordet till en makt för dem som tror och lyder. Den helige Andes uppgift är att leda till hela sanningen. När ni litar på den levande Gudens ord med hjärta, själ och sinne, blir förbindelsen med Gud obehindrad. Djupt, allvarligt studium av Ordet under ledning av den helige Ande skall ge er färskt manna, och samme Ande gör Ordet verksamt när det används. Ungdomens strävan att inrikta sitt sinne på vad som är högt och heligt kommer att belönas. De som gör uthålliga försök i denna riktning och koncentrerar sig på att förstå Guds ord, är beredda att samarbeta med Gud.

Världen erkänner en del lärare som inte Gud kan godkänna som pålitliga uppfostrare. Dessa ringaktar Bibeln, och oomvända författares verk rekommenderas, som om dessa innehöll tankar som skulle vävas in i karaktären. Vad kan man vänta sig Även sådan sådd? Vid studiet av dessa tvivelaktiga böcker blir såväl lärarnas som elevernas sinnen fördärvade och fienden sår sitt ogräs. Det kan inte bli annorlunda. Genom att dricka ur en oren källa, förgiftas människan. Oerfarna ungdomar, som studerar enligt denna plan, tar emot intryck som leder dem in i tankebanor som är ödesdigra för gudsfruktan. Ungdomar som kommit till våra skolor, har lärt av dessa böcker som ansågs ofarliga, därför att de användes och rekommenderades i världsliga skolor. Och då vi följt bruket i de världsliga skolorna, har många elever slutat som fritänkare därför att de studerat just dessa böcker.

Varför har ni inte upphöjt Guds ord framför all mänsklig produktion? Räcker det inte att hålla sig nära honom som är all sannings källa? Är ni inte tillfreds med att hämta friskt vatten från Libanons strömmar? Gud har levande källor som svalkar den törstige och förrådshus av dyrbar kost som kan styrka det andliga livet. Lär av honom och ni skall kunna ge skäl för det hopp ni har. Har ni trott att en bättre kunskap om vad Herren sagt, skulle ha en skadlig inverkan på lärare och elever?"

Stilhett föll över de församlade, och allas hjärtan övertygades. Människor som hade ansett sig vara visa och starka, såg nu att de var svaga och hade bristfällig kunskap

om den Bok, som berör människans eviga öde.

Guds sändebud tog då från flera av lärarna dessa böcker som de hade studerat, av vilka en del skrivits av icke-troende författare och som innehöll otrostankar. Han lade dem åt sidan och sade: ”Det har aldrig funnits någon gång i era liv då studiet av dessa böcker gagnade ert bästa och er framgång nu eller ert kommande, eviga goda. Varför fyller ni era hyllor med böcker som leder sinnet bort från Kristus? Varför lägger ni ut pengar på sådant som inte är bröd? Kristus kallar på er: ’Lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat.’ Ni behöver äta av brödet, som kommer ner från himmelen. Ni behöver studera Bibeln med större flit och dricka ur den levande Källan. Hämta från Kristus under allvarlig bön vad ni behöver. Gör det till en daglig erfarenhet att äta Människosönens kött och dricka hans blod. Mänskliga författare kan aldrig fylla era stora behov i denna tid. Men genom att se på Kristus, begynnaren och fullkomna ren av er tro. kommer ni att likbil das med honom.”

Han lade Bibeln i deras händer och fortsatte: ”Ni har liten kännedom om denna bok. Ni känner varken Skrifterna eller Guds kraft, inte heller förstår ni den djupa betydelsen av det budskap, som skall bäras ut till en förlorad värld. Den tid som gått har visat att såväl lärare som elever känner mycket litet till de fruktansvärt allvarliga sanningar, som är avgörande för denna tid. Skulle den tredje ängelns budskap förkunnas i hela sin omfattning för. många av dem som är lärare, skulle de inte förstå det. Agde ni den kunskap som kommer från Gud, skulle hela er varelse förkunna sanningen om den levande Guden för en värld som är död i överträdelse och synd. Men böcker och tidningar, som innehåller föga av adventbudskapet lovprisas, och människorna har blivit för visa för att följa ett ’Så säger Herren’ .

I våra skolor skulle varje lärare upphöja den ende sanne Guden men många väktare sover. De är såsom blinda som leder blinda. Ändå är Herrens dag nära inpå oss. Såsom en tjuv kommer den med smygande steg, och den kommer överraskande för alla som inte är vakande. Vilka bland våra lärare är vakna och som trogna förvaltare av Guds nåd låter trumpeten ljuda klart? Vem förkunnar den tredje ängelns budskap och kallar världen att göra sig redo för Guds stora dag? Det - budskap vi fått, bär den levande Gudens insegel”.

Han pekade på Bibel,. och sade: ”Gamla och Nya testamentet skall kombineras i arbetet för att bereda ett folk för Herrens stora dag. Gör allvarligt bruk av era nuvarande

tillfällen. Gör den levande Gudens ord till er textbok. Om så alltid hade skett, skulle elever som gått förlorade för Guds verk, nu vara missionärer. Jehova är den ende sanne Guden, och han skall vördas och tillbedjas. De som uppskattar icke-kristna författare och får eleverna att anse dessa böcker som nödvändiga för sin utbildning, försvagar deras tro på Gud. Tonen, andan och inflytandet av dessa böcker är skadliga för dem som är beroende av dem för sin kunskap. Det inflytande som eleverna så utsätts för, har fått dem att vända sin blick från Jesus, världens Ljus. Onda änglar gläder sig över att de som bekänner sig tro på Gud, på detta sätt förnekar honom som han har förnekats i våra skolor. Rättfärdighetens Sol har lyst över församlingen för att fördriva mörkret och dra Guds folks uppmärksamhet till den beredelse, som är nödvändig för dem, som skall lysa såsom ljus i världen. De som tar emot detta ljus skall förstå det; de som inte tar emot det kommer att vandra i mörker utan att veta vad de snubblar på. Människan är aldrig trygg förrän hon har gudomlig ledning. Då kommer hon att ledas till hela sanningen. Kristi ord kommer med levande kraft till lydiga hjärtan, och genom att i sina liv följa den gudomliga sanningens bud förvandlas människan till fullkomlig likhet med Gud, och i himmelen skall det sägas: 'I honom bor gudomens hela fullhet lekamligen, och i honom haven r blivit delaktiga av den fullheten.'" (Kol. 2: 9, 10.)

I intet fall skulle eleverna tillåtas studera så många ämnen, att de hindras från att ta del i andliga sammankomster. (Band 6, sid. 152-156, 1900.)

Kapitel 62

Internatskolan

Många av de ungdomar som går på våra skolor, går miste om hemmets milda och varma atmosfär och inflytande. Just vid den tid i livet, då de behöver en vaksam tillsyn, kommer de bort från föräldrarnas inflytande och auktoritet, och hamnar i en stor grupp av ungdomar i deras egen ålder, men med olika karaktärer och livsvanor. Några av dessa har i sin barndom lärt alltför litet ordning och lydnad, och de är ytliga och lättsinniga. Andra åter har hållits för strängt, och känner nu när de är borta från de händer som hållit tyglarna kanske för hårt, att nu är de fria att göra som de önskar. De ogillar blotta tanken på regler och förpliktelser. Genom sådana kontakter ökas farorna i hög grad för de unga.

Våra internatskolor har upprättats för att vår ungdom inte skall lämnas att driva hit och dit och utsättas för det onda inflytande som finns i överflöd överallt, utan så långt möjligt är låta dem få vara i en hematmosfär, så att de skyddas från frestelse till omoral och leds till Jesus. Den himmelska familjen representerar det som varje familj på jorden skulle vara. Och våra internatskolor, där ungdomarna samlas för att bereda sig för Guds tjänst, skulle så långt möjligt är likna den gudomliga förebilden.

Lärare som har hand om dessa internatskolor bär stort ansvar, för de skall vara i fars och mors ställe och visa intresse för eleverna, alla och envar, såsom föräldrar visar sina barn. De ungas olika karaktärsdrag innebär stor omsorg och många tunga bördor. Det krävs stor takt och mycket tålamod för att leda sinnen, som genom dålig fostran förts på villovägar, i rätt riktning. Lärarna behöver stor ledarbegåvning, de måste vara principfasta och ändå förståndiga och vänliga och förena kärlek och Kristus-lik medkänsla med disciplin. De skulle vara trons, visdomens och bönens människor. De skulle inte visa en hård och oböjlig värdighet, utan förena sig med de unga, bli en av dem i deras glädjeämnen och sorger såväl som i den dagliga rutinen. Villig, kärleksfull lydnad blir vanligtvis resultatet av en sådan ansträngning.

Hushållsarbete

Den utbildning i hushålls- och praktiskt arbete som de unga får vid våra skolor

förtjänar särskild uppmärksamhet. Det är av stor vikt för karaktärsdaningen att elever utför det arbete som anvisas dem och avvisar och övervinner all lust till lättja. De behöver lära känna det dagliga livets plikter. De skulle undervisas att utföra sina praktiska sysslor ordentligt och väl, under så litet oväsen och oordning som möjligt. Allt skulle utföras ordentligt och noga. Köket och alla andra delar av byggnaden skulle hållas rena och snygga. Böckerna skulle läggas åt sidan tills det blir tid för dem, och ingen skulle ta flera ämnen än han hinner med, utan att försumma hushållsplikterna. Studiet av böckerna skall inte uppta sinnet på bekostnad av plikterna i hemmet, på vilka hela familjens trevnad beror.

I utförandet av dessa sysslor får inte vårdslöshet, försummelse och oordning förekomma, för om sådana vanor inte övervinns, kommer de att följa en människa i varje fas av hennes liv och göra henne onyttig i livet och onyttig i missionens tjänst. Om inte dessa vanor uthålligt och bestämt övervinns, kommer de att besegra eleven för tid och evighet. De unga skulle uppmuntras att vänja sig vid att klä sig rätt, så att deras yttre blir trevligt och tilldragande. De skulle lära sig att hålla sig rena och snygga. Alla deras vanor skulle vara sådana, att de kan vara till hjälp och trevnad för andra.

Särskilda direktiv gavs till Israels arméer att i och runt om deras tält skulle allt vara rent och i ordning, så att inte Guds ängel skulle se deras orenhet när han gick genom lägret. Läger Herren noga märke till dessa ting? Ja, det gör han, för detta påpekades för att han inte på grund av smutsen i deras läger, skulle vägra att följa deras arméer i striden mot fienden. På samma sätt lägger Gud märke till alla våra handlingar. Den Gud som var så noga med att Israels barn skulle vänja sig vid renlighet, godkänner inre i våra dagar något slags orenhet.

Gud har anförtrott föräldrar och lärare att uppfostra barn och ungdom enligt dessa riktlinjer, och från allt de uträttar skall de kunna hämta andliga lärdomar. Medan vi lär dem att hålla sig fysiskt rena, skulle vi också lära dem att Gud önskar att vi också skall ha rena hjärtan. Medan de sopar ett golv kan de lära hur Gud renar hjärtat. Då stänger de inte dörrar och fönster och lämnar smuts i rummet, utan de öppnar dörrarna. och slår upp fönstren på vid gavel och försöker omsorgsfullt avlägsna allt damm. På samma sätt måste impulsernas och känslans fönster öppnas mot himmelen, och själviskhetens och världslighetens damm avlägsnas. Guds nåd måste göra sinnets kamrar rena, och varje naturens livselement måste renas och få nytt liv genom Guds Ande. Oordning och slarv i de dagliga plikterna får oss att glömma Gud och att ha ett sken av gudsfruktan i vår

trosbekännelse, fastän vi förlorat dess verklighet. Vi måste vaka och bedja, annars kommer vi att gripa efter skuggan och förlora verkligheten.

En levande tro skulle likt gyllene trådar löpa genom vår dagliga erfarenhet i utförandet av våra små plikter. Då skulle eleverna ledas till att förstå de rena principer som Gud önskar skall prägla varje handling i deras liv. Allt dagligt arbete skulle vara av den art, att det påskyndar andlig tillväxt. Då skulle de livsviktiga principerna tro, förtröstan och kärlek till Jesus påverka de allra minsta detaljerna av det dagliga livet. Man ser då upp till Jesus, och kärleken till honom blir det ständiga motivet, som ger en levande kraft åt varje plikt som utförs. Man strävar då efter rättfärdighet, och ”hoppet låter oss icke komma på skam”. Allt som görs är till Guds ära.

Till varje elev skulle jag vilja säga: Var plikttrogen när det gäller arbetet i hemmet! Var trogen i fullgörandet av de små plikterna! Var en levande kristen i hemmet! Låt kristna principer regera ditt hjärta och kontrollera ditt uppförande! Akta på varje råd från läraren, men se till att man inte alltid behöver tala om för dig vad du skall göra. Avgör själv! Lägg själv märke till om allt i ditt rum är rent och i ordning, så att inte någonting kan bli en förolämpning mot Gud, utan om heliga änglar skulle gå genom ditt rum, skulle de vilja stanna där, därför att de finner ditt rum tilldragande på grund av dess ordning och renlighet. Om ni utför era plikter villigt, ordentligt och troget är ni missionärer. Ni bär vittnesbörd om Jesus Kristus. Ni visar att Kristi lära, varken i princip eller praktik, gör er slarviga, ohyfsade och respektlösa mot era lärare så att ni inte följer deras råd och anvisningar. Bibelns lära, omsatt i praktiken, gör er vänliga, omtänksamma och trofasta. Ni försummar då inte de små tingen. Välj som ert motto Kristi ord: ”Den som är trogen i det minsta, han är ock trogen i vad mer är.”

Kristet sällskapsliv och hövlighet

Guds folk praktiserar på det hela taget alltför litet kristet umgängesliv. Denna gren av uppfostran skulle inte försummas eller bortses från vid våra skolor. Eleverna skulle lära sig, att de inte är oberoende atomer, utan att var och en är en tråd, som förenad med andra trådar bildar en vävnad. Inte i någon avdelning av vår verksamhet kan denna undervisning ges så effektivt som i skolan. Här har eleverna dagligen tillfällen som, om de tar dem till vara, är till stor hjälp vid utveckling av sällskapstalangerna. Det ligger i deras egen makt att så ta vara på tid och tillfällen att de kan utveckla en karaktär som gör dem lyckliga och nyttiga. De som sluter sig inom sig

själva och är ovilliga att vara sällskapliga och andra till välsignelse genom vänligt umgänge, förlorar själva många välsignelser, för genom ömsesidig kontakt lär man sig också ömsesidigt att uppföra sig ledigt och trevligt. Genom sällskapligt umgänge stiftas bekantskaper och slutes vänskapsförbund, vars resultat är hjärtans enhet och en atmosfär av kärlek, som är himmelen välbehaglig.

Särskilt skulle de som har smakat Kristi kärlek utveckla sina sällskapstalanger, för på detta sätt kan de vinna människor för Frälsaren. Kristus skulle inte gömmas i deras hjärtan, inlåst som en eftertraktad skatt, helig och ljuvlig, som bara de själva kan glädjas åt. Inte heller skulle Kristi kärlek bevisas enbart för dem som de fattar tycke för. Eleverna skulle lära Kristus-likhet genom att visa ett vänligt intresse och villighet att umgås med dem som är i största behov av sällskap, även om de inte skulle tillhöra de kamrater, som de själva väljer. Vid alla tillfällen och på alla platser visade Jesus ett kärleksfullt intresse för människor och spred ett ljus av glädjefull fromhet omkring sig. Eleverna skulle lära sig att följa i hans fotspår. De skulle lära sig att likt Kristus visa kärlek, medkänsla och intresse för sina unga kamrater och söka dra dem närmare Jesus. Kristus skulle i deras hjärtan vara en källa av vatten, som springer upp med evigt liv och ger svalka åt alla som kommer i beröring med dem.

Denna villiga, kärleksfulla tjänst för andra i tider av nöd är välbehaglig för Gud. På detta sätt kan eleverna medan de går på skolan, vara levande missionärer för Gud, om de är trogna sin bekännelse. Allt detta tar tid, men den tid som använts på detta sätt är väl använd för därigenom lär eleverna sig att framställa kristendomen för världen.

Kristus vägrade inte att blanda sig med andra i vänligt umgänge. Om han inbjöds till en fest Även farise eller en publikan accepterade han. Vid sådana tillfällen var varje ord han yttrade en lukt till liv för hans åhörare, för måltiden var ett tillfälle för honom att dela med sig många dyrbara lärdomar, anpassade till deras behov. Kristus lärde på detta sätt sina lärjungar hur de skulle uppföra sig i sällskap både med sådana som var kristna och sådana som icke var det. Genom sitt föredöme lärde han dem, att om de tog del i någon offentlig samling, behövde inte deras samtal vara av samma karaktär som de vanligen är vid sådana tillfällen.

När eleverna sitter till bords, är deras samtal, om Kristus bor i deras hjärtan, rent och upplyftande. Om Kristus inte bor i deras hjärtan, finner de nöje i ytligt prat, skoj och skämt, som är ett hinder för andlig tillväxt och en orsak till att Guds änglar

bedrövas. Tungan är en otyglad lem, men det skulle inte vara så. Den skulle bli omvänd. T'lets gåva är nämligen en dyrbar gåva. Kristus är alltid redo att dela med sig av sina rikedomar, och vi skulle samla de juveler som kommer från honom, 'så att när vi talar, våra läppar skulle frambära dessa juveler.

Temperamentet, de personliga egenheterna, vanorna som ut gör vår karaktär - allting praktiserat i hemmet - avslöjar sig självt i våra olika livsformer. De böjelser vi följer, uppenbarar sig i tankar, ord och gärningar av samma karaktär. Om varje elev, som är en del av skolfamiljen, försökte att hålla tillbaka varje ovänligt och ohövligt ord och tala med respekt till alla, om han kom ihåg att han bereder sig för att bli medlem av den himmelska familjen, om han satte en helig vakt kring sitt in flytande, så att han inte drog någon bort från Kristus, om han ville bemöda sig om att med varje handling i sitt liv frambära lov till honom, som kallat honom ut ur mörkret in i sitt underbara ljus - vilket reformerande inflytande skulle då inte strömma ut från varje internatskola!

Andakterna

Det viktigaste av allt vid våra skolor är den andliga utbildningen, andakterna. Dessa skulle genomföras med det största allvar och med vördnad, samtidigt som de skulle göras så tilltalande som möjligt. De skulle inte hålla på så länge, att de blir tröttande för i så fall kommer de unga att förknippa kristendom med allt som är torrt och ointressant, och många kommer därmed att ledas till att ställa sitt inflytande på fiendens sida, medan de kunde ha blivit en välsignelse för världen och för församlingen om de undervisats på rätt sätt. Sabbatsmötena, morgon- och kvällsandakterna i hemmet och i kapellet kan, om de inte är klokt planerade och levandegjorda av Guds Ande, bli det mest formella, obehagliga och tråkiga, och för ungdomarna det mest tröttsamma av allt i skolan. Alla slags möten skulle planeras och ledas på ett sådant sätt, att de inte endast är till nytta utan även så trevliga och tilldragande som möjligt. Gemensam bön förenar hjärtan med band som håller. Att öppet och modigt bekänna Kristus, uppenbara hans mildhet, ödmjukhet och kärlek i vår karaktär, kommer att fångsla andra genom den sanna gudsfruktans prydnad.

Vid alla dessa tillfällen skulle Kristus framstå såsom "härlig framför tio tusen", såsom den vars hela "väsende är ljuvlighet". (Höga Visan 5: 10, 16.) Han skulle framställas såsom Källan till all sann glädje och tillfredsställelse, Givaren av varje god och fullkomlig gåva, Ursprunget till varje välsignelse, den Ende i vilken allt vårt hopp

om evigt liv har sitt centrum. Låt Guds kärlek och den kristna upplevelsens glädje uppenbara sig i sin sanna skönhet i varje andlig sammankomst. Framställ Frälsaren såsom den som utplånar alla syndens följder.

För att uppnå detta resultat måste all trångsynthet avlägsnas. Uppriktig, allvarlig, från hjärtat kommande hängivenhet erfordras. En brinnande och verksam fromhet hos lärarna är nödvändig. Det finns kraft för oss, om vi vill ha den. Det finns nåd för oss, om vi förstår att ta emot den. Den helige Ande väntar på att vi skall kräva att få den, om vi endast begär den med den intensitet i avsikten som står i proportion till värdet av det vi söker. Himmels änglar ger akt på allt vårt arbete och vakar över, hur de bäst kan tjäna var och en, så att denne kan återspegla Kristi likhet i karaktären och förvandlas till den gudomliga avbilden. När de som bär ansvaret för våra internatskolor förstår att uppskatta de förmåner och möjligheter, som finns inom deras räckhåll kommer de att utföra ett verk för Gud som himmelen skall godkänna. (Band 6, sid. 168-175, 1900.)

Kapitel 63

Det praktiska arbetet vid våra skolor

Även om svårigheter skulle uppstå, skall vi inte sluta med de industrier som har blivit grenar av vår utbildning. Medan de unga går i skola, skulle de ha tillfälle att lära sig hantera verktyg. Under ledning av skickliga yrkesmän, snickare som kan undervisa och är tåliga och vänliga, skulle eleverna själva uppföra byggnader på skolans mark och göra nödvändiga reparationer. Därmed får de genom praktisk erfarenhet lära sig hur man kan bygga mest ekonomiskt. Eleverna skulle också lära sig att utföra olika slags arbeten inom ett tryckeri, t.ex. att sätta, arbeta vid pressarna och i bokbinderiet, samt lära sig andra praktiska yrken inom olika områden. Frukträd skulle planteras, grönsaker och blommor odlas, och den uppgiften kan de kvinnliga eleverna få som utomhusarbete. Medan de så övar hjärna, ben och muskler, erhåller de kunskap om det praktiska livet.

Utbildning på alla dessa områden kommer att göra de unga mer lämpliga att förkunna adventbudskapet i främmande länder. De kommer då inte att vara beroende av de människor bland vilka de bor, när det gäller matlagning, sömnad och husbygge. Inte heller blir det då nödvändigt att ge ut pengar för att transportera arbetare tusentals mil för att planera och bygga skolor, kyrkor och bostäder. Missionärerna får större inflytande över människor, om de kan undervisa de oerfarna om de bästa metoderna att arbeta och sättet att nå bästa resultat. På detta sätt visar de att missionärer även kan vara yrkeslärare, och denna undervisning kommer särskilt att uppskattas på platser, där medlen är begränsade. Sådana missionärer kostar mycket mindre i underhåll, därför att de samtidigt med sina studier använt sina fysiska krafter på bästa sätt i praktiskt arbete, och vart de än reser kommer allt det de lärt på dessa områden att ge dem en fördelaktig ställning. De elever som arbetar inom praktiskt område skulle, antingen de är sysselsatta i hushållsarbete eller i jordbruk, ges tid och tillfälle att berätta om de praktiska och andliga lärdomar som de inhämtat i samband med arbetet. I livets alla praktiska uppgifter skulle en jämförelse göras med de lärdomar naturen och Bibeln ger.

Fördelen av att bo på landet

Orsakerna till att vi på några få platser flyttat från städerna, och byggt våra skolor på landet, gäller också skolorna på andra platser. Att lägga ner pengar på ytterligare

byggnader, när en skola redan är svårt skuldsatt, är inte förenligt med Guds plan. Hade de pengar som våra större skolor använt till dyrbara byggnader, investerats i jordegendomar, där eleverna kunde ha erhållit en rätt utbildning, skulle inte så många elever nu behöva kämpa under tyngden av växande skulder, och verksamheten vid dessa institutioner skulle vara i ett gynnsammare läge. Hade man följt denna väg, skulle en del elever ha klagat och föräldrar gjort många invändningar, men eleverna skulle ha fått en allsidig utbildning, som skulle ha berett dem inte endast för arbete inom olika praktiska yrken utan också för en plats på Herrens jordbruk på den nya jorden.

Om jordbruksarbete praktiserats mer på alla våra skolor skulle förhållandet nu vara helt annorlunda. Det skulle inte ha varit så nedslående. Motstridande inflytanden skulle ha övervunnits och den finansiella ställningen skulle ha ändrats. Det praktiska arbetet hade fördelats på eleverna, och allteftersom hela det mänskliga maskineriet brukades mera allsidigt hade större fysisk och andlig kraft utvecklats. Men den undervisning, som det behagade Herren att ge, har man frågat så litet efter, att hindren inte har övervunnits.

Det är tecken på feighet att så sakta och osäkert utveckla den praktiska yrkesvalslinjen, den linje som ger den bästa utbildningen. Se på naturen! Det finns rum inom dess vidsträckta gränser, där skolor kan upprättas och jorden odlas. Detta arbete är inom utbildningen det som bäst befrämjar det andliga livet, ty naturens röst är Kristi röst, som ger oss oräkneliga lärdomar om kärlek, kraft, ödmjukhet och uthållighet. En del uppskattar inte jordbruksarbetets värde. Dessa skulle inte lägga planer för våra skolor för de kommer att hindra utvecklingen enligt de rätta riktlinjerna. Under gången tid har deras inflytande varit ett hinder.

Om jorden brukas skall den, med Guds välsignelse, ge oss vad vi behöver. Vi skall inte bli missmodiga därför att vi misslyckas i timliga ting, och inte heller bli modfälda på grund av dröjsmål. Vi skall med omsorg, hoppfullt och tacksamt be arbeta jorden, förvissade om att jorden i sitt sköte har rika förråd, som den trogne arbetaren kan samla in, förråd med större rikedomar än guld och silver. Att beskylla Jorden för att ge dåligt resultat är att bära falskt vittnesbörd. Då den brukas på ett rätt och klokt sätt skall den skänka av sina skatter till människans gagn. Berg och kullar förändras, Jorden åldras likt en klädnad, men Guds välsignelse som dukar ett bord för hans folk i ödemarken, upphör aldrig.

Allvarliga tider ligger framför oss, och det är ett stort behov av familjer som flyttar ut från städerna till landsbygden, så att adventbudskapet blir känt .längs småvägar såväl som längs jordens stora allfarvägar. Mycket beror på om vi planerar i överensstämmelse med Guds ord och sedan utför arbetet uthålligt och energiskt. Helgad iver och ihärdighet är av större vikt än geni och boklig kunskap. Alla talanger och alla förmågor som människan utrustats med, är av intet värde om de inte brukas.

Ett återvändande till enklare metoder skulle uppskattas av barnen och ungdomen. Arbetet i trädgården och på åkern är en trevlig omväxling från det tröttsamma arbetet med teoretiska studier, till vilket det unga sinnet aldrig skulle begränsas. För det nervösa barnet, som finner läxorna tröttande och svåra att minnas, är detta arbete av särskilt värde. Det finns hälsa och lycka för barnet i studiet av naturen, och de intryck som det får där, glömmet det inte så lätt, för de har alltid samband med föremål som barnet ständigt ser.

Utbildningens A B C

Arbetet med jorden är en av de bästa sysselsättningarna, aktiverar musklerna och ger vila åt sinnet. Undervisning i Jordbruk skulle vara utbildningens A B C i våra skolor. Det är det allra första arbete vi skulle ta itu med. Våra skolor skulle inte vara beroende av att behöva köpa produkter, såsom säd, grönsaker och frukt, som är så nödvändigt för hälsan. Våra ungdomar behöver lära sig fälla träd och odla jorden lika väl som att inhämta boklig bildning. Olika lärare skulle tillsättas för att övervaka eleverna i deras arbete och arbeta samman med dem. På så sätt får lärarna själva lära sig att ta ansvar och bära bördor. Därtill lämpliga elever skulle också på detta sätt utbildas att ta ansvar och bli sina lärares medarbetare. Alla skulle rådgöra med varandra om de allra bästa metoderna för arbetets utförande.

Den övning som gör handen brukbar och lär den unge att bära sin lott av livets bördor, ger fysisk kraft och utvecklar varje förmåga. Alla skulle finna något att göra, som är till gagn för dem själva och till hjälp för andra. Gud har bestämt att arbetet skall vara en välsignelse, och endast den som flitigt arbetar finner livets sanna härlighet och glädje.

Hjärna och muskler skall brukas proportionellt, om hälsa och krafter skall bevaras. De unga kan då studera Bibeln med god uppfattningsförmåga och goda nerver.

De har sunda tankar och kan komma ihåg de dyrbara lärdomar, som de får genom Ordet. De kan tillägna sig dess sanningar och som resultat därav har de tankekraft att urskilja sanningen. När tillfället sedan så fordrar kan de övertygat, men med ödmjukhet, ge alla som frågar dem, skäl för sitt hopp. (Band 6, sid. 176-180, 1900.)

Kapitel 64

Avondales skoljordbruk

(Anvondale är vår skola i Australien) Vad gäller bruket av landomridet nära vår skola och kyrka är det några saker, som har uppenbarats för mig och som jag har uppmanats att framlägga för er. Ända till helt nyligen har jag inte känt mig fri att tala om dem, och även nu känner jag mig inte fri att tala om allt, eftersom vitt folk ännu inte är berett att förstå allt, som Gud i sin försyn önskar utveckla på Avondale.

I nattliga syner har några ting mycket klart visats mig. Personer valde ut Jordlotter nära skolan, på vilka de tänkte bygga sina hem. Men en stod i vår mitt, som sade: ”Ni begår ett stort misstag, som ni kommer att ångra. Landområdet här skall inte upptas av byggnader med undantag av bostäder för lärare och elever. Landområdet runt skolan skall reserveras för jordbruk,. Det skall bli en levande liknelse för eleverna. Eleverna skall inte betrakta skolans jord såsom något allmänt, utan skall se på den som en textbok, som har öppnats för dem och som Herren vill att de skall studera. Dess lärdomar skall ge kunskap om själens bildning.

Om, ni skulle tillåta att landomridet närmast skolan upptas av privatägda hus och sedan tvingas köpa landomriden för odling på avstånd från skolan, skulle ni begå ett stort misstag, som ni alltid skulle få ångra. All jord nära skolbyggnaden skall betraktas som skolans gård, där de unga kan utbildas under väl kvalificerade ledare. De unga, som studerar vid vita skolor, behöver hela landomridet i skolans närhet. Där skall de plantera prydnads- och fruktträd och odla trädgårdsprodukter.

Skolans jord skall betraktas såsom naturens textbok, från vilken lärarna hämtar bildmaterial. Vira elever skall lära sig att Kristus som skapade världen och allt i den, är liv och ljus för allt levande. De ting som ögonen får njuta av under skoltiden kommer att göra varje barn och ungdom, som är villig att utnyttja tillfällena till god utbildning, tacksamma och lyckliga.”

Arbetet som ligger framför oss

Vi behöver flera lärare och flera förmågor för att utbilda eleverna inom olika

grenar, så att många personer lämnar denna plats villiga och dugliga att till andra vidarebefordra den kunskap de här inhämtat. Föräldralösa pojkar och flickor skulle här finna ett hem. Byggnader att inrymma ett sjukhus skulle uppföras, och bitar skulle anskaffas för skolans räkning. En skicklig agronom skulle anställas, likaså kloka och energiska personer att tjänstgöra som ledare inom de olika industriföre tagen, personer som är villiga att helhjärtat satsa allt på att undervisa eleverna.

Många ungdomar som kommer till skolan, önskar utbilda sig inom någon teknisk linje, Undervisningen på detta område skulle inrymma bokföring, snickeri och allt som angår jordbruk. Man borde också planera för att utbilda smeder, målare, skomakare, kokerskor, bagare, tvätterskor, strykerskor, maskinskrivare och boktryckare. Alla krafter vi har skulle tas i anspråk för sidan utbildning, så att eleverna lämnar skolan väl förberedda för livets praktiska uppgifter.

Små stugor och byggnader som behövs vid skolan, skall uppföras av eleverna själva. Dessa skulle inte ligga för nära var andra eller för nära skolbyggnaden. I detta arbete skulle små grupper under kompetenta ledare bildas, som lärde sig att ta hela ansvaret. Allt detta kan inte genomföras på en gång, men vi måste börja vårt arbete i tro.

Landområden skall reserveras

Herren önskar att marken runt om skolan skall invigas åt honom för att tjänstgöra som hans eget klassrum. Här finns det gott om mark, och jordområdena nära skolan och kyrkan skall inte upptas av privatägda hus. De som bekänner sanningen för vår tid är inte alla nyskapade till sin karaktär. De är inte alla goda föredömen, för de representerar inte Kristi karaktär. Det är många som skulle tycka om att bo nära kyrkan och skolan, men 'Som inte skulle vara till hjälp utan till hinder. De tycker att de skulle bli hjälpta och gynnade. Men de förstår varken vår arbetssituation eller dess karaktär. De förstår inte, att allt som gjorts vid Avondale har utförts genom det hårdaste arbete, och att de pengar som har använts är antingen offergåvor eller lån, som måste betalas igen.

Bland dem som vill bosätta 'sig nära skolan, finns några, som är högmodiga och angelägna om sitt eget anseende. De är känsliga och partisinnade. De behöver bli omvända, för de är långtifrån i ett sådant 'läge att de kan ta emot Herrens välsignelse. Satan frestar dem att begära förmåner, som om de beviljades, endast skulle skada dem och skaffa deras bröder bekymmer. Guds ords levande principer behövde delges dem

som nu inte ger rum för dessa. De som går i Kristi skola skall anse sig själva ovärdiga varje Guds ynnest. De bör inse att de inte gjort sig förtjänta av allt det goda de får, och skatta sig själva lyckliga. Deras ansikten ,skall uttrycka frid och vila i Herren, för de har Guds löfte att han sörjer för dem.

”Så säger Herren: Himmelen är min tron, och jorden är min fotapall; vad för ett hus skullen I då kunna bygga åt mig, och vad för en plats skulle tjäna mig till vilostad? Min hand har ju gjort allt detta, och så har allt detta blivit ria, säger Herren. Men till den skådar jag ned, som är betryckt och har en förkrossad ande, och till den som fruktar för mitt ord.” (Jes. 66: 1, 2.) I slutet av år 1898 hade vi många erfarenheter, som lärde oss vad dessa ord innebär. Jag kände en stor börda, och det visades mig hur mycket ont som skulle bli följderna av att privata hus uppfördes nära skolan. Vi tycktes vara samlade till ett planeringsmöte, och där stod ibland oss En, som vi väntade skulle hjälpa oss ut ur svårigheterna. De ord han talade var tydliga och bestämda:

”Detta landområde är av Gud bestämt att vara till skolans gagn. Ni har haft bevis på människoverk och vad det innebär i frestelsens tid. Ju flera familjer som bosätter sig nära skolan, desto flera svårigheter kommer att möta lärare och elever. Människans naturliga själviskhet väcks till liv när inte allting passar henne. Landområdet runt om skolan skall vara jordbruk, och detta skall uppta ett mycket större område än vad ni trott. Arbete i samband med studier skall utföras här enligt de råd som getts. Avondale skall vara ett filantropiskt centrum. Guds folk i Australasiatiska divisionen skall ledas av den helige Ande att ge både förståelse och medel till underhåll och uppmuntran av många företag i barmhärtighetens tjänst, vilka skall ge de fattiga, de hjälplösa och de okunniga hjälp till självhjälp.”

Ett panorama

Vid flera tillfällen har jag fått ljus över att skolans närmaste omgivning skall brukas såsom ett Herrens jordbruk. Vissa delar av denna jord skulle odlas på ett särskilt sätt. Utbredda framför mig såg jag landområden, där alla slags fruktträd som bär frukt i denna del av landet hade planterats. Det fanns också grönsaksodlingar, där frö såddes och odlades.

Om ledarna för detta jordbruk och skolans lärare tog emot och samarbetade med den helige Ande, skulle de klokt kunna leda arbetet och Gud skulle välsigna det.

Trädens skötsel, planterings- och såningsarbetet och inbärgandet av skörden skulle vara underbara lärdomar för eleverna. De osynlige länkar, som förenar säd och skörd skulle studeras, och Guds godhet påvisas och uppskattas. Det är Herren som ger kraft åt myllan och säden. Om det inte vore för den gudomliga kraften i förening med mänsklig duglighet, skulle den utsådda säden vara värdelös. En osynlig makt är ständigt verksam för människans skull, att förse henne med mat och kläder. Liknelsen om säden, såsom lärare och elever här kan studera den i deras dagliga erfarenhet, uppenbarar att Gud verkar i Naturen och klargör de ting som tillhör himmelriket. (Band 6, sid. 181-185, 1900.)

Kapitel 65

Våra församlingsskolor

Våra församlingar har en särskild uppgift, när det gäller att utbilda och fostra våra barn, så att inte dessa i skolan eller bland kamrater utsätts för dåligt inflytande. Världen är full av synd och förakt för Guds bud. Städerna har blivit lika Sodom, och våra barn utsätts varje dag för mycket ont. De som går i de offentliga skolorna umgås ofta med sådana, som är ännu mer försummade än de själva, sådana som, om man undantar tiden de sitter i klassrummet, får sin uppfostran på gatan. Unga hjärtan tar lätt intryck. Och om inte deras omgivning är av det rätta slaget, kommer Satan att använda de försummade barnen för att genom dessa påverka dem, som fått en bättre fostran. Och innan adventistföräldrarna vet ordet av, bar på så sätt det onda skett, deras små barn bar dragits in i sedligt fördärv och fått själsliga skador.

De protestantiska samfunden har antagit den falska sabbaten, påvemaktens barn, och uppböjt den över Guds heliga dag. Det är vår uppgift att klargöra för våra barn, att veckans första dag inte är den rätta sabbatsdagen och att om vi helgar den sedan vi fått upplysning om den rätta sabbatsdagen, så är detta en överträdelse av Guds lag. Ger ,lärarna i de statliga skolorna våra barn sådan upplysning som överensstämmer med Guds ord? Framställs synden som uppror mot Gud? Lär man dem att lydnad för Guds bud är begynnelsen till all visdom? Vi sänder våra bömer till sabbatsskolan för att de skall lära känna adventbudskapet, men sedan under vardagarna i skolan får de läxor att läsa som innehåller villfarelse. Detta förhållande verkar förvirrande på barnen och det skulle inte vara så. Hur skall inflytandet Även undervisning som förvränger adventbudskapet kunna motverkas?

Kan vi förvåna oss över att en del av våra unga under sådana omständigheter inte uppskattar sina kristna förmåner? Kan vi undra över att de råkar ut för frestelser? Kan vi undra över att de, när de så försummas, söker förströelser, som inte gör dem något gott, och att deras andliga intressen försvagas och deras andliga liv förmörkas? Sinnet utvecklas allt efter den näring det får, och skörden blir av samma natur som den säd som såddes. Visar inte dessa fakta tydligt behovet av att vaka över vår ungdoms utbildning redan i deras tidigaste år? Vore det ,inte bättre, att de unga till en viss grad växte upp okunniga om sådant, som vanligen anses som bildning, än att de blir vårdslösa när det

gäller Guds sanning?

När Israels barn lämnade egyptierna, sade Herren: ”Ty jag skall på den natten gå fram genom Egyptens land och slå allt förstfött i Egyptens land, -både människor och boskap; och över Egyptens alla gudar skall jag hålla dom; jag är Herren. . . . Och tagen en knippa isop och doppen den i blodet som är i skålen, och bestryken det övre dörrträet och båda dörrposterna med blodet som är i skålen; och ingen av eder må gå ut genom sin husdörr intill morgonen. Ty Herren skal! gå fram för att hemsöka Egypten; men när han ser blodet på det övre dörrträet och på de två dörrposterna, skal! Herren gå förbi dörren och icke tillställa Fördärven att komma in i edra hus och hemsöka eder. Detta skolen I hålla; och det skal! Vara en stadga för dig och dina barn till evärdlig tid.” (2 Mos. 12: 12, 22-24.) Blodet på dörrträet symboliserade Kristi blod, som räddade de förstfödda bland hebréerna från förbannelsen.

Israeliternas erfarenhet skrevs ned till ,lärdom för dem som skulle leva i de sista dagarna. Innan den stora hemsökelsen drabbar jordens inbyggare, manar Herren alla som är sanna israeliter att bereda sig för denna händelse. Till föräldrarna sänder han ett varningens ’rop: ”Samla dina barn i ditt hus; ta dem bort från dem som ringaktar Guds bud och som lär och praktiserar det onda. Lämna, så snart som möjligt är, de stora städerna. Upprätta församlingsskolor. Ge era barn Guds ord som den fasta grunden för all deras utbildning. Det är rikt på underbara lärdomar, och om eleverna studerar det på småskolestadiet härnere, kommer de att vara beredda för den högre klassen därovan.”

Guds ord kommer till oss i denna tid: ”Gån icke i ok tillsammans med dem som icke tro; det bleve omaka par. Vad har väl rättfärdighet att skaffa med orättfärdighet, eller vilken gemenskap har ljus med mörker? Huru förlika sig Kristus och Beliar, eller vad delaktighet har den som tror med den som icke tror? Eller huru låter ett Guds tempel förena sig med avgudar?”

Vi äro ju ett den levande Gudens tempel, ty Gud har sagt: ’Jag skall bo i dem och vandra ibland dem; jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk.’ Alltså: ’Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem, säger Herren; kommen icke vid det orent är. Då skall jag taga emot eder och vara en Fader för eder; och I skolen vara mina söner och döttrar, säger Herren, den Allsmäktige.” (2 Kor. 6: 14-18.) Var är era barn? Uppfostrar ni dem till att se och undfly det fördärv, som råder i världen på grund av köttets lusta? Söker ni rädda deras andliga liv eller bidrar ni genom er försummelse till deras fördärv?

Barnen försummas

Våra barn och ungdomar får allt för ,liten uppmärksamhet. Församlingens äldre medlemmar har inte betraktat dem med ömhet och medkänsla och önskat, att de skulle tillväxa andligen. Barnen har därför inte utvecklats så i sitt andliga liv, som de skulle ha gjort. Några medlemmar som tidigare har älskat och fruktat Gud, tillåter nu sina egna intressen att bli det allt uppslukande, och gömmer sitt ljus under skäppan. De glömmer att tjäna Gud och låter sina affärsintressen kväva deras kristna liv.

Skall de unga lämnas vind för våg, utlämnas åt missmod och bli offer för frestelser som lurar överallt för att få dem på fall? Den uppgift som ligger våra medlemmar närmast om hjärtat är att visa intresse för de unga och att med vänlighet, tålmod och ömhet leda dem steg för steg, lära dem den ena föreskriften efter den andra. O, var är fäderna och mödrarna i Israel? Det borde finnas många som, såsom förvaltare av Kristi nåd, skulle känna, inte bara ett flyktigt intresse, men ett särskilt intresse för de unga. Det borde finnas många, vars hjärtan rörts av de ungas beklagansvärda situation, och som inser att Satan använder varje tänkbart bedrägeri för att fånga dem i sitt nät. Gud vill att församlingen skall vakna upp ur sin försoffning och se vad som behöver göras i denna farofyllda tid.

Församlingsmedlemmarnas ögon skulle behöva smörjas med den himmelska ögonsalvan, så att de inser vår tids behov. Lammen i hjorden måste få sin näring, och himmelens Herre blickar ned, för att se vem som utför det arbete som han önskar skall göras för barnen och de unga. Men församlingen sover och inser inte vikten av detta. Någon .säger: ”Varför behöver vi vara så noga med vår ungdoms utbildning? Jag anser, att om några har bestämt sig för ett kall som kräver boklig lärdom, eller ett yrke som kräver särskild skolning, och de får sin särskilda uppmärksamhet så är det allt som behövs. Det är inte nödvändigt att alla våra ungdomar skall utbildas så väl. Kan inte en grundlig Utbildning av några få fylla behoven?”

Nej, svarar jag. Absolut inte. Hur skulle vi kunna göra detta urval bland de unga? Hur skulle vi kunna säga vem som är den mest lovande, vem som skulle utföra den största tjänsten för Gud? Enligt vårt mänskliga sätt att döma, skulle vi kunna begå samma fel som Samuel, som när han sändes att smörja den av Gud utvalde, såg till utseendet.

”Men Herren sade till Samuel: ’Skåda icke på hans utseende och på hans högväxta gestalt, ty jag har förkastat honom. Ty det är icke såsom en människa ser; en människa ser på det som är för ögonen, men Herren ser till hjärtat.” (1 Sam. 16: 7:) Ingen av dessa Isais ståtliga söner antogs av Herren. Men när David, den yngste av dem, bara en yngling och en fårherde, gick förbi Samuel, sade Herren till honom: ”Stå upp och smörj honom, ty denne är det.” (Vers 12.) Vem kan avgöra vem i en familj som kommer att bevisa sig vara duglig i Guds verk? Alla ungdomar skulle tillåtas få de välsignelser och förmåner, som utbildningen vid våra skolor ger, så att de kunde inspireras att bli Guds medarbetare.

Behovet av församlingsskolor

Många familjer som, med hänsyn till sina barns skolgång, flyttar till platser där våra större skolor är belägna, skulle tjäna Herren bättre, om de stannade kvar där de är. De skulle uppmuntra sin egen församling att upprätta en församlingsskola, där barnen i sitt eget grannskap kunde få en allsidig, praktisk kristen utbildning. Det skulle vara oändligt mycket bättre för deras barn, för dem själva och för Guds verk, om de stannade kvar i de mindre församlingarna, där deras hjälp behövs, i stället för att flytta till de större församlingarna, där de, därför att deras hjälp inte behövs: ständigt frestas att hamna i andlig sysslolöshet.

Varhelst det finns några som helgar sabbaten, skulle föräldrarna hjälpas åt att skaffa en plats, där de kunde upprätta en dagskola för sina barn. De skulle anställa en kristen lärare, som likt en hängiven missionär fostrade barnen att själva bli missionärer. Anställ sådana lärare som kan undervisa i allmänna ämnen men med Bibeln som grund för alla studier. Föräldrarna skulle själva ta på sig vapenrustningen och genom sitt föredöme lära sina barn att bli missionens tjänare. De skulle arbeta medan dagen varar, ty ”natten kommer då ingen kan verka”. (Joh. 9: 4.) Om de genom osjälviskt arbete uthålligt lär barnen att bära ansvar, skall Herren samarbeta med dem.

En del adventistfamiljer bor ensamma eller långt från andra med samma tro. De har ibland sänt sina barn till internatskolor, där barnen fått hjälp och sedan återvänt hem till stor välsignelse där. Men några kan inte sända sina barn från hemmet för att få utbildning. I sådana fall skulle föräldrarna försöka anställa en kristen lärare, som kunde känna det som en glädje att arbeta för Mästaren under vilka förhållanden som helst och

att odla vilken del som helst av Herrens vingård.*

Föräldrarna bör samarbeta med läraren och med allvar göra allt de kan för sina barns omvändelse. Måtte de sträva efter att hålla det andliga intresset friskt och levande i hemmet och uppfostra barnen i Herrens fruktan. Må de varje dag ta tid att studera samman med barnen. På detta sätt kan studietimmen bli till både nöje och nytta, och de får förtroende för denna metod att söka leda sina barn till frälsning. Föräldrarna skall finna att deras egen andliga tillväxt sker snabbare, allt eftersom de lär sig arbeta för sina barn. När de så arbetar i ödmjukhet, försvinner otron. Tro och aktivitet skänker trygghet och en tillfredsställelse, som ökar för varje dag allt eftersom de lär känna Herren och gör honom känd.

I vissa länder tvingas föräldrar genom lag att sända sina barn till skolan. I dessa länder skulle man, där det finns en församling, om möjligt upprätta skolor, även om det inte finns mer än sex barn i skalåldern. Arbeta som om det gällde livet, för att rädda era barn från att dränkas av världens orena och fördärvande inflytande.

Vi är långt efter med avseende på vår plikt i denna viktiga sak. På många platser skulle skolor ha upprättats för flera år sedan. Många platser skulle därigenom haft representanter för adventbudskapet, som hade gett Guds verk anseende. I stället för att samla många stora byggnader på ett fåtal platser, skulle skolor ha byggts i många olika områden.

Låt oss nu börja med dessa skolor under klokt ledarskap, så att barnen kan utbildas i sin egen hemförsamling. Det är en allvarlig försyndelse mot Gud, att så stor försummelse har visats på detta område, när Försynen i överflöd försett oss med många möjligheter. Men om vi i det gångna har kommit till korta i att göra vad vi kunde ha gjort för barnen och de unga - låt oss nu bättra oss och ta vara på tiden! Herren säger: ”Om edra synder än äro blodröda, så kunna de bliva snövita, och om de äro röda såsom scharlakan, så kunna de bliva såsom vit till. Om I ären villiga att höra, skolen I få äta av landets goda.” (Jes. 1:18, 19.)

Församlingsskalornas och dess lärares karaktär

Det arbete som utförs i våra församlingsskolor skulle vara av den allra högsta klass. Jesus Kristus, Återlösaren, är den enda räddningen undan en felaktig utbildning,

och de lärdomar hans ord innehåller skulle framställas för ungdomen på det mest tilltalande sätt. Skolans disciplin skulle vara ett tillägg till eller en fortsättning av hemmets fostran, och både i hemmet och i skolan skulle enkelhet och gudsfruktan praktiseras. Det bör kunna finnas lärare som passar att arbeta i dessa små skolor men som inte med fördel kan arbeta i de större skolorna.' När de i praktiken omsätter Bibelns lärdomar, kommer de att själva erhålla en utbildning av allra högsta värde.

Vid val av lärare kan man inte vara nog försiktig med tanke på att detta v'1 är lika allvarligt som valet av personer för predikoämbetet. Kloka människor med stor människokännedom skulle göra valet, för de allra bästa förmågor behövs för att fostra och dana de ungas sinnen, samt framgångsrikt arbeta inom de olika grenar av verket som det krävs Även lärare i en församlingsskola, Ingen som är trångsynt och i underläge skulle sättas att leda någon av våra skolor, Sätt inte unga oerfarna lärare utan ledarförmåga att ha hand om barnen, för deras arbete har benägenhet att ställa till oreda. Ordning är himmelens första lag, och varje skola skulle i det avseendet vara lik den himmelska modellen.

Det vore skada att ge de yngre barnen lärare som är stolta och kärlekslösa. En lärare av det slaget skulle i hög grad skada dessa små som snabbt utvecklas. Om lärarna inte lyder Gud, om de inte älskar de barn som de satts att leda, eller om de favoriserar dem som de tycker om och visar likgiltighet för dem som är mindre tilldragande eller för dem som är oroliga och nervösa, skulle de inte anställas, för följderna av deras arbete är att människor inte finner Kristus.

Särskilt barn behöver lärare som är lugna och vänliga, och som visar tålmod och kärlek, för dem som bäst behöver det. Jesus älskar barnen. Han betraktade dem som yngre medlemmar av Herrens familj. Han behandlade dem alltid vänligt och med respekt, och hans lärjungar skall följa hans exempel. De borde ha en sann missionsanda, för barnen skall ju utbildas till att bli evangelii tjänare. Lärarna skulle känna att Herren har anförtrott dem ansvaret för barnens och de ungas eviga väl som ett heligt uppdrag.

Våra församlingsskolor behöver lärare med höga moraliska kvalifikationer. De skall vara pålitliga, välgrundade i sin tro, ha takt och tålmod. De skall vandra med Gud och avstå från allt vad ont är. Skuggor kommer att falla över deras väg. De kommer att möta moln och mörker, stormar och oväder och fördomar från föräldrar som har felaktiga uppfattningar angående sina barns karaktärsutveckling. Det finns många som

anser sig tro på Bibeln, men som inte omsätter dess principer i hemlivet. Men om lärarna ständigt går i Kristi skola, skall aldrig omständigheterna besegra dem.

Må föräldrarna söka Herren med iver och allvar, så att de inte blir stötestenar på sina barns väg. Bannlys avund och svartsjuka och låt Kristi frid komma in i hjärtat och förena församlingens medlemmar i sann kristen gemenskap. Stäng själens fönster för denna världens giftiga vindar och öppna dem mot himmelen för att släppa in de helande strålarna från Kristi rättfärdighets solsken. Inte förrän kritikens och misstrons anda avlägsnas från hjärtat, kan Herren göra vad han vill göra för församlingen beträffande möjligheten att upprätta skolor. Inte förrän enighet råder, kommer han att röra de människors hjärtan som anförtrotts medel och förmåga att föra hans verk vidare. Föräldrarna måste nå en högre standard, vandra Herrens väg och leva rättfärdigt, så att de kan bli ljus bärare. Det måste ske en fullständig förvandling av sinne och karaktär. En anda av oenighet, som omhuldas i hjärtat hos några få, kommer att sprida sig till andra och omintetgöra det goda inflytande som skolan hade kunnat utöva. Om föräldrarna inte är redo och villiga att samarbeta med läraren, när det gäller deras barns frälsning, ät de inte mogna för att få en egen skola.

Resultatet av arbetet i församlingsskolorna

Då församlings skolorna fungerar på rätt sätt, kommer de att bidra till att höja sanningens baner på respektive orter, eftersom barn som får en kristen utbildning blir vittnen för Kristus. Såsom Jesus i templet förklarade hemligheter som präster och ledare inte hade förstått, så kommer i det avslutande verket, barn som inte fått den rätta utbildningen att i all enkelhet tala ord som förvånar människor, som nu talar om ”högre bildning”. På samma sätt som barnen sjöng på templets förgård ”Hosianna, välsignad vare han som kommer i Herrens namn”, kommer i dessa sista dagar barnens röster att höjas för att ge det sista varningsbudskapet till en döende värld. När de himmelska sändebuden ser att människor inte längre tillåts att förkunna adventbudskapet, faller Guds Ande över barnen och de skall förkunna den sanning som de äldre är förhindrade att göra, då deras väg är stängd..

Gud avsåg att våra församlingsskolor skall förbereda barnen för detta stora verk. Här undervisas barnen om de särskilda sanningarna för vår tid såväl som i praktiskt missionsarbete. De skall samlas till en arme av tjänare för att hjälpa sjuka och lidande. Barnen kan på sitt sätt ta del i läkarmissionen, och genom sina små gåvor och insatser

hjälpa till att föra verket vidare. Deras gåvor är kanske små, men även det minsta är en hjälp, och genom deras arbete kan många människor vinnas för adventsanningen. Genom dem kommer Guds budskap och hans frälsande mission att bli känt bland alla folkslag. Må församlingen känna ansvar för lammen i hjorden. Ge barnen en god fostran och utbilda dem för Guds tjänst, ty de är hans arvedel.

För flera år sedan skulle man ha uppfört byggnader lämpliga för församlingsskolor, där barn och ungdom kunde ha fått en värdig och sann utbildning.

De läroböcker som används i församlingsskolorna, skulle uppmärksamma Guds lag. Därmed skulle sanningens ljus, kraft och makt förmeras. Världsliga ungdomar, ja, även sådana vars sinnen har fördärvats, kommer att bli elever vid dessa skolor och där bli omvända. Till en början kanske de hindras från att vittna på grund av de falska teorier som deras föräldrar omhuldar, men till sist skall sanningen segra. Jag har blivit tillådd att säga, att detta slags missionsarbete kommer att ha ett verk samt inflytande, när det gäller att sprida ljus och kunskap.

Vilken stor betydelse har det inte, att familjer som slår sig ned där det finns en skola, är goda representanter för vår heliga tro!

Församlingar där skolor upprättas kanske darrar med tanke på det ansvar som vilar på dem, .för stort att uttrycka i ord. Skall detta arbete, som började så ädelt, misslyckas eller tyna bort på grund av brist på helgade människor, villiga att åta sig en uppgift? Skall själviska planer och önsknings få plats i detta företag? Skall vi tillåta att materialism, kärlek till bekvämlighet och avsaknad av gudsfruktan skall bannlysa Kristus från våra hjärtan och utestänga honom från skolan? Gud förbjude det! Arbetet är redan långt avancerat. På utbildningens område är allt klart för en allvadig reform, för en sannare och mer effektiv utbildning. Kommer vårt folk att ta emot detta heliga förtroende? Skall de ödmjuka sig själva vid Golgata kors, redo för varje offer och varje tjänst?

Föräldrar och lärare skulle mera allvarligt söka efter den visdom, som Jesus alltid är redo att ge, för de har hand om mänskliga sinnen i den mest intressanta och känsliga period av deras utveckling. Deras mål skulle vara att i varje fas av de ungas utveckling förädla deras strävan, så att de kan vara representanter för den naturliga skönhet som hör samman med respektive period i deras liv, och så utvecklas gradvis som plantorna

och blommorna i trädgården gör.

Att leda och undervisa barn är den ädlaste uppgift som någon människa kan utföra. Genom ett rätt bruk av undervisningsmaterial skulle undervisningen göras mycket lättfattlig, så att barnets sinne leds från naturen till naturens Gud. Vi måste i våra skolor ha personer, som med takt och skicklighet kan utföra denna del av arbetet, och på så sätt så sanningens säd. Endast Guds stora dag skall uppenbara det goda som utförts genom detta verk.

Personer med särskild begåvning skulle utses att fostra de små. Många kan bygga krubban hög och ge fåren dess föda, men det är mycket 'svårare att sätta krubban lågt och föda lammen. Det är en lärdom som barnlärare behöver.

Själens ögon behöver fostras, annars kommer barnet att tycka om att betrakta det onda.

Lärarna skulle ibland ta del i de små barnens idrott och lekar och lära dem att leka. På det sättet kan de ha möjlighet' att förhindra ovänliga känslor och handlingar utan att verka kritiska och felfinnande. Ett sådant kamratskap förenar elevens och lärarens hjärtan och alla kommer att trivas i skolan.

Lärarna bör älska barnen därför att de är de yngre medlemmarna av Herrens familj. Herren kommer att fråga såväl lärare som föräldrar: "Var är nu hjorden som var dig given, den hjord som var din ära?" (Jer. 13: 20.) (Band 6, sid. 193-205, 1900.)

På platser där det är få troende kan två eller tre församlingar slå sig samman och bygga ett enkelt hus, avsett för församlingsskola. Alla skulle dela utgifterna. Det är nu hög tid att de som firar sabbaten, skiljer sina barn från världsligt umgänge och ger dem de allra bästa lärare, som kan göra Bibeln till grund för allt studium. (Band 6, sid. 109, 1900.)

Kapitel 66

Skolans ledning och ekonomi

Jag önskar att jag i ord klart skulle kunna beskriva den betydelse, som en Tätt skötsel av våra skolor innebär. Alla skulle känna att våra skolor är Herrens redskap, genom vilka han vill göra sig känd för världen. Överallt behövs det människor som kan vara kanaler för ljuset. Guds sanning skall förkunnas i alla länder och upplysa människor.

Som ett folk med stort ljus, skulle vi finna utvägar till att sätta upp en arme av väl utbildade missionärer för de olika avdelningarna inom Guds verk. Vi behöver välutbildade, kultiverade unga män och kvinnor i våra skolor, på våra sanatorier, i läkarmissionen, på förlagen och i de olika staternas konferenser, ja, på fältet i stort sett. Vi behöver ungdomar med hög bildning som är lämpade att göra sitt bästa för Herren. Vi har gjort en del för att nå denna höga standard, men vi är ännu långt ifrån vad Herren har tänkt för oss. Som en församling och som enskilda måste vi, om vi skall bestå i domen, offra mer för våra ungdomars utbildning, så att de blir bättre passande för de olika grenar inom det stora verk, som har anförtrotts oss. Som ett folk med stort ljus, borde vi klokt planera så att personer som utrustats med ett gott intellekt skulle få tillfället att bli starka, att fostras och förfinas, så att Kristi verk inte skulle hindras av brist på människor som kan arbeta med allvar och trohet.

Några skulle vara nöjda om endast ett fåtal av våra mest lovande ungdomar fick en grundlig utbildning, men alla behöver utbildas för att bli dugliga till tjänst i detta liv och kvalificerade för ansvarsfulla poster både privat och officiellt. Vi behöver verkligen lägga planer för att utbilda ett stort antal lämpliga fältarbetare. Många borde utbilda sig till lärare som kan undervisa och fostra andra för det stora verk som ligger framför oss. Församlingen skulle förstå situationen och genom sitt inflytande och sina medel söka uppnå detta mycket efterlängtade mål.

Att vara skuldfri

Om våra skolor skall kunna fylla sin uppgift bör de vara skuldfria. De skulle inte belastas med räntor som måste betalas. Hellre äro att fördröja uppförandet av skolor för

vår personal, särskilt på nya fält där syskonen är få och ekonomin begränsad, skulle man låna pengar av vänner som är intresserade av projektet. Men våra institutioner skulle, så långt som möjligt, vara skuldfria när de invigs.

Herren har lagt medel för .sitt verk i sina förvaltares händer, och så länge som våra ,skolor har skulder kvar från omkostnader för byggnader och utrustning, är det vår plikt att lägga fram saken för syskonen och be dem minska dessa skulder. Våra predikanter skulle känna en börda för detta verk. De skulle uppmuntra alla att enigt arbeta och lyfta bördan i förhållande till sin förmåga. Om man under gångna år med trohet och flit tagit itu med detta arbete skulle de äldre skolornas skulder för längesedan ha varit betalda.

Den ekonomiska frågan

Den striktaste sparsamhet måste tillämpas vid uppförande av skolbyggnader, beträffande inredning och i alla andra avseenden. Våra skolor skulle inte ledas efter några småskurna och själviska planer. De skulle göras så lika ett hem som möjligt, och i varje detalj .skulle de unga lära sig principerna om enkelhet, nytta, hushållning och sparsamhet.

Eleverna går på våra skolor för att få en så mångsidig utbildning som möjligt, så att om de går ut som missionärer, de kan klara sig själva och tack vare sin utbildning förse sig själva med nödvändig bekvämlighet och utrustning. Oavsett om de är män eller kvinnor skulle de lära sig att sy, tvätta och sköta sina egna kläder. De skulle kunna laga sin egen mat. De skulle känna till jordbruk och mekanik. På så sätt kan de minska sina egna utgifter och genom sitt föredöme inskräpa principer om sparsamhet och god hushållning. De bästa lärdomar i det avseendet kan ges, där sparsamhet på alla områden samvetsgrant praktiseras.

Inte endast för skolans ekonomiska bästa, utan även för elevernas utbildning skulle man grundligt studera företagsekonomi och så samvetsgrant och pliktstroget också praktisera sådan. Ledningen vid våra skolor skulle på alla områden omsorgsfullt vaka över, att inga onödiga utgifter sätter skolan i skuld. Varje elev som älskar Gud över allt annat, kan hjälpa till att bära ansvar i detta avseende. De som uppfostras till att göra detta, kan genom föreskrift och exempel demonstrera vår självförnekande Frälsares principer för dem som de kommer i kontakt med. Självtillräcklighet är något mycket ont

och måste övervinnas.

Några har varit tveksamma om eleverna skall delges skolans finansiella problem, men det är mycket bättre att eleverna får veta och förstå vår brist på medel, för därmed kan de hjälpa till att spara. Många kommer till våra skolor från enkla hem, där de är vana att äta få och enkla rätter. Vilket inflytande kommer vårt exempel att ha på dem? Låt oss lära dem, att då vi har så mycket att använda våra pengar till, och det är tusentals som svälter och dör av farsoter, blodsutgjutelse och eld, bör var och en av oss noggrant se till att vi inte skaffar oss något som vi inte behöver bara för att tillfredsställa vår aptit eller vår fåfänga.

Om våra skolor förvaltas på rätt sätt, kommer inte skulder att hopa sig, och ändå kommer eleverna att ha det bekvämt och på bordet skall alltid finnas rikligt med god och närande mat. Vår sparsamhet skulle aldrig vara av det slaget, att den leder oss till att servera undermålig kost. Eleverna skall ha rikligt med hälsosam mat. Men de som bär ansvaret för matlagningen bör ta vara på resterna, så att inget förfars.

Eleverna skulle lära sig att vara aktsamma både om skolans och sina egna tillhörigheter. De skulle lära sig att se det som en plikt att inte skaffa sig onödiga utgifter varken på skolan eller när de reser till och från sina hem. Självförsakelse är nödvändig. Vi måste följa de råd vi fått för vi närmar oss tidens slut. Vi kommer att mer och mer tvingas att planera och spara.

Vi kan inte leva som om vi hade en bank, där vi i nödfall kan hämta vad vi behöver, och därför måste vi se till att vi inte kommer i knappa omständigheter. Som enskilda och som förvaltare av Herrens institutioner är det nödvändigt att vi avstår från allting som är skryt, och inskränker våra utgifter inom ramen för vår knappa inkomst.

God förvaltning

Skötseln av skolornas finanser skulle i hög grad kunna förbättras. Mera visdom och mera tankearbete skulle läggas ned på detta arbete. Mera praktiska metoder måste användas för att bromsa de växande utgifter som ger skulder. I Battle Creek och College View har alltför mycket pengar investerats i byggnader, och mer än nödvändigt har lagts ned på skolhemmens inredning.

När skolans ledning ser att de inte kan klara de löpande utgifterna, och skulderna hopar sig, skulle de handla som förståndiga affärsmän och ändra sina metoder och planer. När ett år bar visat att finanserna skötts på felaktigt sätt, bör man lyssna till vishetens röst. Lärarna skulle visa ett Kristus-liket föredöme och allvarligt tänka igenom och planera för att förbättra situationen. De skulle helhjärtat samarbeta med skolans övriga ansvariga och dela deras bördor.

Låga skolavgifter

I några av våra skolor har avgiften för undervisningen varit alltför låg. Detta har på många sätt skadat skolarbetet. Det har resulterat i besvärande skulder. Det har gjort att man ständigt misstänkt ledningen. För felkalkylering, bristande ekonomiskt sinne och felaktig planering. På lärarna har detta verkat nedslående. Och det leder människor till att fordra motsvarande låga priser i andra skolor. Vilken avsikten än må ha varit med att sätta en skolavgift lägre än levnadsomkostnaderna, skulle det faktum att skolan har stora skulder vara orsak nog för en omprövning av planer och justering av avgifter så att resultatet blir ett annat i framtiden. Den summa som debiteras för undervisning, mat och rum skulle vara tillräcklig för att betala lärarnas löner, förse skolan med hälsosam, näringsrik kost, möblera rummen, underhålla byggnaderna och möta andra nödvändiga löpande utgifter. Detta är en viktig sak som kräver en grundlig undersökning. Man behöver här få råd från Herren. Skolan skulle ha tillräcklig inkomst för att betala inte endast de löpande utgifterna utan tillräckligt för att förse eleverna under skolåret med det materiel som de behöver för sitt arbete.

Skulderna skulle inte tillåtas öka termin efter termin. Den allra högsta form av utbildning som kan ges, är att lära sig att avsky skulder, som man avskyr pesten. När det ena året efter det andra går och det inte finns något tecken till att skulderna minskar, utan snarare ökar, bör man stanna upp. Då måste skolans ledare säga: "Vi vägrar att driva denna skola längre, såvida vi inte kan använda ett annat system." Det skulle vara bättre att stänga skolan, till dess ledningen lärt sig att sköta den. Ta för Kristi skull och som Guds utvalda folk, själva itu med uppgiften och inför ett pålitligt system för våra skolors finanser.

Då det blir nödvändigt att höja priserna vid någon skola skulle saken först läggas fram för dem som stöder skolan och det skulle göras klart för dem att avgiften satts för lågt och resulterar i skulder som i sin tur försämrar och hindrar skolans verksamhet. En

höjning av avgiften kanske orsakar en nedgång i elevantalet, men ett stort elevantal skulle inte vara i så hög grad orsak till glädje som frihet från skuld.

Ett resultat av den låga avgiften vid Battle Creek har varit att ett större antal elever och fler familjer än vad klokt är har trängt sig samman på en plats. Om två tredjedelar av dem som nu bor i Battle Creek vore Herrens plantor på andra platser, skulle de ha rum nog att växa. Större resultat skulle ha varit följden, om en del av den tid och energi som lagts ned på den stora skolan Battle Creek för att underhålla den, hade använts för skolor på andra platser, där det finns utrymme för jordbruk som en del av undervisningen. Hade man varit villig att följa Herrens vägar och planer skulle många plantor nu växa på andra platser.

Om och om igen har Herrens ord kommit till oss, att både kyrkor och skolor skulle förläggas till andra platser, och att för stort ansvar koncentrerats till en plats. Se till att människorna flyttar från de stora städerna och börjar verksamhet på andra platser - det är uppmaningen till oss. Om vi följt denna uppmaning hade pengar och möjligheter fördelats, och då skulle de pengar som lagts ned på de extra byggnaderna vid Battle Creek mer än tillräckligt räckt till två nya institutioner på andra platser, och "trädet" skulle ha vuxit och burit en frukt som aldrig tidigare skådats, men människor valde att följa sin egen visdom.

Våra ledare säger, att predikanter och föräldrar vädjar till oss om att det finns tjugotals unga människor i våra led, som behöver komma till våra skolor, men som inte kan komma om inte avgifterna blir lägre. Men de som kräver en lägre skolavgift, skulle noga överväga saken från alla sidor. Om eleverna själva inte kan skaffa fram tillräckligt med pengar för att betala den direkta kostnaden för det goda arbetet för deras utbildning, är det då inte bättre att deras föräldrar, deras vänner, församlingen som de tillhör, eller storsinta och välvilliga bröder i deras distrikt bistår dem, hellre än att skolan skaffar sig skuld? Det skulle vara mycket bättre att låta skolans understödjare dela utgiften än att skolan kommer i skuld.

Planer måste läggas för att hindra att skulderna bopar sig på våra institutioner. Hela verket skall inte behöva lida på grund av skulder, som inte kan avvecklas med mindre det inte sker en fullständig förändring och arbetet bedrivs på ett annat sätt. Måtte alla som har medverkat till att detta moln av skulder nu täcker dem, känna sin plikt att göra vad de kan för att avlägsna det.

Hjälp till förtjänta elever

Församlingarna på olika platser skulle känna att de har ett stort ansvar att fostra de unga och utbilda förmågor att ta del i Guds verk. När de ser lovande ungdomar i församlingen som skulle kunna fylla en uppgift i det goda verket, men som inte själva kan bekosta sin utbildning, skulle de ta på sig ansvaret att sända dem till någon av våra skolor. Församlingarna har utmärkta begåvningar som behöver aktiveras i tjänst. Det finns personer som skulle kunna utföra en god tjänst i Herrens vingård, men många är för fattiga för att utan bistånd skaffa sig den utbildning som de behöver. Församlingarna skulle känna det som en förmån att ekonomiskt få hjälpa sådana.

De som har sanningen i sina hjärtan är alltid öppenhjärtiga, villiga att hjälpa till där så behövs. De leder och andra följer deras exempel. Måtte församlingarna visa sin frikostighet genom att hjälpa dem som skulle ha nytta av skolan, men som inte kan betala hela avgiften.

Dessutom skulle det i varje konferens finnas en fond där fattiga elever som vill ägna sig åt missionens uppgift kunde få låna. I vissa fall skulle de även kunna få stipendier. När Battle Creek College först öppnades, fanns det på Review and Heraids kontor en fond till hjälp för dem, som önskade utbilda sig men saknade medel. Många elever lånade från denna fond tills de fått en god start, sedan betalade de av sina inkomster vad de hade lånat, så att andra kunde utnyttja fonden. Ungdomarna måste ha klart för sig att de så långt möjligt är själva måste arbeta och så delvis bestrida sina utgifter. Det som kostar litet uppskattas litet. Men det som man får betala till nästan dess verkliga värde uppskattar man i förhållande därtill.

Att lära sig självtillit

Undervisa genom föreskrift och föredöme om självförsakelse, sparsamhet, storsinnet och självtillit. Var och en med sann karaktär, kan ta itu med svårigheter och är redo att genast följa ett "Så, säger Herren". Människor är inte färdiga att förstå sin skyldighet mot Gud, förrän de i Kristi skola har lärt att bära hans ok av behärskning och lydighet. Offer är själva början till vårt verk: när det gäller att föra sanningen vidare och upprätta institutioner. Det är en viktig del av utbildningen. Uppoffring måste bli en vana i all vår karaktärsdaning i detta liv, om vi skall kunna utveckla en karaktär lämplig för

himmelen.

Genom felaktiga idéer angående bruket av pengar utsätts nngdomen för många faror. De skall inte hjälpas och förses med pengar, som om det fanns ett outtömligt förråd, från vilket de kunde hämta allt för att tillfredsställa varje inbillat behov. Pengar är att betrakta som en gåva som Gud anförtrott oss för sitt verks skull, för att bygga upp hans rike. De unga skulle lära sig att behärska sina önskningar. Lär dem att inte någon av dem har rätt att missbruka sina krafter för att behaga sig själva och tillfredsställa sitt ' eget jag. De som Gud har begåvat med affärssinne är skyldiga honom att genom den visdom himmelen skänker, bruka dessa medel till hans namns ära. Varje krona som ödslas på egna njutningar, eller som ges till särskilda vänner som använder den för sin egen stolthet och själviskhet, innebär att vi rövar från Gud. De pengar som används på kläder för atr briljera kunde ha använts för att främja Guds verk på nya platser. O, att Gud ville ge oss en verklig förståelse av vad det innebär att vara en kristen! Det är att vara Kristus-lik, och Kristus levde inte för att behaga sig själv.

Konferensernas plikt

Våra konferenser vänder sig till skolorna för att få dugliga och välutbildade tjänare i Guds verk och de skulle ge „skolorna sitt mest helhjärtade och kloka stöd. Vi har fått klart ljus om att de som tjänar i våra skolor som bibellärare, förklarar Skrifterna och uppfostrar eleverna i andliga ting, skall få sin lön ur tionden. Denna instruktion gavs för längesedan, och den har nyligen upprepats gång på gång.

Överallt där skolor upprättas, bör man finna förståndiga ledare, ”dugande män som frukta Gud, pålitliga män som hata orätt vinning” (2 Mos. 18: 21), män som vill göra sitt allra bästa i sina olika ansvars uppdrag. De skulle ha affärsbegåvning, men av ännu större betydelse är det att de vandrar i ödmjukhet inför Gud och leds av den helige Ande. Sådana människor får sin undervisning av Gud, och de kommer att söka råd hos de av sina medtroende som är bönens barn.

De som leder våra skolor skulle arbeta med rena motiv. I sin osjälviskhet skall de komma ihåg, att andra delar av det stora skördefältet behöver samma möjligheter, som den skola som de har ansvar för, har blivit försedd med. I alla deras planer skall de minnas att jämlikhet och enighet måste bevaras. De beräknar omsorgsfullt kostnaderna för allt de företar sig och försöker att inte förbruka så stora summor pengar, att de

berövar andra fält vad dessa nödvändigtvis behöver.

Alltför ofta har man satt predikanter att bära ansvar som de inte var lämpade för. Lägg detta ansvar på människor med affärsbegåvning, sådana som kan ge sig helt åt uppgiften och som kan besöka skolor och se över deras finansiella ställning, och som också kan ge instruktioner när det gäller bokföringen. Skolan skulle inspekteras flera gånger varje år. Låt predikanterna tjänstgöra som rådgivare, men lägg inte det finansiella ansvaret på dem.

Inspektion av Generalkonferensens revisor

Herren har visat mig att kloka män, män med affärsbegåvning, skulle besöka våra skolor i varje land och undersöka deras finansiella ställning. Denna uppgift skulle inte lämnas till predikanter eller styrelsemedlemmar, som inte har tid att ta på sig dessa bördor. Inte heller skulle ansvaret läggas på lärarna. Dessa förvaltningsfrågor vid skolorna kräver förmågor, som vi ännu inte försetts med.

Om ledarna hade visat ett klarsynt omdöme under gångna år, skulle inte de nedslående ekonomiska förhållanden, som i så hög grad hindrat verket under de senaste åren, tillåtits existera.

Om vår skolverksamhet bedrivits i överensstämmelse med den instruktion som vi fått för vår ledning, skulle den mörka skuggan av stora skulder inte hänga över våra institutioner i dag.

Församlingsskolornas finanser

Samma principer, som när de följs medför framgång och välsignelser för våra skolor, skulle vara de bestämmande för våra församlingsskolor. Låt alla dela utgifterna. Församlingen skall se till att de som bör få nytta av skolan också får det. Fattiga familjer skulle få hjälp. Vi kan inte kalla oss sanna missionärer, om vi försummar dem som står oss nära, dem som nu är i sin mest kritiska ålder och som behöver hjälp för att skaffa sig kunskap och erfarenhet som skall skickliggöra dem för en tjänst i Guds verk.

Herren vill att vi oförtröttligt skall arbeta för våra barns utbildning. Ett verkligt missionsarbete utförs av lärare som själva dagligen lär av Gud, och som leder unga

människor till kunskapen om sanningen i Jesus Kristus, och de barn som får denna uppfostran kommer att dela med sig till andra av det ljus och den kunskap de själva fått. Skall församlingsmedlemmarna ge medel till främjandet av Guds verk bland andra och lämna sina egna barn att tjäna Satan och utföra hans verk?

När församlingsskolor upprättas, får Guds folk själva en värdefull utbildning, när de lär sig att driva en skola på god ekonomisk grund. Om inte det kan göras, stäng da skolan till dess, med Guds hjälp, planer kan läggas om hur skolan skall skötas utan att bli skuldsatt. Personer med affärsbegåvning skulle se över räkenskaperna en, två, tre gånger om året för att förvissa sig om skolans finansiella ställning och se till att enorma utgifter, som resulterar i ökande skulder, inte förekommer. Vi skulle vara lika rädda för att få skulder som vi är rädda för spetälska.

Många av våra ungdomar som vill utbilda sig, är alltför likgiltiga för om de skuldsätter sig. De ser på de bokliga studierna såsom det mest betydelsefulla i deras utbildning. De inser inte värdet Även praktisk yrkesutbildning, och de nöjer sig med att under årtal studera på andras medel hellre än att själva arbeta. De ser inte kritiskt på resultatet av detta. De undersöker inte orsak och verkan.

Ofta är resultatet av ett sådant handlingssätt en obalanserad utveckling av själsförmögenheterna. Eleven förstår inte sina egna karaktärsbrister och svagheter. Genom att lita på andra, förlorar han en erfarenhet av det praktiska livet som blir svår att ersätta. Han lär sig inte att tro. Sann tro gör det möjligt för en människa att höja sig över ett ofullkomligt, outvecklat tillstånd och förstå vad verklig visdom innebär. Om eleverna harmoniskt utvecklar hjärna, ben och muskler har de större möjligheter att studera och blir bättre kvalificerade att möta livets realiteter. Men om de följer sina egna vilseledande idéer om vad utbildning betyder, blir de inte allsidigt utbildade män och kvinnor. (Band 6, sid. 206-218, 1900.)

Kapitel 67

Guds plan med våra sanatorier

Varje sjundedagsadventist-institution skulle vara för världen vad Josef var för Egypten och vad Daniel och hans kamrater var för Babylon. Genom Guds ledning togs dessa utvalda till fånga för att till hedniska nationer vidarebefordra de välsignelser som mänskligheten får genom kunskapen om Gud. De skulle vara Guds representanter och inte kompromissa med avguda dyrkarna. Deras kristna tro och deras namn som den levande Gudens tillbedjare skulle de bära som en särskild heder.

Och detta gjorde de. I medgång som i motgång ärade de Gud, och Gud ärade dem.

Josef som kallades från en fängelsehåla där han betjänade fångar och var ett offer för otacksamhet och illvilja, visade sig trogen förbundet med himmelens Gud. Och hela Egypten för undrade sig över denne mans visdom, som blivit undervisad av Gud. Farao ”satte honom till herre över sitt hus, till att råda över all hans egendom; han skulle binda hans furstar efter sin vilja och lära hans äldste vishet”. (Ps. 105: 21,22.) Inte endast för folket i Egypten utan även för alla de nationer, som var förbundna med detta mäktiga kungarike, uppenbarade sig Gud genom Josef. Han önskade göra honom till en ljusbärare för alla folk, och han satte honom närmast tronen i världens största imperium, för att det himmelska ljuset skulle lysa när och fjärran. Genom sin visdom och rättvisa, genom renheten och godheten i sitt dagliga liv, genom sin hängivenhet för folkets intressen - och det folket var en nation av avgudadyrkare var Josef Kristi representant. I sin välgörare, till vilken hela Egypten vände sig med tacksamhet och pris, skulle detta hedniska folk och med dem alla tillhörande nationer, kunna se sin Skapares och Återlösares kärlek.

På samma sätt ställde Gud också genom Daniel ett ljus vid tronen i världens största kungadöme, så att ana som ville kunde lära känna den sanne och levande Guden. Vid hovet i Babylon fanns representanter från alla länder, män med de högst utsökta förmågor, utrustade med naturlig begåvning och i besittning av den högsta kultur världen då kunde uppvisa. Men ibland dem alla finns det ändå ingen som kunde mäta sig med de hebreiska fångarna. I fysisk kraft och skönhet, i själslig styrka och boklig

kunskap, i andlig kraft och insikt var de oöverträffade. ”Närhelst konungen tillfrågade dem i en sak som fordrade vishet i förståndet, fann han dem vara tio gånger klokare än någon av de spåmän och besvärjare, som funnos i hela hans rike:” (Dan. 1: 20.) Under det att Daniel troget uppfyllde små plikter vid konungens hov, visade han en så helhjärtad trohet mot Gud, att Gud kunde hedra honom som sitt sändebud hos den babyloniske monarken. Genom honom av slöjades framtidens hemligheter, och kung Nebukadnessar själv nödgades erkänna Daniels Gud såsom ”en Gud över andra gudar och en herre över konungar och en uppenbarare av hemligheter”. (Dan. 2: 47.)

Så skulle de institutioner som upprättas av Guds folk idag vara till Guds namns ära. Vi kan uppfylla hans förväntningar endast genom att vara representanter för sanningen för vår tid. Man skall kunna känna igen Gud på våra institutioner. Genom dem skulle sanningen för denna tid förkunnas för världen med övertygande kraft.

Att representera Guds karaktär

Vi är kanade att inför världen representera Guds karaktär såsom den uppenbarades för Moses. Som svar på Mose bön: ”Låt mig alltså se din härlighet”, lovade Herren: ”Jag skall låta all min skönhet gå förbi dig.” ... ”Och Herren gick förbi honom, där han stod, och utropade: ’Herren! Herren! - en Gud, barmhärtig och nådig, långmodig och stor i mildhet och trofasthet, som bevarar nåd mot tusenden, som förlåter missgärning och överträdelse och synd:” (2 Mos. 33:18, 19; 34:6, 7.) Detta är den frukt som Gud önskar finna hos sitt folk. I sina rena karaktärer, i sina helgade liv, i barmhärtighet, kärlek och medlidande visar de att ”Herrens lag är utan brist och vederkvicker själen”. (Ps, 19: 8.)

Guds avsikt med sina institutioner idag kan man också se i det som han sökte genomföra genom den judiska nationen. Genom Israel var det hans plan att meddela rika välsignelser till alla folk. Genom dem skulle vägen banas för hans ljus till hela världen. Världens nationer hade genom att följa fördärvliga seder förlorat kännedomen om Gud. Men i sin nåd hade Gud inte utplånat dem. Han avsåg att ge dem tillfälle att lära känna honom genom hans församling. Hans plan var att de principer som uppenbarades genom hans folk skulle vara de medel, genom vilka Guds moraliska avbild skulle återställas i människan.

Kristus var deras lärare. Såsom han var med dem i öknen, så var han också med

dem efter det att de slagit sig ned i Löfteslandet. Han var fortfarande Lärare och Ledare. I tabernaklet och i templet uppenbarade sig hans härlighet i hans närvaro (Shekinah) ovanför nådastolen, För deras skull uppenbarade han ständigt sin kärlek och sitt tålamod.

Gud önskade att göra sitt folk Israel till pris och härlighet. Alla andliga förmåner hade de fått. Gud undanhöll dem ingenting som kunde gagna den karaktärsutveckling som skulle göra dem till hans representanter.

Lydnaden för Guds lagar skulle göra dem till ett under av välstånd framför alla andra världens nationer. Han som kunde ge dem visdom och skicklighet i allt värdigt arbete, skulle fortsätta att vara deras lärare och förädla och upphöja dem genom lydnad för hans lagar. Om de hade varit lydiga, skulle de ha skyddats från sjukdomar som angrep andra nationer, och de skulle ha välsignats med intellektuell styrka. Guds härlighet, hans majestät och kärlek skulle uppenbaras i allt deras välstånd. De skulle vara ett kungadöme av präster och furstar. Gud försåg dem med alla möjligheter att bli jordens största nation.

På ett mycket klart sätt framlade Gud genom Moses sin avsikt och klargjorde villkoren för deras framgång. Han sade: ”Du är ett folk som är helgat åt Herren, din Gud; dig har Herren, din Gud, utvalt till att vara hans egendomsfolk framför alla andra folk på jorden. . . . Så skall du nu veta att Herren, din Gud, är den rätte Guden, den trofaste Guden som håller förbund och bevarar nåd intill tusende led. . . . Om I nu hören dessa rätter och hållen dem och gören efter dem så skall Herren, din Gud, till lön därför låta sitt förbund och sin nåd bestå, vad han med ed lovade dina fäder. Han skall då älska dig och välsigna och föröka dig. . . . Vällsignad skall då bli framför alla andra folk.” (5 Mos. 7: 6-14.)

”Du har I dag hört Herren förklara att han vill vara din Gud, och att du skall vandra på hans vägar och hålla hans stadgar och bud och rätter och lyssna till hans röst. Och Herren har I dag hört dig förklara att du vill vara hans egendomsfolk såsom han har sagt till dig, och att du vill hålla alla hans bud; på det att han över alla folk som han har gjort må upphöja dig till lov, berömmelse och ära, och på det att du må vara ett folk som är helgat åt Herren, din Gud, såsom han har sagt.” (5 Mos. 26: 17-19.)

Grundad på bibliska principer

För flera år sedan gav Gud mig särskilt ljus med hänsyn till upprättande Även hälsoinstitution, där de sjuka kunde behandlas enligt metoder som helt skiljer sig från dem som brukas vid andra institutioner i vår värld. Den skulle grundas och ledas enligt Bibelns principer, såsom ett Herrens redskap, och den skulle i hans händer vara ett av de mest effektiva redskap för att upplysa världen. Det var Guds avsikt att den skulle representera vetenskaplig duglighet, moralisk och andlig kraft, och vara en trogen vaktpost för reformer i alla avseenden. Alla som skulle ha någon del i arbetet där måste vara reformatorer, visa respekt för våra principer samt följa det ljus som Herren genom hälsoreformerna låtit lysa över oss som ett folk.

Gud avsåg att den institution som han skulle upprätta, skulle vara en ljusets fyrbåk till varning och förmaning. Han önskade bevisa för världen, att en institution som leds enligt kristna principer som en fristad för de sjuka, kunde drivas utan att man gav avkall på dess speciella, heliga karaktär och att den kunde vara fri från de tvivelaktiga inslag som finns i andra hälsoinstitutioner. Den skulle vara ett redskap att genomföra stora reformer.

Herren uppenbarade att sanatoriets framgång inte endast är beroende av läkarnas kunskap och skicklighet utan av Guds ynnest. Det skulle vara känt såsom en institution där Gud er känns som universums Härskare, en institution som på ett särskilt sätt står under hans övervakning. Dess ledare skall göra Gud till den förste, siste och främste i allting och detta skulle vara dess styrka. Om det leddes på ett sätt som Gud kunde godkänna, skulle det bli mycket framgångsrikt, och komma att distansera alla andra institutioner av detta slag i världen. Det fick stort ljus, stor kunskap och överlägsna förmåner. Och ansvaret hos dem som skulle leda denna institution, skulle stå i förhållande till det ljus de fått.

Allt eftersom vårt verk utvidgats och våra institutioner mångdubblats, förblir Guds avsikt med dem densamma. Vill koren för framgång är oförändrade.

Förkunnandet av hälsoprinciperna

Mänskligheten lider på grund av överträdelse av Guds lagar. Herren önskar att människorna skall ledas till att förstå orsaken till sitt lidande och det enda sättet att finna

lindring. Han önskar att de skall inse att deras välbefinnande - fysiskt, mentalt och moraliskt - är beroende av deras lydnad för hans lagar. Det är hans avsikt att våra institutioner skall fungera som illustrationsobjekt och visa resultaten av lydnad för de rätta principerna.

När det gäller att bereda ett folk för Kristi andra ankomst, skall ett stort verk utföras genom förkunnandet av hälsoprinciperna. Människorna skall undervisas om den fysiska organismens behov och värdet av ett hälsoenligt levnadssätt enligt Bibeln, så att de kroppar som Gud skapat skall kunna frambäras för honom som ett levande offer, passande för hans tjänst. Vi har ett stort verk att utföra för en lidande mänsklighet genom att hjälpa människor i deras lidanden genom att använda de naturliga hjälpmedel som Gud försett oss med, och lära dem hur de kan förebygga sjukdom genom att behärska sin aptit och sina begär. Människorna skulle lära sig att överträdelse av naturlagarna är överträdelse av Guds lagar. De skulle lära sig dan sanning som gäller både det fysiska och psykiska livet, nämligen att "Herrens fruktan för till liv". (Ords. 19: 23.) Och Kristus sade: "Vill du ingå i livet, 'så håll buden." (Matt. 19: 17.) Lev enligt uppmaningen: "Bevara min undervisning såsom din ögonsten". (Ords. 7: 2.) När Guds bud åttlyds är de "liv för envar som finner dem, och en läkedom för hela hans kropp". (Ords. 4: 22.)

Våra sanatorier är en undervisningsfaktor till att upplysa människorna enligt dessa riktlinjer. De som undervisas kan tur lära andra hur man återställer och bevarar sin halsa. På detta sätt blir våra sanatorier redskap till att nå folket, ett medel att visa dem de onda följderna av ringaktning för livets och hälsans lagar, och lära dem hur de skall bevara kroppen i bästa kondition. Sanatorier skall upprättas i olika länder där våra missionärer verkar, och skall vara centrum för ett läkande, återställande och uppfostrande verk.

Ett redskap för att vinna människor

Vi skall arbeta för såväl kroppslig som andlig hälsa. Vår mission är densamma som Mästarens, om vilken det berättas att han "vandrade omkring och gjorde gott och botade alla som voro under djävulens våld". (Apg. 10: 38.) Om sitt eget verk säger han: "Herrens Ande är över mig, ty Herren har smort mig till att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka." . . . "Han har sänt mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga, till att predika frihet för de fångna och syn för de blinda, ja, till att giva de

förtryckta frihet och till att predika ett nådens år från Herren.” (Jes.61:1; Luk.4:18.) När vi följer Kristi exempel och gör andra gott, väcks deras Intresse för den Gud som vi älskar och tjänar.

Våra sanatorier skulle i alla sina avdelningar vara. Guds minnesmärken hans redskap för att så sanningens säd i människornas hjärtan. Detta blir de om de leds på rätt sätt.

Adventbudskapet skulle bli känt på våra sanatorier. Många som kommer dit hungrar och törstar efter sanningen, och när den framställs för dem på ett rätt sätt, tar de emot den med glädje. Våra sanatorier har bidragit till.. att upphöja adventbudskapet och fört det till tusentals människor. Det kristna inflytande som genomtränger dessa institutioner ger gästerna förtroende. Förvissningen om att Herren bor där och de många förbönerna för de sjuka, gör ett djupt intryck på dem. Många som aldrig tidigare tänkt på en människas evighetsvärde, övertygas av Guds Ande, och har letts till en fullständig livsförvandling. Många som varit självbelåtna och nöjda med sin egen karaktär och som aldrig okänt behov av Kristi rättfärdighet, får intryck som aldrig planas ut. Då de i framtiden möts av prövningar och ljuset lyser för dem kommer inte så få av dem att ta sin ståndpunkt på Guds folks sida.

Institutioner som leds på detta sätt blir till Guds ära. Gud har i sin nåd gjort sanatorierna till en sådan tillgång för att lindra fysiskt lidande, att tusenden har sökt sig till dem för att bli friska. Och hos många har inte endast kroppen blivit frisk utan även själen. De får syndernas förlåtelse av sin Frälsare, De tar emot Kristi nåd och identifierar sig själva med honom med hans intressen och hans ära. Många reser från våra sanatorier med nya hjärtan. Förändringen är påtaglig. När de återvänder till sina hem är de ljus i världen. Herren gör dem till sina vittnen. Deras vittnesbörd lyder: ”Kommen och hören så vill jag förtälja för eder, I alla som frukten Gud vad han har gjort mot min själ.” (Ps. 66: 16.),

Genom Guds välsignande hand 'har våra sanatorier så kunnat utföra mycket gott. Och de skall nå ännu högre. Gud önskar samverka med det folk som ärar honom.

Underbart är det verk som Gud vill utföra genom sina tjänare för att hans namn måtte bli ärat. Gud gjorde Josef till en livets källa. för den egyptiska nationen. Genom Josef räddades hela nationen. Genom Daniel räddade Gud livet på Babyloniens alla

wise. Och dessa Guds ingripanden illustrerade för folket de andliga välsignelser de fick genom förbindelsen med den Gud som Josef och Daniel tjänade. Så vill Gud idag genom sitt folk skänka världen välsignelser.

Varje människa som har Kristus i sitt hjärta, var och en som för världen vill vittna om hans kärlek, samverkar med Gud till mänsklighetens välsignelse. När han från Frälsaren mottar nåd för att dela med sig till andra, kommer en flod av andligt liv att strömma ut från hela hans varelse. Kristus kom som den store Läkaren för att hela de sår som synden tillfogat den mänskliga familjen. Hans Ande verkar gena?, hans tjänare och skänker de av 'synd och lidande sjuka människorna en maktigt helande kraft som påverkar både kropp och själ. Bibeln säger: "På den tiden skola Davids hus och Jerusalems invånare få en öppen brunn, till att avtvå sin synd och orenhet." (Sak. 13: 1.) Vattnet från den brunnen innehåller läkande medel, som helar både fysiska och psykiska svagheter.

Från denna källa flödar den mäktiga ström, som Hesekiel såg i sin syn. "Detta vatten rinner fram mot Östra kretsen och flyter ned på Hedmarken och faller därefter ut i havet. Vattnet som fick bryta fram går alltså till havet, och så bliver vattnet där sunt. Och överallt dit den dubbla 'strömmen kommer, där upplivas alla varelses... Och vid strömmen, få des.: båda stränder, skola allahanda fruktträd växa upp, vilkas lov icke skoja vissna, och vilkas frukt icke skall taga slut, utan var månad skola träden bära ny frukt, ty deras vatten kommer från helgedomen. Och deras frukter skola tjäna till föda och deras löv till läkedom." (Hes. 47: 8-12.)

En sådan flod av liv och läkedom har Gud bestämt att våra sanatorier genom hans kraft skall vara.

Våra sanatorier skall för världen vara vittnen om Guds godhet. Och fastän Kristus inte är synligt närvarande i byggnaderna, kan de som arbetar där åberopa sig löftet: "Se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände." (Matt. 28: 20.) (Band 6, sid. 219-228, 1900.)

Kapitel 68

Läkarens andliga uppgift

Varje praktiserande läkare har genom tron på Kristus tillgång till ett läkemedel av högsta värde, ett botemedel för den av synd sjuka människan. Den läkare som är omvänd och helgad genom adventbudskapet, är inskriven i himmelens böcker som en Guds medarbetare, en Jesu Kristi lärjunge. Genom sanningens helgande kraft ger Gud läkare och sköterskor visdom och skicklighet att behandla de sjuka, och detta arbete öppnar dörrarna till många hårt stängda hjärtan. Människor leds till att förstå den sanning som behövs för att rädda både kropp och själ.

Detta är något som särpräglar verket för vår tid. Läkarmissionen är budskapets högra hand, det budskap som skall förkunnas för en fallen värld. Läkare, kamrerer och personal inom de olika avdelningarna, fyller sin uppgift när de troget gör budskapet känt. Därigenom går budskapet ut till varje folk, folkslag och tungomål. I detta arbete tar himmelska änglar del. De väcker andlig glädje och sång i hjärtat hos dem som befriats från lidande, och tacksägelse till Gud uppstiger från många som har tagit emot den dyrbara sanningen.

Varje läkare i våra led skulle vara en kristen. Endast de läkare som är äkta bibelkristna kan fullgöra de höga plikter, som deras kall innebär.

Den läkare som förstår det ansvar som hans ställning innebär, känner behovet av Kristi närvaro i sitt arbete för dem som är föremål för ett så stort offer. Han kommer att samordna allting under det höga målet att rädda liv för evigheten. Han vill göra allt som står i hans makt för att rädda både kropp och själ. Han försöker att göra just det som Kristus skulle ha gjort, om denne varit i hans ställning. Den läkare som älskar Kristus och de människor för vilka han gick i döden, söker allvarligt att föra med sig till sjukrummet ett löv från Livets träd. Han söker bryta Livets bröd åt den lidande. Trots de hinder och svårigheter som kan möta, är detta läkarens höga och heliga uppgift.

Sann evangelisering är det arbete som bäst representerar Frälsarens verk, som följer hans metoder så noggrant som möjligt och förhårligar honom. Det arbete som inte fyller dessa krav, antecknas i himmelen såsom bristfälligt. Det vägs på helgedomens

vågskål och befinns för lätt.

Led patienterna till Kristus

Läkarna skulle söka leda patienternas tankar till Kristus, kroppens och själens Läkare. Det som läkarna endast kan för söka att göra, fullbordar Kristus. Människan söker förlänga livet. Kristus är själva livet. Han som genom sin död tillintetgjorde honom som hade dödens makt, är Källan till allt liv. Det finns balsam och en Läkare i Gilead. Kristus utstod en kvalfull död under de mest förnedrande omständigheter för att vi skulle ha liv. Han gav sitt dyrbara liv för att besegra döden. Men han uppstod ur graven, och myriader av änglar som kom för att se honom ta tillbaka det liv han offrat, hörde hans ord av triumferande glädje, när han utanför Josefs lånade grav förklarade: ”Jag är uppståndelsen och livet.”

Frågan: ”Skall en människa som dör få liv igen?” har besvarats. Genom att ta på sig syndens straff och gå ned i graven, har Kristus gjort graven ljus för alla som dör i tron. Gud har i mänsklig gestalt genom evangelium fört liv och odödlighet i ljuset. Genom sin död vann Kristus evigt liv åt alla som trodde på honom. Genom sin död dömde han syndens och olydnadens upphovsman att lida syndens straff, den eviga döden.

Ägaren och givaren av evigt liv, Jesus Kristus, var den ende som kunde besegra döden. Han är vår Återlösare. Och välsignad är varje läkare, som i ordets rätta betydelse är en missionär, en som räddar människor för vilka Kristus gav sitt liv. En sådan läkare lär för varje dag av den store Läkaren, hur han skall vaka över och arbeta för att rädda människor såväl själsligt som fysiskt. Frälsaren är närvarande i sjukrummet, i operationssalen, och till sitt namns ära utför han med sin makt stora ting.

Läkaren kan utföra ett ädelt verk, om han samarbetar med den store Läkaren. Han kan finna tillfälle att tala Livets ord till den sjukes anhöriga, vilkas hjärtan är fulla av medkänsla för den lidande. Och han kan trösta och uppmuntra den sjuke genom att hjälpa honom att blicka upp till den Ende som kan frälsa till det yttersta alla som kommer till honom för att finna frälsning.

Änglarna påverkar sinnet

När Guds Ande påverkar den sjuke och leder honom att fråga efter sanningen, kan läkaren arbeta för denna dyrbara människa såsom Kristus skulle ha gjort. Tala inte om någon särskild troslära, utan visa honom till Jesus såsom den som förlåter synder. Guds änglar kommer att påverka sinnet. Några av patienterna kommer att vägra att låta ljuset upplysa sinnets kamrar och själens tempel, men många skall ta emot ljuset, och från deras sinnen avlägsnas då villfarelse och irrläror i olika former.

Varje tillfälle att arbeta som Kristus arbetade skulle tas tillvara. Läkaren skulle berätta om de helbrägdagörelsens under som Kristus utförde, om hans ömhet och kärlek. Han skulle känna att Jesus är hans medarbetare och står vid hans sida. ”Vi äro Guds medarbetare.” (1 Kor. 3: 9.) Läkaren skulle aldrig försumma att leda sina patients tankar till Kristus, den store Överläkaren. Om Frälsaren bor i hans hjärta, är hans tankar inriktade på honom som helar kropp och själ. Och han leder de lidandes tankar till honom som kan återställa, och som när han gick här på jorden gjorde sjuka friska, och helade såväl själ som kropp när han sade: ”Min son, dina synder förlåtas dig.” (Mark. 2: 5.)

Läkaren skulle aldrig tillåta, att hans förtroget med lidandet gör honom likgiltig eller känslolös. En person som är allvarligt sjuk känner sig utlämnad åt och beroende av sin läkare. Han ser upp till läkaren som sitt enda jordiska hopp, och läkaren skulle hänvisa den rädda människan till den som är större än han själv, till Guds Son som gav sitt liv för att frälsa från döden, som har medkänsla med de lidande och som genom sin gudomliga makt skänker skicklighet och visdom till alla som ber honom.

När patienten inte vet vilken vändning hans sjukdom skall ta, är det tid för läkaren att påverka hans sinne. Han skulle inte göra detta för att framhålla sig själv utan för att visa denna människa till Kristus såsom den personlige Frälsaren. Om den sjuke räddas till livet, har läkaren där en människa att vaka över. Patienten känner att han har läkaren att tacka för sitt liv. Vad skall läkaren göra med detta stora förtroende? Alltid försöka vinna en människa för Kristus och upphöja Guds makt.

När krisen är över och det är tydligt att man lyckats avvärja sjukdomen bör man - oavsett om patienten är troende eller icke - avskilja några minuter i bön med den sjuke. Uttryck din tacksamhet för att patientens liv sparades. Den läkare som handlar på detta

sätt, bär sin patient till honom av vilken livet beror. Patienten kanske uttrycker tacksamhet till läkaren, för genom Gud har han förenat den sjukes liv med sitt eget, men lovet och tacksägelsen skulle gå till Gud såsom till En som, fastän osynlig, är närvarande.

På sin sjukbädd tar människan ofta emot Kristus och bekänner sig till honom. Detta kommer att ske oftare i framtiden än nu, för Herren skall avsluta sitt verk med hast. Då läkaren talar visdomens ord och Kristus vattnar säden som såtts, kommer den att bära frukt till evigt liv.

Att ta vara på tillfällena

Vi förlorar många dyrbara tillfällen därför att vi försummar att säga ett ord i rätt tid. Ofta lämnas en dyrbar förmåga obrukad, som kunde ha burit frukt tusenfalt om den använts. Om man inte har ögonen öppna för det gyllene tillfället, förlorar man det. Någonting tilläts hindra läkaren från att Utföra den uppgift han fått som en rättfärdighetens tjänare.

Vi har inte för många gudfruktiga läkare. Det finns mycket arbete att utföra, och predikanter och läkare skulle samarbeta i fullkomlig endräkt. Lukas, författaren till det evangelium som bär hans namn, kallades ”läkaren, den älskade brodern”, och de som utför ett liknande arbete som hans, omsätter evangelium i sitt liv.

Läkaren har oräkneliga tillfällen att varna den obotfärdige, att trösta den tröstlöse och hopplöse och ge föreskrifter för själens och kroppens hälsa. När läkaren på detta sätt lär människorna regler för sann återhållsamhet och såsom en ”själens väktare” råder de kroppsligt och själsligt sjuka utför han sin del i att bereda ett folk för Herren. Detta är läkarmissionens uppgift i förhållande till den tredje ängelns budskap.

Predikanter och läkare skulle arbeta i eudräkt och allvar för att rädda människor som håller på att fastna i Satans snaror. De skall visa människor till Jesus, deras rättfärdighet, deras styrka och deras hälsa. Ständigt skall de söka vinna människor. Det finns sådana som kämpar mot svåra frestelser och som löper risk att övermannas i striden mot Satans tjänare. Kan du gå förbi dessa utan att erbjuda dem hjälp? Om du ser en människa i behov av hjälp - börja ett samtal med henne, Även om du inte känner henne. Bed med henne! Visa henne till Jesus!

Denna uppgift är lika mycket läkarens som predikantens. Läkaren skulle både offentligt och privat sträva efter att fora människor till Kristus.

I alla våra företag och vid alla våra institutioner borde vi erkänna Gud som den store Arbetsledaren. Läkarna skall vara hans representanter. Läkarkåren har genomdrivit många reformer och den kommer att fortsätta att gå framåt. De som håller människoliv (sina händer skulle vara bildade, skolade och helgade. Då kan Herren arbeta genom dem med mäktig kraft tillsitt namns förhållande.

Vad Kristus gjorde för den lame mannen är en illustration på hur vi skall arbeta. Genom sina vänner hade denne man hört om Jesus och bad att bli förd till den mäktige Helbräddagöraren. Frälsaren visste att den lame hade pinats av prästernas antydningar om att Gud på grund av hans synder hade förkastat honom. Därför var Jesu första uppgift att ge hans sinne frid. Han sade: "Min son, dina synder förlåtas dig." Denna försäkran fyllde honom med frid och glädje. Men några av de närvarande misstuckte och sade i sina hjärtan: "Vem kan förlåta synder utom Gud allena?" Men för att de skulle veta att Människosonen hade makt att förlåta synder, sade Kristus till den sjuke mannen: "Stå upp, tag din säng och gå hem." Detta visar hur Frälsaren kombinerade sanningens förkunnelse med botandet av sjuka. (Band 6, sid. 229-234, 1900.)

Kapitel 69

Världens behov

När Kristus såg skarorna samlas omkring honom, ”ömkade han sig, över dem, eftersom de voro så illa medfarna och uppgivna, lika får som icke hava någon herde.” Kristus såg sjukdom, -sorg, saknad, och förnedring i de skaror som trängde sig omkring honom. För honom representerade de mänsklighetens behov och lidanden utöver hela världen. Bland hög och låg, bland de högst uppsatta och de mest förnedrade, såg han människor som längtade efter de välsignelser som han kommit för att skänka, människor som endast behövde lära känna hans nåd för att bli medborgare i hans rike. ”Därför sade han till sina lärjungar: ’Skörden är mycken, men arbetarna äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd.’” (Matt. 9: 37-38.)

I dag råder samma behov. Världen behöver människor som i likhet med Krissus vill arbeta för de lidande och de syndfulla. Det finns i sanning skaror som behöver nås. Världen är full av sjukdom, lidande, nöd och synd. Den är full av sådana som vi behøver ta oss an - de svaga, de hjälplösa, de okunniga, de utstötta.

Många av vår generations ungdomar, som lever mitt ibland kyrkor, religiösa institutioner och s.k. kristna hem, väljer den väg som leder till undergång. Genom omåttliga vanor drar de på sig sjukdomar, och genom begär efter pengar, för att kunna tillfredsställa sina syndiga njutningar, förfaller de till oärlighet. Deras hälsa och karaktär ruineras. Främmande för Gud och utstötta av samhället känner sig dessa arma människor som om de var utan hopp både för detta livet och för det tillkommande. Deras föräldrars hjärtan krossas. Människor talar om dessa vilsegångna såsom hopplösa fall, men Gud ser på dem med ömhet och medlidande. Han förstår alla de omständigheter som medverkat till att få dem på fall. Detta är människor som vi måste arbeta för.

Nära och fjärran finns det människor, inte endast bland de unga, utan i alla åldrar som lever i fattigdom och nöd, sjunkna i synd och tyngda av skuld. Det är Guds tjänares uppgift att uppsöka dessa, be med dem och för dem och leda dem steg för steg till Frälsaren.

Men inte endast de som inte erkänner Guds krav, är i nöd och behöver hjälp. I världen av i dag, där själviskhet, girighet och betryck råder, är många Guds sanna barn i nöd och trångmål. På usla, eländiga platser, omgivna av fattigdom, sjukdom och synd, bär dessa tåligt sin egen börda av lidande och söker trösta dem som lever runt omkring dem, slagna av synden och utan hopp. Många av dem är så gott som okända för församlingar och predikanter, men de är Herrens ljus som lyser i mörkret, För dessa har Herren en särskild omsorg, och han kallar på sitt folk att vara hans hjälpande hand och lindra deras nöd. Där det finns en församling, skulle man ägna särskild uppmärksamhet åt att uppsöka dessa människor och tjäna dem.

Arbetet bland välsituerade

Medan vi arbetar för de fattiga, skulle vi också tänka på de rika som i Guds ögon är lika dyrbara. Kristus tjänade alla som ville lyssna till hans ord. Han uppsökte inte endast publikanen och den utstötte, utan även den rike och bildade fariséen, den judiske adelsmannen och den romerske härskaren. Vi behöver arbeta för den rika människan med kärlek och i gudsfruktan. Alltför ofta förtröstar hon på sina rikedomar och inser inte faran av detta. De världsliga ägodelar Herren har betrott människor med, blir ofta en källa till stora frestelser. Tusentals människor har därigenom förletts till syndiga njutningar, som befäst dem i vanor av omåttlighet och ogudaktighet. Bland dessa stackare, som är offer för begär och synder, finner vi många som tidigare ägde stora förmögenheter. Människor med olika yrken och ställningar i livet har besegrats av denna världs orenhet genom bruket av starka drycker och genom att ge efter för köttets lust. Medan dessa fallna väcker vårt medlidande och kräver vår hjälp, skulle vi inte också ge uppmärksamhet till dem som ännu inte sjunkit så djupt, men som gått in på samma stig? Tusentals människor i ansvarsfull och aktad ställning, lägger sig till med vanor som betyder kroppens och själens undergång. Skulle vi inte anstränga oss till det yttersta att upplysa dem?

Evangelii förkunnare, statsmän, författare, personer med rikedom och begåvning, med utomordentligt affärssinne och duglighet, svävar i dödlig fara därför att de inte inser behovet av strikt återhållsamhet i alla avseenden. De behöver få sin uppmärksamhet riktad på återhållsamhetens principer, inte på ett trångsynt eller godtyckligt sätt, utan i ljuset av Guds avsikt med.. mänskligheten. Om principerna för sann återhållsamhet på detta sätt kunde framläggas för dem, skulle många av de högre klasserna inse deras betydelse och ta emot dem av allt sitt hjärta.

Att söka förblivande rikedomar

Det finns en annan fara som särskilt den förmögna klassen är utsatt för, och också här har läkarmissionen en uppgift. Många som är framgångsrika i denna världen och som aldrig nedlåter sig till de vanliga formerna av moraliska brott, går ändå under på grund av sin kärlek till rikedom. De är så fästade vid sina världsliga skatter, att de blivit okänsliga för Guds krav och nästans behov. I stället för att betrakta rikedom som ett pund att användas till Guds ära och mänsklighetens bästa, ser de på den som ett medel för sina egna njutningar och sin egen ära. De bygger det ena huset efter det andra, och köper den ena lantegendomen efter den andra. De fyller sina hem med lyx, medan nöden smyger längs gatorna och runt omkring dem lever människor i elände och brott, i sjukdom och död. De som lever endast för sig själva, utvecklar inte Guds karaktärsdrag utan Satans egenskaper.

Dessa människor behöver evangelium. De behöver få sina ögon vända från materiella, förgängliga ting och i stället rikta sina blickar på de dyrbara, oförgängliga skatterna. De behöver lära sig givandets glädje och välsignelsen av att samarbeta med Gud.

Denna sorts människor är ofta de allra svåraste att nå, men Kristus kan öppna vägar på vilka de kan nås. Låt de personer som är klokast, pålitligast och mest hoppfulla söka upp dessa människor. Med den visdom och takt som gudomlig kärlek föder, med den förfining och hövlighet som är ett resultat av Kristus i hjärtat, kan de arbeta för dem som så bländas av jordiska rikedomar att de inte ser de himmelska skatternas härlighet.

Våra evangelister skulle studera Bibeln tillsammans med dem och påverka dem med den heliga sanningen. ”Men hans verk är det, att I ären i Kristus Jesus, som för oss har blivit till visdom från Gud, till rättfärdighet och helgelse och till förlossning.” - ”Så säger Herren: Den vise berömme sig icke av sin vishet, den starke berömme sig icke av sin styrka, den rike berömme sig icke av sin rikedom. Nej, den som vill berömma sig, han berömme sig därav att han har förstånd till att känna mig: att jag är Herren, som gör nåd, rätt och rättfärdighet på jorden. Ty till sådana har jag behag, säger Herren.” _ ”I honom hava vi förlossning genom hans blod, förlåtelse för våra synder, efter hans nåds rikedom.” - ”Så skall ock min Gud, efter sin rikedom, i fullt mått och på ett härligt sätt i Kristus Jesus giva eder allt vad I behöven.” (1 Kor. 1:30; Jer. 9: 23, 24; Ef. 1:7; Fil.

4:19.)

En sådan vädjan, gjord i Kristi anda, kommer inte att anses opassande. Den kommer att göra intryck på många bland de välsituerade i samhället.

Genom ansträngningar som görs i visdom och kärlek kommer många rika människor att väckas till insikt om sitt ansvar inför Gud. När det blivit klart för dem att Herren väntar av dem såsom hans representanter, att lindra mänsklighetens lidande, kommer många att reagera positivt och ge både pengar och medkänsla till de fattiga. När deras tankar på detta sätt avleds från deras egna själviska intressen, skall många överlåta sig åt Kristus. Sitt inflytande och sina medel ställer de nu till det goda verkets förfogande och förenar sig med den enkle evangelist som var Guds redskap till deras omvändelse. Genom ett rätt bruk av sin jordiska förmögenhet samlar de sig ”skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra och där inga tjuvar bryta sig in och stjäla”. De räddar åt sig själva den rikedom som visdomen erbjuder, ja, ”ädla skatter och rättfärdighet”.

Genom att lägga märke till våra liv formar världens människor sin uppfattning om Gud och om Kristi lära. Alla som inte känner Kristus behöver ständigt se hans karaktärs höga och rena principer praktiserade av dem som känner honom. Att möta detta behov, att förmedla Kristi kärleks ljus in i hemmen hos hög och låg, rik och fattig, är läkarmissionens stora plikt och dyrbara förmån.

”I ären jordens salt”, sade Jesus till sina lärjungar, och i dessa ord riktar han sig också till sina tjänare i dag. Den som ”är salt” har bevarande egenskaper i sig och kan utöva ett frälsande inflytande.

Att upprätta de fallna

Även om en människa har fallit till de djupaste djupen av synd, finns det en möjlighet att rädda henne. Många har förlorat känslan för de eviga verkligheterna, förlorat likheten med Gud, och de vet knappast om de har en själ som kan bli frälst eller inte. De tror inte på Gud och litar inte på någon människa. Men de kan förstå och uppskatta handlingar av praktisk medkänsla och hjälpsamhet. När de ser någon som inte söker jordisk ära och berömmelse, komma in i deras hem, hjälper de sjuka, kläder de nakna, mättar de hungriga och ömt visar dem till honom, om vars kärlek och medömkan

den mänskliga tjänaren endast är en budbärare, rörs deras hjärtan. De blir tacksamma och tron vaknar inom dem. De ser att Gud bryr sig om dem, och de är redo att lyssna till Guds ord.

I detta räddningsarbete krävs många mödosamma ansträngningar. Man skulle inte börja med att förklara okända läropunkter för dessa människor, men efter att de fått praktisk hjälp är det lämpligt att framlägga adventbudskapet för dem. Alla människor behöver se Guds lag med dess långt gående krav. Det är inte prövningar, arbete och fattigdom som sänker mänskligheten i förnedring, nej, det är synden, överträdelsen av Guds lag. Försöken att rädda de utstötta och fördärvade blir värdelösa om inte Guds lags fordringar och behovet av lydnad mot honom intrycks på hjärta och sinne. Gud har inte påbjudit någonting som inte är nödvändigt för att förena mänskligheten med honom. ”Herrens lag är utan brist och vederkvicker själen... Herrens bud är klart och upplyser ögonen.” Psalmisten säger vidare: ”Efter dina läppars ord, och vad människor än må göra, tager jag mig till vara för våldsverkares stigar.” (Ps. 19: 8,9; 17: 4.)

Änglarna hjälper till i arbetet att upprätta de fallna och föra dem tillbaka till honom, som gett sitt liv för att återlösa dem. Och den helige Ande samarbetar med de mänskliga redskapen för att väcka de moraliska krafterna genom att påverka hjärtan, överbevisa om synd, om rättfärdighet och dom.

När Guds barn hänger sig åt detta arbete, kommer många att sträcka ut sina händer för att bli räddade. De påverkas att vända sig bort från sina onda vägar. Några av dessa räddade kommer att få höga platser i Guds tjänst och bli betrodda med ansvar [evangeliseringsarbetet. De vet av egen erfarenhet vilka behov som finns bland de människor som de arbetar för och vet hur de bäst skall hjälpa dem. De vet vilka medel som bäst kan användas för att rädda de förlorade. De är fyllda med tacksamhet till Gud för de välsignelser de fått. Deras hjärtan är vederkvickta av kärlek, och de får nya krafter att lyfta upp dem som aldrig kan resa sig utan hjälp. Med Bibeln som sin ledare och den helige Ande som sin hjälpare och tröstare, finner de en väg till ny framgång. Dessa människor som blir aktiva i Guds verk blir när de förses med hjälpmedel och får instruktioner om hur de bäst skall vinna andra för Kristus, medarbetare till dem som förde dem till sanningens ljus. Därigenom äras Gud och hans sanning blir känd.

Världen kommer inte att övertygas så mycket genom det som förkunnas i predikstolen som genom det liv som församlingen lever. Predikanten framställer

evangeliets principer, men församlingens gudsfruktan omsatt i praktiken, demonstrerar dess kraft. (Band 6, sid. 254-260, 1900.)

Kapitel 70

Församlingens behov

Medan världen behöver medkänsla och Guds folks böner och bistånd, medan den behöver se Kristus uppenbarad i hans lärjungars liv, behöver också Guds folk tillfällen som väcker deras medkänsla, ger kraft åt deras böner och hos dem utvecklar en karaktär enligt det gudomliga mönstret. Det är för att förse församlingen med dessa tillfällen som Gud har placerat fattiga, olyckliga, sjuka och lidande bland oss. De är Jesu testamente till hans församling, och vi skall sörja för dem såsom han skulle göra. På detta sätt tar Gud bort slagget och renar guldets, och ger oss den hjärtats och karaktärens förfining som vi behöver.

Herren kunde utföra sitt verk utan vår medverkan. Han är inte beroende av våra pengar, vår tid och vårt arbete. Men församlingen är mycket dyrbar i hans ögon. Den är det skrin som innehåller hans juveler, den fälla som innesluter hans hjord, och han längtar att se den utan fläck eller skrynka. Han trängtar efter den med utesäglig kärlek. Detta är orsaken till att han har gett oss tillfällen att verka för honom, och han tar emot vårt arbete såsom tecken på vår kärlek och lojalitet.

Genom att placera fattiga och lidande bland oss prövar Herren oss för att se vad som finns i våra hjärtan. Vi kan inte utan fara svika principerna, kränka rätten och försumma barmhärtigheten. Vi kan inte se en broder sjunka ned i förfall och gå förbi honom på andra sidan av vägen, utan vi måste genast och helhjärtat försöka uppfylla Guds bud genom att hjälpa honom. Vi kan inte motarbeta Guds särskilda önskemål utan att följderna av våra gärningar återspeglas i våra liv. Vi skulle i våra samveten vara fast övertygade om att vadhelst som vanäras Gud i vårt handlingssätt kan inte heller gagna oss.

Det skulle stå inristat i vårt samvete såsom med stålstift på en klippa, att den som åsidosätter barmhärtighet, medlidande och rättfärdighet, den som försummar de fattiga och är likgiltig för mänsklighetens lidanden, den som inte är vänlig och hövlig, uppför sig på ett sådant sätt att Gud inte kan samverka med honom i hans karaktärsutveckling. Sinnets och hjärtats adel formas lättare när vi känner sådan ömhet och medkänsla för andra att vi använder våra tillgångar och förmåner för att lindra deras nöd. Att skaffa

och behålla allt för sig själv, medverkar till själslig fattigdom. Men de som är villiga att utföra just det arbete som Gud bestämt för dem, enligt Kristi metoder, får alla Kristi egenskaper.

Vår Frälsare sänder sina budbärare att frambära ett vittnesbörd till hans folk. Han säger: ”Se, jag står för dörren och klappar; om någon lyssnar till min röst och upplåter dörren, så skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom, och han med mig.” (Upp. 3: 20.) Men många vägrar att ta emot honom. Den helige Ande väntar på att få beveka och inta hjärtat, men de är inte villiga att öppna dörren och släppa in Frälsaren av fruktan för att han skall begära någonting av dem. Och så går Jesus av Nasaret förbi. Han längtar efter att få utgjuta sin nåds rika välsignelser över dem, men de vägrar att ta emot dem. Hur fruktansvärt är det inte att utestänga Kristus från hans eget tempel! Vilken förlust för församlingen!

Att representera Kristus

Goda gärningar innebär uppoffring, men själva offret lär oss disciplin. Dessa förpliktelser för oss i konflikt med våra naturliga känslor och böjelser, och när vi uppfyller dem, vinner vi den ena segern efter den andra över tvivelaktiga drag i vår karaktär. Striden fortsätter, och så tillväxer vi i nåden. På detta sätt återspeglar vi Kristus och bereds för en plats bland de välsignade i Guds rike.

Både timliga och andliga välsignelser åtföljer dem som delar med sig till behövande av det som de fått av Mästaren. Jesus utförde ett underverk för att mätta fem tusen, en trött och hungrig skara. Han valde en trevlig plats där folket rymdes, och bad dem att slå sig ner. Sedan tog han fem bröd och två små fiskar. Utan tvivel anmärkte många att det vore omöjligt att mätta fem tusen män, förutom kvinnor och barn, med så ringa tillgångar. Men Jesus välsignade brödet och fiskarna och bad lärjungarna att dela ut maten. Och medan de gav av den åt skaran, förmerades den i deras händer. Och när den stora skaran hade fått sitt, satte sig lärjungarna själva ned och åt tillsammans med Kristus av den mat som kommit från himmelens förråd. Detta är en dyrbar lärdom för varje Kristi efterföljare.

En ren och obesmittad gudstjänst är det ”att vårda sig om fader- och moderlösa barn och änkor i deras bedrövelse, och att hålla sig obefläckad av världen”. (Jak. 1: 27.) Våra församlingsmedlemmar är i stort behov av kunskap om praktisk gudsfruktan. De

behöver öva självförnekelse och självförsakelse. De behöver bevisa för världen att de är Kristus-lik. Därför skall inte det arbete som Kristus väntar av dem, utföras av ombud, så att man ålägger en kommitté eller en institution att bära de bördor Som de själva skulle axla. De skall utveckla Kristus-likhet 'genom att ge av sina medel och sin tid, sin medkänsla och sina personliga bemödanden, hjälpa de sjuka, trösta de sörjande, bistå de fattiga, uppmuntra de förtvivalade, upplysa människor i mörker, visa syndare till Kristus och uppenbara för deras hjärtan Guds lags fordringar.

Människor vaktar och väger dem som gör anspråk på att bekänna vår tids särskilda sanningar. De vaktar för att se på vilket sätt de troende i sina liv och sitt uppförande representerar Kristus. Genom att ödmjukt och på allvar göra gott mot alla, utövar Guds folk ett inflytande som blir märkbart i varje by och stad, där 'adventbudskapet är känt. Om alla som känner sanningen tog fasta på detta arbete allt eftersom tillfällena yppar sig, och dag för dag utförde små handlingar av kärlek där de bor, skulle Kristus uppenbaras för deras grannar. Evangelium skulle visa sig vara en levande kraft och inte skickligt uttänkta fabler eller tomma spekulationer. Det visar sig vara en verklighet och inte ett resultat av inbillning och hänförelse. Detta skall medföra större resultat än predikningar och trosbekännelser.

Satan spelar livets spel om varje människa. Han vet att praktisk medkänsla är ett prov på hjärtats renhet och osjälviskhet, och han gör varje tänkbar ansträngning att stänga våra hjärtan för andras behov, så att vi till sist skall vara oberörda av lidandet. Han finner på sådant som skall hindra oss från att ge uttryck för kärlek och sympati. På detta sätt ödelade han Judas liv. Judas försökte alltid att tillgodose sig själv. I detta avseende är han en representant för många bekännande kristna i vår tid. Därför behöver vi studera hans fall. Vi är lika nära Jesus som han var. Men om inte vår förening med Kristus gör oss till ett med honom, och så var fallet med Judas, och om vi inte i våra hjärtan känner en allvarlig medkänsla med dem som Kristus dog för, är vi, liksom Judas, i fara att skiljas från Kristus och bli ett byte för Satans frestelser.

Det är nödvändigt att vi är på vakt mot ett första avsteg från rättfärdigheten, eftersom en överträdelse, en försummelse att uppenbara Kristi anda, öppnar vägen för en annan och ännu en annan, tills vårt sinne behärskas av fiendens principer. Om själviskhetens anda tillåts att råda blir den en förtärande passion, som ingenting annat än Kristi makt kan betvinga.

Budskapet i Jesaja 58

Jag kan inte starkt nog vädja till alla våra församlingsmedlemmar, alla som är sanna missionärer, alla som tror den tredje ängels budskap, alla som är varsamma med sin fot på sabbatsdagen, att begrunda det femtioåttonde kapitlet i Jesajas bok. Det välgörenhetsarbete som påbjuds i detta kapitel, önskar Gud att hans folk skall utföra i denna tid. Det är ett arbete som han själv anvisat. Det är inget tvivel om vem detta budskap åsyftar eller tiden för dess fullbordan, för vi läser: ”Dina avkomlingar skola bygga upp de gamla ruinerna, du skall åter upprätta grundvalar ifrån forntida slakten; och du skall kallas ’han som murar igen revor’, ’han som återställer stigar, så att man kan bo i landet’”. (Vers 12.) Guds minnesmärke, sjundedagssabbaten, tecknet på hans skaparverk, har rubbats av syndens människa. Guds folk har här en särskild uppgift: att mura igen den reva som har gjorts i hans lag. Och ju närmare tidens slut vi kommer, desto mer brådskande är detta verk. Alla som älskar Gud visar att de bär hans tecken genom att helga hans bud. Herren säger: ”Om du är varsam med din fot på sabbaten, så att du icke på min heliga dag utför dina sysslor, om du kallar sabbaten din lust. . . då skall du finna din lust i Herren, och jag skall föra dig fram över landets höjder.” (Vers 13, 14.) Ett äkta hälso- och sjukvårdsarbete är således oskiljaktigt förbundet med helighållandet av Guds tio bud, av vilka sabbaten särskilt nämns, därför att den är det stora minnesmärket av Guds skaparverk. Att helga den har samband med uppgiften att återställa Guds avbild i människan. Detta är Guds folks uppdrag i denna tid. Om det utförs på rätt sätt skall det medföra rika välsignelser för församlingen.

Vi som tror på Kristus behöver en större tro. Vi behöver vara mer uthålliga i bönen. Många undrar varför deras böner är så livlösa, deras tro så svag, deras kristna erfarenhet så mörk och osäker. Har vi inte fastat, säger de, och har vi inte gått ”i sorgdräkt inför Herren Sebaot”? I Jes. 58 visar Kristus hur detta förhållande kan ändras. Han säger: ”Nej, detta är den fasta ’Som jag vill hava: att I lossen orättfärdiga bojor och lösen okets band, att I given de förtryckta fria och krossen sönder alla ok, ja, att du bryter ditt bröd åt den hungrige och skaffar de fattiga och husvillan härbärge, att du kläder den nakne, var du ser honom, och ej drager dig undan för den som är ditt kött och blod.’” (Vers 6, 7.) Detta är det recept Herren har skrivit åt den rädda, tvivlande och bävande människan. Måtte de sorgsna, de som vandrar i sorgdräkt inför Herren, stå upp och hjälpa någon som behöver hjälp.

Samarbete med Gud

Varje församling är i behov av den helige Andes ledande kraft, och nu är tid att bedja om den. Men i allt Guds verk för människor är det hans plan att människan skall samarbeta med honom. Av denna orsak kallar Herren församlingen till djupare fromhet, större pliktkänsla och bättre förståelse för dess skyldigheter mot Skaparen. Han manar församlingen att vara ren, helgad och verksam. Och det kristna hjälparbetet är ett av medlen att göra församlingen sådan, för den helige Ande samarbetar med alla som tjänar Gud.

”Till dem som redan är engagerade i detta verk, vill jag säga: Fortsätt att arbeta med takt och duglighet. Uppmuntra edra medarbetare att arbeta under ett visst namn, i vilket de kan organiseras för att göra en gemensam aktion i enighet. Sätt de unga männen och kvinnorna i församlingen i arbete! Föreua hälso- och sjukvårdsarbetet med förkunnandet av den tredje ängelns budskap. Gör regelbundna, organiserade försök att väcka församlingsmedlemmarna ur det dödläge som de under åratals befunnit sig i. Sänd ut till församlingarna sådana som är villiga att i sitt liv omsätta hälsoreformens principer. Sänd sådana som inser behovet av självförnekelse när det gäller aptiten, annars blir de en snara för församlingen. Lägg märke till om inte en fläkt av liv då kommer in i våra församlingar. Ett nytt element behöver föras in i vårt arbete. Guds folk måste inse sitt stora behov och den fara som hotar och så ta upp det arbete som ligger dem närmast.

Kristus är alltid med dem som tar del i detta arbete och som vittnar i tid och otid, hjälper de nödställda och berättar för dem om Kristi underbara kärlek, och Jesus själv påverkar de fattiga och bedrövade. När församlingen accepterar det av Gud givna uppdraget, får den följande löfte: ”Då skall ljus bryta fram för dig såsom en morgonrodnad, och dina sår skola läkas med hast, och din rätt skall då gå framför dig och Herrens härlighet följa dina ’Spår.’” (Jes. 58: 8.) Kristus är vår rättfärdighet. Han går framför oss i detta verk, och Herrens härlighet följer efter.

Allt vad himmelen äger står till förfogande för var och en som vill arbeta enligt Kristi metoder. Allt eftersom våra medlemmar personligen utför det arbete som anvisats dem, skall de känna sig omgivna av en helt annorlunda atmosfär. Välsignelse och kraft åtföljer deras arbete. Självviskheten som förut bundit dem, kommer nu att övervinnas. Deras tro blir en levande princip. De blir mer uthålliga i bönen. De blir föremål för den

helige Andes vederkvickande och helgande inflytande och de förs närmare himmelriket.

Frälsaren tar inte hänsyn till varken rang eller kast, världslig ära eller rikedom. Det är karaktären och hängivenheten för saken som har det högsta värdet för honom. Han tar inte parti för de starka och de av världen gynnade. Han, den levande Gudens Son, böjer sig ner för att lyfta upp dem som fallit. Genom att vädja och tala ord av tröst och hopp söker han vinna åt sig den förlorade, kämpande människan. Guds änglar lägger märke till vilka av hans lärjungar som utövar barmhärtighet och visar medlidande. De ger ”,kt på om Guds folk uppenbarar Jesu kärlek.

De som inser syndens förbannelse och förstår Kristi gudomliga medlidande i det oändliga offer han gav för en fallen mänsklighet, blir förenade med Kristus. Deras hjärtan är fulla av ömhet. Deras ansiktsuttryck och tonfall röjer den sympati de känner. Deras arbete Utmärks av ivrig omsorg, kärlek och energi, och med Guds hjälp blir de en kraft till att vinna människor för Kristus.

Vi behöver alla så ett utsäde av tålamod, medlidande och kärlek. Vi skall skörda vad vi sått. Våra karaktärer danas nu för evigheten. Härpå jorden bereds vi för himmelen. Allt har vi fått av nåd, från och för intet. Nåden är det förbund i vilket vi fått vårt barnskap. Nåden genom Jesus har skänkt oss frälsning, pånyttfödelse och gjort oss till barn hos Gud och till Kristi medarvingar. Måtte denna nåd bli uppenbarad även för andra. (Band 6, sid. 261-268, 1900.)

Kapitel 71

Vår plikt mot trons husfolk

Det finns två klasser av fattiga som vi alltid har omkring oss - de som ruinerar sig själva genom sina egna självständiga handlingar och fortsätter i sina överträdelser och de som för adventbudskapets skull har kommit i svåra omständigheter. Vi skall älska vår nästa som oss själva, och mot båda dessa klasser skall vi göra vad rätt är under Guds ledning och råd.

Det råder ingen tvekan när det gäller Guds fattiga. Var och en av dem skall få hjälp när det är till deras gagn.

Gud önskar att hans folk skall 'Uppenbara fören syndfull värld, att han inte har lämnat dem att gå under. Särskilt skulle man bemöda sig om att hjälpa dem som för adventbudskapets skull har drivits bort från sina hem och måste lida. Allt mer och mer kommer det att behövas stora, öppna, generösa hjärtan, som är villiga att försaka 'sig själva och ta sig an dem som Gud älskar. De fattiga bland Guds folk får inte lämnas utan att någon hjälper dem att fylla deras behov. Man måste finna något sätt på vilket de kan förtjäna sin uppehälle. En del behöver lära sig att arbeta. Andra arbetar hårt och tar ut det yttersta av sina krafter för att försörja sina familjer, och de behöver särskilt bistånd. Vi skulle intressera oss för dessa fall och hjälpa dem att få en tryggad ställning. Det borde finnas en fond till hjälp för sådana värdiga, fattiga familjer, som älskar Gud och helgar hans bud.

Det är viktigt att de medel som behövs för detta verk, inte ges ut på annat. Det är skillnad på om vi hjälper de fattiga, som genom att lyda Guds bud nu är behövande och lidande, eller om vi försummar dessa för att hjälpa dem 'som trampar Guds lag under fötterna. Och Gud lägger märke till denna skillnad. Den som helgar Guds sabbat skulle inte gå förbi Herrens lidande och behövande för att i stället hjälpa dem som fortsätter att överträda Guds lag, dessa som är uppfostrade till att söka hjälp hos vem helst som vill bistå dem. Det är inte det rätta slaget av missions arbete. Det är inte i överensstämmelse med Herrens plan.

Varhelst en församling bildas, bör dess medlemmar trofast hjälpa de behövande

bland de troende. Men de får inte stanna vid det. De skall också hjälpa andra, oavsett den tro dessa har. Som resultat av ett sådant arbete kommer några av dem att ta emot adventbudskapet.

De fattiga, de sjuka och de gamla

”Om någon fattig finnes hos dig, ’en av dina bröder inom någon av dina städer i det land som Herren, din Gud, vill giva dig, så skall du icke förstocka ditt hjärta och tillsluta din hand för denne din fattige broder, utan du skall gärna öppna din hand för honom och gärna låna vad han behöver i sin brist. Tag dig till vara, så att icke den onda tanken uppstår i ditt hjärta: ’Det sjunde året, friåret är nära’, och att du så ser med ont öga på din fattige broder och icke giver honom något; han kan då ropa över dig till Herren, och så kommer synd att vila på dig. Gärna skall du giva åt honom, och ditt hjärta skall icke vara motvilligt, när du giver åt honom, ty för en sådan gåvas skull skall Herren, din Gud, välsigna dig i alla dina verk, i allt vad du företager dig. Fattiga skola ju aldrig saknas i landet, därför bjuder jag dig och säger: Du skall gärna öppna din hand för din broder, för de arma och fattiga som du har i ditt land.” (5 Mos. 15: 7-11.)

Genom olika omständigheter har en del som älskar och lyder Gud blivit fattiga. En del är inte aktsamma, de vet inte hur de skall handha pengar. Andra har blivit fattiga på grund av sjukdom och motgångar. Vad än orsaken må vara, är de behövande, och att hjälpa dem är en viktig gren av missionsarbetet.

Alla våra församlingar skulle sörja för sina egna fattiga. Vår kärlek till Gud skall ta sig uttryck i att vi gör gott mot de behövande och lidande bland trons husfolk, vars behov har kommit till vår kännedom och som behöver vår omsorg. Varje människa har en särskild ’Skyldighet mot Gud att ge hans värdiga fattiga ett särskilt medlidande. Vi får under inga förhållanden gå förbi dessa.

Paulus skrev till korintierna: ”Vi vilja meddela eder, kära bröder, huru Guds nåd har verkat i Macedoniens församlingar. Fastän de hava varit prövade av ‚svår nöd, har deras överflödande glädje, mitt under deras djupa fattigdom, ’så flödat över, att de av gott hjärta hava givit rikliga gåvor. Ty de hava givit efter sin förmåga, ja, över sin förmåga, och det självmant; därom kan jag vittna. Mycket enträget båda de oss om den ynnesten att få vara med om understödet åt de heliga. Och de gåva icke allenast vad vi hade hoppats, utan sig själva gåva de, först och främst åt Herren, och så åt oss, genom

Guds vilja. Så kunde vi uppmana Titus att han skulle fortsätta såsom han hade begynt och föra jämväl detta kärleksverk bland eder till fullbordan.” (2 Kor. 8: 1-6.)

Det hade varit hungersnöd i Jerusalem, och Paulus visste att många av de kristna hade förskingrats, och att de som var kvar säkerligen var berövade mänsklig medkänsla och utsatta för religiös fientlighet. Därför uppmanade han församlingarna att sända ekonomiskt understöd till dessa bröder i Jerusalem. Summan som insamlades översteg apostlarnas förväntan. Tvingade av Kristi kärlek gav de troende frikostigt, och de var glada över att de på detta sätt kunde ge uttryck för sin kärlek till Frälsaren och till ’sina trossyskon. Detta är enligt Guds ord den äkta grunden för barmhärtighet.

Uppgiften att sörja för våra gamla bröder och systrar som inte har något hem, är ständigt aktuell. Vad kan vi göra för dem? Jag har flera gånger upprepat vad Herren har sagt mig: Det bästa är inte att upprätta institutioner för vården av de gamla och samla dem alla på samma plats. Inte heller skulle man sända bort dem för att få vård. Låt varje familj ta hand om sina släktingar. Om detta inte är möjligt, tillfaller uppgiften församlingen, och denna skall ta emot den som en plikt och en förmån. Alla som äger Kristi anda betraktar de svaga och gamla med särskild respekt och ömhet.

Gud tillåter att det i varje församling finns några av hans fattiga. De är alltid ibland oss, och Herren lägger på församlingsmedlemmarna ett personligt ansvar att sörja för dem. Vi får inte lägga vårt ansvar på andra. Mot dem som är inom våra egna led skall vi visa samma kärlek och sympati som Kristus skulle ha visat om han varit i vårt ställe. På detta sätt fostras vi till att bli redo att verka i Kristi led.

Predikanten skulle undervisa de olika familjerna om, och stimulera församlingen till, att ta vård om sina egna sjuka och fattiga. Han skulle tillvarata de möjligheter som Gud gett åt folket och utnyttja dem i verksamheten. Om en församling överbelastas på detta område, skulle andra församlingar komma till dess hjälp. Församlingsmedlemmarna skall visa takt och skarpsinne, när de sörjer för detta Herrens folk. De skulle försaka lyx och onödiga prydnader för att kunna göra det trevligt för de behövande. När de gör detta praktiserar de uppmaningen i Jes. 58, och får del av den välsignelse som utlovats där. Band 6, sid. 269-272, 1900.)

Kapitel 72

Vår plikt mot världen

”Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son.” Gud sände icke ”sin Son i världen för att döma världen, utan för att världen skulle bli frälst genom honom.” (Joh. 3: 16, 17.) Guds kärlek omfattar hela mänskligheten. När Kristus gav sin missionsbefallning till lärjungarna, sade han: ”Gån ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat.” (Mark. 16: 15.)

Kristi avsikt var att ett ännu större verk skulle ha utförts för människorna än vad vi hittills har sett. Han menade inte att ett så stort antal skulle välja att stå under Satans baner och bli motståndare till Guds styrelse. Världens Frälsare avsåg inte att hans friköpta arvingar skulle leva och dö i sina synder. Varför har då så få nåtts och blivit frälsta? Det är därför att så många av dem som bekänner sig vara kristna verkar på samma sätt som den store avfällingen. Tusenden som i dag inte känner Gud, kunde ha fröjdats sig i hans kärlek, om de som gör anspråk på att tjäna honom hade arbetat som Kristus arbetade.

Frälsningens välsignelser, såväl timliga som andliga, är avsedda för alla människor. Det finns många som anklagar Gud för att världen är full av nöd och lidanden, men det var inte Guds plan att detta elände skulle existera. Det var inte hans mening att en människa skulle ha överflöd av livets goda, under det att andras barn skulle gråta efter bröd. Herren är godhetens Gud. Han har skapat tillräckliga förråd för allas behov, och genom sina representanter, som han betrott med sitt goda, skall enligt hans plan alla hans varelsers behov fyllas.

Vi som tror Herrens ord borde läsa den instruktion som ges i tredje och femte Mosebok. Där kan vi se vilket slags undervisning familjerna i Israel fick. Under det att Guds utvalda folk skulle framstå som avskilt och heligt, skilt från de andra nationerna som inte kände Gud, skulle de behandla främlingen vänligt. Man fick inte se ned på honom därför att han inte var av Israels folk. Israeliterna skulle älska främlingen, emedan Kristus i sanning dog lika mycket för att frälsa honom som för att frälsa Israel. Vid deras tacksägelsefester, när de berättade Guds nådesgärningar, skulle främlingen hälsas välkommen bland dem. När de inbärgade ’Skörden, skulle de lämna en viss del

därav på åkern till de fattiga och till främlingen. Så skulle främlingen också dela med dem Guds andliga välsignelser. Herren, Israels Gud, befalde att de skulle tas emot, om de valde sällskap med dem som kände och dyrkade honom. På det sättet skulle de lära känna Jehovas lag och förhålliga honom genom sin lydnad.

På samma sätt önskar Gud idag, att hans barn, både när det gäller rimliga och andliga ting, skall dela med sig till världen. För varje Jesu lärjunge i varje tidsålder gäller Frälsarens dyrbara ord: ”Den som tror på mig, av hans innersta skola strömmar av levande vatten flyta fram.” (Joh. 7: 38.) Men i stället för att dela med sig av Guds gåvor, är många som bekänner sig vara kristna, upptagna av sina egna små intressen, och själviskt håller de tillbaka Guds välsignelser från sina medmänniskor.

Medan Gud genom sin försyn uppfyllt jorden med sina gåvor och fyllt dess förrådshus med vad vi behöver, ser vi överallt nöd och elände. En frikostig försyn har lagt i hans mänskliga medarbetares händer ett överflöd för att fylla allas behov, men Guds förvaltare är otrogna. I den kristna världen läggs så mycket ned på extravaganser att det skulle vara tillräcklig för att fylla alla hungrigas behov och att kläda de nakna. Många som bär det kristna namnet ger ut pengar för själviska nöjen, för tillfredsställelse av aptiten, för starka drycker och delikatesser, för extravaganta hus, möbler och kläder, under det att de knappast ger dem som lider en blick av medömkan eller ett ord av sympati.

Der stora missionsfältet här hemma

Vilken nöd existerar inte i själva hjärtat av våra s.k. kristna länder! Tänk på de fattigas levnadsvillkor i våra storstäder! I dessa städer är det skaror av människor, som inte får så mycket omsorg och hänsyn, som vi ger vår boskap. Det finns tusentals stackars barn, trasiga och halvsvultna, med ondska och fördärv skrivna i sina ansikten. Familjerna packas samman eländiga bostäder, många av dessa är mörka källare som stinker av fukt och smuts. Barn föds på dessa förfärliga platser. Barn och ungdomar får inte se något som är tilldragande, ingenting av den naturens skönhet som Gud skapat för att glädja oss. Dessa barn lämnas att växa upp, danas och formas till sin karaktär nästan utan normer, med elände och dåliga föredömen runt omkring sig. De hör Guds namn, endast när det missbrukas. Fula ord lukt av sprit och tobak, moralisk förnedring av alla slag finns överallt och fördärvar sinnena. Och från dessa hemvist av elände stiger bönfällande rop om mat och kläder från många som inte vet någonting om bön.

Våra församlingar skulle här ha ett arbete att utföra, för vilket många har liten eller ingen förståelse, ett arbete som är nästan orört. Jesus sade: ”Jag var hungrig, och I gåven mig att äta; jag var törstig, och I gåven mig att dricka; jag var husvill, och I gåven mig härbärke, naken, och I klädden mig; Jag var sjuk, och I besökten mig; jag var i fängelse, och I kommen till mig.” (Matt. 25: 35,36.) En del tror att om de skänker pengar till detta arbete, så är det allt de behöver göra. Men det är ett misstag. Donationer kan aldrig ersätta det personliga tjänandet. Det är riktigt att vi skall ge av våra medel, och många fler skulle göra det, men personligt arbete fordras av alla i förhållande till deras krafter och möjligheter.

Arbetet att samla de behövande, de utstötta, de lidande, de utblottade, är just Jet arbete, som varje församling som bekänner sig till sanningen för denna tid, för längesen skulle ha utfört. Vi skall visa den barmhärtige samaritens ömma medlidande genom att vi fyller deras lekamliga behov, mättar de hungriga, tar de fattiga, som drivits bort från sina hem, till våra hem, under det att vi dagligen hos Gud hämtar den nåd och kraft, som gör oss i stånd att nå de djupaste djup av mänskligtelände och så hjälpa dessa som omöjligen kan hjälpa sig själva. I detta arbete har vi god möjlighet att framhåna Kristus, den korsfäste.

Varje församlingsmedlem skulle känna det som sin särskilda plikt att arbeta för människorna i hans grannskap. Tänk ut hur ni bäst kan hjälpa dem som inte visar något intresse för andliga ting. Visa intresse för era vänners såväl andliga som timliga välfärd då ni besöker dem. Framställ Kristus såsom Frälsaren som förlåter synder. Inbjud era grannar till ert hem och läs med dem från Bibeln och från böcker som förklarar dess sanningar. Detta, i förening med enkla sånger och innerlig bön, kommer att röra deras hjärtan. Församlingsmedlemmarna skulle själva lära sig att göra detta arbete. Detta är lika nödvändigt som att rädda människor i främmande länder. Under det att några känner börda för människor i avlägsna länder, skulle de många som stannar i hemlandet känna börda för de dyrköpta människorna runt omkring dem och arbeta lika ivrigt för deras frälsning.

De timmar som vi använder till förströelser, som inte är välgörande varken för själ eller kropp, skulle vi använda till att besöka de fattiga, de sjuka och lidande, eller till att hjälpa någon som är i behov av hjälp.

Hur vi skall arbeta för de behövande

När vi försöker hjälpa de fattiga, de föraktade, de övergivna, utför då inte arbetet från era höga styltor av värdighet och överlägsenhet, för på det sättet kan ni inte åstadkomma något. Bli verkligt omvända och lär av Honom, som är mild och ödmjuk av hjärtat. Vi måste alltid ha Herren för våra ögon. Så som Kristi tjänare bör vi upprepa, så att vi inte glömmer det: ”Jag är köpt för ett dyrt pris.”

Gud vill ha inte endast din godhet, utan ditt vänliga ansikte, dina hoppfulla ord och din handtryckning. När du besöker prövade Guds barn, kommer du att möta sådana som förlorat allt hopp - ge dem solskenet tillbaka. Det finns de som behöver Livets bröd, läs för dem ur Guds ord. Andra lider Även själens sjukdom som inte något jordiskt balsam kan påverka och som ingen läkare kan bota. Bed för dessa och för dem till Jesus.

Vid vissa tillfällen grips en del av sentimentala känslor, som leder till impulsiva handlingar. De kanske tror att de då utför en stor tjänst för Kristus, men det gör de inte. Deras iver dör snart ut, och då försummar de sin tjänst för Kristus. Gud tar inte emot en nyckfull tjänst. Det är inte genom känslolösa tillfälliga ryck av aktivitet, som vi kan göra våra medmänniskor gott. Krampaktiga försök att göra gott gör oftare skada än nytta.

Arbetsmetoder till hjälp för de behövande skulle noggrant övervägas under bön. Vi skall söka visdom från Gud, för han vet bättre än kortsynta dödliga, hur man skall sörja för dem som han skapat. Det finn's några som utan åtskillnad ger till alla som ber dem om hjälp. De handlar fel. När vi försöker hjälpa de fattiga skall vi vara noga med att ge rätt slags hjälp. Det finns en del som, när de fått hjälp, fortsätter att göra sig själva till föremål för hjälp. De kommer att vara beroende så ,länge det finns någon som de kan lita till. Genom att ge överdrivet mycken tid och uppmärksamhet åt dessa befrämjar vi endast deras lättja, hjälplöshet, extravagans och omåttlighet.

När vi ger till de fattiga skull, vi fråga oss själva: ”Uppmuntrar jag slöseri? Hjälper jag dem, eller skadar jag dem?” Ingen människa som kan förtjäna sitt uppehälle har rätt att vara beroende av andra.

Ordspråket” Världen är skyldig att försörja mig” har en smak av falskhet, bluff

och röveri. Världen är inte skyldig att försörja någon människa som själv kan arbeta och tjäna sitt levebröd. Men om någon kommer till vår dörr och ber om bröd, skall vi inte visa bort honom hungrig. Hans fattigdom kan vara en följd av motgångar.

Vi skulle hjälpa dem som har stora familjer att underhålla och som ständigt måste kämpa mot svaghet och fattigdom. Mången änka med sina faderlösa barn arbetar långt över sin förmåga för att kunna behålla barnen hos sig och förse dem med mat och kläder. Många sådana mödrar har dött av överansträngning. Varje änka behöver den tröst, som hoppfulla och uppmuntrande ord ger och det finns många som skulle behöva materiell hjälp.

Gudfruktiga personer med gott omdöme och förstånd, skulle väljas att se till de fattiga och nödställda, först och främst de som tillhör trons husfolk. De skulle rapportera till församlingen och ge råd om vad som borde göras.

I stället för att leda de fattiga att tro, att de kan få mat och dryck fritt eller nästan fritt, skulle vi ordna så, att de kunde hjälpa sig själva. Vi skulle försöka skaffa dem ett arbete, och om nödvändigt är, lära dem att arbeta. Medlemmar av fattiga familjer skulle lära sig att laga mat, sy sina egna kläder och hur man bäst sköter ett hem. Pojkar och flickor skulle grundligt lära sig ett yrke. Vi måste uppfostra de fattiga att bli självförsörjande. Det är den rätta hjälpen, för den gör dem inte endast självunderhållande, utan gör dem lämpliga att hjälpa andra.

Alla inom räckhåll för Guds kärlek

Det är Guds avsikt att rika och fattiga skall vara förenade genom medkänslans och hjälpsamhetens band. Han ber oss att visa intresse för varje fall av lidande och nöd, som kommer till vår kännedom.

Tro inte att det förringar din värdighet att tjäna den lidande mänskligheten. Se inte med likgiltighet och förakt på sådana som har lagt själens 1:empel i ruiner. De är föremål för gudomligt medlidande. Han som har skapat alla, har omsorg om alla.

Inte ens de 'djupast fallna är utom räckhåll för hans kärlek och barmhärtighet. Om vi är hans sanna lärjungar, skall vi visa samma anda. Den kärlek, som är inspirerad av vår kärlek till Jesus, ser i varje människa, rik eller fattig, ett värde som inte kan mätas

med mänskliga mått. Låt dht liv uppertbara en kärlek, som är högre än du kan uttrycka i ord.

Ofta hårdnar människors hjärtan under förebråelser, men de kan inte motstå den kärlek som visas dem i Kristus Jesus. Vi skulle säga syndaren, att han inte skall känna sig bortstött från Gud. Bjud syndaren att se på Jesus, som är den ende som kan hela den av syndens spetälska besmittade. Uppenbara för den förtvivilade, missmodige och lidande, att han är ”hoppets fånge”. (Se Sak. 9: 12!) Låt ditt budskap vara: ”Se Guds Lamm, som borttager världens synd..

Jag visades, att läkarmissionen kommer att upptäcka, att i de djupaste djup av förnedring, finns det människor som fastän de hängett sig åt omåttlighet och fördärvliga vanor, skall låta sig påverkas av ett rätt utfört arbete. Men vi måste upptäcka dem och uppmuntra dem. Fasta, tåliga och allvarliga försök erfordras för att lyfta dem upp. De kan inte återupprätta sig själva. De kanske hör Kristi kallelse, men de är för döva för att uppfatta dess mening, de är för blinda ,för att kunna se att något gott finns i beredskap för dem. De är döda i synder och överträdelser. Men inte ens dessa kommer att utestängas från evangeliets festmåltid. De skall få lyssna till inbjudan: ”Kom!” Fastän de kanske känner sig ovärdiga, säger Herren: ”Nödgen dem att komma in.” Lyssna inte till någon ursäkt! Omhänderta dem med kärlek och vänlighet.

”Men I, mina älskade, uppbyggen eder på eder allraheligaste tro, bedjen i den helige Ande, och bevaran eder så i Guds kärlek, under det att I vänten på vår Herres, Jesu Kristi, barmhärtighet, till evigt liv. Mot somliga av dem, sådana som äro tvivlande, mån I vara barmhärtiga och frälsa dem genom att rycka dem ur elden.” (Jud. v. 20-23.) Gör klart för människorna de fruktansvärda följderna av att överträda Guds lag. Framhåll att det är inte Gud, som förorsakar plåga och lidande, utan att människan genom sin egen likgiltighet och synd har dragit detta förhållande över sig.

Detta arbete, utfört på rätt sätt, skal! rädda mången arm syndare, som har försummats av församlingarna. Mången som inte har vår tro längtar efter just den hjälp, som det är kristnas plikt att ge. Om Guds folk ville visa ett verkligt intresse för sina grannar, skulle många nås av sanningarna för vår tid. Ingenting kan eller kommer att kunna ge en sådan prägel åt arbetet som detta att vi hjälper människor just där de är. Tusenden kunde idag glädja sig i budskapet, om de som gör anspråk på att älska Gud och lyda hans bud, ville arbeta såsom Kristus arbetade..

När läkarmissionen på detta sätt vinner människor och ger dem en frälsande kunskap om Kristus och hans sanning, kan pengar och hängivet arbete tryggt investeras i det, ty det är ett arbete som skall bestå. (Band 6, sid. 273-280, 1900.)

Gud har gjort häpnadsväckande offer för människorna. Han har satt mäktiga krafter i rörelse för att återföra människan från överträdelse och synd till lojalitet och lya, men det har visats mig, att han gör ingenting utan samverkan med sina mänskliga redskap. Han har i rikt mått försett oss med sina mänskliga redskap. Han har i rikt mått försett os med nåt och kraft och duglighet. De starkaste motiv har framlagts för att väcka och hålla vid liv missionsandan, så att gudomliga och mänskliga redskap kan samverka. (Band 8, sid. 54, 1904.)

Kapitel 73

Vården av föräldralösa

Bland alla dem som kräver vårt intresse har änkan och den faderlöse den största rätten till vår ömma medkänsla. De är föremål för Herrens särskilda omsorg. De är anförtrodda oss av Gud såsom ett lån. ”En gudstjänst, som är ren och obesmittad inför Gud och Fadern, är det att vårda sig om fader och moderlösa barn och änkor i deras bedrövelse och att hålla sig obefläckad av världen.” (Jakob 1: 27.)

Mången fader som dog i tron, förlitande sig på Guds eviga löften, lämnade sina kära i full förtröstan på att Herren skulle sörja för dem. Hur förser nu Herren dem som lämnats en samma? Han gör inte ett underverk genom att sända dem manna från himmelen, inte heller sänder han korpar med mat, men han utför ett under med människohjärtan genom att driva bort själviskheten och öppna godhetens brunn. Han prövar sina lärjungars kärlek genom att överlämna h deras barmhärtighet de sörjande och ensamma.

För familjer att ta hand om

De som älskar Gud skulle öppna sina hjärtan och sina hem för dessa barn. Stora institutioner är inte de bästa platserna för föräldralösa barn. Om de inte har släktingar som kan ta hand om dem, skulle våra församlingsmedlemmar ta dessa små till sig eller finna lämpliga hem för dem hos andra familjer.

Dessa barn är i en särskild mening just de som Kristus ger akt på, och om vi försummar dem, förolämpar vi honom. Varje vänlig handling mot dem, utförd i Jesu namn, betraktar han såsom gjord mot honom själv.

De som på något sätt berövar dem de medel, som de skulle haft, de som med likgiltighet ser deras behov kommer att ställas till rätta inför världens Domare. ”Skulle då Gud icke skaffa rätt h sina utvalda, som ropa till honom dag och natt, och skulle han icke hava diarnod med dem? Jag säger eder: Han skall snart skaffa dem rätt.” (Luk. 18: 7,8.) ”Domen skall utan barmhärtighet drabba den som icke har visat barmhärtighet.” (Jakob 2: 13.) Herren bjuder oss att skaffa ”de fattiga och husvilla härbärke”. (Jes. 58:

7.) Kristenheten måste skaffa fäder och mödrar och hem till dessa utblottade. Medlidande med änkan och de faderlösa, uppenbarat i böner och mot dessa svarande handlingar, kommer Gud iMg och skall belöna.

Ett vidsträckt arbetsfält ligger öppet för alla, som vill tjäna Mästaren genom att ta vård om dessa barn och ungdomar, som genom döden berövats föräldrarnas ledning och ett kristet hems goda inflytande. Många av dem har ärvt dåliga karaktärsdaning, och om de lämnas att växa upp utan att någon bryr sig om dem, kommer de att hamna i kamratkretsar där de förleds till laster och brott. Just dessa barn behöver placeras i en gynnsam miljö för att få en rätt karaktärsdaning, så att de kan bli Guds barn.

Gör ni, som bekänner er vara Guds barn, er del, när det gäller att undervisa dessa barn som med stort tålamod behöver undervisas om hur de skall komma till Frälsaren? Utför ni er del såsom trogna Kristi tjänare? Sörjer ni för dessa obildade, kanske obalanserade sinnen med samma kärlek som Kristus visat oss? Barnens och de ungas andliga liv svävar i dödlig fara, om de lämnas åt sig själva. De behöver tålmodig undervisning, kär. lek och öm kristen omsorg.

Om vi inte hade fått någon uppenbarelse om vår plikt, så skulle själva den syn våra ögon ser och vad vi vet om den orubbliga lagen om orsak och verkan, vara nog för att vi skulle resa oss för att rädda dessa olyckliga. Om församlingsmedlemmarna använde lika mycket energi, takt och skicklighet i detta arbete som de annars gör i det dagliga livets uppgifter, om de sökte visdom från Gud och allvarligt studerade, hur de bäst skulle ta hand om dessa ouppfostrade sinnen, skulle många räddas, som nu är nära att gå under.

Om föräldrar bekymrade sig för sina egna barns frälsning som de borde, om de bar dem i sina böner inför nådens tron och i sitt liv omsatte sina böner, medvetna om att Gud samarbetar med dem, skulle de kanske bli framgångsrika i att arbeta för barn utanför deras egen familj, och särskilt när det gäller dem som saknar föräldrars råd och ledning. Herren manar varje församlingsmedlem att göra sin plikt mot dessa föräldralösa.

Ett Kristus-liket arbete

Vi skulle inte arbeta för barnen enbart av plikt utan av kärlek, därför att Kristus

dog för deras frälsning. Han har friköpt dem som behöver vård, och han väntar att vi skall älska dem såsom han älskade oss i vår synd och i vårt egensinne. Kärlek är det redskap som Herren använder för att dra våra hjärtan till honom, för "Gud är kärleken". I varje barmhärtighetsgärning är denna princip den enda som verkat. Det mänskliga måste förena sig med det gudomliga.

Detta arbete för andra kräver ansträngning, självförnekelse och självuppoftning. Men vad betyder det ringa offer som vi gör jämfört med det offer Gud gjorde för oss, när han gav oss sin enfödde Son?

Gud skänker oss sina välsignelser för att vi skall dela med oss av dem till andra. När vi ber honom om vårt dagliga bröd, ser han in i våra hjärtan för att finna ut, om vi vill dela med oss till sådana som har större behov än vi. När vi ber: "Gud, förbarma dig över mig, syndare", i aktar han oss för att se, om vi vill visa samma medlidande mot dem som vi umgås med. Beviset på vår gemenskap med Gud är att vi är barmhärtiga såsom vår himmelske Fader är barmhärtig.

Gud ger alltid, och på vem slösar han sina gåvor? På dem som har felfria karaktärer? "Han låter ju sin sol gå upp över både onda och goda och låter det regna över både rättfärdiga och orättfärdiga." (Matt. 5: 45.) Trots mänsklighetens synd, trots att vi så ofta sårar Jesu hjärta och visar oss själva ovärdiga, vänder han sig inte ifrån oss då vi ber honom om förlåtelse. Han skänker sin kärlek fritt och för intet, och han bjuder oss "såsom jag har älskat eder, så skolen ock I älska varandra". (Joh. 13: 34.)

Bröder och systrar, jag ber er att noggrant tänka över denna sak. Tänk på de faderlösas och moderlösas behov. Grips inte era hjärtan då ni ser deras lidanden? Finn ut om inte någonting kan göras för att ge dessa hjälplösa vård. Ge de hemlösa ett hem så långt det står i er makt! Var och en bör vara redo att ta del i detta hjälparbete. Herren sade till Petrus: "Föd mina lamm." Den befallningen gäller oss, och genom att öppna våra hem för de föräldralösa hjälper vi till att utföra den. Gör inte Jesus besviken på dig.

Ta dessa barn och bär fram dem till Gud som ett välluktande offer. Bed honom välsigna dem, och fostra och dana dem sedan enligt Jesu befallning. Skall vårt folk ta emot detta förtroendeuppdrag? Skall de för vilka Kristus dog, lämnas att lida och gå vilsna vägar på grund av vår ytliga fromhet och ärelystnad?

Guds ord överflödar av undervisning om hur vi skall behandla änkan, den faderlöse, de behövande och de fattiga. Om alla följde denna undervisning, skulle ankans hjärta sjunga av jubel, hungriga små barn skulle mättas, de utblottade bli klädda och de som håller på att duka under skulle få liv igen. Himmelska varelser blickar ned på oss, och när vi, fyllda med nit för Kristi ära, blir kanaler för Guds försyn, kommer dessa himmelska budbärare att ge oss ny andlig kraft, för att vi skall kunna övervinna svårigheterna och triumfera över hindren.

Och vilken välsignelse skall inte dessa arbetare få som lön! För många som nu är likgiltiga, själviska och självupptagna skulle det betyda liv från de döda. Hos oss skulle då himmelsk barmhärtighet, visdom och nit återupplivas.

Predikanthustrurna och de faderlösa

Man har frågat om en predikanthustru skall adoptera spädbarn. Jag svarar: Om hon saknar anlag och lämplighet för missionsarbete utanför hemmet, och om hon känner det som sin plikt att ta vård om föräldralösa barn, så gör hon ett gott verk. Men må hon då i första hand välja adventistbarn, som blivit föräldralösa. Gud kommer att välsigna dem som med villigt hjärta delar sitt hem med dessa hemlösa. Men om predikanthustrun kan ta del i att undervisa andra, bör hon ägna Gud sina krafter såsom missionsarbetare. Hon skulle vara sin makes trogna medarbetare, assistera honom i hans gärning, utveckla sitt intellekt och vara behjälplig att meddela budskapet till andra. Vägen är öppen för ödmjuka, helgade kvinnor, värdiga genom Kristi nåd, att besöka dem som är i behov av hjälp och bringa ljus till de missmodiga. De kan lyfta upp de nedböjda genom att bedja med dem och visa dem på Jesus. Sådana kvinnor skulle inte ägna sin tid och sina krafter åt ett hjälplöst litet barn som fordrar ständig vård och tillsyn. De skulle inte på det sättet frivilligt binda sina händer.

Hem för föräldralösa

När allt har gjorts som kan göras för att bereda hem för de föräldralösa i våra egna hem, kommer det fortfarande att finnas många i vår värld, som behöver vård. De må vara trasiga, ohyfsade och i varje avseende allt annat än tilldragande, men de är lika dyrbara i Guds ögon som våra egna små. De är Guds tillhörighet, för vilka vi kristna bär ansvar. Gud säger att han skall ”utkräva deras själar ur vår hand”.

Att sörja för dessa behövande är ett gott verk, men i denna tid har inte Herren gett oss som ett folk uppmaning att upprätta stora och dyrbara institutioner för detta ändamål. Men om det bland oss finns personer, som känner sig kallade av Gud att bygga ett sådant hem för vården av föräldralösa barn, bör de följa sin övertygelse om vad som är deras plikt. Men när de tar vård om denna världens fattiga, skulle de också vädja till världen om hjälp med underhållet. De skall inte hämta det hos det folk, åt vilket Gud anförtrott det största uppdrag som någonsin getts åt människor, nämligen uppgiften att förkunna nådens sista budskap till alla folk, tungomål och folkslag. Guds skattkammare måste ha ett överskott för att kunna underhålla verket i fjärran länder.

Må de som känner kallelsen att upprätta institutioner skaffa sig skickliga förespråkare som kan framlägga behoven och samla in medel. Må världens människor väckas att se behoven, och må de olika samfunden besökas av dem, som känner att något måste göras för de fattiga och föräldralösa. I varje samfund finns det sådana som fruktar Gud. Vädja till dem, för Gud har gett detta verk till dem.

De institutioner för föräldralösa, sjukliga och gamla som grundats av vårt folk bör underhållas. Lämna inte dessa att lida brist och så dra vanära över Guds sak. Hjälpen som ges till dessa institutioner skulle inte betraktas enbart som en plikt utan som en förmån. I stället för att ge varandra onödiga presenter, låt oss ge våra gåvor till de fattiga och hjälplösa. När Herren ser, att vi gör vårt bästa för att lindra behoven, påverkar han andra att hjälpa oss i detta goda verk.

Avsikten med ett hem för föräldralösa barn skulle inte bara vara att förse dem med mat och kläder utan att ge dem kristna lärare, som kan uppfostra dem i kunskapen om Gud och hans Son. De som arbetar på detta område skulle vara vidhjärtade och fyllda av inspiration som de undfått vid Golgata kors. De skulle vara bildade och självförsakande människor som vill verka som Kristus verkade för Gud och mänskligheten.

När dessa hemlösa har fått en plats där de kan erhålla kunskap, lycka och dygd, och bli söner och döttrar till himmelens Konung, kommer de att vara beredda att på ett Kristuslikt sätt ta del i samhällslivet. De skall uppfostras så, att de i sin tur kan hjälpa andra. Därigenom fortplantas och utvidgas det goda verket. (Band 6, sid. 281-287, 1900.)

Vilken moder har någonsin älskat sitt barn såsom Jesus älskar sina barn? Han ser på den fördärvade karaktären med en sorg, som är djupare och mer intensiv än någon moders. Han ser de framtida följderna av de onda gärningarna. Gör därför allting som kan göras för den försummade människan.

Om de som inte har några barn, men som Gud har gjort till förvaltare av sina medel, ville öppna sina hjärtan och ta hand om barn som behöver kärlek, omvårdnad, tillgivenhet och hjälp med denna världens goda, skulle de bli långt lyckligare än vad de nu är. Så länge ungdomar som saknar en faders medlidsamma omvårdnad och en moders ömma kärlek, är utsatta för det fördärvliga inflytandet i dessa sista dagar, är det någons plikt att vara i fars och mors ställe för någon av dem. Lär er att ge dem kärlek, tillgivenhet och medkänsla. Alla som bekänner sig ha en Fader i himmelen, som de hoppas sörjer för dem och till sist tar dem till det hem som han berett för dem, borde känna en allvarlig förpliktelse att vara vänner till dem som inga vänner har, fäder och mödrar till de föräldralösa, hjälp åt änkor och vara till någon praktisk nytta i denna värld genom att tjäna mänskligheten. Många har inte betraktat denna sak i dess rätta ljus. Om de lever endast för sig själva, får de inte heller mer kraft än den som erfordras därtill. (Band 2, sid. 329, 1869.)

Hälsovårdsverksamheten och den tredje ängels budskap

Åter och åter har jag blivit undervisad om att hälsovårdsverksamheten skall stå i samma relation till den tredje ängels budskap som armen och handen till kroppen. Under ledning av det gudomliga Huvudet skall de arbeta i endräkt för att bereda väg för Kristi ankomst. Den högra armen på sanningens kropp skall vara i ständig verksamhet, och Gud skall ge den kraft. Men den skall inte vara kroppen. Inte heller skall kroppen säga till armen: ”Jag behöver inte dig.” Kroppen behöver armen för att kunna utföra ett aktivt och målmedvetet arbete. Båda har fått ett arbete sig tilldelat, och båda skulle lida stor förlust om de arbetade oberoende av varandra.

Uppdraget att förkunna den tredje ängels budskap har av några inte mottagits såsom Gud hade avsett. Det har behandlats som något av mindre betydelse, under det att det skulle inta en viktig plats bland de mänskliga medlen till människans frälsning. Människorna skulle ledas till att studera Bibeln då den är det mest verksamma medlet till frälsning, och Ordets förkunnelse är en uppfostrande kraft att nå detta resultat. De som underskattar det evangeliska arbetet och saker göra hälsovårdsverksamheten oberoende av det försöker skilja armen från kroppen. Vad skulle bli resultatet om de lyckades? Vi skulle få se armar och händer ”flyga omkring” och dela ut medel utan ledning av huvudet. Arbetet skulle sakna balans och rätta proportioner. Den del som Gud bestämt skulle vara hand och arm skulle försöka inta hela kroppens plats, och evangelii förkunnelse skulle förringas eller ignoreras helt och hållet. Detta skulle föra med sig oreda och förvirring i sinnena, och stora delar av Herrens vingård lämnas orörda.

I varje församling

Hälsovårdsverksamheten skulle vara en del av arbetet i varje församling. Skild från församlingen blir den snart ett virrvarr av oorganiserade åtgärder. Den konsumerar, men producerar ingenting. I stället för att verka som Guds hjälpande hand för att föra evangelium vidare, suger den livet och kraften ur församlingen och försvagar budskapet. Om detta arbete blir självständigt, kommer det inte endast att sluka förmågor och medel som behövs på andra områden, men om själva hjälparbetet skils från Ordets

förkunnelse, försätter det människorna i en ställning där de kommer att driva gäck med den bibliska sanningen.

Det evangeliska arbetet behövs för att ge varaktighet och stadga åt hälsovårdsarbetet. Förkunnelsen behöver hälsovårdsverksamheten för att visa vad evangelium förmår i det praktiska livet. Ingendera delen av arbetet är fullständigt utan den andra.

Budskapet om den snart återkommande Frälsaren måste förkunnas i alla delar av världen, och en allvarlig värdighet skulle utmärka det i alla dess grenar. Vi har en stor vingård att odla, och den kloke husbonden arbetar så att varje del av den bär sin frukt. Om hälsovårdsverksamheten bevarar sanningens levande principer rena, obefläckade av allt som kan fördunkla dess glans, skall Herren leda arbetet. Om de som bär de tunga bördorna, förblir principerna trogna, skall Herren uppehålla och understödja dem.

Den förening som skulle existera mellan hälsovårdsarbetet och det evangeliska arbetet, är klart skildrad i Jes. 58. Det finns visdom och välsignelse för den som vill engagera sig i det verk som här framställs. Detta kapitel är tydligt och klart, och det ger tillräckligt ljus för att upplysa var och en som önskar göra Guds vilja. Det påvisar en mängd tillfällen att tjäna den lidande mänskligheten, samtidigt som den tjänande kan vara ett redskap i Guds hand att föra sanningens ljus till en värld, som håller på att gå under. Om den tredje ängelns budskap förkunnas på ett rätt sätt, får inte den evangeliska verksamheten en underordnad ställning, inte heller blir de fattiga och sjuka försummade. I sitt ord har Gud förenat dessa två grenar av sitt verk, och ingen människa skulle skilja dem åt.

Det ligger en fara i arbetet för de fattiga, nämligen att förlora ur sikte sanningens viktiga principer, men vi skulle alltid minnas, att då vi utför detta, arbete måste det andliga behovet komma först. I våra ansträngningar att fylla de lekamliga behoven hotas vi av faran att skilja från evangelii sista budskap dess viktigaste grunddrag. Såsom arbetet har bedrivits på en del platser, har hälsovårdsverksamheten dragit till sig både förmågor och medel som tillhörde andra grenar av verket, och arbetet på det direkt andliga området har försummats.

På grund av de ständigt växande möjligheterna att fylla de timliga behoven inom alla klasser, finns det en risk att detta arbete undanskymmer det budskap som Gud gett

oss att förkunna i varje stad, budskapet om Kristi, snara ankomst och nödvändigheten av att lyda Guds lag och tro på Jesu vittnesbörd. Detta budskap är huvudtemat i vårt verk. Det skall förkunnas med högt rop och skall gå ut över hela världen. Både i hemlandet och på missionsfälten måste hälsoprinciperna vara förenade med det, men inte vara oberoende av det och inte heller på något sätt ersätta det. Inte heller skulle detta arbete ägnas så mycken uppmärksamhet att det: förringar andra arbetsgrenar. Gud har sagt oss att vi skall ta hänsyn till verkets alla grenar, så att det kan utvecklas symmetriskt, med de rätta proportionerna och med god balans.

Sanningen för vår tid omfattar hela evangeliet. Rätt framställt verkar det hos människan den förvandling, som är ett bevis för Guds nåds makt över ett hjärta. Det kommer att utföra ett fullgott arbete och utveckla en fullkomlig människa. Ut därför inte någon skiljelinje gå mellan den sanna hälsovårdsmissionen och den evangeliska missionen. Låt dessa två förena sig i inbjudningen: ”Kommen, ty allt är redo.” Må de vara oupplösligt förenade, såsom armen är förenad med kroppen.

Hälsovårdsverksamhetens utövare

Herren behöver alla slags skickliga arbetare. ”Han gav oss somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare. Ty han ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarvärv, att uppbygga Kristi kropp, till dess att vi allasammans komma fram till enheten i tron och i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad, och så bliva fullvuxna, intill Kristi fullhet.” (Ef. 4: 11-13.)

Varje Guds barn skulle ha ett helgat omdöme, så att det tänkte på Guds sak som en helhet och på relationerna mellan de olika grenarna av verket, så att inte någon fattas. Fältet är stort, och ett stort reformarbete skall utföras, inte bara på ett eller två områden, utan på vart och ett av dem. Hälsovårdsverksamheten är en del av reformverket, men den får aldrig bli ett medel att skilja evangelii tjänare från deras arbetsfält. Utbildningen av eleverna inom olika grenar av hälsovårdsverksamheten är inte fullständig med mindre de får öva sig att samarbeta med församlingen och predikanten. Och de som bereder sig för predikogärningen skulle vara till oändligt mycket större nytta, om de var grundligt insatta i det stora och viktiga ämnet om hälsan och dess vård. Den helige Andes inflytande behövs för att verket skall vara i jämvikt och stadigt tillväxa på varje område.

Håll samman!

Herrens verk är ett, och hans folk skulle vara ett. Han har aldrig bestämt att någon del av budskapet skulle förkunnas oberoende av de andra eller bli den allt dominerande. I allt sitt arbete här på jorden förenade han hälsovårdsmission med Ordets förkunnelse. Han sände ut de tolv apostlarna, och därefter de sjuttio, för att predika evangelium för folket, och han gav dem även makt att bota de sjuka och driva ut onda andar i hans namn. På samma sätt skulle Herrens budbärare i dag träda in i tjänsten. I dag kommer budskapet till oss: ”Såsom Fadern har sänt mig, så sänder ock jag eder.” Och när han hade sagt detta, andades han på dem och sade till dem: ”Tagen emot helig Ande!” (Joh. 20: 21, 22.)

Satan kommer att använda varje listigt anslag för att skilja dem åt som Gud söker göra till ett. Men vi får inte låta oss vilseledas av hans bedrägerier. Om hälso- och sjukvårdsarbetet får utgöra en del av evangelium kommer världens människor att lägga märke till det goda som görs, och kommer att övertygas om dess äkthet och ge det sitt stöd.

Vi närmar oss slutet på denna jords historia, och Gud kallar oss alla att höja standaret med inskriptionen: ”Här är de som helgar Guds bud och bevarar tron på Jesus.” Han bjuder sitt folk att arbeta i fullkomlig enhet. Han kallar dem som är engagerade i hälsovårdsverksamheten att förena sig med Guds ords förkunnare. Han kallar predikanterna att samarbeta med hälsovårdsverksamhetens utövare. Och han kallar församlingen att göra sin plikt, nämligen att bevara den sanna reformens standard inom sitt eget område och lämna åt de välutbildade och erfarna att tränga fram på nya fält. Ingenting skulle sägas som gör någon annan missmodig, för detta bedrövar Jesu hjärta och gläder storligen fienden. Alla behöver döpas i helig Ande. Alla skulle avhålla sig från kritiska och ringaktande anmärkningar. De skulle i stället närma sig Kristus, så att de kan uppskatta det tunga ansvar, som hans medarbetare bär. ”Håll samman, kom närmare varandra!” är den store Lärarens ord. Enighet ger styrka, oenighet är svaghet och nederlag.

I vårt arbete för de fattiga och olyckliga behöver vi vara på vår vakt, så att vi inte tar på oss ansvar som vi inte orkar bära. Innan vi bestämmer planer och metoder, som innebar stora utgifter, skall vi överväga om de bär gudomlig stämpel. Gud godkänner inte att en gren av verksamheten omhuldas utan hänsyn till övriga grenar. Hans avsikt är

att hälsovårdsverksamheten skall bereda väg för förkunnelsen av den frälsande sanningen för denna tid, tillkännagivandet av den tredje ängels budskap. Om denna avsikt fullföljs, kommer inte budskapet att ställas i skuggan och dess framgång hindras. (Band 6, sid. 288-293, 1900.)

Det är inte många institutioner, stora byggnader eller stora uppvisningar som Gud begär, utan den gemensamma handlingen utförd av ett heligt folk, ett folk utvalt av Gud och dyrbart. Varje människa skall fylla sin plats, tänka, tala och verka i överensstämmelse med Guds Ande. Då, och först då, bildar arbetet en fullständig och symmetrisk helhet.

Hälsovårdsverksamheten skall förhålla sig till församlingens arbete som ,den högra armen förhåller sig till kroppen. Den tredje ängeln flyger framåt och förkunnar Guds bud och Jesu tro. Hälsovårdsarbete är evangelium omsatt i praktik. Alla grenar av verket är enhetligt förenade i inbjudningen: ”Kommen, ty allt är redo!” (Band 8, sid. 77, 1904.)

Kapitel 75

Litteraturmissionens betydelse

Litteraturarbetet, lett på ett rätt sätt, är en mission av högsta rang, och det är en metod så god och framgångsrik som någon kan vara, när det gäller att låta människorna lära känna de viktiga sanningarna för denna tid. Predikanternas betydelse är påtaglig men många som hungrar efter Livets bröd har inte förmånen att lyssna, när Ordet förkunnas av Herrens utvalda sändebud. Av denna orsak är det viktigt att vår litteratur sprids i vida kretsar. På så sätt bärs budskapet ut till platser dit predikanten inte kan komma, och många görs uppmärksamma på de viktiga händelser, som är förenade med de sista scenerna av denna världshistoria.

Gud har förordnat att litteraturmissionen skall vara ett medel att sprida det ljus som våra böcker innehåller, och litteraturevangelisten skulle vara övertygad om vikten av att såsnabbt som möjligt sprida de böcker, som är nödvändiga för människornas andliga fostran och upplysning. Det är just det arbete som Herren önskar att hans folk skall utföra i denna tid. Alla som ger sig själva åt Gud för att verka som litteraturevangelister hjälper till att ge världen det sista varningsbudskapet. Vi kan inte uppskatta detta verk tillräckligt högt, ty om det Inte vore för litteraturevangelistens arbete skulle många aldrig bli varnade.

Det är sant att många som köper böckerna lägger dem på hyllan eller på bordet i vardagsrummet och sällan eller aldrig ser i dem. Men Gud har omsorg om sin sanning, och den tid kommer då man tar fram dessa böcker och läser dem. Sjukdom eller olycka kan drabba hemmet, och genom de sanningar som böckerna framhåller, sänder Gud frid, hopp och ro till de bedrövade. Hans kärlek uppenbaras för dem, och de förstår hur dyrbar deras synders förlåtelse är. På detta sätt samverkar Gud med sina självförsakande tjänare.

Det finns många, som på grund av fördomar aldrig skulle lära känna adventbudskapet med mindre det kommer till deras hem. Litteraturevangelisten kan finna dessa människor och verka för dem. Metoden att arbeta från hus till hus kan tillämpas med större framgång av litteraturevangelisten än av någon annan. Han kan bli bekant med människorna och förstå deras verkliga behov. Han kan bedja med dem och

visa dem till Guds Lamm, som borttar världens synder. På så sätt öppnas vägen för vår tids särskilda budskap och får tillträde till deras hjärtan.

Litteraturevangelisten som själavinnare

Ett stort ansvar vilar på litteraturevangelisten. I sitt arbete måste han alltid vara beredd att förklara Bibeln. Om han sätter sin förtröstan till Herren, när han reser från plats till plats, skall Guds änglar följa honom och ge honom ord att tala som bringar ljus, hopp och mod till många.

Litteraturevangelisten måste komma ihåg, att han har tillfälle att så vid alla vatten. Han skall också veta, att när han säljer böcker som innehåller sanningens budskap, utför han Guds verk och att varje hans förmåga skall användas till Guds namns ära. Gud är med var och en som söker förstå sanningen för att kunna klargöra den för andra. Gud har talat klart och tydligt. ”Anden och bruden säga: ’Kom.’ Och den som hör det, han säge: ’Kom.’” (Upp. 22: 17.) Låt oss inte dröja med att undervisa dem som behöver undervisas, så att de må komma till sanningens kunskap i Jesus Kristus.

De förlorade fåren från Guds fålla finns kringspridda överallt och det arbete som skulle göras för dem försummas. Genom det ljus som getts mig, vet jag att det skulle vara hundra litteraturevangelister där det nu är endast en. Litteraturevangelister skulle stimuleras att utföra detta arbete, inte för att sälja berättelseböcker, utan för att ge världen böcker som innehåller sanningen för denna tid.

Litteraturevangelisten skulle sprida Herrens ord i vetskap om att de som lyder buden och lär andra att lyda dem, skall få sin belöning genom att se människor frälsta, och en verkligt omvänd människa kommer att föra andra till Kristus. Därigenom går verket framåt på nya platser.

Tiden har kommit då ett stort verk skall utföras av litteraturevangelisterna. Världen sover, och som vaktare skulle de ringa i larmklockan för att väcka de sovande och få dem att inse faran. Samfunden känner inte sin besökelsestid. Ofta kan de bäst lära känna sanningen genom litteraturevangelistens arbete. De som går ut i Herrens namn är hans budbärare som skall ge skarorna som lever i mörker och villfarelse, frälsningens glada budskap i Jesus Kristus genom att lyda Guds lag.

Predikantens medarbetare

Jag har blivit undervisad om att även på platser, där det finns en predikant som förkunnar budskapet, skulle litteratur evangelisten utföra sitt uppdrag i samarbete med predikanten, för även om predikanten troget frambär budskapet, kan inte människorna komma ihåg allt. Det tryckta ordet är därför nödvändigt, inte endast för att väcka dem att inse sanningens betydelse, utan för att rota och grunda dem i sanningen och hjälpa dem att stå fasta emot bedrägliga irrläror. Våra tidningar och böcker är Herrens redskap att ständigt framhålla för människorna budskapet för denna tid. När det galler att upplysa och stadfästa människorna i sanningen, kan vår litteratur göra ett långt större arbete än vad ordets förkunnare ensam kan göra. De tysta budbärarna som litteraturevangelisten placerar i hemmen, kommer att stärka evangelii verk på alla sätt för den helige Ande påverkar människors Sinnen när de läser böckerna, på samma sätt som han påverkar dem som lyssnar till Ordets förkunnelse. Änglar vakar på samma sätt över de böcker som innehåller sanningen, som de vakar över predikantens verk.

Nyheten om varje framgångsrikt försök från vår sida att skingra mörkret och sprida ljus och kunskap, om Gud, och om Jesus Kristus som han har sänt, förmedlas till himmelen. Himmels invånare får del av nyheten som hänför alla furstar och väldigheter och väcker medkänsla hos alla där. (Band 6, sid. 313-316, 1900.)

Så länge nådens tid varar, kommer det att finnas möjligheter för litteraturevangelisten att arbeta. (Band 6, sid. 478, 1900.)

Kapitel 76

Litteraturevangelistens kvalifikationer

Alldenstund spridandet av vår litteratur är en missionsuppgift, bör det ledas utifrån den ståndpunkten. De som väljs att vara litteraturevangelister, skulle vara män och kvinnor som har en börda för arbetet, och vilkas mål inte är att tjäna pengar utan att ge folket ljus. All vår tjänst skall utföras till Guds ära och med den avsikten att föra sanningens ljus till dem som är i mörker. Själviska principer, kärlek till pengar, prestige och ställning skulle inte ens nämnas bland oss.

Litteraturevangelisterna behöver en daglig omvändelse så att deras ord och handlingar blir en ”lukt från liv till liv” och utövar ett frälsande inflytande. Orsaken till att så många har misslyckats i detta arbete, är att de inte varit sanna kristna. De kände inte omvändelsens anda. De visste teoretiskt hur arbetet skulle utföras, men de kände inte sitt beroende av Gud.

Litteraturevangelister, kom ihåg att i de böcker ni säljer räcker ni människorna inte den kalk, som innehåller Babylons vin, villoläror som delgetts jordens konungar, utan den kalk som är full av frälsningens dyrbara sanningar. Vill ni själva dricka av den? Era sinnen kan läggas under Kristi lydnad, och han kan sätta sitt eget namn på er. Genom att betrakta honom kan ni gå från härlighet till härlighet och era karaktärer förvandlas. Gud önskar att ni skall träda fram och tala de ord som han bjuder er. Han önskar att ni skall visa hur högt ni värderar mänskligheten, den mänsklighet som har friköpts genom Frälsarens dyrbara blod. När ni faller på Klippan och krossas, skall ni erfara Kristi kraft, och andra kommer att märka hur sanningens kraft verkar på era hjärtan.

Till dem som går i skola, för att lära sig hur de bättre skall kunna utföra Guds verk, vill jag säga: Kom ihåg, att det är endast genom en daglig överlåtelse till Gud som ni kan bli själavinnare. Det finns sådana, som varit för fattiga för att kunna gå i skola. Men när de blev Guds söner och döttrar, tog de upp arbetet på den plats de var och verkade för sina grannar. Fast de saknade den kunskap, som skolan ger, överlämnade de sig hell åt Gud, och Gud verkade genom dem. Liksom lärjungarna, när de kallades från sina nät för att följa Jesus, tog de emot dyrbara lärdomar från Frälsaren. De förenade sig

med den store Läraren, och den kunskap de inhämtade från Bibeln gjorde dem passande att tala till andra om Kristus på så sätt blev de i sanning visa, därför att de inte var för visa i sina egna ögon för att ta emot lärdom från ovan. Den helige Andes förnyande kraft gav dem styrka.

Den mest lärdes kunskap är, såvida han inte har varit lärjunge i Kristi ,skola, dårskap, vad beträffar att leda människor till Kristus. Gud kan verka endast genom dem som tar emot hans inbjudan: ”Kommen till mig, I alla som arbeten och ären betungade, ’så skall jag giva eder ro. Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat; ’så skolen I finna ro för edra själar’. Ty mitt åk är mildt, och min börda är lätt.” (Matt. 11: 28-30.)

Den helige Andes hjälp

Många av våra litteratur evangelister har avvikit från de rätta principerna. Genom en önskan att skörda världslig fram gång har de förlorat arbetets verkliga mål och anda. Ingen skall tro, att yttre ståt gör rätt intryck på människorna. Varken det största eller bästa resultatet nås därigenom. Vår uppgift är att Inrrkta smnena på de upphöjda sanningarna för vår tid. Verklig framgång får våra ansträngningar först då och endast då, när våra hjärtan är genomsyrade av den sanningens anda som våra böcker innehåller, och när vi i ödmjukhet riktar människornas uppmärksamhet på dessa sanningar, för endast dåskall den helige Ande, som övertygar om synd, rättfärdighet och dom, påverka hjärtan.

Våra böcker skulle spridas av helgade människor, som den hellge Ande kan använda som sina instrument. Kristus är vår kraft, och vi skall framhålla sanningen i enkelhet och ödmjukhet och lata den sprida sin egen vällukt från liv till liv.

Ödmjuk, enträgen bön skulle göra mer för spridningen av våra böcker än all världens dyrbara utsmyckning. Om de som tjänar I Guds verk fäste sin uppmärksamhet vid det som är sant, levande och verkligt, om de bad om den helige Ande, trodde och förtröstade på den, skulle hans kraft förmedlas till dem i starka, himmelska strömmar, och människor skulle få rätta och förblivande intryck. Bed och arbeta, arbeta och bed och Herren skall samverka med er.

Varje litteraturevangelist har ett ständigt behov av änglarnas tjänst, för han har ett

viktigt arbete att utföra, ett arbete som han inte kan göra i egen kraft. De som är pånyttfödda och villiga att ledas av den helige Ande och att göra vad de kan såsom Jesus skulle ha gjort, de som är villiga att arbeta som om de såg den himmelska världen betrakta dem, skall ledsagas och undervisas av heliga änglar som går före dem till de olika hemmen och bereder väg för dem. Sådan hjälp överträffar alla de fördelar som en dyrbar utrustning antas kunna ge.

När människorna inser vilka tider vi lever i, kommer de att arbeta såsom inför Gud. Litteraturevangelisten kommer att sälja dessa böcker som ger ljus och kraft. Han tillägnar sig själv andan i dessa böcker och lägger hela sin själ i uppgiften att beskriva dem för människorna. Hans kraft, hans mod, hans framgång beror på hur fullständigt sanningen i dessa böcker är invävd i hans egen erfarenhet och utvecklad i hans karaktär. När hans eget liv har danats på detta sätt, kan han gå framåt och själv representera inför andra den heliga sanning som han bär med sig. Fylld med Guds helige Ande vinner han en djup och rik erfarenhet, och himmelens änglar ger honom framgång i arbetet.

Till våra litteraturevangelister, till alla som Gud har utrustat med förmågor till att samarbeta med honom, önskar jag säga: Bed, o bed om en djupare erfarenhet. Gå framåt med hjärtan som gjorts ödmjuka och stilla genom studiet av de dyrbara sanningar som Gud gett oss för denna tid. Drick i djupa drag ur frälsningens källa, så att det i era hjärtan blir en brunn med levande vatten för människor som är nära att för gås. Gud skall då ge er visdom till att handla rätt. Han kommer att göra er till kanaler för sina välsignelser.' Han skall hjälpa er att uppenbara hans karaktär för andra genom den visdom och det förstånd som han har gett er.

Jag ber till Herren, att ni måtte förstå detta ämne i dess längd, bredd och djup, och att ni skall känna ert ansvar, när det gäller att representera Kristus genom tålamod, mod och orubblig redbarhet. "Så skall Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara edra hjärtan och edra tankar, i Kristus Jesus."(Fil. 4: 7.) (Band 6, sid. 317-320, 1900.)

Kapitel 77

Litteraturevangelisten

Den intelligente, gudfruktige, sanningsälskande litteraturevangelisten skulle respekteras, för hans ställning är likvärdig med en evangeliets förkunnarens. Många av våra unga predikanter och de som är lämpliga för predikantkallet, skulle, om de var verkligt omvända, kunna göra mycket gott genom litteraturarbetet. Genom att träffa människor och beskriva våra tryckalster för dem skulle de få en erfarenhet, som inte enbart predikandet ger dem. När de gick från hus till hus, kunde de samtala med människorna och bära med sig vällukten av Kristi liv. Genom att på detta sätt söka bli till välsignelse för andra, skulle de själva bli välsignade. De skulle göra erfarenheter som stärkte deras tro. Deras bibelkunskap skulle storligen förökas, och de skulle hela tiden lära sig, hur man kan vinna människor för Kristus.

Alla våra predikanter skulle känna sig fria att bära med sig böcker, som de kunde lämna överallt. Vart en predikant än reser, kan han lämna en bok hos den familj han bost hos antingen sälja den eller skänka bort den. När vårt budskap började förkunnas, utfördes mycket av detta arbete. Predikanterna arbetade som kolportörer och förtjänsten på böckerna använde de sådana till att understödja verksamheten på platser där hjälp behövdes. Dessa predikanter kan sakkunnigt yttra sig om denna verksamhetsmetod, för de har haft erfarenhet av den.

Måtte ingen tro att det är under en predikants värdighet att sälja litteratur för att göra sanningen känd. När han utför detta verk, arbetar han på samma sätt som Paulus gjorde då han sade: ”I veten själva på vad sätt jag hela tiden, ifrån första dagen då jag kom till provinsen Asien, har umgått med eder: huru jag har tjänat Herren i all ödmjukhet, under tårar och prövningar, som hava vållats mig genom judarnas anslag. Och I veten att jag icke har dragit mig undan, när det gällde något som kunde vara eder nyttigt, och att jag icke har försummat att offentligen och hemma i husen predika för eder och undervisa eder. Ty jag har allvarligt uppmanat både judar och greker att göra bättring och vända sig till Gud och tro på vår Herre Jesus.” (Apg. 26: 18-21.) Den vältalige Paulus, som Gud uppenbarat sig för på ett så underbart sätt, gick i all ödmjukhet från hus till hus, under många tårar och frestelser.

Litteraturevangelistens gärning -- en verklig mission

Alla som önskar ett tillfälle att verkligen missionera och som vill överlåta sig helt och odelat till Gud, skall finna att litteraturmissionen ger dem tillfällen att tala om sådant som berör det tillkommande och eviga livet. Den erfarenhet de därigenom får blir av största värde för dem som bereder sig för predikogärningen. Det är den helige Andes inneboende, som gör oss passande, både män och kvinnor, att vara herdar för Guds hjord. När de bär i minnet den tanken, att Jesus är deras följeslagare, känner de en helig fruktan och en helgad glädje mitt i alla sina prövande omständigheter. De lär sig att bedja medan de arbetar. De fostras till tålmod, vänlighet, artighet och hjälpsamhet. De visar sann kristlig hövlighet, då de minns att Jesus, deras följeslagare, inte godkänner hårda, ovänliga ord och känslor. Deras tal förädlas. Talets makt betraktar de som ett dyrbart pund, som de fått som ett lån för att utföra ett högt och heligt värv. Tjänaren lär sig, hur han bäst skall representera den gudomlige Ledsagaren som han är förenad med. Han visar respekt och vördnad för den Helige och Osynlige vats ok han bär och lär sig att vandra hans rena och heliga vägar. De som tror på den gudomlige Följeslagaren kommer att tillväxa. De erhåller kraft att kläda sanningens budskap i helig skönhet.

Det finns några som är passande för litteraturverksamheten och som kan utföra mer på detta område än genom att predika. Om Kristi Ande bor i deras hjärtan skall de finna tillfälle att framställa hans ord för andra och att leda deras sinnen till de särskilda sanningarna för denna tid. De som passar till detta arbete skulle göra det till sin uppgift. Men då finns det någon omdömeslös predikant som smickrar dem och säger, att de skulle använda sina gåvor i predikotjänsten i stället för i litteraturarbetet. På detta sätt påverkas de till att bli predikanter i stället. Och just de som skulle ha blivit goda evangelister, när det gäller att besöka familjerna i deras hem, tala med dem och bedja med dem, skils nu från det arbete som de var lämpade för, för att bli dåliga predikanter, och det fält där så mycket arbete väntar och där så mycket gott kunde ha utförts, försummas.

Besök i hemmen

Ordets förkunnelse är ett medel genom vilket Gud har bestämt att hans varningsbudskap skall förkunnas för världen. I Bibeln framställs den trogne läraren såsom en herde för Guds hjord. Han skall respekteras och hans arbete uppskattas. Den

kristna hälsovårdsverksamheten borde vara sammanlänkad med predikotjänsten, och litteraturmissionen skall vara en del både av hälsovårds- och den evangeliska verksamheten. Till dem som är engagerade i detta arbete vill jag säga: Berätta för människorna när ni besöker dem, att ni är evangeliets tjänare och att ni älskar Herren.

Hyr inte rum på hotell utan stanna i ett privat hem och bli bekant med familjen. Kristus sådde sanningens säd varhelst han var, och hans lärjungar kan vittna för sin Mästare genom att utföra ett viktigt arbete i hemmets vrå. När ni på detta sätt kommer nära folket finner ni dem som är sjuka och missmodiga. Om ni håller er nära Kristus och bär hans ok, får ni dagligen av honom lära bästa sättet att förmedla fridens och tröstens budskap till de sörjande och missräknade, de bedrövade och förtvivlade. Ni kan hänvisa de missmodiga till Guds ord och bära fram de sjuka i bön till Herren. Tala till Jesus i er bön som ni skulle tala till en pålitlig, mycket älskad vän. Såsom Guds barn skall ni iaktta älskvärd, fri och behagfull värdighet. Detta kommer att märkas.

Litteraturevangelister skulle kunna ge instruktioner om behandling av sjuka. De skulle lära sig de enklaste metoderna av hygienisk behandling. På så sätt kan de göra sin del inom hälsovårdsverksamheten och hjälpa de lidande både fysiskt och andligt. Detta arbete borde nu gå framåt i alla delar av världen. Därmed skulle skaror välsignas av Guds tjänares bön och undervisning.

Taktfulla själavinnare

Vi behöver inse litteraturarbetets betydelse som ett viktigt medel att finna dem som är i fara och föra dem till Kristus. Litteraturevangelisterna skulle aldrig förbjudas att tala om Jesu kärlek eller att berätta om sina erfarenheter i tjänsten för Mästaren. De skulle vara fria att tala till och bedja med dem som är väckta. Den enkla berättelsen om Kristi kärlek till människan kommer att öppna dörrarna för dem, även till icketroendes hem.

När litteraturevangelisten besöker människorna i deras hem, får han ofta tillfälle att läsa för dem ur Bibeln eller ur de böcker som framställer sanningen. När han upptäcker sannings sökare, kan han hålla bibelläsningar med dem. Dessa bibelläsningar är just vad människorna behöver. Gud vill använda i sin tjänst de som visar ett djupt intresse för människor som håller på att gå förlorade. Genom dessa sina tjänare vill han ge ljus till dem som är redo att ta emot undervisning.

En del som arbetar inom litteraturmissionen har visat ett nit, som inte överensstämmer med deras kunskap. På grund av deras bristande visdom och därför att de varit så böjda för att upp träda som predikanter och teologer, har det nästan varit en nödvändighet att fastställa vissa restriktioner för våra litteraturevangelister. När Herrens röst kallar: ” Vem skall jag sända, och vem vill vara vår budbärare?”, ger den gudomlige Anden följande svar i våra hjärtan: ”Se, här är jag, sänd mig.” (Jes. 6: 8.) Men glöm inte bort, att det levande kolet från altaret först måste beröra era läppar. Då blir de ord ni talar visa och heliga ord. Då äger ni visdom att veta vad ni skall säga och vad ni skall lämna osagt. Ni kommer inte att försöka visa er klokhet som teologer. Ni kommer att vara försiktiga, så att ni inte uppväcker en stridslysten anda eller förorsakar fördomar genom att börja tala om omstridda läropunkter. Ni finner då tillräckligt att tala om, som inte väcker opposition utan öppnar hjärtat och föder en längtan efter djupare kunskap om Guds ord.

Herren önskar att ni skall bli själavinnare. Ni skall inte tvinga läropunkter på människorna, men ni skall ”alltid vara redo att svara var och en som av eder begär skäl för det hopp som är i eder, dock med saktmod och i fruktan”. (1 Petr. 3: 15.) Varför fruktan? Ni skulle frukta för att era ord skall få smak av självgodhet, att ni skall tala ovisa ord, att era ord och ert uppträdande inte skall vittna om Kristus likhet. Håll er nära Kristus och framställ sanningen sådan den är i honom. Hjärtan kan inte undgå att röras av berättelsen om försoningen. När ni lärt er Kristi saktmod och ödmjukhet vet ni vad ni skall säga människorna, for den helige Ande skal inge er de ord ni skal tala. Den som inser nödvändigheten av att hålla sitt hjärta under den helige Andes kontroll blir skickliggjord till att så den säd som bär frukt till evigt liv. Detta är litteraturevangelistens arbete. (Band 6, sid. 321-325, 1900.)

Kapitel 78

Litteraturmissionens förnyelse

Litteraturmissionens betydelse framhålls alltid för mig. Detta arbete har under senare tid inte haft det liv i sig som det en gång präglades av genom sina företrädare. Man har tagit litteraturevangelister från fältet och gett dem annat arbete. Så skulle det inte vara. Många av våra litteraturevangelister, om de är verkligen omvända och helgade, uträttar mer på detta område än på något annat, när det gäller att förmedla sanningen för vår tid.

Vi behöver Guds ord för att visa att änden är nära. Världen måste varnas, och som aldrig förr skall vi vara Guds medarbetare. Uppgiften att varna världen har anförtrotts oss. Vi skall vara kanaler för ljuset som ger andra av det ljus vi själva fått. Alla människors ord och gärningar skall prövas. Låt oss inte bli efter. Världen måste varnas utan dröjsmål. Låt inte litteraturmissionen bli lämnad att tyna bort. Måtte i stället de böcker som innehåller adventbudskapet spridas bland så många som möjligt.

Utbildning av litteraturevangelister

Föreståndarna för våra konferenser såväl som andra i ledande ställning har en plikt att se till att de olika grenarna av vårt verk får lika mycket uppmärksamhet. Litteraturevangelister skall utbildas och tränas i uppgiften att sälja de böcker som innehåller den sanning, som folket behöver. Det finns ett stort behov av människor med djup kristlig erfarenhet, sansade, väl utbildade personer som kan utföra detta arbete. Herren önskar att sådana som kan utbilda andra och väcka ett intresse för denna gren av arbetet hos lovande unga män och kvinnor, skall bli litteraturevangelister, och sedan hjälpa dem att börja detta arbete och utföra det på ett framgångsrikt sätt. Några har den begåvning, utbildning och erfarenhet som gör det möjligt för dem att utbilda ungdom för litteraturmissionen på ett sådant sätt, att mycket mer kan göras än vad nu blir gjort...

De som har erfarenhet av detta arbete har en särskild uppgift att fylla när det gäller att undervisa andra. Utbilda, utbilda, utbilda unga människor att sälja de böcker, som Herren genom sin helige Ande har inspirerat sina tjänare att skriva. Gud önskar att vi skall vara trogna i att utbilda dem som har tagit emot adventbudskapet så att de får en

avsikt med sin tro och klokt kan utföra arbetet såsom Herren önskar att det skall utföras. De som saknar erfarenhet skall sändas ut tillsammans med erfarna arbetare, så att de kan lära sig hur de skall arbeta. Dessa kan utföra ett gott verk inom litteraturmissionen, om de följer uppmaningen: ”Hav akt på dig själv och på din undervisning. . .” (1 Tim. 4: 16.) De som i sitt liv visar att de verkligen är omvända och som ägnar sig åt litteraturarbetet kommer att finna, att detta är den bästa förberedelsen för andra grenar inom evangeliets verk.

Om de som känner sanningen omsatte den i praktiken, skulle de finna nya metoder för att söka upp människorna där de är. Det var Guds ledning att de första kristna blev kringströdda genom att Gud sände dem bort från Jerusalem till andra delar av världen. Jesu lärjungar stannade inte i Jerusalem eller i närbelägna städer utan de gick utanför sitt lands gränser till de stora genomfartslederna och sökte efter de förlorade för att föra dem åter till Gud. Herren önskar idag se sitt verk gå framåt på många platser. Vi får inte begränsa vårt arbete till ett fåtal platser.

Vi får inte göra våra medtroende missmodiga och deras händer svaga, så att det verk som Herren önskar utföra genom dem, inte blir gjort. Lägg inte ned alltför mycket tid på utbildning för missionsarbetet. Undervisning är nödvändig, men låt oss alla komma ihåg att Kristus är den store Läraren och Källan till all visdom.

Måtte unga och gamla överlåta sig helt åt Gud och gå ut i litteraturarbetet och medan de utför sin gärning i ödmjukhet gå framåt under den helige Andes ledning. Låt dem som har studerat vid våra skolor, gå ut på fältet och i praktiken omsätta den kunskap de inhämtat. Om litteraturevangelisterna gör detta och använder den förmåga Gud gett dem och söker nåd hos honom, medan de utför personligt själavinnande arbete samtidigt som de säljer böcker, kommer deras pund att förökas, och de får många praktiska lärdomar som de omöjligen kunde ha fått i skolan. Den utbildning man får på detta praktiska sätt kan med rätta kallas högre utbildning.

Ingen större uppgift

Det finns ingen större uppgift än litteraturevangelistens, för den innebär utförandet av de högsta moraliska plikter. De som är verksamma på detta område behöver ständigt Guds Andes ledning. Någon självupphöjelse får inte finnas. Vad äger vi som vi inte fått av Kristus? Vi måste älska såsom syskon och visa vår kärlek genom

att hjälpa varandra. Vi måste vara medlidsamma och hövliga. Vi måste hålla samman och arbeta i endräkt. Endast de som i sitt liv förverkligar Kristi bön skall bestå i den prövning som hela världen får genomgå. De som upphöjer sig själva ställer sig under Satans makt och utsätter sig för hans bedrägerier. Herrens budskap till sitt folk är att vi skall lyfta standaret allt högre och högre. Om vi lyder hans röst, samarbetar han med oss, och våra försök kommer att krönas med framgång. I vårt arbete kommer vi att få välsignelse från ovan och samla skatter vid Guds tron.

Om vi bara visste vad som ligger framför oss, skulle vi inte vara så senfärdiga i Herrens verk. Vi lever i sållningens tid då allt som kan sållas kommer att sållas. Herren skall inte ursäkta dem som känner sanningen, om de inte i ord och gärning lyder hans bud. Om vi inte gör några ansträngningar att vinna människor för Kristus, kommer vi att hållas ansvariga för det verk vi kunde ha utfört, men inte gjorde på grund av vår andliga lättja. De som tillhör Guds rike måste allvarligt sträva efter att vinna människor. De måste göra sin del i att lägga "vittnesbördet ombundet och lagen förseglad i mina lärjungars hjärtan". (Jes. 8: 16.)

Herrens vilja är att det ljus som han har gett oss i Bibeln skall lysa med klara strålar, och det är våra litteraturevangelisters plikt att med förenade krafter söka förverkliga Herrens vilja, Ett stort och viktigt uppdrag väntar oss. Själafienden vet detta, och han använder alla medel han kan för att förmå litteraturevangelisten att gå över till något annat arbete, Detta förhållande måste ändras.

Gud kallar litteraturevangelisterna tillbaka till deras arbete. Han kallar på frivilliga, som vill ge all sin energi och kunskap i detta verk och hjälpa till varhelst det finns ett tillfälle. Mästaren kallar var och en att göra sin del allt efter den förmåga han har. Vem vill besvara kallelsen? Vem vill gå ut och arbeta med förstånd och nåd och Kristi kärlek för människor både nära och fjärran? Vem vill försaka bekvämlighet och nöjen och gå till platser med villfarelse, vantro och mörker för att allvarligt och uthålligt arbeta där, förkunna sanningen i enkla ord och bedja i tro medan de går från hus till hus? Vem vill i denna tid gå "utanför lägret", fylld av den helige Ande, bära smälek för Kristi skull och så öppna Bibeln för folket och kalla människor till ånger och bättring?

Gud har sina tjänare under alla tider. Ögonblickets kallelse besvaras av ögonblickets människa. När därför den gudomliga rösten ropar: "Vem skall jag sända, och vem vill vara vår budbärare?" kommer svaret: "Se, här är jag, sänd mig." (Jes. 6: 8.)

Alla som verkar effektivt inom litteraturmissionen skulle känna i sina hjärtan att de utför Herrens verk, när de verkar för människor som ännu inte känner sanningen för vår tid. De låter varningsropet ljuda på vägar och stigar för att bereda ett folk för Herrens stora dag, vilken snart är här.

Vi har ingen tid att förlora. Vi måste uppmuntra detta verk. Vem vill nu gå ut med våra tryckalster? Herren gör var och en som vill samverka med den gudomliga kraften passande för detta arbete. All erforderlig förmåga, mod, uthållighet, tro och takt kommer när de tar på sig vapenrustningen. Ett stort verk skall utföras i denna värld, och människor kommer förvisso att besvara kallelsen. Världen måste höra varningens budskap. När kallelsen kommer: ”Vem skall jag sända, och vem vill vara vår budbärare?”, svara då klart och tydligt: ”Här är jag, sänd mig.”

Valet av litteraturevangelister

Några är inte passande för denna uppgift, men de får inte av denna orsak anses som trolösa eller ovilliga. Herren är inte oresonlig i sina krav. Församlingen är som en trädgård, där det finns en mängd arter av blommor, och varje art har sin egenhet. Fast alla är olika, har var och en sitt eget värde. Gud väntar inte att hans folk med dess olika temperament skall bereda sig för vilket uppdrag som helst. Låt oss alla komma ihåg, att det finns olika förtroendeuppdrag. Ingen människa har rätt att föreskriva en annan människa mot hennes önskan vad som är hennes plikt. Det är rätt att ge råd och lägga fram planer, men varje människa skall ha frihet att söka ledning hos Gud, som hon tillhör och tjänar.

En beredelse för predikantkallet

Några män som Gud har kallat till predikoämbetet, har gått ut som litteraturevangelister. Det har visats mig, att detta är en utmärkt förberedelse, om deras mål är att sprida ljus och bära Guds ords sanningar direkt till människornas hem. Under det att de ’samtalar med människorna öppnas ofta en väg för dem att tala om Bibelns lära. Om de utför detta arbete på rätt sätt, kommer familjer att besökas och man får tillfälle att visa Jesu ömhet och människokärlek och det blir ett mycket gott resultat. Detta blir en utmärkt erfarenhet för var och en som tänker bli predikant.

De som lämpar sig för predikoämbetet kan inte ta del i någon sysselsättning, som ger dem större erfarenhet än vad litteraturmissionen ger.

Att uthärda svårigheter

Den som i sitt arbete möter svårigheter och frestelser skulle dra nytta av dessa erfarenheter och lära sig att mer helhjärtat lita på Gud. Han skulle känna sitt beroende varje stund.

Ingen klagan skulle omhuldas i hans hjärta eller uttryckas i ord. Om han har framgång, skulle han inte ta äran åt sig själv, för hans framgång beror på att Guds änglar påverkat människorna. Och han bör komma ihåg att såväl medgångens som i motgångens stunder går de himmelska sändebuden alltid vid hans sida. Han skulle erkänna Herrens godhet och prisa honom med glädje.

Kristus avstod från sin härlighet och kom till vår jord för att lida för syndare. Låt oss om vi möter motgångar i vårt arbete, se på Honom som är trons hövding och fullkomnare. Då skall vi inte misslyckas eller bli nedslagna. Vi skall uthärda svårigheter som goda Jesu Kristi soldater. Kom ihåg vad han säger om alla sina sanna lärjungar: ”Vi äro Guds medarbetare; I ären ett Guds åkerfält, en Guds byggnad.” (1 Kor. 3: 9.) ,

En dyrbar erfarenhet

Den som blir litteraturevangelist på allvar måste vara både lärare och elev. Under det att han försöker att lära andra måste han själv lära sig att utföra en evangelists arbete. När litteraturevangelister går ut på fältet med ödmjuka hjärtan, fyllda av helig iver, skall de finna många tillfällen att i rätt tid tala till människor som håller på att gå under i missmod. .Efter att ha hjälpt dessa behövande, kan de säga: ”I varen ju förut mörker, men nu ären i ljus i Herren.” (Ef. 5: 8.) Och när de ser hur andra vandrar syndens vägar, kan de säga: ”Sådana vara ock somliga bland eder, men I haven låtit två eder rena, I haven blivit helgade, I haven blivit rättfärdiggjorda i Herrens, Jesu Kristi namn och i vår Guds Ande.” (1 Kor. 6: 11.)

De som verkar för Gud kommer att möta nedslående erfarenheter, men dem gäller alltid löftet: ”Se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände.” (Matt. 28: 20.) Gud ger den mest underbara erfarenhet åt dem som säger: ”Jag tror ditt löfte. Och jag skall inte

svika eller bli missmodig.”

Låt dem som gjort en sådan erfarenhet i arbetet för Herren, berätta därom i våra tidningar, så att andra blir uppmuntrade. Låt litteraturevangelisten skriva om den glädje och välsignelse han fått uppleva i sitt arbete. Dessa rapporter skulle publiceras i våra tidningar, för deras inflytande är vidsträckt. De blir samens ljuvlig doft i församlingen, en vällukt från liv till liv. På detta sätt blir det uppenbart, att Gud är med dem som samverkar med honom.

Föredömen i hälsoreformen

Tillåt er inte i ert umgänge med icke-kristna att frångå de rätta principerna. Om ni sitter till bords med dem, ät måttligt och endast av den mat som inte förvirrar sinnet. Undvik omåttlighet. Ni har inte råd att försvaga era själsliga och fysiska krafter så att ni inte kan förstå andliga ting. Bevara ert sinne i ett sådant tillstånd, att Gud kan inskräpa hos er sitt ords dyrbara sanningar.

På detta sätt utövar ni inflytande på andra. Många försöker att förändra andras liv genom att angripa vad de anser vara dåliga vanor. De går till dem som de menar är på villovägar och påpekar deras fel, men försummar att göra ett allvarligt och taktfullt försök att få dem att inse de rätta principerna. Ett sådant handlingssätt leder sällan till önskat resultat. När vi försöker korrigera andra, väcker vi ofta deras stridslust, och på så sätt gör vi mer skada än nytta. Iakttag inte andra för att peka på deras fel och misstag. Undervisa dem genom ditt föredöme. Låt din självförsakelse och din seger över aptiten vara en illustration av din lydnad för de rätta principerna. Låt ditt liv bära vittnesbörd om sanningens helgande och förädlande inflytande.

Av alla gåvor som Gud gett människan, är ingen dyrbarare än talets gåva. Om den helgas av den helige Ande, blir den en makt i det godas tjänst. Det är med tungan som vi övertygar och vädjar, med den framför vi böner och tacksägelse till Gud och med den förmedlar vi rika tankar om Frälsarens kärlek. Genom ett rätt bruk av talets gåva kan litteraturevangelisten så den dyrbara säden i många hjärtan.

Redbarhet i arbetet

Evangelii verk hämmas, därför att de som säger sig följa Kristus, inte lyder

evangeliets principer. Det vårdslösa sätt på vilket en del litteraturevangelister, både äldre och yngre, har utfört sitt arbete, vittnar om att de ännu har mycket att lära. Jag har sett mycket arbete utföras som på måfå. En del har lagt sig till med mindre goda vanor, och dessa har de tagit med sig i Guds verk. Församlingsmissionen har ådragit sig stora skulder genom att de som sålt litteratur inte fullgjort sina skyldigheter. Litteraturevangelister har känt sig illa behandlade, om man krävt av dem att de genast skulle betala de böcker som de fått från förlaget. Men enda sättet att fortsätta detta arbete är att kräva punktlig betalning.

Förhållandet skulle vara så att litteraturevangelisten skulle ha nog att leva av utan att överskrida sitt konto. Dörren till denna frestelse skulle stängas och låsas. Hur ärlig en litteraturevangelist än är, kan sådana omständigheter uppstå i hans arbete, att de blir honom till svår frestelse.

Lättja och likgiltighet är inte kristna frukter. Ingen människa kan tillämpa undanflykter eller oärlighet, när han handskas med vad Herren tillhör, och stå oskyldig inför Gud. De som handlar så, förnekar genom sin gärning Kristus. Under det att de bekänner sig helga och undervisa om Guds lag, sviker de dess principer.

Allt det som tillhör Herren skall skötas med trohet. Herren har utrustat människan med liv, hälsa och förstånd. Han har gett henne fysisk och psykisk kraft. Skulle då inte dessa gåvor troget och flitigt användas till hans namns ära? Förstår våra syskon att de måste avlägga räkenskap för alla de pund de fått? Har de handlat visligt med Herrens tillhörigheter eller har de varit vårdslösa med hans egendom, och har de i himmelens böcker angetts som otrogna tjänare? Många ger ut sin Herres penningar på tygellösa s.k. nöjen. De lär sig inte självförsakelse, utan slösar bort pengar på fåfängliga ting, och bär inte sitt kors i Jesu efterföljd. Många som var privilegierade med dyrbara, gudagivna möjligheter, har ödelagt sina liv och lever nu i nöd och fattigdom.

Gud önskar se märkbara förbättringar inom olika grenar av hans verk. Allt affärsmässigt arbete i förening med Guds rikssak skulle utmärkas av större precision och noggrannhet. Man har inte med fasthet och bestämdhet sökt genomföra en nödvändig reform.

Flit och uthållighet

Litteraturevangelister skulle grundligt lära känna de böcker de säljer, och med lätthet kunna rikta uppmärksamheten på de viktiga kapitlen.

Litteraturevangelisten skulle ha med sig traktater, skrifter och mindre böcker, som han kan ge bort till sådana som inte har råd att köpa. på det sättet kan adventbudskapet förmedlas till många hem.

När litteraturevangelisten börjar sitt arbete, skulle han inte tillåta sig själv att splittras utan med all flit hålla sig till sin uppgift. Dock bör han inte, under det att han säljer böcker, tanklöst gå förbi de tillfällen som erbjuds att hjälpa människor som söker efter ljus och som behöver den tröst som Bibeln kan ge. Om litteraturevangelisten vandrar med Gud och om han ber om himmelsk visdom att göra gott och endast gott i sitt arbete kommer han att snabbt upptäcka de tillfällen som ges honom och behovet hos de människor han möter. Han gör då det mesta möjliga av varje tillfälle att föra människor till Kristus. Han är redo att, i Kristi anda, tala ord av tröst till den modlöse.

Genom flit och uthållighet i sitt arbete och genom att troget visa människorna på Golgata kors fördubblar litteraturevangelisten sina möjligheter att vara till nytta. Men även om vi framlägger arbetsmetoder kan vi inte dra upp en ofrånkomlig linje som alla måste följa. Omständigheter kan ju nämligen förändra förhållanden. Gud vill verka på deras hjärtan som är öppna för sanningen och som längtar efter ledning. Han säger till sin tjänare: ”Tala till den eller den om Jesu kärlek.” Så snart Jesus-namnet har uttalats i kärlek och ömhet, börjar Guds änglar påverka hjärtat för att göra det mjukt och mottagligt.

Litteraturevangelisterna skulle vara trogna elever som lär sig hur de skall arbeta med framgång, och medan de så är sysselsatta skulle de hålla ögon, öron och förstånd öppna för att ta emot visdom från Gud, så att de kan hjälpa dem som är nära att gå under därför att de inte känner Kristus. Varje litteraturevangelist måste koncentrera sin energi och använda alla sina krafter för den högsta av alla uppgifter, nämligen att rädda människor ur Satans snaror och förena dem med Gud genom Jesus Kristus och binda beroendets kedja vid den tron över vilken löftesbågen välver sig.

Försäkran om framgång

Ett stort och gott verk kan utföras genom litteraturmissionen. Herren har gett människorna takt och förmågor. De som brukar sina förmågor till hans ära och väver in Bibelns principer i väven skall få framgång. Vi skall arbeta och bedja och sätta all vår förtröstan till honom, som aldrig sviker.

Litteraturevangelisterna må överlåta sig själva helt åt den helige Ande så att han får utföra sitt verk i dem. I uthållig bön må de ta emot den kraft som kommer från Gud, och förtrösta på honom i levande tro. Hans stora och mäktiga inflytande påverkar varje trogen och hängiven arbetare.

Såsom Gud välsignar predikanten och evangelisten i deras allvarliga försök att förkunna sanningen för folket, skall han också välsigna varje trogen litteraturevangelist.

Den ödmjuke, ihärdige arbetaren, som lydigt besvarar Guds kallelse, kan vara säker på gudomligt bistånd. Att känna ett så stort och heligt ansvar utövar i sig självt ett förädlande inflytande på karaktären. Det aktiverar själens förnämsta egenskaper, och detta stärker och renar sinne och hjärta. Inflytandet därav på ens eget och andras liv är oskattbart.

Likgiltiga åskådare kanske inte uppskattar ert arbete eller inser dess betydelse. De kanske anser det vara en affär som går med förlust, ett liv i otacksamt arbete och självförsakelse. Men Jesu tjänare sår det i korsets ljus. Hans offer blir små i jämförelse med hans Mästares, och han är glad att få gå i hans fotspår. Framgången i arbetet skänker honom den renaste glädje och är den rikaste belöning för ett liv i tålmodigt arbete. (Band 6, sid. 329-340, 1900.)

Kapitel 79

Sabbatsskolan

Sabbatsskolans högsta mål skulle vara själavinnandet. Sabbatsskolans program kan vara felfritt och ha all önskvärd utrustning, men om inte barnen och de unga vinnes för Kristus har sabbatsskolan misslyckats, för om inte människorna lär känna Kristus blir det allt svårare att inverka på dem, när de står under inflytande Även formkristendom. Läraren skulle samarbeta med dem som behöver hjälp och på vars hjärtedörr han knackar. Om eleverna besvarar Andens vädjan och öppnar hjärtat för Jesus skall han hjälpa dem att förstå det 'som Gud tillhör. Lärarens arbete är enkelt, men om det utförs i Jesu anda får det genom Guds Andes verk djup och kraft.

Ett stort personligt själavinnande arbete skulle utföras i sabbatsskolan. Behovet av detta slags arbete är inte så uppmärksammat och uppskattat som det borde vara. Med hjärtat fyllt av tacksamhet för den Guds kärlek som kommit honom till del, skulle läraren arbeta ömt och hängivet för sina elevers omvändelse.

Vilket bevis kan vi ge världen, att sabbatsskolan är något mer än blott och bart hyckleri? Den kommer att bedömas efter sin frukt. Den kommer att uppskattas med hänsyn till elevernas karaktär och arbete. I våra sabbatsskolor skulle kristna ungdomar få ansvar för att utveckla sina förmågor och sin andliga kraft. De unga bör först ge sig själva åt Gud, och skulle sedan i början av sin kristna erfarenhet få lära sig hur de skall hjälpa andra. Detta uppövar deras förmågor och det hjälper dem att lägga och genomföra planer till sina kamraters bästa. De skulle söka sig till sådana som behöver hjälp, inte för att ge sig in i ytliga samtal utan för att uppenbara Kristi karaktär, samarbeta med Gud och vinna dem som ännu inte har gett sig själva åt Gud...

Vi måste utbilda vår ungdom på ett sådant sätt, att den lär sig att bli själavinnare. Och medan vi utbildar de unga skall vi lära oss själva att arbeta mer framgångsrikt och att bli lämpliga redskap i Guds/händer att vinna våra elever. Vi måste vara genomsyrade Även anda av sann verksamhetslust, hålla fast vid Jesus Kristus och göra anspråk på honom som vår enda hjälp. Våra sinnen måste vidgas, så att vi får en rätt uppfattning av de eviga tingen. Om vi skall kunna bli sanna uppfostrare måste våra hjärtan uppmjukas och genomströmmas av Kristi nåd.

Sabbatsskolans föreståndare och lärare skulle fråga sig själva: Tror jag på Guds ord? Ger jag mig själv åt honom, som har offrat sig själv för mig i en grym död på korset, för att jag inte skulle förgås utan ha evigt liv? Tror jag att Jesus kallar människor runt omkring mig, även dem som lever i obotfärdighet och som inte besvarar hans kallelse? Säg då med ett förkrossat hjärta: ”Mästare, jag vill komma närmare dig och vill använda allt mitt inflytande att föra andra till dig. Jag förtröstar på dig och på dig allena, att du må röra vid hjärtat och betvinga det genom den helige Andes kraft.” (Counsels On Sabbath School Work, sid. 61-63.)

Förberedelse av bibelstudiet

Sabbatsskolan erbjuder föräldrar och barn ett dyrbart tillfälle att studera Guds ord. Men för att få den nytta av sabbatsskolan som de skulle få, borde både föräldrar och barn ägna tid åt att studera läxorna för att få en grundlig kunskap om de fakta, som framställs, och även om de andliga sanningar som dessa frukta är ämnade att ge oss. Vi skulle särskilt inpränta i de ungas sinnen hur viktigt det är att de förstår de bibeltexter som förekommer i studiet. . .

Föräldrar, avskilj varje dag en liten stund för att läsa sabbatsskolstudiet med era barn. Avstå om så behövs från det besök ni planerat hellre än att offra den tid som skulle ägnas studiet av den heliga historien. Föräldrar såväl som barn får välsignelser av detta studium. De viktigare texterna i bibelstudiet skulle läras utantill, inte som en plikt utan som en förmån. Om minnet inte är så gott till en början, förbättras det genom övning, så att ni efter en tid med glädje på detta sätt kommer att samla skatter av sanningens dyrbara ord. Och denna vana skall visa sig vara en ovärderlig hjälp för andlig tillväxt. . .

Lägg upp ett system i er familj för studiet av Bibeln. Försumma vad som helst av timlig natur. Lägg bort all onödig sömnad och avstå från onödiga maträtter, men se till att den andliga människan får Livets bröd. Det är omöjligt att beräkna de goda följderna. Även enda timme eller bara Även halv timme som varje dag ägnas åt en trivsam samvaro kring Guds ord. Låt Bibeln vara sin egen tolk, och sammanför allt som sagts om ett visst ämne vid olika tillfällen och under olika förhållanden. Låt inte telefonpåringningar eller besökare störa denna bibelklass i ert hem. Inbjud den som kommer in under studiet att ta del. Låt alla se att ni anser det viktigare att ha kunskap i Guds ord än att försäkra sig om denna världs vinningar och nöjen. (Samma källa, sid.

41-43.)

Sabbatsskolmedlemmen skulle med allvar gräva djupt och med största omsorg söka de dyrbara juveler, som finns i studiet för varje vecka. De förmåner och tillfällen som här erbjuds att bättre förstå Bibeln skulle inte försummas. Gud önskar att de som bekänner sig vara hans lärjungar grundligt skall känna till bevisen för de läror som hans ord förkunnar. När och var kan detta ske bättre än under ungdomsåren i sabbatsskolan? Föräldrar skulle under inga förhållanden behandla denna sak likgiltigt. (Samma källa, sid. 22.)

Sabbatsskolan

Sabbatsskolan skulle vara en plats, där man söker sanningens juveler, frigör dem från omgivande villfarelse: och ger dem deras rätta plats inom evangeliets ram. Sanningens dyrbara pärlor, länge förlorade ur sikte, skall nu återskänka Guds barn. Ämnen såsom rättfärdiggörelse genom tro och Kristi rättfärdighet skulle framställas i sabbatsskolan, så att barnen och de unga lär sig förstå dessa viktiga ämnen, och lärare och elever lär känna sanningens väg. Heliga och eviga principer förenade med frälsningsplanen har länge varit bortglömda, men de skall nu återfå sin rätta plats i frälsningsplanen och uppenbaras i sitt himmelska ljus för att genomtränga det moraliska mörker som omger världen.

För att kunna göra Guds vilja måste vi rannsaka hans ord, så att vi lär känna hans principer och kan göra bruk av alla våra förmågor. Vi måste vara ihärdiga i bönen och brinnande i vår enkla men helhjärtade tjänst för Gud. Sabbatsskolans lärare skulle hungra och törsta efter den gudomliga sanningen, så att de kan delge denna anda till dem de har i sin vård och förmå sina elever att söka sanningen såsom efter dolda skatter. Vi vill inte att våra sabbatsskolor skall göra eleverna till skrymtare för sådana kan inte främja sann kristendom. Låt oss ägna mer uppmärksamhet åt att söka Gud och att Herrens Ande är med i skolan, än att ha all mekanisk utrustning. Stora anspråk av vad slag de vara må hör inte hemma i sabbatsskolan, och dess utformning är av ringa värde, om inte Guds Ande formar och omskapar både lärarnas och elevernas hjärtan.

I några sabbatsskolor, och jag är ledsen att behöva säga det, har de behållit vanan att läsa studiet från läxhäftet. Så skulle det inte vara. Och det skulle inte behöva vara så, om den tid som man spiller bort i onödan och t.o.m. på ett syndigt sätt, användes till

bibelstudium. Det finns ingen orsak till att lärare och elever skulle lära sig sabbatsskolläxan mindre grundligt än de gör med läxorna i den dagliga skolan. Vi skulle i stället lära den ännu bättre, då den behandlar ämnen som är oändligt viktigare. En försummelse i detta avseende misshagar Gud. (Samma källa, sid. 117, 118.)

Sabbatsskolans mål skulle inte förloras ur sikte på grund av olika arrangemang, som tar den tid som skulle ägnas åt andra mer betydande ting. Vi skulle alltid vara på vår vakt mot former och ceremonier, som undanskymmer det verkliga målet, för vilket vi arbetar. Det ligger en fara i att så följa ett system till ytterlighet, att sabbatsskolan blir tråkig, då den i stället borde vara en vila, en vederkvickelse och en välsignelse.

Sabbatsskolans renhet och enkelhet får inte uppslukas. Även ändlös variation av formaliteter så att inte tillräcklig tid kan ägnas åt de andliga intressena. Sabbatsskolans skönhet och framgång ligger just i dess enkelhet och dess allvar, när det gäller att tjäna Gud. Ingenting kan göras utan ordning och regler, men dessa kan ibland användas så att de utesluter större och viktigare plikter. Man skulle tala mindre om de yttre formerna till eleverna, och mycket mera skulle sägas till dem angående deras frälsning. Detta skulle vara den ledande principen i sabbatsskolan.

Det stora behovet i sabbatsskolan är inte de yttre anordningarna utan behovet av kunskap i andliga ting. I vilket stort behov är inte evangelii tjänare av ett dop i helig Ande, så att de blir Guds sanna missionärer. (Samma källa, sid. 155.)

Veckans kollekt

Vi rackar Gud för att våra sabbatsskolor har bidragit tillräckligt för att främja många goda företag. Barn och ungdomar har gett sina slantar som likt små bäckar bildat en ström av välgörenhet. Barnen skulle uppfostras så att de lär sig utföra osjälviska gärningar som himmelen gläder sig över. Medan ungdomens dag ännu vilar över dem, skulle barnen öva sig att tjäna Kristus. De skulle lära sig självförsakelse.

Vårt givande skulle inte bero på impulser. Gud har gett oss bestämda instruktioner i detta avseende. Han har uttryckligen angett vår skyldighet att ge tionde och offer. Och han önskar att vi skall ge regelbundet och systematiskt. Paulus skrev till församlingen i Korint: ”Vad nu angår insamlingen till de heliga, så mån I förfara på samma sätt som jag har förordnat för församlingarna i Galatien. Var och en av eder må

spara ihop vad han får tillfälle till, och på första dagen i var vecka må han lägga av detta hemma hos sig, så att insamlingen icke göres först vid min ankomst.” (1 Kor. 16: 1, 2.) Låt oss alla regelbundet hålla reda på vår inkomst, som ,i allt är en välsignelse från Gud, och lägga åt sidan tionden som en särskild fond, helgad åt Herren. Denna fond skall inte i något fall begagnas till andra ändamål utan enbart för det evangeliska arbetet. När tionden avskilts, skall gåvorna fördelas proportionerligt allt eftersom Gud har välsignat. . . (Samma källa, sid. 129, 130.)

I den judiska religionsordningen frambar man ett offer till Gud vid ett barns födelse enligt hans eget förordnande.

Barnen skulle -lära sig, att de på sina födelsedagar har orsak att visa tacksamhet till Gud för hans kärlek och omtanke för att han bevarat deras liv under ännu ett år. Dy’bara lärdomar kan inhämtas på så sätt. Vi står i skuld till alla goda gåvors Givare för liv, hälsa, mat, kläder och inte minst för hoppet om evigt liv, och det är vår skyldighet mot Gud att erkänna hans gåvor och visa vår tacksamhet till vår störste Vägörare. Dessa födelsedags gåvor erkänns av himmelen. (Samma källa, sid. 143.)

Sabbatsskolans själavinnande arbete

Såsom Guds medarbetare behöver vi mera av Jesus och mindre av jaget. Vi skulle ha en större börda för våra medmänniskor, och vi skulle dagligen bedja att få styrka och visdom för sabbatsdagen. Lärare, sammanträffa med era klasser! Bed med dem och lär dem att bedja! Må hjärtan värmas, bönerna vara korta och enkla, men allvarliga. Låt era ord vara få men väl valda. Låt eleverna lära av ’era ord och era exempel, att Guds sanning måste vara rotad i deras hjärtan om de skall bestå i frestelsens stund. Vi önskar se hela klasser av unga människor omvända sig till God och växa upp som nyttiga medlemmar i församlingen.

Förbruka inte alla era krafter och all er energi på världsliga och timliga ting under veckan, så att ni inte har någon energi eller moralisk kraft att ge i tjänsten för Kristus på sabbatsdagen. Ett allvarligt verk skall utföras nu. Vi har inte ett ögonblicks tid att begagna för själviska ändamål. Låt allt vi gör ske allenast till Gods ära. Unna er ingen ro förrän varje barn i er klass har kommit till frälsningens kunskap i Jesus Kristus.

Sabbatsskollärarna behöver vandra varligt och under bön inför Gud. De måste

utföra sin gärning såsom de som skall avlägga räkenskap. De har fått ett tillfälle att vinna människor för Gud, och ju längre de unga förblir opåverkade, desto mer befästa blir de i sitt motstånd mot Guds Ande. Det är möjligt, att allt eftersom åren går avtar deras känslighet för andliga ting och deras mottaglighet för kristet inflytande minskar. Satan arbetar varje dag på att befästa dem i deras vanor av olydnad och i deras anda av obotfärdighet, och sannolikheten att de blir kristna blir allt mindre. Och vilken räkenskap skall slutligen de likgrtliga lärarna avlägga? Varför hindrar en överdriven blyghet läraren och gör honom ovmig att på allvar söka föra barnen och de unga till omvändelse? Varför inte låta den helige Ande skapa en sådan atmosfär som driver bort det moraliska mörkret och bringar himmelskt ljus till andra?

De som är engagerade i sabbats skolan behöver på ett särskilt sätt vara fyllda av Kristi Ande. De kan inte vara Kristi medarbetare, om de inte genom tron har honom inneboende i sina hjärtan. . . Barn behöver bestämda regler för sin kristna utformning. Ledare och lärare skulle sträva efter fullkomlig enhet. Föräldrar, barn och lärare skulle samarbeta. Var och en skulle sträva efter takt och visdom, så att han kan utföra ett välplanerat arbete, sådant som Gud önskar. Vi skall odla takt och skärpt omdöme, så att vi snabbt kan se tillfällena att göra vad gott är, gripa dem och göra det mesta möjliga av dem. (Samma källa, sid. 159, 160.)

Sabbatsskolans ledare och ,lärare behöver den helige Andes ledning och undervisning för att vara sanna uppfostrare, kunna inspirera tanken och få eleverna att komma ihåg vad de lärt. Det är den helige Andes verk att på ett tydligt sätt klargöra Kristi ord och gärningar, så att de som undervisar om världens Frälsare har kraft att upphöja Kristus inför sin klass. Den helige Andes hjälp behövs i allt som gällersabbatsskolan, så att de personer som väljs för att fylla de ansvarsfulla posterna som föreståndare och lärare, må vara män och kvinnor av Gud. (Samma källa, sid. 160.)

Ledare och lärare

Då sabbatsskolans funktionärer väljs bör man vara säker på att inte personlig förkärlek för någon blir avgörande. Sätt på dessa förtroendeposter sådana som ni vet älskar och fruktar Gud och har honom till sin rådgivare. Saknas kärlek och gudsfruktan, hjälper det inte hur briljant intellektet än må vara, arbetet blir ändå misslyckat. Jesus säger: ”Mig förutan kunnen I intet göra.” Uppgiften att tillsätta funktionärer skulle inte lämnas till sabbatsskolmedlemmarna. Att ofta byta funktionärer är en fördel för

sabbatsskolan, för en människas sinne skall inte forma alla andras sinnen. Hon kan äga många utmärkta kvalifikationer och ändå sakna vissa andra. Den nya som väljs kan vara duglig just på det område där den förra var bristfällig. Olika sinnen och begåvningar kan föra med sig nya idéer och nya metoder, och det är nödvändigt. Men framför allt skall ni välja sådana som ödmjukt vandrar i sanningen, älskar och fruktar Gud och som tar emot undervisning i hans skola. Sådana kommer att hjälpa medlemmarna framåt och uppåt. Under visa lärares ledning får medlemmarna ökat intresse för Guds ord och en djupare insikt i Bibeln.

Herren kallar unga män och kvinnor att rusta sig för ett livslångt, hängivet arbete i sabbatsskolan. Tillfälliga försök åstadkommer inte mycket gott och gör er inte framgångsrika i Guds verk. Men genom att tålmodigt fortsätta att verka det goda verket, blir ni Guds medarbetare. Räkna er som Guds tjänare dag för dag. Var nitiska i ert arbete en dag i taget och se till att ni inte gör krokiga stigar för era fötter så att den haltande leds bort från den rätta vägen på grund av era felsteg.

Varje lärare i sabbatsskolan skulle vara en Jesu efterföljare. Och de som inte betraktar sig själva såsom Kristi lärjungar och som inte med sitt liv visar att de är kristna, skulle inte inbjudas som lärare i sabbatsskolan, för de behöver någon som först lär dem kärlekens och gudsfruktans grundprinciper. Kristus säger: ”Mig förutan kunnen I intet göra.” (Joh. 15: 5.) Vilket värde har dens undervisning, som inte genom personlig erfarenhet känner Kristi kraft? Det skulle vara i högsta grad inkonsekvent att uppmana en sådan att undervisa i sabbatsskolan, men det är också oriktigt att tillåta en klass att undervisas. Även lärare, vars sätt att klä sig och uppföra sig är en förnekelse av den Mästare, som han bekänner sig tjäna.

De som undervisar i sabbatsskolan skulle i sina hjärtan vara värmda och styrkta genom Guds sanning, och de skulle vara inte endast dess hörare utan också dess görare. De skulle hämta sin näring från Kristus såsom grenarna får sin näring från vinstocken. Nådens dagg från himmelen skulle falla på dem, så att deras hjärtan liknar dyrbara plantor, vars knoppar öppnar sig, slår ut och sprider en ljuvlig doft såsom blommor i Guds örtagård. Lärarna skulle ivrigt studera Guds ord och alltid visa att de dagligen inhämtar lärdomar i Kristi skola och kunna dela med sig till andra av det ljus, de fått från honom, som är den store Läraren och världens Ljus.

Lärarna skulle känna sitt ansvar och ta varje tillfälle i åkt att förkovra sig, så att

de kan tjäna på ett sätt, som leder till människors frälsning. (Samma källa, sid. 93, 94.)

Gud har gett förstånd och intellekt till en såväl som till en annan, och i överensstämmelse med din förmåga skall du förvalta de pund du fått. Herren vill inte att någon av hans medarbetare skall vara enbart en skugga av någon annan, som han beundrar. Läraren måste växa till och bli fullvuxen intill Kristi fullhet, inte intill någon felande människas. Du skall växa till i nåden, och var finner vi nåden? Endast i Kristus, den gudomliga mönsterbilden.

Må därför alla se upp till Kristus och efterlikna den gudomliga förebilden. Må var och en använda sina krafter till det yttersta för att verka enligt Guds plan. Må han lära i Kristi skola och få vishet att undervisa andra. De som är överlämnade åt sabbatsskollärares omsorg behöver få all den visdom och all den erfarenhet, som Gud kan ge en Jesu lärjunge. Läraren bör av Kristus lära ödmjukhet och saktmod av hjärtat, så att han blir en sann lärare och vinner eleverna för Kristus, så att de i sin tur blir trogna missionärer på det stora skördefältet. (Samma källa, sid. 106.)

Det råder brist på utbildade förmågor bland oss, och vi saknar sådana som är tillräckligt kunniga att göra rättvisa åt det stora uppdraget att leda våra sabbatsskolor och församlingar. Många som känner sanningen, förstår den fortfarande inte på ett sådant sätt, att de själva kan framställa den. De är inte beredda att framhålla den så, att dess heliga och upphöjda karaktär klart framstår för människorna. I stället för mindre skolning behöver de ännu mer utbildning. Det är omöjligt för någon att förutse vad han kan kallas till. Han kan komma i situationer, där han behöver en snabb urskiljning och sansade argument. Om antalet väl utbildade arbetare mångdubblades hos oss skulle vi därigenom ära Kristus. De blir då bättre förberedda att förkunna budskapet på ett klart och intelligent sätt, och sanningen skulle framställas, så långt möjligt är, på ett felfritt sätt. (Samma källa, sid. 156.)

Guds redskap

Jag känner ett djupt intresse för våra sabbatsskolor utöver hela landet, därför att jag tror att de är Guds redskap för att lära vår ungdom känna Bibelns sanningar. Ständiga ansträngningar skulle göras både av föräldrar och av lärare att väcka de ungas intresse för de ting, som har evighetsvärde. Sabbatsskolan är ett missionsfält, och mycket, mycket mera av missionsanda skulle visa sig i detta viktiga arbete, än vad som

skett i det flydda.(Samma källa, sid. 10.)

Kapitel 80

Gästvänlighet

Bibeln betonar starkt vikten av att visa gästvänlighet. Den inte endast påbjuder gästfrihet som en plikt, men den ger oss många vackra exempel på ntövandet av denna älskvärdhet och de välsignelser, som den medför. Främst bland dessa är Abrahams erfarenhet.

I berättelsen i 1 Mosebok ser vi patriarken vid middagstiden en het sommardag sitta i dörren till sitt tält i skuggan av Mamres terebinter. Tre vandringsmän närmar sig. De begär ingen gästfrihet, ber inte om någon ynnest. Men Abrahams tillåter dem inte att gå utan att först ha fått någon förfriskning. Han är en man kommen till hög ålder, en man av rang och rikedom, högt ärad och van att befalla. Men när han ser dessa främlingar, skyndar han emot dem från tältets ingång och bugar sig till jorden. I det han vänder sig till ledaren, säger han: ”Herre, har jag funnit nåd för dina ögon, så gå icke förbi din tjänare.” Han hämtar själv vatten så att de kan tvätta sina dammiga fötter. Han själv bestämmer vad de skall äta. Och medan de vilar i den svalkande skuggan gör Sara, hans hustru, deras måltid färdig, och Abraham står respektfullt bredvid dem medan de tar del av hans gästfrihet. Denna vänlighet visade han helt enkelt förbipasserande, främlingar på väg förbi som han kanske aldrig mer skulle träffa. Men när måltiden var över, avslöjade sig hans gäster. Han hade betjänat inte endast himmelska änglar utan deras härlige Anförare, sin Skapare, Återlösare och Konung. Och för Abra:hans kungjordes himmelens rådslag och han kallades ”Guds vän”.

Abrahams brorson Lot hade, trots att han bott i Sodom, samma anda av vänlighet och gästfrihet. När Lot i skymningen såg två främlingar i stadsporten och visste vilka faror som lurade på dem i den syndiga staden, insisterade han att ta dem med till sitt hem. Han tänkte inte alls på den fara som därmed kunde bli en följd för honom och hans familj. Det var en del av hans livsgärning att beskydda dem som hotades av faror och att ta vård om de hemlösa, och denna kärleksfulla gärning bevisad mot två främlingar förde änglar till hans hem. Dessa som han tänkte beskydda skyddade honom. Vid nattens inbrott förde han dem i säkerhet in genom sin dörr, och i gryningen nästa dag förde de honom och hans familj ut från den till undergång dömda staden till en säker plats.

Dessa vänliga handlingar ansåg Gud tillräckligt betydelsefulla för att nedteckna i sitt ord, och mer än tusen år senare hänvisar den inspirerade aposteln till dem: ”Förgäten icke att bevisa gästvänlighet; ty genom gästvänlighet hava några, utan att veta det, fått änglar till gäster.” (Hebr. 13: 2.)

Den förmån som Abraham och Lot fick förnekas inte heller oss. Genom att bevisa Guds barn gästvänlighet, kan också vi få ta emot hans änglar i våra hem. Även i våra dagar kommer änglar i mänsklig gestalt och gästar människors hem. Kristna, som vandrar i Guds ansiktes ljus, har alltid osynliga änglar som sina följeslagare, och dessa heliga varelser lämnar efter sig välsignelser i våra hem.

Gästvänlighet är ett av de karaktärsdrag som, enligt Bibeln, skall utmärka den som bär ansvar i församlingen: Och till hela församlingen ges denna uppmaning: ”Varen gästvänliga mot varandra utan knot, och tjänen varandra, var ,och en med den nådegåva han har undfått, såsom goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd.” (1 Petr. 4: 9, 10.)

Gästfrihetens principer

Dessa uppmaningar har blivit i ,ovanligt hög grad ,försummade. Även bland dem som bekänner sig vara kristna, visas litet äkta gästfrihet. Bland vårt eget folk betraktas inte tillfället till gästfrihet såsom det borde, nämligen som en förmån och välsignelse. Vi umgås alltför litet, och alltför sällan ges plats för två eller tre extra vid familjebordet utan besvär och åthävor. En del skyller på att ”det är alltför mycket extra arbete”. Det vore det inte om ni endast sade: ”Vi har inte gjort några särskilda förberedelser, men du är välkommen att ta det, som vi har det.” Den oväntade gästen uppskattar ett välkommen mycket!t mer än de mest genomtänkta förberedelser.

Vi förnekar Kristus genom att göra så stora förberedelser för våra gäster, att vi tar den tid som rätteligen tillhör Herren. På så sätt rövar vi från Gud. Och vi gör också därigenom orätt mot andra. Genom att ordna kostsamma och fina bjudningar berövar många de egna familjemedlemmarna den uppmärksamhet de behöver, och genom sitt exempel leder de andra till att göra på samma sätt.

Man skaffar sig onödiga bekymmer och bördor genom sin önskan ”att slå på stort”, när man har gäster. Genom att laga många olika slags maträtter, överanstränger

husmodern sig. Och på grund av att det serveras så många rätter, äter gästerna för mycket. Sjukdom och lidande blir följderna därav, dels på grund av överansträngning och dels på grund av frosseri. Dessa påkostade fester är en börda och en skada.

Men Herren önskar att vi skall sörja för våra trossyskons intressen. Paulus ger ett exempel på detta. Han skriver till församlingen i Rom: ”Jag anbefaller åt eder vår syster Febe, som är församlingstjänarinna i Kenkrea. Så mottagen då henne i Herren, såsom det höves de heliga, och bistån henne i allt vari hon kan behöva eder; ty hon har själv varit ett stöd för många och jämväl för mig.” (Rom. 16: 1, 2.) Hon tog emot aposteln som gäst, och hon var på ett särskilt sätt värdinna för främlingar, som behövde omtanke. Hennes exempel skulle följas idag av församlingarna.

Det själviska intresse som ofta visas ”mig och min familj”, misshagar Gud. Varje familj som omhuldar denna anda, behöver bli omvänd genom de upphöjda principer, som Kristi liv ger exempel på. De som isolerar sig och är oviljiga att bjuda hem besökande, förlorar många välsignelser.

En del av våra samfundsanställda har sådan ställning, att de ofta måste bjuda hem gäster, antingen sina egna trossyskon eller främlingar. Några har då ansett att konferensen skulle stå för denna utgift och ge dem ett tillägg som täcker dessa extra kostnader. Men gästfriheten är ett uppdrag, som Gud ålagt sitt folk. Det är inte Guds plan, att en eller två skall visa gästfrihet för en konferens eller en församling, inte heller att någon skall få betalt för att de bjuder hem sina trossyskon. Det är ett påfund, som dikterats av själviskhet och Guds änglar lägger märke till detta.

De som reser från plats till plats som evangelister eller missionsarbetare på något område skulle bevisas gästvänlighet av medlemmarna i de församlingar, där de arbetar. Trossyskon, ge dessa ett hem, även om det skulle innebära en avsevärd personlig uppoffring.

Kristus för räkenskap över varje utgift vi har för att kunna utöva gästfrihet för hans skull. Han förser oss med allt som behövs för denna uppgift. De som för Kristi skull tar emot sina trossyskon som gäster och gör sitt bästa för att göra deras besök till så stort ömsesidigt gagn som möjligt ihågkoms i himmelen såsom värdiga särskilda välsignelser.

Kristi undervisning om gästfrihet

Kristus har i sitt eget liv gett oss en lärdom angående gästfrihet. När han omgavs av den hungriga skaran vid Genesarets sjö, sände han inte iväg den utan att först ha mättat den. Han sade till sina lärjungar: ”Given I dem att äta.” (Matt. 14: 16.) Och genom en handling av sin skaparmakt försåg han dem med mat, tillräcklig att fylla deras behov. Men hur enkel var inte den mat som bjöds! Det förekom ingen lyx. Han som hade tillgång till himmelens alla resurser kunde ha dukat fram en festmåltid för folket. Men han försåg dem endast med det som de behövde, det som utgjorde den dagliga kosten hos fiskarbefolkningen runt sjön.

Om människor idag hade enkla vanor och levde i överensstämmelse med naturens lagar, skulle det finnas rikliga tillgångar för att täcka hela den mänskliga familjens behov. Det skulle då finnas färre inbillade behov och större möjligheter att följa Guds planer.

Kristus sökte inte dra människor till sig genom att tillfredsställa deras längtan efter lyx. Den enkla kost han gav dem var en försäkran inte endast om hans kraft utan också om hans kärlek och ömma omsorg om dem och deras livsbehov. Och samtidigt som han mättade dem med kornbröden, gav han dem också Livets bröd. Här har vi vårt föredöme. Vår kost kanske är enkel, ja, även knapp. Fattigdom kanske har fallit på vår lott. Våra tillgångar är kanske inte större än vad lärjungar_as var med de fem bröden och två fiskarna. Men när vi kommer i kontakt med de behövande, bjuder Kristus oss: ”Given I dem att äta.” Vi skall dela med oss av det vi har, och när vi ger, skall Kristus se till att vårt behov fylls.

Läs i detta sammanhang berättelsen om änkan i Sarefat. Till denna kvinna i hednaland sände Gud sin tjänare under hungersnöden för att be om mat. ”Men hon svarade: ’Så sant Herren, din Gud, lever, jag äger icke en kaka bröd, utan allenast en handfull mjöl i krukan och litet olja i kruset. Och se, här har jag samlat ihop ett par vedpinnar, och jag går nu hem och tillreder det åt mig och min son, för att vi må äta det och sedan dö.’ Då ’sade Elia till henne: ’Frukta icke; gå och gör såsom du har sagt. Men red först till en liten kaka därav åt mig och bär ut den till mig; red sedan till åt dig och din son. Ty så säger Herren, Israels Gud: Mjölet i krukan skall icke taga slut, och oljan i kruset skall icke tryta intill den dag, då Herren låter det regna på jorden.’ Då gick hon åstad och gjorde, såsom Elia hade sagt. Och hon hade sedan att äta, hon själv och han

och hennes husfolk, en lång tid.” (1 Kon. 17: 12-15.)

Underbar var den gästfrihet som den feniciska kvinnan visade mot Guds profet, och på ett underbart sätt belönades hennes tro och frikostighet. ”Och hon hade sedan att äta, hon själv och han och hennes husfolk, en lång tid. Mjölet i krukan tog icke slut, och oljan i kruset tröt icke, i enlighet med det ord som Herren hade talat genom Elia. Men härefter hände sig att kvinnans, hans värdinnas, son blev sjuk; hans sjukdom blev mycket svår, så att han till slut icke mer andades. Då sade hon till Elia: ’Vad har du med mig att göra, du gudsman? Du har kommit till mig, för att min missgärning skulle bli ihågkom men, .så att min son måste dö.’ Men han sade till henne: ’Giv mig din son.’ Och han tog honom ur hennes famn och bar honom upp i salen där han bodde och lade honom på sin säng. . . . Därefter sträckte han sig ut över gossen tre gånger och ropade till Herren. . . Och Herren hörde Elias röst, och gossens själ kom tillbaka in i honom, och han fick liv igen. Och Elia tog gossen och bar honom från salen ned i huset och gav honom åt hans moder. Och Elia sade: ’Se, din son lever.’ Då sade kvinnan till Elia: ’Nu vet jag att du är en gudsman, och att Herrens ord i din mun är sanning.’” (Vers 15-24.)

Gud har inte förändrats. Hans makt är inre mindre nu än på Elias tid. Och löftet som Kristus gav är inte mindre säkert nu ä u då vår Frälsare gav det: ”Den som tager emot en profet, därför att det är en profet, han skall få en profets lön.” (Matt. 10: 41.)

Gud belönar

Till sina trogna tjänare idag .såväl som till sina första lärjungar riktar Jesus orden: ”Den som tager emot eder, han tager emot mig, och den som tager emot mig, han tager emot honom som har sänt mig.” (Matt. 10: 40.) Varje vänlig handling, som har utförts i hans namn skall erkännas och belönas. Och i samma ömma erkännande innesluter Kristus även den svagaste och ringaste i Guds familj. Han säger: ”Och den som giver en av dessa små” - dessa som är barn i tron och i kunskapen om Kristus - ”allenasten bägare friskt vatten att dricka, därför att det är en lärjunge - sannerligen säger jag eder: Han skall ingalunda gå miste om sin lön.” (Vers 42.)

Fattigdom behöver inte hindra oss hån att bevisa gästvänlighet. Vi skall dela med oss av det vi har. Det finns sådana som kämpar för sitt livsuppehälle och som har stora svårigheter att få inkomsterna att täcka behoven, men de älskar Jesus personifierad i hans heliga, och är beredda att visa gästvänlighet både mot troende och icke-troende,

och försöker göra dessa besök givande. Gästerna är välkomna både till familjebordet och familjealtaret. Bönestunden gör intryck på dem som tar del och ett enda besök kan betyda att en människa räddas från andlig död. Herren erkänner detta arbete och säger: ”Jag skall belöna.”

Bröder och systrar, bjud till era hem dem som behöver en måltid och vänlig omtanke. Gör inga extra anordningar, men ta emot dem när ni ser deras behov och visa dem äkta kristen gästvänlighet. I samvaron med andra finns många dyrbara förmåner.

”Människan lever icke av bröd allenast” och när vi delar med oss av den lekamliga födan, bör vi också inge andra hopp, mod och Kristus-lik kärlek. Vi skall ”genom den tröst vi själva undfå av Gud kunna trösta dem som äro stadda i allahanda nöd”. (2 Kor. 1: 4.) Och följande försäkran gäller oss: ”Gud är mäktig att i överflödande mått låta all nåd komma eder till del, så att I alltid i allo haven allt till fyllest och i överflöd kunnen giva till allt gott verk.” (2 Kor. 9: 8.)

Vi lever i en värld av synd och frestelser, och runt omkring oss förgås människor utan Kristus. Gud önskar att vi skall arbeta för dessa på varje tänkbart sätt. Inbjud, om ni själva har ett trevligt hem, hemlösa ungdomar, de som behöver hjälp och som längtar efter förståelse och vänliga ord, hänsyn och omtanke. Om ni önskar föra dem till Kristus, bör ni visa dem den kärlek och hänsyn som man ger dem som är friköpta genom hans blod.

Genom Guds försyn kommer vi i kontakt med dem som är oerfarna och med många som behöver medlidande och deltagande. De behöver hjälp, för de är svaga. Unga människor behöver hjälp. I hans kraft, vars kärlek och ömhet omfattar de hjälplösa, de likgiltiga och de som räknas som .hans minsta”, måste vi arbeta för deras framtida välfärd, för danandet av kristna karaktärer. Just de som bäst behöver hjälp kommer ibland att hårt pröva vårt tålamod. Men Kristus säger: ”Sen till, att I icke förakten någon av dessa små; ty jag säger eder att deras änglar i himmelen alltid se min himmelske Faders ansikte.” (Matt. 18: 10.) Och till dem som tar sig an dessa människor, säger Frälsaren: ”Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig.” (Matt. 25: 40.)

De som utför detta arbete får bära försakelsens krona. Men de skall få sin lön. I himmelen skall vi möta de ungdomar som vi inbjöd till våra hem och som vi räddade

undan frestelsen. Vi skall se deras ansikten återspegla glansen av Guds härlighet. De ”skola se hans ansikte; och hans namn skall stå tecknat på deras pannor”. (Upp. 22: 4.) (Band 6, sid. 341-348, 1900.)